A BIZOTTSÁG (EU) 2022/433 VÉGREHAJTÁSI RENDELETE

(2022. március 15.)

az Indiából és az Indonéziából származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről, valamint az Indiából és az Indonéziából származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló (EU) 2021/2012 végrehajtási rendelet módosításáról

AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre,

tekintettel az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló, 2016. június 8-i (EU) 2016/1037 európai parlamenti és tanácsi rendeletre ([1]) (a továbbiakban: alaprendelet) és különösen annak 15. cikkére és 24. cikkének (1) bekezdésére,

mivel:

1. ELJÁRÁS

1.1. Az eljárás megindítása

(1) Az Európai Bizottság (a továbbiakban: Bizottság) 2021. február 17-én szubvencióellenes vizsgálatot indított az Indiából és az Indonéziából (a továbbiakban együtt: érintett országok) származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek (a továbbiakban: hidegen síkhengerelt acéltermékek, vizsgált termék) behozatalára vonatkozóan. A Bizottság az eljárás megindításáról értesítést (a továbbiakban: az eljárás megindításáról szóló értesítés) tett közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* ([2]).

(2) A Bizottság azt követően indított vizsgálatot, hogy 2021. január 4-én az Európai Acélszövetség (a továbbiakban: Eurofer, panaszos) az alaprendelet 10. cikkének (6) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a hidegen síkhengerelt acéltermékek uniós gazdasági ágazata nevében. A panasz bizonyítékokat tartalmazott a támogatásra, illetve az abból eredő kárra vonatkozóan, és ez elegendőnek bizonyult a vizsgálat megindításához.

(3) A szubvencióellenes vizsgálat megindítása előtt a Bizottság értesítette India kormányát (a továbbiakban: indiai kormány) ([3]), valamint Indonézia kormányát (a továbbiakban: indonéz kormány) ([4]) arról, hogy megfelelő módon dokumentált panaszt nyújtottak be a Bizottsághoz, és az alaprendelet 10. cikkének (7) bekezdésével összhangban konzultációra kérte fel az indiai és az indonéz kormányt. Az indiai kormánnyal 2021. február 10-én, míg az indonéz kormánnyal 2021. február 15-én került sor konzultációra. Mindazonáltal egyik kormánnyal sem sikerült kölcsönösen elfogadható megoldást találni.

(4) A Bizottság 2021. november 18-án egy 2020. szeptember 30-án közzétett, a dömpingellenes eljárás megindításáról szóló értesítés útján indított vizsgálat nyomán (a továbbiakban: külön dömpingellenes vizsgálat) ([5]) végleges dömpingellenes vámokat vetett ki és véglegesen beszedte az Indiából és az Indonéziából származó ugyanazon termék behozatalára kivetett ideiglenes vámokat ([6]) (a továbbiakban: dömpingellenes rendelet).

(5) Az e szubvencióellenes vizsgálat, illetve a külön dömpingellenes vizsgálat keretében végzett, a kárra, az ok-okozati összefüggésre és az uniós érdekre vonatkozó elemzések értelemszerűen megegyeznek, mivel az uniós gazdasági ágazat meghatározása és a mintában szereplő uniós gyártók mindkét vizsgálatban azonosak, és a figyelembe vett időszak és a vizsgálati időszak is megegyezik.

([1]) HL L 176., 2016.6.30., 55. o.

([2]) Értesítés az Indiából és az Indonéziából származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó szubvencióellenes eljárás megindításáról (HL C 57., 2021.2.17., 16. o.).

([3]) E rendelet az „indiai kormány” kifejezést tágabb értelemben használja, és így az magában foglalja az összes minisztériumot, osztályt, ügynökséget, illetve a központi, regionális és helyi szintű kormányzati szerveket is.

([4]) E rendelet az „indonéz kormány” kifejezést tágabb értelemben használja, és így az magában foglalja az összes minisztériumot, osztályt, ügynökséget, illetve a központi, regionális és helyi szintű kormányzati szerveket is.

([5]) Értesítés az Indiából és az Indonéziából származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításáról (HL C 322., 2020.9.30., 17. o.).

([6]) A Bizottság (EU) 2021/2012 végrehajtási rendelete (2021. november 17.) az Indiából és az Indonéziából származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről (HL L 410, 2021.11.18., 153. o.).

1.2. **Nyilvántartásba vétel**

(6) A panaszos 2021. április 7-én kérelmezte a behozatalok nyilvántartásba vételét. A Bizottság elemezte a kérelmet, de megállapította, hogy nem került sor az érintett országokban kiegyenlíthető támogatásban részesülő termék viszonylag rövid időn belüli tömeges behozatalára. Az eljárás megindítását követő hét hónapban a hidegen síkhengerelt acéltermékek Indiából és Indonéziából érkező behozatala 46 %-kal csökkent a vizsgálati időszak alatti behozatalhoz képest. Ezért a behozatalok nyilvántartásba vételére vonatkozó, a 24. cikk (5) bekezdésében foglalt feltétel nem teljesült, és a Bizottság az érintett termék behozatalaira vonatkozóan nem vezetett be nyilvántartásbavételi kötelezettséget.

1.3. **Vizsgálati időszak és figyelembe vett időszak**

(7) A támogatásokra és a kárra vonatkozó vizsgálat a 2019. július 1-jétől 2020. június 30-ig tartó időszakra (a továbbiakban: vizsgálati időszak) terjedt ki. A kár vizsgálata szempontjából lényeges tendenciák vizsgálata a 2017. január 1-jétől a vizsgálati időszak végéig tartó időszakra (a továbbiakban: figyelembe vett időszak) terjedt ki. Mindkét időszak megegyezik a külön dömpingellenes vizsgálatban tekintetbe vett hasonló időszakokkal.

1.4. **Érdekelt felek**

(8) A Bizottság az eljárás megindításáról szóló értesítésben felkérte az érdekelt feleket, hogy a vizsgálatban való részvétel érdekében vegyék fel vele a kapcsolatot. A Bizottság emellett külön tájékoztatta a panaszost, az indiai kormányt, az indonéz kormányt, az érintett országok ismert exportáló gyártóit, valamint az ismert uniós importőröket és felhasználókat a vizsgálat megindításáról, és felkérte őket az abban való részvételre.

(9) Az érdekelt felek lehetőséget kaptak arra, hogy észrevételeket tegyenek a vizsgálat megindításával kapcsolatban, és kérjék a Bizottság és/vagy a kereskedelmi ügyekben eljáró meghallgató tisztviselő előtti meghallgatásukat. Az Eurofer és egy másik társaság meghallgatására került sor.

(10) A Bizottság az eljárás megindításáról szóló értesítésben szintén felkérte a Kínai Népköztársaság hatóságait (a továbbiakban: kínai kormány) a vizsgálatban érdekelt félként való részvételre. A Bizottság továbbá tájékoztatta a kínai kormányt a vizsgálat megindításáról, és kifejezetten hivatkozott az érdekelt félként való részvételre vonatkozó felkérésre, amely az eljárás megindításáról szóló értesítésben szerepelt. Ezt követően a kínai kormány tájékoztatta a Bizottságot, hogy a vizsgálatban bejelentkezett érdekelt félként.

(11) A Bizottság 2021. október 11-én tájékoztatáskéréssel fordult a kínai kormányhoz.

(12) A kínai kormány nem válaszolt a Bizottság tájékoztatáskérésére, hanem 2021. október 21-én benyújtotta magával a tájékoztatáskéréssel kapcsolatos észrevételeit.

(13) Ebben a beadványban a kínai kormány egyrészt kijelentette, hogy a Bizottság eljárásai sérthetik a WTO szabályait és az uniós jogot.

(14) Először is a kínai kormány kijelentette, hogy a Bizottság nem tájékoztatta a kínai kormányt a panasz benyújtásáról, nem folytatott az eljárás megindítása előtt konzultációt a kínai kormánnyal, nem tájékoztatta a kínai kormányt az eljárás megindításáról, valamint nem kérte fel közvetlenül arra, hogy érdekelt félként részt vegyen a vizsgálatban. Azt is hozzátette, hogy mivel a kínai kormány nem exportáló ország, az nem a WTO szabályai értelmében vett érdekelt tag vagy fél, a felhívásban nincs meghatározva a jogalap, illetve nem felel meg az alapvető eljárási követelményeknek.

(15) A Bizottság megjegyezte, hogy ezek az állítások tényszerűen nem helytállóak. Valójában miután az érdekelt félként való részvételre vonatkozó felhívás szerepelt az eljárás megindításáról szóló értesítésben, amelyet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2021. február 17-én tettek közzé, a Bizottság ugyanazon a napon elküldte a kínai kormánynak az eljárás megindításáról szóló értesítést, kifejezetten felhívva annak figyelmét az érdekelt félként való részvételre vonatkozó felhívásra. Kezdetben a kínai kormány egy 2021. február 19-i e-mailben hozzáférést kért a nyilvános aktához. Az említett e-mailre aznap küldött válaszában a Bizottság ismét kifejezetten megkérdezte a kínai kormányt, hogy a nyilvános aktához való hozzáférésre irányuló kérésével az volt-e a szándéka, hogy érdekelt félként nyilvántartásba vegye. Ugyanazon a napon a kínai kormány megerősítette a Bizottság részére, hogy bejelentkezett érdekelt félként. Az e-mailben lezajlott teljes üzenetváltás elérhető a nyilvános aktában. A Bizottság tehát közvetlenül tájékoztatta a kínai kormányt az eljárás megindításáról szóló értesítésről, sőt mi több, kétszer is felkérte, hogy érdekelt félként vegyen részt az eljárásban. Ezenkívül a Bizottság nem kéri fel a kínai kormányt az eljárás

megindítását megelőző konzultációra, mivel a Bizottság azt várta, hogy az indonéz kormány tisztázza a kínai kormánynak az indonéz exportáló gyártók számára nyújtott közvetett pénzügyi támogatásban betöltött szerepét. Így, tekintve, hogy a Bizottságnak nem állt szándékában a Kína által nyújtott esetleges kiegyenlíthető támogatások vizsgálata, hanem pusztán az indonéz kormány által a kínai kormány pénzügyi támogatása révén nyújtott támogatásokat kívánta megvizsgálni, nem volt jogi előírás, hogy az eljárás megindítását megelőzően folytasson konzultációt a kínai kormánnyal.

(16) Másodszor, a kínai kormány kijelentette, hogy azért kérte, hogy nyomon követhesse az ügy előrehaladását, mivel aggódik amiatt, hogy a Bizottság megsértheti a WTO szabályait és az uniós jogot, de a kínai kormány nem tartozik a vizsgálat hatálya alá, és nem köteles semmilyen információt szolgáltatni a vizsgálat során. Valójában a Bizottság – a kínai kormány szerint – már megsértette a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló WTO-megállapodást (a továbbiakban: a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás) és az alaprendeletet a Kínai Népköztársaságból (a továbbiakban: Kína) és Egyiptomból származó egyes szőtt és/vagy tűzött üvegrost szövetek behozatalára vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat során, amely 2019. május 16-án indult ([7]) és 2020. június 15-én végleges kiegyenlítő vámok kivetését eredményezte ([8]) (a továbbiakban: az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat), azáltal, hogy a Kína és Egyiptom közötti szokásos kétoldalú gazdasági és kereskedelmi együttműködést belevette az úgynevezett országok közötti kereszttámogatások körébe.

(17) A Bizottság emlékeztetett arra, hogy nem a kínai kormány kérte az ügy előrehaladásának nyomon követését, hanem maga a Bizottság kérte fel a kínai kormányt az eljárás megindításáról szóló értesítésben, hogy az jelentkezzen be érdekelt félként. Ami az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálattal kapcsolatos állításokat illeti, a Bizottság általánosnak és megalapozatlannak ítélte azokat, és az egyébként sem képezi a jelen vizsgálat tárgyát. A Bizottság mindenesetre megjegyezte, hogy a kínai kormány által nyújtott pénzügyi támogatás, amennyiben az ilyen támogatás az indonéz kormánynak tulajdonítható, a jelen vizsgálat hatálya alá tartozik. Ebben az összefüggésben tehát szükség van a kínai kormány által nyújtott pénzügyi támogatásra vonatkozó információkra.

(18) Harmadszor, a kínai kormány megjegyezte, hogy a Bizottság az eljárás megindítását követő első nyolc hónapban nem küldött részére semmilyen tájékoztatáskérést, ellentétben a WTO azon követelményével, miszerint a vizsgáló hatóságoknak a lehető leghamarabb meg kell határozniuk az érdekelt felektől kért információkat, és hogy a válaszadási határidő 10 nap volt a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 12.1.1. cikkében és az alaprendelet 11. cikke (2) bekezdésében előírt 37 nap helyett.

(19) A Bizottság megjegyezte, hogy a tájékoztatáskérés kínai kormánynak történő elküldésének időpontja a vizsgálat fejleményeinek volt tulajdonítható. A kínai kormánytól bekért elemek nem voltak teljesen egyértelműek a vizsgálat elején, és a tájékoztatáskérés olyan szempontokon alapult, amelyek további vizsgálatot igényeltek az indonéz felekkel folytatott első távoli ellenőrzést követően. Ezenkívül a Bizottság azt válaszolta, hogy „tájékoztatáskérést", nem pedig „kérdőívet" küldött a kínai kormánynak. A határidőre vonatkozó követelmények, amelyekre a kínai kormány hivatkozott, csak a kérdőívekre vonatkoznak. A tájékoztatáskérésben megszabott határidő elegendő volt a kért információk benyújtásához. Mindenesetre, ha a kínai kormány túl szorosnak ítélte volna meg a határidőt, kérhette volna annak meghosszabbítását, amit nem tett.

1.5. **Az eljárás megindításával kapcsolatos észrevételek**

1.5.1. *Az indiai kormány eljárás megindításával kapcsolatos észrevételei*

(20) Az indiai kormány nem nyújtott be írásos észrevételeket sem az eljárás megindítását megelőző konzultáció előtt, sem azok után. A konzultáció során azonban az indiai kormány azzal érvelt, hogy a panasz általánosságban nem tartalmaz elegendő bizonyítékot az állítólagos támogatási programok létezésére vonatkozóan.

([7]) Értesítés a Kínai Népköztársaságból és az Egyiptomból származó egyes szőtt és/vagy tűzött üvegrost szövetek behozatalára vonatkozó szubvencióellenes eljárás megindításáról (HL C 167., 2019.5.16., 11. o.).

([8]) A Bizottság (EU) 2020/776 végrehajtási rendelete (2020. június 12.) a Kínai Népköztársaságból és az Egyiptomból származó egyes szőtt és/vagy tűzött üvegrost szövetek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vámok kivetéséről és a Kínai Népköztársaságból és az Egyiptomból származó egyes szőtt és/vagy tűzött üvegrost szövetek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2020/492 bizottsági végrehajtási rendelet módosításáról (HL L 189, 2020.6.15., 1. o.).

(21) A Bizottság figyelembe vette az indiai kormány észrevételeit. Mindazonáltal, amint azt a bizonyítékok elegendő jellegéről készített feljegyzés (a továbbiakban: feljegyzés) ([9]) részletesen ismerteti, a Bizottság a támogatásra vonatkozó állítások vizsgálatát követően arra a következtetésre jutott, hogy a panasz – a Bizottság rendelkezésére álló és a feljegyzésben felsorolt bizonyítékokkal együtt – elegendő olyan bizonyítékot tartalmazott, amely az Indiából származó érintett termék támogatásának meglétét mutatja.

1.5.2. *Az indonéz kormány eljárás megindításával kapcsolatos észrevételei*

(22) Az indonéz kormány 2021. február 15-én benyújtotta az eljárás megindítását megelőző, aznap lezajlott konzultáció során elhangzott nyilatkozatainak írásos változatát. Ebben a beadványban azzal érvelt, hogy a panasz általánosságban nem tartalmaz elegendő bizonyítékot az állítólagos támogatási programok létezésére vonatkozóan.

(23) A Bizottság figyelembe vette ezt a beadványt a bizonyítékok elegendő jellegéről készített feljegyzés megszövegezésének szakaszában, és tiszteletteljesen nem értett egyet az indonéz kormány észrevételeivel. A Bizottság ugyanis arra a következtetésre jutott, hogy a panasz – a Bizottság rendelkezésére álló és a bizonyítékok elegendő jellegéről készített feljegyzésben felsorolt bizonyítékokkal együtt – elegendő olyan bizonyítékot tartalmazott, amely a támogatás meglétét mutatja. Mindenesetre a Bizottság különös figyelmet fordított az indonéz kormány által a vizsgálat során kiemelt elemekre.

1.6. **Mintavétel**

(24) A Bizottság az eljárás megindításáról szóló értesítésben közölte, hogy az alaprendelet 27. cikke alapján mintavételt végezhet az érdekelt felek körében.

1.6.1. *Mintavétel az uniós gyártók körében*

(25) A Bizottság az eljárás megindításáról szóló értesítésben jelezte azt a döntését, hogy a vizsgálat alá vonandó uniós gyártók számát egy minta kiválasztásával észszerű mértékűre korlátozza, és ideiglenesen kiválasztott egy uniós gyártókból álló mintát. A Bizottság az uniós gyártók által az eljárás megindítását megelőző állandó értékelés keretében bejelentett termelési és uniós értékesítési mennyiségek alapján, a gyártók földrajzi helyzetét is figyelembe véve választotta ki az ideiglenes mintát. Az így létrehozott ideiglenes minta három uniós gyártóból állt, amelyek négy különböző tagállamban működtek, és együtt a hasonló termék uniós termelésének több mint 60 %-át, értékesítésének pedig közel 70 %-át képviselték. Az ideiglenes minta részletei az érdekelt felek számára betekintésre összeállított aktában hozzáférhetők voltak, és az érdekelt felek lehetőséget kaptak észrevételeik megtételére. Észrevétel nem érkezett.

(26) Miután az előírt határidőn belül nem érkezett észrevétel, a Bizottság véglegesítette az uniós gyártókból álló ideiglenes mintát. A mintában az Acciai Speciali Terni S.p.A., az Aperam Stainless Europe és az Outokumpu Stainless OY szerepelt. A végleges minta reprezentatív az uniós gazdasági ágazatra nézve. Ez a minta egybeesett az uniós gyártóknak a külön dömpingellenes vizsgálatban alkalmazott mintájával.

1.6.2. *Mintavétel az importőrök körében*

(27) Annak érdekében, hogy eldönthesse, szükséges-e a mintavétel, és ha igen, kiválaszthassa a mintát, a Bizottság felkérte az ismert független importőröket az eljárás megindításáról szóló értesítésben meghatározott információk benyújtására.

(28) Egy független importőr jelentkezett érdekelt félként, és nyújtotta be a kért információkat. A benyújtott válaszok kis számára való tekintettel nem volt szükség mintavételre. E döntéssel kapcsolatban az érdekelt felek nem tettek észrevételeket. A Bizottság a szóban forgó importőrt felkérte arra, hogy töltsön ki kérdőívet.

([9]) t21.001429 sz. Sherlock-dokumentum, 2021. február 17.

1.6.3. *Mintavétel az érintett országok exportáló gyártói körében*

(29) Figyelembe véve az érintett országok exportáló gyártóinak potenciálisan nagy számát, az eljárás megindításáról szóló értesítés India és Indonézia esetében rendelkezett a mintavételről. A Bizottság ezért – annak érdekében, hogy eldönthesse, szükséges-e a mintavétel, és ha igen, kiválaszthassa a mintát – felkérte az Indiában és az Indonéziában működő összes ismert exportáló gyártót, hogy nyújtsák be az eljárás megindításáról szóló értesítésben meghatározott információkat.

(30) Emellett a Bizottság felkérte India Európai Unió mellett működő képviseletét és az Indonéz Köztársaság brüsszeli nagykövetségét, hogy nevezze meg azokat az esetleges további exportáló gyártókat és/vagy lépjen kapcsolatba azokkal, amelyek adott esetben részt kívánnak venni a vizsgálatban.

1.6.3.1. India

(31) Két indiai vállalat (illetve vállalatcsoport) nyújtott be a mintavételezéssel kapcsolatos választ. A két szóban forgó exportáló gyártó, a Chromeni Steels Private Limited (a továbbiakban: Chromeni) és a Jindal csoport a hidegen síkhengerelt acéltermékek Indiából az Unióba irányuló exportjának 100 %-át adta a vizsgálati időszak alatt. A Bizottság ezért lemondott a mintavételről India tekintetében.

(32) A Jindal csoport (India) hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártásában és értékesítésében érintett része két exportáló gyártóból, két kereskedőből, egy szolgáltatóból és egy nyersanyag-beszállítóból áll.

(33) A Jindal csoport vertikálisan integrált tevékenységeket folytató vállalat, kezdve a koksz, gáz és a ferrokróm gyártásától, a folyékony rozsdamentes acél, a lemeztuskók és a melegen hengerelt tekercsek gyártásán át a hidegen síkhengerelt acéltermékek előállításáig.

(34) A Chromeni nem vertikálisan integrált. Melegen hengerelt rozsdamentesacél tekercsekből állít elő hidegen síkhengerelt acéltermékeket.

1.6.3.2. Indonézia

(35) Három indonéz exportáló gyártó, illetve exportáló gyártói csoport nyújtotta be a kért információkat és járult hozzá ahhoz, hogy felvegyék a mintába. Az alaprendelet 27. cikkének (1) bekezdésével összhangban a Bizottság két exportáló gyártói csoportból álló mintát választott ki az Indonéziából a vizsgálati időszak alatt az Unióba irányuló export azon legnagyobb reprezentatív mennyisége alapján, amelyet a rendelkezésre álló időn belül megfelelően meg lehetett vizsgálni: E két exportáló gyártói csoport a PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (a továbbiakban: IRNC) és a PT. Jindal Stainless Indonesia (a továbbiakban: Jindal Indonesia). A mintában szereplő exportáló gyártói csoportok a vizsgálati időszakban a hidegen síkhengerelt acéltermékek Indonéziából az Unióba irányuló bejelentett kínai exportjának 71 %-át adták.

(36) Az IRNC egy vertikálisan integrált vállalat. Nikkelércből állító elő hidegen síkhengerelt acéltermékeket, ezért rendelkezik saját kohókkal. Az IRNC továbbá egy olyan vállalatokból álló csoport tagja, amelyek különféle típusú acéltermékeket állítanak elő és szintén vertikálisan integráltak (a nikkelércből indulnak ki, ezért saját kohójuk van), és upstream acéltermékeket szállítanak az IRNC-nek a hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártásához. Ezek a vállalatok (az IRNC vállalattal együtt a továbbiakban: IRNC csoport) a PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (a továbbiakban: GCNS), a PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel (a továbbiakban: ITSS), a PT. Sulawesi Mining Investment (a továbbiakban: SMI), valamint a PT. Tsingshan Steel Indonesia (a továbbiakban: TSI). Mindegyikük az indonéziai Morowali Ipari Parkban található.

(37) A Jindal Indonesia nem vertikálisan integrált. Rozsdamentes acélból készült tekercsekből állít elő hidegen síkhengerelt acéltermékeket.

(38) A Bizottság a minta kiválasztásáról az alaprendelet 27. cikkének (2) bekezdésével összhangban konzultált valamennyi ismert érintett exportáló gyártóval, valamint az indonéz kormánnyal. Nem érkezett észrevétel, és így a minta megerősítést nyert.

1.7. **Egyedi vizsgálat**

(39) A mintavételi űrlapot visszaküldő harmadik indonéz exportáló gyártó arról tájékoztatták a Bizottságot, hogy nem kíván az alaprendelet 27. cikkének (3) bekezdése alapján egyedi vizsgálatot kérni. Mindazonáltal a Bizottság tájékoztatta a mintában nem szereplő exportáló gyártót arról, hogy neki is kell töltenie a kérdőívet, ha egyedi vizsgálatot kíván kérni. Az exportáló gyártó azonban nem válaszolt a kérdőívre. Ezért nem lehetett egyedi vizsgálatot végezni.

1.8. **Kitöltött kérdőívek**

(40) A Bizottság kérdőíveket küldött a mintában szereplő három uniós gyártónak, a panaszosnak, az egy független importőrnek, amely jelentkezett, valamint az érintett országokban működő négy exportáló gyártónak. A Bizottság ugyanezeket a kérdőíveket az eljárás megindításának napján hozzáférhetővé tette az interneten is ([10]).

(41) A kérdőívre a mintába felvett három uniós gyártótól, a panaszostól, egy független importőrtől, a két indiai exportáló gyártótól és mintában szereplő két indonéz exportáló gyártótól érkezett válasz.

(42) Emellett a Bizottság az indiai kormánynak és az indonéz kormánynak is küldött kérdőívet.

(43) Az indiai kormánynak szóló kérdőív egyedi kérdőíveket is magában foglalt, amelyeket a Bizottság a következők számára állított össze: i. minden olyan pénzügyi intézmény, amely kölcsönt vagy exporthitelt nyújtott a vizsgált vállalatoknak vagy azok vásárlóinak (exportvásárlói hitelek keretében), ii. a két indiai exportáló gyártó számára a vizsgált termék előállításához állítólagosan a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított inputok (króm- és vasérc) 10 legnagyobb gyártójának és forgalmazójának.

(44) Az indonéz kormány számára összeállított kérdőív tartalmazott egy egyedi kérdőívet a Lembaga Pembiayaan Ekspor Indonesia (a továbbiakban: Indonesia Eximbank) számára. Ezt a pénzügyi intézményt a panasz kifejezetten közjogi szervként, illetve olyan szervként említette, amelyet az indonéz kormány támogatásnyújtással megbízott vagy arra utasított. Ezenkívül – adminisztráció megkönnyítése érdekében – a Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy továbbítson egyedi kérdőíveket i. bármely más pénzügyi intézménynek, amely kölcsönt vagy exporthitelt nyújtott a mintában szereplő vállalatok vagy a mintában szereplő vállalatok vásárlói részére (exportvásárlói hitelek keretében) ([11]), ii. a vizsgált termék fő inputjainak 10 legjelentősebb gyártója és forgalmazója részére, valamint a szóban forgó anyagok bármely más olyan inputgyártója és -forgalmazója részére, akik a mintába felvett két vállalat részére inputot szállítottak, és iii. a PT. Asuransi Asei Indonesia (a továbbiakban: ASEI) részére, amelyre a panasz kifejezetten olyan szervezetként hivatkozott, amely kedvezményes alapon nyújt exporthitel-biztosítást, potenciálisan a vizsgált termék gyártói számára is.

(45) Ezenkívül az indonéz kormánynak küldött kérdőív tartalmazott egy, a PT. Indonesia Morowali Industrial Parknak (a továbbiakban: IMIP) szánt kérdőívet. Ez a vállalat üzemelteti az ipari parkot, ahol az IRNC, a mintában szereplő egyik exportáló gyártó székhelye található. Mivel az IMIP az IRNC-vel kapcsolatban álló vállalat, a Bizottság az IRNC-t is felkérte arra, hogy az említett kérdőívet juttassa el az IMIP-nek.

(46) A Bizottság arra is felkérte az indonéz kormányt, hogy gyűjtsön össze minden, e szervezetek által adott választ, és közvetlenül a Bizottsághoz juttassa el azokat.

(47) A Bizottság megkapta a kérdőívre adott válaszokat az indiai kormánytól, amelyek azonban nem tartalmazták a (43) preambulumbekezdésben említett egyedi kérdőívekre adott válaszokat, valamint az indonéz kormánytól, amelyek az Indonesia Eximbanktól, három másik pénzintézettől és a következő tizenegy inputbeszállítótól kapott válaszokat tartalmaztak: négy szénbányászattal foglalkozó vállalat (a PT. Sungai Danau Jaya, a PT. Tanah Bumbu Resources, a PT. Wahana Baratama Mining és a PT. Bukit Asam Tbk), három nikkelércbányászattal foglalkozó vállalat (a PT. GAG Nikel, a PT. Ceria Nugraha Indotama és a PT. Tiran Indonesia), négy nikkelérc- és szénkereskedelmi vállalat (a PT. Ekasa Yad Resouces, a PT. Batu Bara Global Energy, a PT. Rwood Resources Indonesia, és a PT. Bumi Nusantara Jaya), valamint az ASEI és az IMIP. A Bizottság az IRNC-től is megkapta az IMIP kérdőívére adott válaszait.

([10]) https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2513

([11]) A kérdőívhez a Bizottság csatolta a mintában szereplő vállalatok számára kölcsönt vagy exporthitelt nyújtó pénzintézetek listáját.

1.9. **Ellenőrző látogatások**

(48) A Covid19-világjárvány kitörése, valamint a különböző tagállamok és harmadik országok által bevezetett korlátozó intézkedések miatt a Bizottság a vizsgálat ideiglenes szakaszában nem tudott az alaprendelet 16. cikke értelmében ellenőrző látogatásokat tenni. A Bizottság ehelyett az adatok egybevetésével távolról ellenőrizte az ideiglenes ténymegállapításokhoz szükségesnek ítélt összes információt, összhangban a Covid19-világjárványnak a dömpingellenes és szubvencióellenes vizsgálatokra gyakorolt hatásáról szóló közleményével ([12]).

(49) Az alaprendelet 28. cikke alkalmazásának sérelme nélkül a Bizottság az adatok egybevetésével, videokonferencia során ellenőrizte az indiai kormány és az indonéz kormány kérdőívre adott válaszait. Az illetékes minisztériumok tisztviselői részt vettek a távoli ellenőrzésen. Az indonéz kormány távoli ellenőrzése magában foglalta az Indonesia Eximbank és két inputbeszállító, nevezetesen a PT. Gag Nikel és a PT. Sungai Danau Jaya által szolgáltatott információk távoli ellenőrzését is.

(50) A Bizottság továbbá a következő vállalkozások/felek esetében végzett távoli ellenőrzéseket:

a) a mintában szereplő három uniós gyártót képviselő uniós szövetség:

– Európai Acélszövetség (a továbbiakban: Eurofer), Brüsszel, Belgium;

b) indiai exportáló gyártók:

– Chromeni Steels Private Limited (a továbbiakban: Chromeni), Ahmedabad,

– Jindal Stainless Limited (a továbbiakban: JSL), Újdelhi és Jindal Stainless Hisar Limited (a továbbiakban: JSHL), Újdelhi, és a velük kapcsolatban álló vállalataik, nevezetesen a velük kapcsolatban álló kereskedők: Jindal Stainless Steelway Limited (a továbbiakban: JSS), Gurugram és Jindal Steelitalia Limited (a továbbiakban: JSI), Gurgaon, szolgáltató: Jindal United Steel Limited (a továbbiakban: JUSL), Újdelhi és nyersanyag-beszállító: Jindal Coke Limited (a továbbiakban: JCL), Újdelhi (a továbbiakban együtt: Jindal csoport);

c) indonéz exportáló gyártók:

– a PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (a továbbiakban: IRNC), Jakarta és a vele kapcsolatban álló társaságok, nevezetesen a vele kapcsolatban álló négy fő indonéz inputbeszállító, a PT. Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (a továbbiakban: GCNS), Jakarta, a PT. Indonesia Tsingshan Stainless Steel (a továbbiakban: ITSS), Jakarta, a PT. Sulawesi Mining Investment (a továbbiakban: SMI), Jakarta, és a PT. Tsingshan Steel Indonesia (a továbbiakban: TSI), Jakarta (az IRNC-vel együtt a továbbiakban: IRNC csoport), valamit a velük kapcsolatban álló és azon ipari parkot üzemeltető társaság, ahol az IRNC csoport található, a PT. Indonesia Morowali Industrial Park (a továbbiakban: IMIP), Jakarta,

– a PT. Jindal Stainless Indonesia (a továbbiakban: Jindal Indonesia), Gresik.

1.10. **Az ideiglenes intézkedések bevezetésének mellőzése, az eljárás további menete**

(51) 2021. október 20-án az alaprendelet 29a. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Bizottság tájékoztatta az érdekelt feleket arról a szándékáról, hogy nem vezet be ideiglenes intézkedéseket, és folytatja a vizsgálatot.

(52) A Bizottság folytatta azon információk összegyűjtését és ellenőrzését, amelyeket szükségesnek tartott végleges ténymegállapításainak megfogalmazásához.

1.11. **Az érdekelt felek végső tájékoztatása**

(53) 2021. december 17-én a Bizottság valamennyi felet tájékoztatta azokról lényeges tényekről és szempontokról, amelyek alapján végleges kiegyenlítő vámot kíván kivetni az érintett termék behozatalára vonatkozóan (a továbbiakban: az érdekelt felek végső tájékoztatása). Valamennyi fél számára biztosítottak egy határidőt a tájékoztatással kapcsolatos észrevételeik megtételére. Az érdekelt felek lehetőséget kaptak arra, hogy észrevételeket tegyenek a vizsgálat megindításával kapcsolatban, és kérjék a Bizottság és/vagy a kereskedelmi ügyekben eljáró meghallgató tisztviselő előtti meghallgatásukat.

(54) Ezt követően, 2022. január 21-én az érdekelt felek további újabb végső tájékoztatást kaptak (a továbbiakban: az érdekelt felek újabb végső tájékoztatása), és Bizottság a felek számára egy meghatározott időszakot biztosított a tájékoztatással kapcsolatos észrevételeik megtételére. Az érdekelt feleknek lehetősége nyílt a Bizottsággal és/vagy a kereskedelmi ügyekben eljáró meghallgató tisztviselővel tartandó meghallgatás kérelmezésére.

([12]) Közlemény a Covid19-járványnak a dömpingellenes és szubvencióellenes vizsgálatokra gyakorolt hatásáról (2020/C 86/06) (HL C 86., 2020.3.16., 6. o.).

(55) A panaszostól, az indiai kormánytól, az indonéz kormánytól, a kínai kormánytól, a mintában szereplő exportáló gyártóktól, a független importőrtől (LSI), valamint az importőröket és forgalmazókat tömörítő konzorciumtól (Euranimi) érkeztek észrevételek.

(56) Amennyiben a felek kérelmezték, lehetőséget kaptak szóbeli meghallgatásra is. Meghallgatásra az IRNC csoport és az Euranimi részvételével került sor.

(57) Az érdekelt felek által benyújtott észrevételeket a Bizottság mérlegelte, és indokolt esetben e rendeletben figyelembe vette.

(58) Az IRNC csoport azt állította, hogy sérült a védelemhez való joga, mivel nem kapott elegendő időt az érdekelt felek végső tájékoztatására vonatkozó észrevételei összeállítására. Válaszul a Bizottság kiemelte, hogy az IRNC csoport kezdetben 18 napos határidőt kapott észrevételei megtételére, ami jóval meghaladja a törvényben előírt 10 napos határidőt, amelyet a Bizottság a végső tájékoztatáskor az érdekelt feleknek biztosítani köteles. Emellett a Bizottság három napos hosszabbítást is engedélyezett a vállalatnak annak kérésére. Ezért a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az IRNC csoport elegendő időt kapott arra, hogy benyújtsa az érdekelt felek végső tájékoztatásával kapcsolatos észrevételeit, és ezért elutasította ezt az állítást.

(59) A Jindal csoport és a Jindal Indonesia felkérte a Bizottságot annak biztosítására, hogy a javasolt kiegyenlítő vámokat és az acélra vonatkozó védintézkedéseket nem alkalmazzák halmozottan, ahogyan azt a dömpingellenes rendelet tette.

(60) Ezzel a kérdéssel az (1083)–(1084) preambulumbekezdés foglalkozik.

(61) A jogbiztonság érdekében a Jindal csoport és a Jindal Indonesia azt is kérte a Bizottságtól, hogy a kiegyenlítő vámok kivetéséről szóló rendeletjavaslatot foglalja bele az (EU) 2019/1382 rendeletbe ([13]).

(62) A Bizottság megjegyezte, hogy a 3. cikk már foglalkozik az e rendelet szerint kivetett vámok és az (EU) 2019/159/EU rendelet szerint kivetett vámok közötti kölcsönhatás kérdésével ([14]). Az (EU) 2019/1382 rendelet legutóbbi módosításában a Bizottság már bejelentette, hogy a jövőben minden, a védintézkedés hatálya alá is tartozó acéltermékekre vonatkozó dömpingellenes és/vagy szubvencióellenes rendelet tartalmaz majd olyan egyedi rendelkezéseket, amelyek megakadályozzák a kontingensen felüli védintézkedésekre vonatkozó vámmal való egyidejű alkalmazásukat ([15]).

(63) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követőeb az Euranimi és az LSI amellett érvelt, hogy a Bizottságnak az alaprendelet 24. cikkének (4) bekezdése alapján fel kellene függesztenie az intézkedéseket.

(64) A Bizottság visszaigazolta az e felek által közölt információk kézhezvételét, és emlékeztette őket, hogy amennyiben helyénvalónak ítéli, az intézkedések felfüggesztése mellett dönthet, ha a piaci viszonyok ideiglenesen annyira megváltoznak, hogy valószínűleg nem keletkezik ismét kár a felfüggesztés eredményeként, és ha ez az Unió érdekében áll.

2. ÉRINTETT TERMÉK ÉS HASONLÓ TERMÉK

2.1. Érintett termék

(65) A jelen vizsgálatban érintett termék: az Indiából és az Indonéziából származó, jelenleg a 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 és 7220 90 80 KN-kódok alá tartozó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt (hidegen tömörített), de tovább nem megmunkált termékek. A megadott KN-kódok csak tájékoztató jellegűek.

([13]) A Bizottság (EU) 2019/1382 végrehajtási rendelete (2019. szeptember 2.) védintézkedések hatálya alá tartozó acéltermékekre vonatkozóan dömping- és szubvencióellenes intézkedéseket bevezető rendeletek módosításáról (HL L 227., 2019.9.3., 1. o.).

([14]) A Bizottság (EU) 2019/159 végrehajtási rendelete (2019. január 31.) az egyes acéltermékek behozatalára vonatkozó végleges védintézkedések bevezetéséről (HL L 31., 2019.2.1., 27. o.).

([15]) A Bizottság (EU) 2021/1754 végrehajtási rendelete (2021. október 4.) a védintézkedés hatálya alá tartozó acéltermékekre vonatkozóan dömping- és szubvencióellenes intézkedéseket bevezető rendeletek módosításáról szóló (EU) 2019/1382 végrehajtási rendelet módosításáról (HL L 352., 2021.10.5., 1. o., (6) preambulumbekezdés).

2.2. **A hasonló termék**

(66) A vizsgálat rámutatott arra, hogy a következő termékek azonos alapvető fizikai, kémiai és műszaki tulajdonságokkal rendelkeznek, és alapvető felhasználási területeik is megegyeznek:

– az érintett termék,

– az érintett országok belföldi piacán előállított és értékesített termék, valamint

– az uniós gazdasági ágazat által az Unióban gyártott és értékesített termék.

(67) A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy ezek a termékek az alaprendelet 2. cikkének c) pontja értelmében hasonló termékek.

2.3. **A termékkört érintő állítások**

(68) Az egyik uniós gyártó, amely importőrként és végfelhasználóként is tevékenykedett, a 200-as és a 201-es acélminőségű rozsdamentes acélból készült hidegen hengerelt termékeknek a termékkörből való kizárását kérte. A vizsgálat megállapította, hogy az ilyen termékek tulajdonságaikat tekintve egymással felcserélhetők. A Bizottság megállapította továbbá, hogy e kizárás iránti kérelemnek az elfogadása valóban indokolatlan terhet róna a vámhatóságokra, amelyeknek minden egyes szállítmány esetében laboratóriumi vizsgálatot kellene végezniük és ellenőrizniük kellene a végfelhasználást. Továbbá a vállalat által a 200-as és 201-es acélminőségű termékek és az érintett országokból származó egyéb termékek általa végrehajtott beszerzéseire vonatkozóan szolgáltatott adatok azt mutatták, hogy a jelenlegi vizsgálat termékkörébe tartozó egyéb termékeket is vásárolt ezekből az országokból, ami magában rejti a keresztkompenzáció veszélyét. Továbbá, jóllehet a vállalat azt állítja, hogy ezeknek az acélminőségeknek az esetében csak egy végfelhasználás lehetséges, nem zárható ki, hogy ezeknek az acélminőségeknek más felhasználási módjai is lehetnek.

(69) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a termék kizárása iránti kérelem jóváhagyása nem lenne helyénvaló, így e kérelmet elutasította.

3. **TÁMOGATÁSNYÚJTÁS: INDIA**

3.1. **A vizsgálatok hatálya alá tartozó támogatások és támogatási programok**

(70) A panaszban, az eljárás megindításáról szóló értesítésben és a Bizottság által összeállított kérdőívre adott válaszokban szereplő információk alapján a vélelmezett támogatásnyújtás vizsgálata az indiai kormány következő támogatásaira terjedt ki:

i. közvetlen transzferek és lehetséges közvetlen transzferek:

– szállítás előtti és utáni hitelfinanszírozás,

– kamatkiegyenlítési rendszer exportfinanszírozáshoz,

– az exporthitel-ügynökségek által biztosított ösztönzők,

– az Indiai Állami Bank (SBI) és az Acélipari Fejlesztési Alap (SDF) által nyújtott kedvezményes hitelek,

– az SDF és az Acélügyi Minisztérium által nyújtott vissza nem térítendő kutatási-fejlesztési támogatások;

ii. egyébként megfizetendő kormányzati bevételek elengedése vagy be nem szedése:

– vámmentességi és -elengedési rendszerek:

a) előzetes engedélyezési rendszer (Advance Authorisation Scheme, AAS);

b) vámmentes behozatal engedélyezésének rendszere (Duty Free Import Authorisation, DFIA);

c) vám-visszatérítési rendszer (DDS);

d) beruházási javak exportösztönzési rendszere (Export Promotion Capital Goods Scheme, EPCGS);

e) indiai árukiviteli rendszer (Merchandise Export from India Scheme, MEIS);

f) vám- és adómentességek révén megvalósított exportösztönzés – kváziexport,

– exportorientált egységeknek és különleges gazdasági övezeteknek nyújtott ösztönzők,

– jövedelemadó-kedvezmények;

iii. a kormányzat által a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított áruk vagy szolgáltatások:

– krómérc biztosítása a megfelelő díjazásnál jóval kisebb összeg megfizetése ellenében,

– vasérc biztosítása a megfelelő díjazásnál jóval kisebb összeg megfizetése ellenében;

iv. a kormányzati beszerzési politikákon keresztül megvalósuló árubeszerzések;

v. az Exim Bank által vásárlói hitelek formájában biztosított ösztönzők;

vi. Gudzsarát állam helyi támogatási rendszerei keretében biztosított ösztönzők.

3.2. **Rendszerek, amelyeknél nem áll rendelkezésre támogatásra utaló bizonyíték**

– Szállítás előtti és utáni hitelfinanszírozás

(71) A panaszos azt állította, hogy az indiai bankok szállítás előtti exportfinanszírozást biztosítanak azoknak az exportőröknek, akik az eladott árukért az áruk szállítása előtt fizetést igényelnek. Hasonlóképpen a szállítás utáni exportfinanszírozás olyan kölcsön, amelyet pénzintézetek nyújtanak exportőröknek. Ezt a rendszert a Reserve Bank of India (RBI), az indiai központi bank működteti. Azt állították továbbá, hogy az indiai kormány – a központi bankja útján – indiai magánbankokat bíz meg vagy utasít arra, hogy közvetlen transzfer formájában nyújtsanak pénzügyi hozzájárulást (az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontja, valamint 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iv. alpontja). Ahhoz, hogy ezekből a rendszerekből részesülhessen, az exportőrnek csupán igazolnia kell az export tényét, anélkül, hogy bármely kockázatértékelés elvégzése szükséges lenne. Az exportőr gazdasági előnye tehát az így kapott kedvezményes kamatláb és az Indiában elérhető hasonló kölcsönök piaci kamatlába közötti különbség.

(72) Az egyik indiai exportáló gyártó korlátozott mértékben szállítás előtti hiteleket vett igénybe a vizsgálati időszakban.

(73) A társaság az állami és magánbankok által megnyitott forgótőke-konstrukciók (hitelkeretek) keretében vett igénybe szállítás előtti hiteleket. A társaság nyitott hitelkerete esetében alkalmazott kamatlábat a piaci feltételeknek megfelelően, a más állami és magánbankok (ideértve a nemzetközi bankokat is) által felszámított szinten állapították meg. A kamatláb az INR-ben denominált exporthitelek esetében a banki irányadó hitelkamatlábon (BPLR), míg az USD-ben denominált exporthitelek a londoni ajánlott bankközi alapkamatlábon (LIBOR) alapult. Mindkét esetben a Bizottság erre egy kamatfelárat is felszámított a vállalat hitelminősítése alapján. Ugyanezeket a hitelkereteket alkalmazta a Bizottság a belföldi, rövid lejáratú finanszírozásra is.

(74) A két indiai exportáló gyártó nem vett igénybe szállítás utáni exporthitelt a vizsgálati időszak alatt.

(75) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezeket a rendszereket.

– Kamatkiegyenlítési rendszer exportfinanszírozáshoz

(76) A panaszos azt állította, hogy a kamatkiegyenlítési rendszer (IES) közvetlen transzfer formájában pénzügyi hozzájárulást nyújt az exportőröknek oly módon, hogy az érintett exportőrök hitelezőinek megfelelő kompenzációt biztosít azon kamat 3–5 %-ának megfelelő összegben, amely bizonyos hiteleknél egyébként esedékes lett volna.

(77) A két indiai exportáló gyártó a vizsgálati időszak alatt nem vette igénybe a kamatkiegyenlítési rendszert.

(78) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezt a rendszert.

– Az exporthitel-ügynökségek által biztosított ösztönzők

(79) Az indiai kormány két exporthitel-ügynökség 100 %-os tulajdonosa: az Export Credit Guarantee Corporation of India Ltd (ECGC) és az Exim Bank of India. Mindkét ügynökség fő célja az indiai export előmozdítása. A panaszos azt állította, hogy az említett ügynökségek által nyújtott ösztönzőkből az exportőröknek gazdasági előnye származik, mivel a piaci feltételeknél kevésbé szigorú feltételek mellett jutnak biztosításhoz, hitelgaranciákhoz, hitelkeretekhez és exporthitelekhez.

(80) A két indiai exportáló gyártó nem vett igénybe az ECGC vagy az Exim Bank által nyújtott hitelgaranciákat, exporthiteleket vagy hitelkereteket.

(81) A Jindal csoporthoz tartozó két gyártó számára azonban az ECGC nyújtott biztosítási fedezetet. Mindazonáltal a Bizottság úgy találta, hogy ezek a biztosítási szerződések nem tértek el a szokásos piaci feltételektől. A biztosítási díjak mértéke a maximálisan fedezendő veszteségtől, a kötvény hatálya alá tartozó országoktól és vevőktől, valamint a korábbi káreseményektől, azaz a vállalatok kockázati profiljától függött. A Bizottság ellenőrizte, hogy az összes biztosítási és egyéb díjat megfizették-e.

(82) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezt a rendszert.

– Az Indiai Állami Bank (SBI) és az Acélipari Fejlesztési Alap (SDF) által nyújtott kedvezményes hitelek

(83) A panaszos azt állította, hogy indiai kormány ágazatspecifikus kedvezményes kölcsönöket nyújt az Indiai Állami Bankon (SBI) és az Acélipari Fejlesztési Alapon (SDF) keresztül a rozsdamentesacél-gyártók számára.

(84) Az SBI volt az egyik bank, amely hosszú lejáratú hiteleket folyósított a Jindal csoportnak, de a Bizottság nem találta azokat ágazatspecifikusnak vagy kedvezményesnek. A kamatláb a kamatfelárral növelt banki referencia alapkamat alapján került megállapításra. Az SBI által felszámított kamatláb ugyanis valamivel magasabb volt, mint a Jindal csoportnak hasonló futamidejű, hosszú lejáratú hiteleket nyújtó magánbankok által felszámított kamatláb.

(85) A két indiai exportáló gyártó a vizsgálati időszak alatt nem kapott hitelt az Acélipari Fejlesztési Alapból.

(86) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezt a rendszert.

– Az SDF és az Acélügyi Minisztérium által nyújtott vissza nem térítendő kutatási-fejlesztési támogatások

(87) A panaszos azt állította, hogy India kormánya az SDF-en keresztül kutatási-fejlesztési támogatásokat nyújt az acélgyártók számára. A kutatási-fejlesztési támogatások közvetlenül az Acélügyi Minisztériumtól is elnyerhetők.

(88) A két indiai exportáló gyártó a vizsgálati időszak alatt nem részesült sem kutatási-fejlesztési támogatásban, sem pedig a vizsgálati időszakhoz rendelhető támogatásban.

(89) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezt a rendszert.

– Vámmentességi és -elengedési rendszerek

(90) A panaszos azt állította, hogy a vizsgált termék gyártói számos export előtti és utáni vámvisszatérítési rendszerben részesülnek, amelyek keretében az importált nyersanyagok vagy beruházási javak mentesülhetnek a behozatali vámok és adók alól. Ezekből a rendszerekből az exportáló gyártóknak az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja és 3. cikkének (2) bekezdése értelmében gazdasági előnye származik, amely a kormányzat által elengedett bevétel összegével, tehát a be nem szedett vámok és adók összegével egyenlő.

(91) Amint a (117)–(205) preambulumbekezdésben kifejtésre került, egyik vagy mindkét indiai exportáló gyártó részesült a vámmentességi és -elengedési rendszerek, nevezetesen az AAS, a DDS, az EPCGS és a MEIS némelyikéből.

(92) A vizsgálati időszakban azonban a két exportáló gyártó egyike sem részesült a DFIA-rendszerből, és nem voltak kváziexportnak minősített belföldi értékesítési ügyletek sem. A Bizottságnak ezért a továbbiakban nem kellett vizsgálnia az utóbbi két rendszert.

– Exportorientált egységeknek és különleges gazdasági övezeteknek nyújtott ösztönzők

(93) A panaszos azt állította, hogy a vizsgált termék gyártói számos adókedvezményben részesülnek, mivel exportorientált egységként nyilvántartásba vannak véve vagy egy különleges gazdasági övezetben helyezkednek el.

(94) A vizsgálati időszak alatt azonban a két indiai exportáló gyártó egyike sem volt exportorientált egységként nyilvántartásba véve, és nem részesült semmilyen korábbi beruházási javakra nyújtott támogatásban exportorientált egységként, amelyet a vizsgálati időszakhoz lehetett volna rendelni, továbbá a két indiai exportáló gyártó egyike sem található különleges gazdasági övezetben.

(95) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezeket a rendszereket.

– Jövedelemadó-kedvezmények

(96) A panaszos azt állította, hogy a vizsgált termék gyártói jövedelemadó-levonásban és -mentességben részesülnek, többek között az alábbi programok keretében:

– csökkentett jövedelemadó-kulcs az újonnan alapított cégek számára,

– a kutatási-fejlesztési költségek levonása a jövedelemadóból,

– a nagy ipari projektekből származó nyereség (ITES) levonása a jövedelemadóból,

– a különleges kategóriájú vállalkozások nyereségének levonása a jövedelemadóból,

– új üzemekbe és gépekbe történő beruházások levonása a jövedelemadóból.

(97) A két indiai exportáló gyártó nem részesült jövedelemadó-mentességben, -levonásban vagy csökkentett adókulcsban a vizsgálati időszak során.

(98) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezt a rendszert.

– Vasérc biztosítása a megfelelő díjazásnál jóval kisebb összeg megfizetése ellenében

(99) A panaszos azt állította, hogy az indiai kormány olyan szakpolitikát hajtott végre, amelynek részét képezték a vasércre kivetett magas exportadók. A kormány ezzel biztosította e termékek belföldi kínálatának növekedését, és garantálta, hogy a vasárak jóval a nemzetközi szint alatt maradjanak. Ezek a kiviteli vámok más elemekkel együtt az indiai kormány részéről a nyersanyagtermelők arra történő megbízásának vagy utasításának minősültek, hogy a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosítsanak inputokat az indiai gyártóknak.

(100) A két indiai exportáló gyártó közül azonban egyik sem használ vasércet a gyártási folyamatában. A Bizottságnak ezért a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezt a rendszert.

– Kormányzati közbeszerzéseken keresztül megvalósuló árubeszerzések

(101) A panaszos azt állította, hogy az indiai kormány kormányzati közbeszerzések útján támogatta a rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek indiai ágazatát. Állítása szerint a kormányhivatalok kötelesek meghatározott minimális arányban (15 % és 50 % között) indiai acélt és vasat használni a közbeszerzéseikben. Továbbá ha külföldi ajánlattevő kínálja a legalacsonyabb árat, ennek az ajánlattevőnek legfeljebb a megrendelni kívánt mennyiség fele ítélhető oda. A másik felét olyan helyi beszállítónak kell odaítélni, amelynek árajánlata a külföldi ajánlattevő által kínált árnál legfeljebb 20 %-kal magasabb. A hatékonyabb külföldi ajánlattevő csak akkor nyerheti el a szerződés fennmaradó részét, ha egyetlen helyi beszállító sem képes a legalacsonyabb árnál legfeljebb 20 %-kal magasabb árat kínálni (ami, tekintve a széles ártartományt, meglehetősen valószínűtlen eset).

(102) Az indiai exportáló gyártók egyike sikeresen vett részt a vizsgálati időszakban a kormányzati közbeszerzési eljárásokban.

(103) A Bizottság ellenőrizte a vizsgálati időszakban az érintett indiai vállalathoz köthető összes közbeszerzési eljárást és ajánlatot. Konkrét támogatásra utaló elemet nem talált.

(104) Az ajánlatokat az interneten, az adott indiai közigazgatási egység, intézmény vagy állami vállalat (például az Indiai Vasúttársaság) weboldalán teszik közzé, és a vállalatok szabadon tehetnek ajánlatot. Bevett gyakorlat, hogy a beszerzendő mennyiség két vállalat között oszlik meg. A legalacsonyabb árat kínáló vállalatnak ítélik oda a szerződés 60 %-át, míg a második legalacsonyabb árat kínáló vállalatnak a szerződés fennmaradó 40 %-át, azzal a feltétellel, hogy az árát a nyertes ajánlattevő által kínált árhoz hozzáigazítja. Ez a szabály akkor is érvényesül, ha egyik vagy mindkét érintett vállalat külföldi ajánlattevő.

(105) Nem vitatott, hogy egyes közbeszerzési eljárásokban csak belföldi vállalatok vehetnek részt. Ha azonban külföldi ajánlattevők előtt is nyitva áll az eljárás, a panaszos állításával ellentétben nincs árdiszkrimináció. A belföldi szállítókra érvényes árpreferencia (20 %) csak a beruházási javakkal kapcsolatos közbeszerzések esetében létezik ([16]).

([16]) A BELFÖLDÖN ELŐÁLLÍTOTT VAS- ÉS ACÉLIPARI TERMÉKEK KORMÁNYZATI BESZERZÉSEK SORÁN TÖRTÉNŐ ELŐNYBEN RÉSZESÍTÉSÉRE VONATKOZÓ POLITIKA – ÁTDOLGOZOTT VÁLTOZAT, 2019, 2.11. cikk és B. melléklet (Indiai Közlöny 324. sz., 2019. május 29).

(106) A Bizottság ellenőrizte, hogy a vizsgálati időszakban a hidegen síkhengerelt acéltermékek ezen indiai gyártója számára odaítélt közbeszerzési eljárások során (függetlenül attól, hogy az érintett eljárások nyitva álltak-e vagy sem a külföldi ajánlattevők előtt) a kiválasztott vállalat minden esetben valóban vagy a legalacsonyabb árat kínálta, vagy a második legjobb ajánlattal rendelkező vállalatként az árát a legalacsonyabb ajánlott árhoz kellett igazítania.

(107) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a panaszos azt állította, hogy a külföldi ajánlattevők egyes közbeszerzési eljárásokból való kizárása a verseny csökkenéséhez, és ebből kifolyólag összességében magasabb árakhoz vezetett, amelyek a megfelelő díjazásnál nagyobb összeg megfizetése ellenében történő árubeszerzések révén pénzügyi hozzájárulással voltak egyenlőek.

(108) A panaszos észrevételezte továbbá, hogy az indiai közbeszerzési szabályok azáltal, hogy bizonyos ajánlattételi eljárásokból kizárják a külföldi behozatalt, az indiai gyártók számára garantálnak bizonyos mennyiségű beszerzést, amelyből azoknak önmagában is gazdasági előnyük származik.

(109) A Bizottság egyetért azzal, hogy a külföldi ajánlattevők kizárása potenciálisan csökkenti a versenyt, és csak a belföldi ajánlattevők előtt nyitva álló piacot eredményezhet. A Jindal csoport által közbeszerzési eljárás keretében értékesített mennyiség azonban elhanyagolható volt a vállalat vizsgálati időszakbeli teljes belföldi értékesítéséhez viszonyítva. Emellett azon közbeszerzési eljárások elemzése során, amelyeket a hidegen síkhengerelt acéltermékek ezen indiai gyártója a vizsgálati időszakban megnyert, a Bizottság nem észlelt jelentős különbségeket a külföldi vállalatok előtt nyitva álló ajánlattételi eljárások és a külföldiek részvétele nélkül lefolytatott eljárások nyertes ajánlattevőinek árszintje között. Következésképpen ebben az esetben a Bizottság nem állapított meg az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett lényeges gazdasági előnyt.

– Az Exim Bank által vásárlói hitelek formájában biztosított ösztönzők

(110) A panaszos azt állította, hogy az Exim Bank hitelkereteket és vásárlói hiteleket kínál. Ezeket az ösztönzőket nem az exportőrök, hanem külföldi kormányok, külföldi fejlesztési bankok és pénzügyi intézmények, külföldi kereskedelmi bankok vagy más szervezetek számára nyújtják. A finanszírozás lehetővé teszi számukra, hogy halasztott fizetési feltételekkel vásárolhassanak indiai exportőröktől.

(111) A vizsgálati időszak alatt a vizsgálat tárgyát képező exportáló gyártók egyike számára sem biztosított az Exim Bank hitelkeretet vagy vásárlói hitelt.

(112) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezeket a rendszereket.

– Gudzsarát állam helyi támogatási rendszerei keretében biztosított ösztönzők

(113) A panaszos azt állította, hogy az indiai kormány által nyújtott támogatásokon kívül a hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártóinak egy része részesülhet a Gudzsarát állam kormánya által biztosított állami szintű támogatási rendszerekben. A panasz négy helyi rendszert sorol fel, amelyek az alábbiak:

– a 2016–2021-es időszakra vonatkozó iparági ösztönző rendszer, amely adókedvezményt biztosít a Gudzsarát államban alapított új vállalatok számára,

– Gudzsarát állam héa-elengedési rendszere: egy Gudzsarátban székhellyel rendelkező vállalat visszaigényelheti a vásárolt inputok után megfizetett héát az előzetesen felszámított adó jóváírása útján,

– a különleges gazdasági övezetekről szóló törvény: Bélyegilleték és regisztrációs díj alóli mentesség,

– a beszerzett inputokra kivetett forgalmiadó és egyéb állami adók alóli mentesség a különleges gazdasági övezet vagy a különleges gazdasági övezetben elhelyezkedő egység számára.

(114) A vizsgált indiai exportáló gyártóknak csak egyike található Gudzsarát államban, és vehetné esetlegesen igénybe a fentiekben felsorolt helyi támogatási rendszereket. A Bizottság azonban arra a megállapításra jutott, hogy a vállalat nem részesült e rendszer egyike által kínált gazdasági előnyökben sem.

(115) Következésképpen a Bizottságnak a továbbiakban nem kellett vizsgálnia ezeket a rendszereket.

– A villamos energiát terhelő adó csökkentése (Gudzsarát állam kormánya)

(116) A Bizottság megállapította, hogy egyetlen exportáló gyártó vette igénybe ezt az intézkedést a vizsgálati időszak alatt. Mivel azonban úgy tűnt, hogy a szóban forgó vállalat ebből származó gazdasági előnye elhanyagolható volt (0,02 %), a Bizottság úgy döntött, hogy a továbbiakban nem vizsgálja ezt az intézkedést.

3.3. **Rendszerek, amelyeknél támogatásra utaló bizonyíték áll rendelkezésre**

3.3.1. *Vámmentességi és -elengedési rendszerek*

(117) Az előzetes engedélyezési rendszer, a beruházási javak exportösztönzési rendszere és az indiai árukiviteli rendszer a külkereskedelem fejlesztéséről és szabályozásáról szóló 1992. évi törvényen (Foreign Trade [Development and Regulation] Act 1992 [No. 22 of 1992], a továbbiakban: külkereskedelmi törvény) alapul, amely 1992. augusztus 7-én lépett hatályba. A külkereskedelmi törvény feljogosítja az indiai kormányt, hogy az export-import politikával kapcsolatban közleményeket adjon ki. Ezek összefoglalása a „Foreign Trade Policy" (külkereskedelem-politikai) dokumentumokban található, amelyeket a Kereskedelmi Minisztérium rendszerint ötévente ad ki és rendszeresen frissít.

(118) A vizsgálati időszak szempontjából a 2015–2020. évi külkereskedelem-politikai dokumentum (a továbbiakban: 2015–2020. évi KPD) releváns. Az indiai kormány a 2015–2020. évi KPD dokumentumra irányadó eljárásokat a „Handbook of Procedures, 2015-20" (Eljárási kézikönyv, 2015–2020) című dokumentumban (a továbbiakban: 2015–2020. évi EK) is meghatározza.

(119) A vámvisszatérítési rendszer az 1962. évi vámtörvény (Customs Act of 1962) 75. szakaszán, az 1944. évi központi jövedékiadó-törvény (Central Excise Act of 1944) 37. szakaszán, az 1994. évi pénzügyi törvény (Financial Act of 1994) 93.A és 94. szakaszán, valamint a vámok, a központi jövedéki adó és a szolgáltatási adó visszatérítéséről szóló 1995. évi szabályzaton (Customs, Central Excise Duties and Service Tax Drawback Rules of 1995) alapul. A visszatérítési rátákat időszakosan teszik közzé.

(120) Általános észrevételként meg kell jegyezni, hogy a Bizottság nem tudta észszerű időn belül befejezni az ezen alszakaszban ismertetett vám-visszatérítési rendszerek keretében megvalósult kiviteli és behozatali ügyletekkel kapcsolatos egyes dokumentumoknak a távoli ellenőrzés során kért és megállapodott távoli ellenőrzését. E tekintetben – az alaprendelet 28. cikkének (3) bekezdése alapján – a Bizottság a rendelkezésre álló legjobb tényeket használta fel abban az esetben, amikor eltéréseket talált a vállalatok és az indiai kormány által közölt számadatok között.

(121) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően az egyik indiai exportáló gyártó azt állította, hogy az előzetes engedélyezési rendszer, a vámvisszatérítési rendszer és az indiai árukiviteli rendszer célja a vállalat által az exporttermékek gyártásához felhasznált nyersanyagok behozatala után fizetett vámok semlegesítése, ezért e három rendszerből a vállalatnak nem származik gazdasági előnye.

(122) Ezzel a kijelentéssel ellentétben azonban a vállalatoknak a vámvisszatérítési rendszer és az indiai árukiviteli rendszer keretében nyújtott gazdasági előnyök nem állnak közvetlen kapcsolatban az adott vállalat által az exporttermékek gyártásához felhasznált nyersanyagok behozatalára kivetett vámokkal.

(123) A vámvisszatérítési rendszer esetében az exportáló vállalat készpénzes kifizetésekben részesül, amelyek kizárólag a kivitele FOB-alapon számított értékéhez kapcsolódnak. Az érintett vállalattól egyáltalán nem várják el, hogy nyersanyagot importáljon.

(124) Az indiai árukiviteli rendszer (MEIS) esetében az exportáló gyártó olyan vámkedvezmény-utalványokat kap, amelyek értékesíthetők a piacon, vagy beszámíthatók a jövőben kivetett behozatali vámokba, a beszámítás azonban nem korlátozódik az azon exporttermékek gyártásához felhasznált nyersanyagokra kivetett behozatali vámokra, amelyek kapcsán az adott vámkedvezmény-utalványt kibocsátották. Így a MEIS keretében adott vámkedvezmény-utalványok beszámíthatók bármely esedékes behozatali vámba, beleértve a beruházási javakra kivetett behozatali vámokat is. Akkor is beválthatók, ha a cég egyáltalán nem importál semmit.

(125) Csak az előzetes engedélyezési rendszer (AAS) esetében van közvetlen kapcsolat a vállalat által importált nyersanyagok behozatalivám-mentessége és az exportált termékek között. Így a Bizottság nem kezeli a vámmentességet a vállalat számára nyújtott gazdasági előnyként, feltéve, hogy ez utóbbi bizonyítani tudja az AAS keretében importált nyersanyagoknak az exportált végtermékek gyártása során történt tényleges felhasználását.

– Előzetes engedélyezési rendszer (AAS)

(126) A Bizottság megállapította, hogy egy indiai exportáló gyártó vette igénybe az előzetes engedélyezési rendszert a vizsgálati időszak alatt.

a) Jogalap

(127) A rendszer részletes leírását a 2015–2020. évi KPD 4.03–4.24. szakasza, valamint a 2015–2020. évi EK és a 2015–2020. évi AEK 4.04–4.52. szakasza tartalmazza.

b) Jogosultság

(128) Az előzetes engedélyezési rendszer hat alrendszerből áll, amelyeket a következő szakaszban ismertetünk részletesebben. Ezek az alrendszerek több más szempont mellett az igénybevételi jogosultságot illetően is eltérnek egymástól. A gyártó exportőrök és a támogató gyártókhoz „kapcsolódó" kereskedő exportőrök az előzetes engedélyezési rendszer „tényleges export" és „éves igény" alrendszerére jogosultak. Az előzetes engedélyezési rendszer „közbenső beszállítás" alrendszerének igénybevételére a végső exportőr részére szállító gyártó-exportőrök jogosultak. Azok a fővállalkozók, amelyek a 2015–2020. évi KPD 7.02. bekezdésében említett „kváziexport" kategóriák, mint például az exportorientált egységek beszállítói, jogosultak a kváziexportra vonatkozó AAS-alrendszer igénybevételére. Végezetül az „előzetes mentesítő határozat" és a „fedezett belföldi akkreditív" alrendszer keretében a kváziexport esetében igénybe vehető kedvezményekre a gyártó-exportőrök közbenső beszállítói jogosultak.

c) Gyakorlati végrehajtás

(129) Az előzetes engedélyt az alábbiakban ismertetett helyzetekben lehet kibocsátani.

(130) Tényleges (fizikai) export: Ez a fő alrendszer. Lehetővé teszi az egy konkrét exportált késztermék gyártásához szükséges inputok vámmentes behozatalát. Ebben az összefüggésben a „tényleges" jelző arra utal, hogy az exporttermeknek ténylegesen el kell hagynia India területét. Az engedély meghatározza az importtámogatást és az exportkötelezettséget, beleértve az exporttermék fajtáját is.

(131) Éves igény: Az ilyen engedély nem egy adott exporttermékhez, hanem egy szélesebb termékcsoporthoz (például vegyi és kapcsolódó termékek) kapcsolódik. Az engedély jogosultja – a korábbi exportteljesítménye alapján megállapított értékhatárig – vámmentesen importálhatja az adott termékcsoportba tartozó termék gyártásához szükséges valamennyi inputot. Az adott termékcsoportba tartozó és az említett vámmentes nyersanyag felhasználásával gyártott bármely terméket exportálhatja.

(132) Közbenső beszállítás: Ez az alrendszer azokat az eseteket öleli fel, amikor két gyártó szándékozik ugyanazt az exportterméket gyártani, és felosztják egymás között a gyártási folyamatot. A közbenső terméket előállító gyártó-exportőr az inputokat vámmentesen importálhatja, és ebből a célból a rendszer keretében a közbenső beszállításokra előzetes engedélyt igényelhet. A végső exportőr fejezi be a gyártást, és köteles a befejezett terméket exportálni.

(133) Kváziexport: Ez az alrendszer lehetővé teszi a fővállalkozó számára, hogy a „kváziexportként" értékesített áruk előállításához szükséges inputokat vámmentesen importálja. Az indiai kormány szerint a kváziexport azokat az ügyleteket jelenti, amelyekben a szállított áru nem hagyja el az ország területét. Számos szállítási kategóriát tekintenek kváziexportnak, feltéve, hogy az árukat Indiában állítják elő; ide tartozik például egy exportorientált egységhez vagy egy különleges gazdasági övezetben található vállalathoz történő áruszállítás.

(134) Előzetes mentesítő határozat (ARO): Az előzetes engedély jogosultjának, amennyiben közvetlen behozatal helyett belföldi forrásból kíván alapanyagot beszerezni, lehetősége van arra, hogy azt az ARO-k ellenében szerezze be. Ilyen esetekben az előzetes engedélyeket ARO-ként érvényesítik, és az abban meghatározott áruk szállításakor azokat belföldi szállítóra ruházzák át. Az ARO átruházása feljogosítja a belföldi szállítót a 2015–2020. évi KPD 7.03. bekezdésében meghatározott kváziexport-kedvezményekre (azaz közbenső szállításra/kváziexportra vonatkozó AAS rendszerre, kváziexport-visszatérítésre, valamint a végső jövedéki adó visszatérítésére). Az előzetes mentesítő határozatok rendszere a beszállítónak juttatja vissza az adókat és a vámokat, nem pedig a vám jóváírása vagy visszafizetése formájában a végső exportőrnek. Az adók és a vámok visszatérítése belföldi és importált inputok esetében egyaránt igénybe vehető.

(135) Fedezett belföldi akkreditív: Ez az alrendszer szintén az előzetes engedély jogosultjának végzett belföldi szállításokra vonatkozik. Az előzetes engedély jogosultja kérheti valamely banktól belföldi akkreditív belföldi szállító javára történő megnyitását. Az engedélyt a bank közvetlen import esetében kizárólag az importálás helyett belföldről beszerzett áruk értéke és mennyisége tekintetében érvényesíti. A belföldi szállító jogosult lesz a 2015–2020. évi KPD 7.03. bekezdésében említett kváziexport-kedvezményekre (azaz az előzetes engedélyezési rendszer „köztes szállítások", illetve „exportnak tekintett műveletek" alrendszerei igénybevételére, az exportnak tekintett műveletekre nyújtandó export-visszatérítésre, valamint a végső jövedéki adó visszatérítésére).

(136) A Bizottság megállapította, hogy a vizsgálati időszak alatt a rendszert igénybe vevő egyetlen exportáló gyártó engedményekben részesült az első alrendszer, vagyis az AAS „tényleges export" alrendszere keretében. Ezért az igénybe nem vett többi alrendszer kiegyenlíthetőségét nem szükséges megállapítani.

(137) Az előzetes engedély jogosultjának jogszabályban előírt kötelezettsége, hogy az indiai hatóságok általi ellenőrzés céljából a vámmentesen importált vagy belföldről beszerzett áruk felhasználásáról valósághű és megfelelő nyilvántartást, azaz tényleges felhasználás-nyilvántartást vezessen meghatározott formátumban (lásd a 2015–2020. évi EK 4.51. szakaszát és 4.H függelékét). Ezt a nyilvántartást független okleveles könyvvizsgálónak vagy kontrollernek kell ellenőriznie, aki igazolást ad ki arról, hogy megtörtént az előírt nyilvántartások és a vonatkozó dokumentumok vizsgálata, és a 4.H függelék alapján szolgáltatott információk minden tekintetben valósághűek és helytállóak.

(138) Ami a felülvizsgálati időszakban az érintett vállalat által igénybe vett „tényleges export” alrendszer alkalmazását illeti, az indiai kormány mind az importtámogatás, mind az exportkötelezettség mennyiségét és értékét rögzíti, és azokat az engedélyen feltünteti. Emellett a behozatalkor és a kivitelkor a kormánytisztviselők dokumentálják az engedélyen a megfelelő ügyleteket. Az előzetes engedélyezési rendszer keretében engedélyezett import mennyiségét az indiai kormány standard input-output normák alapján határozza meg, amelyek a legtöbb termékre, így a vizsgálat tárgyát képező termékre is rendelkezésre állnak.

(139) Az importált inputok nem ruházhatók át, és azokat az adott exporttermék előállításához kell felhasználni. Az exportkötelezettséget egy meghatározott, az engedély kiadásától számított időkereten belül kell teljesíteni (18 hónap, amely két alkalommal, egyenként 6 hónappal meghosszabbítható).

(140) Az importált inputok és az exportált késztermékek között nem kell egyértelmű kapcsolatnak lennie. Az importált elszámolható inputok a vizsgálat tárgyát képező terméktől eltérő termék előállításához is felhasználhatók. Emellett lehetőség van a különböző termékekre vonatkozó engedélyek egyesítésére. Ez azt jelenti, hogy az egy adott termékre az előzetes engedélyezési rendszer keretében kiadott engedélyben megjelölt export feljogosíthat az egy másik termékre az előzetes engedélyezési rendszer keretében kiadott engedélyben megjelölt inputok vámmentes importjára.

(141) A vizsgálat során kiderült, hogy az exportáló gyártó által felhasznált, az előzetes engedélyezési rendszer keretében kiadott engedélyek egyike sem került még lezárásra. Az exportáló gyártó ezért az AAS engedélyei tekintetében semmilyen, a 4.H függelék szerinti formanyomtatványt nem tudott felmutatni. Emellett az exportáló gyártó elismerte, hogy felhasználási nyilvántartása nem teszi lehetővé az importált nyersanyagok tényleges felhasználásának megállapítását, illetve azoknak az előállított és exportált késztermékekhez való társítását. Megjegyzendő, hogy a szóban forgó gyártó több szinten is vertikálisan integrált vállalat:

1. szakasz: koksz és ferrokróm gyártása;

2. szakasz: folyékony rozsdamentes acél gyártása;

3. szakasz: lemeztuskók gyártása;

4. szakasz: melegen hengerelt tekercsek gyártása;

5. szakasz: hidegen síkhengerelt termékek (az érintett termék) gyártása,

és az importált nyersanyagokat a 2. szakaszban használják fel, ahol összekeverik azokat az 1. szakaszban gyártott vagy belföldről beszerzett nyersanyagokkal.

d) Az előzetes engedélyezési rendszerre vonatkozó következtetés

(142) A behozatalivám-mentesség az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja és 3. cikkének (2) bekezdése értelmében támogatásnak minősül, mert az indiai kormány által nyújtott pénzügyi hozzájárulásnak minősül, tekintettel arra, hogy egyébként megfizetendő vámbevétel elengedését jelenti, és a vizsgált exportőrnek – likviditásának javításán keresztül – gazdasági előnye származik belőle.

(143) Az előzetes engedélyezési rendszer „tényleges export” alrendszerének igénybevétele a jogszabályok szerint az exportteljesítmény függvénye, ennélfogva az alaprendelet 4. cikke (4) bekezdése első albekezdésének a) pontja alapján egyedi és kiegyenlíthető. Exportra vonatkozó kötelezettségvállalás nélkül a rendszer keretében egyetlen vállalat sem juthat gazdasági előnyhöz.

(144) A szóban forgó alrendszer nem tekinthető az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében megengedhető vámkedvezményrendszernek vagy helyettesítő vámkedvezményrendszernek. Az alrendszer nem felel meg az alaprendelet I. mellékletének i) pontjában, II. mellékletében (a vámkedvezmény fogalommeghatározása és szabályai) és III. mellékletében (a helyettesítő vámkedvezmény fogalommeghatározása és szabályai) megállapított szabályoknak. Az indiai kormány nem alkalmazott ténylegesen ellenőrzési rendszert vagy eljárást annak igazolására, hogy az inputokat valóban az exportált termék gyártásához használták-e fel, és ha igen, milyen mennyiségben (az alaprendelet II. mellékletének 4. pontja; a helyettesítő vámkedvezményrendszerek esetében az alaprendelet III. mellékletének II.2. pontja). A Bizottság továbbá úgy ítéli meg, hogy a vizsgálat tárgyát képező termékre vonatkozó input-output normák nem kellően pontosak, és önmagukban nem alkothatnak a tényleges felhasználás ellenőrzésére szolgáló rendszert, mert nem teszik lehetővé az indiai kormány számára annak kellő

pontosságú ellenőrzését, hogy az exporttermék előállításához mennyi inputot használtak fel. Továbbá az indiai kormány nem végzett további vizsgálatokat a ténylegesen érintett inputokra vonatkozóan, ahogyan ténylegesen alkalmazott ellenőrzési rendszer hiányában el kellene járni (az alaprendelet II. mellékletének 5. pontja és III. mellékletének II.3. pontja).

(145) Az alrendszer ezért kiegyenlíthető.

e) A támogatási mérték kiszámítása

(146) Engedélyezett vám-visszatérítési rendszerek hiányában és mivel a Bizottságnak nem áll módjában a releváns inputok tényleges felhasználási arányát ellenőrizni, az elengedett vámok teljes összege (alapvám és vámilleték) túlzott mértékű vámelengedésnek minősül, amely pedig az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontjával összhangban kiegyenlíthető támogatásnak minősül.

(147) Az exportáló gyártót a Bizottság 2021. november 22-i levélben tájékoztatta azon szándékáról, hogy alkalmazni kívánja az alaprendelet 28. cikkét, valamint az e tekintetben rendelkezésre álló legjobb tényekről.

(148) Ellentétben a vállalat további állításaival, miszerint az AAS keretében szerzett gazdasági előny kiszámításának e módszertana eltér a Bizottság korábbi gyakorlatától, és puszta feltételezéseken és következtetéseken alapul, a Bizottság újfent megjegyzi, hogy a vállalat nem szolgáltatott olyan adatokat, amelyek lehetővé tennék a tényleges túlzott mértékű vámelengedés kiszámítását.

(149) Az alaprendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összhangban a vállalatnál a támogatás megszerzése érdekében felmerült díjakat – ahol ezt a vállalat kérte – a Bizottság levonta a támogatás teljes összegéből.

(150) Az alaprendelet 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Bizottság ezt a túlzott mértékű vámelengedést részarányosan szét kell osztani a teljes exportforgalomra (az volt a megfelelő nevező), mivel a támogatás a kiviteli teljesítmény függvénye.

(151) E rendszer esetében a vizsgálati időszak alatt megállapított támogatás mértéke 0,05 %.

(152) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a szóban forgó indiai exportáló gyártó megismételte az alaprendelet 28. cikkének indokolatlan alkalmazására és az e rendszer keretében a vállalat által szerzett gazdasági előny Bizottság általi kiszámításának módszerére vonatkozó állításait.

(153) Nem nyújtottak be azonban új érvet. Emlékeztetni szükséges arra, hogy a Bizottságnak nem volt más lehetősége, mint a rendelkezésre álló legjobb tényekre hivatkozni, mivel a vállalat nem szolgáltatott olyan adatot, amely lehetővé tenné az e rendszer keretében megvalósult túlzott mértékű vámelengedés szabványos kiszámítását. Mindenesetre, figyelembe véve a (151) preambulumbekezdésben említettek szerint megállapított támogatási mértéket, a Bizottság úgy határozott, hogy nem egyenlíti ki a Jindal csoportnak az AAS keretében juttatott, elhanyagolható gazdasági előnyt.

– Vám-visszatérítési rendszer (DDS)

(154) A Bizottság megállapította, hogy egy indiai exportáló gyártó vette igénybe a vámvisszatérítési rendszert a vizsgálati időszak alatt.

a) Jogalap

(155) A felülvizsgálati időszakban alkalmazandó jogalap a vámok és a központi jövedéki adó visszatérítéséről szóló 1995. évi szabályzatnak a 2006-os módosítás szerinti változata ([17]) (a továbbiakban: 1995. évi szabályzat) volt, amely helyett később elfogadták a vámok és a központi jövedéki adó visszatérítéséről szóló 2017. évi szabályzatot ([18]) (a továbbiakban: 2017. évi szabályzat), amely 2017. október 1-jén lépett hatályba. A vámvisszatérítési rendszer keretében alkalmazandó számítási módszert az 1995. évi szabályzat 3. szakaszának (2) bekezdése határozza meg. Az 1995. évi szabályzat 12. szakasza (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja szerint az exportáló gyártóknak a rendszer igénybevételéhez kérelmet kell benyújtaniuk. A 2017. évi szabályzatban ezek a szabályok változatlanok maradtak, és a 3. szakasz (2) bekezdésének, illetve a 13. szakasz (1) bekezdése a) pontja ii. alpontjának felelnek meg.

([17]) http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-act/formatted-htmls/cs-rulee

([18]) 88 sz. közlemény/2017–VÁMOK (N.T.), Újdelhi, 2017. szeptember 21. http://www.cbic.gov.in/resources//htdocs-cbec/customs/cs-act/notifications/notfns-2017/cs-nt2017/csnt88-2017.pdf

(156) Emellett a 3. szakasz (2) bekezdésével, valamint a 12. szakasz (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja szerinti, az exportőrök által megteendő nyilatkozattal összefüggésben alkalmazandó végrehajtási szabályokat a 24/2001. sz. körrendeletben ([19]) foglalt konkrét utasítások határozzák meg.

(157) A vámvisszatérítési rendszerről szóló 1995. évi szabályzat 4. szakasza szerint a 3. szakasz alapján meghatározott összegeket vagy rátákat a központi kormányzat felülvizsgálhatja. A kormányzat számos módosítást hajtott végre: a rátákat legutóbb a „95/2018. számú közlemény – VÁMOK" és a „07/2020. számú közlemény – VÁMOK" dokumentumokkal módosították. Ennek eredményeként a vizsgált termék esetében a DDS támogatási ráta az exportált termékek FOB-alapon számított értékének 1,8 %-a, illetve 1,6 %-a volt a vizsgálati időszak első és második felében ([20]). Ugyanazok a DDS támogatási ráták alkalmazandók a kérdéses indiai társaság által exportált melegen hengerelt rozsdamentesacél termékekre.

b) Jogosultság

(158) A rendszer igénybevételére minden gyártó-exportőr és kereskedő-exportőr jogosult.

c) Gyakorlati végrehajtás

(159) A rendszer keretében minden, a rendszer hatálya alá tartozó terméket exportáló vállalat az exportált termék FOB-alapon meghatározott bejelentett értékének egy meghatározott százalékával megegyező összeg visszatérítésére jogosult. A vámok és a központi jövedéki adó visszatérítéséről szóló szabályzat 3. szakaszának (2) bekezdése meghatározza a támogatás összegének számítási módját:

„(2) Az e szakasz szerinti visszatérítés összegének vagy rátájának meghatározása során a központi kormányzat figyelembe veszi:

a) az egy adott osztályba tartozó áruk Indiában történő előállításához vagy gyártásához szokásosan szükséges anyagok osztályának vagy megnevezésének megfelelő átlagos mennyiségeket vagy értékeket;

b) az egy adott osztályba tartozó áruk Indiában történő előállításához vagy gyártásához szokásosan felhasznált importált anyagok vagy jövedéki anyagok átlagos mennyiségét vagy értékét;

c) az áruk gyártása során felhasznált félgyártmányok, alkatrészek és félkész termékek gyártásához felhasznált importált anyagok vagy jövedéki anyagok után fizetett vám vagy jövedéki adó átlagos összegét;

d) a gyártási folyamat során hulladékká váló anyagok és a katalizátorok után fizetett vám vagy jövedéki adó átlagos összegét: amennyiben a hulladékot vagy katalizátort értékesítik vagy gyártási folyamatban újrahasználják, az értékesített vagy újrahasznált hulladék vagy katalizátor után fizetett vám vagy jövedéki adó átlagos összegét is le kell vonni;

e) az exportáruk tárolására vagy csomagolására felhasznált importált anyagok vagy jövedéki anyagok után fizetett vám vagy jövedéki adó átlagos összegét;

f) mindazokat a további információkat, amelyeket a központi kormányzat az adott cél szempontjából relevánsnak vagy hasznosnak ítél".

(160) Más szóval az indiai kormány a visszatérítendő összeget az importált nyersanyagok után fizetett vám iparági átlagértékére és az indiai kormány által a rendszer hatálya alá tartozó exportáruk gyártóira nézve reprezentatívnak tekintett átlagos iparági felhasználási arányra alapozta. Ezután az indiai kormány a visszatérítendő összeget a rendszer hatálya alá tartozó exportált termékek átlagos exportértékének százalékában fejezi ki.

(161) Az indiai kormány e százalék alapján határozza meg azon vámvisszatérítés összegét, amely minden arra jogosult exportőrt megillet. A rendszer keretében adott visszatérítés rátáját az indiai kormány termékenként határozza meg.

([19]) 24/2001-Cus. sz. körrendelet, 2001. április 20., F.NO.605/47/2001-DBK, India kormánya, Pénzügyminisztérium, Bevételi osztály: A vámvisszatérítés általános rátájának igénybevétele érdekében a visszatérítési szabályzat 12. szakasza (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja alapján benyújtandó nyilatkozat. Lásd különösen a teljes ágazati visszatérítési mértékre vonatkozó vámvisszatérítési szabályok 12. szabálya (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja szerinti nyilatkozat 2. és 3. szakaszát; elérhető a következő internetcímen: http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-circulars/cs-circulars-2001/24-2001-cus

([20]) A DDS támogatási ráta 2020. január 28-án módosult.

(162) Ahhoz, hogy a rendszerben részt vehessen, a vállalatnak exportálnia kell. Amikor egy szállítmány adatait rögzítik a vámhatóság számítógépes rendszerében, jelzik, hogy az exportra a vámvisszatérítési rendszer keretében kerül sor, és visszavonhatatlanul rögzítik a vámvisszatérítési rendszer keretében visszatérítendő összeget. Miután a fuvarozó kitöltötte az általános exportnyilatkozatot (Export General Manifest), és a vámhatóság meggyőződött arról, hogy az általános exportnyilatkozaton és a fuvarokmányon szereplő adatok megfelelnek egymásnak, minden feltétel teljesül a visszatérítendő összeg akár az exportőr bankszámlájára közvetlen utalással, akár intézvényezés útján történő kifizetésének engedélyezéséhez.

(163) Az exportőrnek emellett a banki megvalósulási bizonylat (Bank Realisation Certificate) segítségével igazolnia kell, hogy hozzájutott az exportból származó bevételhez. Ez a dokumentum a visszatérítendő összeg kifizetése után is benyújtható, de ha az exportőr meghatározott határidőn belül nem nyújtja azt be, a kifizetett összeget az indiai kormány visszafizetteti.

(164) A visszatérített összeg tetszőleges célra felhasználható, és az indiai számviteli standardok szerint az exportkötelezettség teljesítésekor a kereskedelmi számlákban eredményszemléleti alapon elszámolható bevételként.

(165) A vonatkozó jogszabályok és közigazgatási utasítások értelmében az indiai vámhatóság nem követelhet bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a vámvisszatérítést igénylő exportőrnek az exportált termék gyártásához szükséges nyersanyagok vonatkozásában vámfizetési kötelezettsége keletkezett vagy fog keletkezni. A távoli ellenőrzés során az indiai kormány továbbá megerősítette, hogy a fentiekben említett 3. szakasz (2) bekezdése szerint számított teljes támogatási ráta vonatkozik azokra a vállalatokra, amelyek az összes nyersanyagot kizárólag belföldi beszállítóktól szerzik be.

d) A vámvisszatérítési rendszerre vonatkozó következtetések

(166) A vámvisszatérítési rendszer az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontja és 3. cikkének (2) bekezdése értelmében támogatást nyújt. Az úgynevezett vámvisszatérítés összege az indiai kormánytól származó pénzügyi hozzájárulás, mivel az indiai kormány részéről közvetlen finanszírozás formájában történik. Az így képződő összeg felhasználására nem vonatkozik korlátozás. Emellett a vámvisszatérítés összege gazdasági előnyt juttat az exportőrnek, mivel növeli likviditását.

(167) Az export esetében adott visszatérítés rátáját az indiai kormány termékenként határozza meg. Ugyanakkor bár a támogatást vámvisszatérítésnek nevezik, a rendszer az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében nem rendelkezik a megengedhető vámkedvezményrendszerek vagy helyettesítő vámkedvezményrendszerek minden jellemzőjével, és nem felel meg az alaprendelet I. mellékletének i) pontjában, II. mellékletében (a vámkedvezmény fogalommeghatározása és szabályai) és III. mellékletében (a helyettesítő vámkedvezmény fogalommeghatározása és szabályai) megállapított szabályoknak sem. Az exportőrnek kifizetett pénzösszeg nem feltétlenül kapcsolódik a nyersanyagokra ténylegesen kifizetett behozatali vámokhoz, és nem olyan vámelismervényhez kapcsolódik, amelynek segítségével a nyersanyagok múltbeli vagy jövőbeli importjához kapcsolódó behozatali vámok kiegyenlíthetők. Emellett nincs olyan rendszer vagy eljárás, amelynek segítségével igazolható, hogy a gyártás során milyen inputokat milyen mennyiségben használtak fel az exportált termékek előállításához. Továbbá az indiai kormány nem végzett további vizsgálatokat a ténylegesen érintett inputokra vonatkozóan, ahogyan ténylegesen alkalmazott ellenőrzési rendszer hiányában el kellene járni (az alaprendelet II. mellékletének 5. pontja és III. mellékletének II.3. pontja).

(168) Az exportőrök általi exportot követően az indiai kormány által nyújtott kifizetés az exportteljesítmény függvénye, ezért a rendszer az alaprendelet 4. cikke (4) bekezdésének a) pontja értelmében egyedi és kiegyenlíthető.

(169) A fentiek alapján a Bizottság megállapította, hogy a vámvisszatérítési rendszer kiegyenlíthető.

e) A támogatási mérték kiszámítása

(170) Az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdésével és 5. cikkével összhangban a Bizottság a kiegyenlíthető támogatások összegét a kedvezményezettnek juttatott és a vizsgálati időszak alatt feltárt gazdasági előny alapján számította ki. Ebben a tekintetben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a kedvezményezettnek akkor származik gazdasági előnye, amikor e rendszer alapján sor kerül egy exportügyletre. Jelenleg az indiai kormány köteles megfizetni a visszatérítés összegét, ami az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontja értelmében pénzügyi hozzájárulásnak minősül. Amint a vámhatóságok kiadják a kiviteli fuvarszámlát – amely többek között megjelöli az adott kiviteli ügyletre nyújtandó vámvisszatérítés összegét –, megszűnik az indiai kormány rendelkezési joga a támogatás megadása felett.

(171) A fentiek fényében indokoltnak tekinthető a DDS keretében biztosított gazdasági előnyöket úgy értékelni, mint a rendszer keretében a vizsgálati időszakban megvalósuló valamennyi exporttranzakcióra megkapott vámvisszatérítések összegét. A Bizottság figyelembe vette az indiai exportáló gyártó összes exporttranzakciójára megkapott vámvisszatérítések összegét, mivel a vállalat csak a vizsgált terméket és melegen hengerelt rozsdamentesacél termékeket exportál, amelyek a vizsgált termék előállítására szolgáló féltermékek, és amelyekre ugyanazok a DDS támogatási ráták érvényesek.

(172) Az alaprendelet 7. cikke (2) bekezdése értelmében a Bizottság e támogatási összeget részarányosan szétosztotta a vállalat vizsgálati időszak alatti exportforgalmára (az volt a megfelelő nevező), mivel a támogatást az exportteljesítmény függvényében adták, és megítélésének alapjául nem a gyártott, megtermelt, exportált vagy szállított termékek mennyisége szolgált.

(173) E rendszer esetében a vizsgálati időszak alatt a Jindal csoport esetében megállapított támogatás mértéke 1,65 %.

– Beruházási javak exportösztönzési rendszere (EPCGS)

(174) A Bizottság megállapította, hogy két indiai exportáló gyártó az EPCGS keretében olyan koncessziókat kapott, amelyeket a vizsgálati időszakban az érintett termék vonatkozásában nyújtottak.

a) Jogalap

(175) Az EPCGS részletes leírása a 2015–2020. évi KPD 5. fejezetében, valamint a 2015–2020. évi EK 5. fejezetében található.

b) Jogosultság

(176) Az intézkedés igénybevételére a gyártó-exportőrök, a támogató gyártókhoz „kötődő” kereskedő-exportőrök és a szolgáltatók jogosultak.

c) Gyakorlati végrehajtás

(177) Exportkötelezettség vállalásával a vállalat csökkentett vámtétel mellett importálhat (új és legfeljebb tízéves használt) beruházási javakat. Ebből a célból az indiai kormány – kérelemre, díjfizetés ellenében – engedélyt ad ki. A rendszer az annak keretében importált beruházási javak mindegyikére csökkentett vámtételt biztosít. Az exportkötelezettség teljesítése érdekében az importált beruházási javakat bizonyos idő alatt bizonyos mennyiségű exportra szánt áru előállítására kell felhasználni. A 2015–2020. évi KPD és a 2015–2020. évi AKPD szerint a rendszer keretében a beruházási javak 0 %-os vámtétellel importálhatók. A 2015 előtt importált beruházási javak esetében azonban 3 %-os vámtételre is volt lehetőség – ebben az esetben hosszabb idő állt rendelkezésre az exportkötelezettség teljesítésérére. A megtakarított vám hatszorosát kitevő exportkötelezettséget legfeljebb hat éven belül kell teljesíteni.

(178) Az engedély jogosultja a beruházási javakat belföldi forrásból is beszerezheti. Ilyenkor a beruházási javak belföldi gyártója a beruházási javak gyártásához szükséges összetevőket vámmentesen importálhatja. Alternatívaképpen a belföldi gyártó az engedély jogosultja számára szállított beruházási javak tekintetében igénybe veheti a kváziexport esetében járó kedvezményeket.

d) A beruházási javak exportösztönzési rendszerére vonatkozó következtetések

(179) A beruházási javak exportösztönzési rendszere az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja és 3. cikkének (2) bekezdése értelmében vett támogatásnak minősül. A vámcsökkentés az indiai kormány által nyújtott pénzügyi hozzájárulást képez, mivel ez az engedmény csökkenti az indiai kormány azon vámbevételeit, amelyek máskülönben esedékesek lennének. Ezen túlmenően a vámcsökkentés gazdasági előnyhöz juttatja az exportőrt, mert az importálásnál megtakarított vám növeli a vállalat likviditását.

(180) Ezenkívül a beruházási javak exportösztönzési rendszere jogilag az exportteljesítménytől függ, mivel az engedély exportkötelezettség vállalása nélkül nem nyerhető el. A rendszer ennélfogva az alaprendelet 4. cikke (4) bekezdése első albekezdésének a) pontja alapján egyedi és kiegyenlíthető.

(181) Az EPCGS az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében nem tekinthető sem megengedhető vám-visszatérítési rendszernek sem helyettesítő vámkedvezményrendszernek. A beruházási javak nem tartoznak az ilyen engedélyezett rendszerek hatálya alá, amint azt az alaprendelet I. mellékletének I) pontja meghatározza, mivel nem használják őket el az exportált termékek előállítása során.

e) A támogatási mérték kiszámítása

(182) A kiegyenlíthető támogatások összegét az alaprendelet 7. cikkének (3) bekezdése értelmében az importált beruházási javak vonatkozásában meg nem fizetett vámok alapján számították ki, az érintett gazdasági ágazatban az ilyen beruházási javak szokásos értékcsökkenési időszakát tükröző időszakra elosztva. Az így kiszámított és a vizsgálati időszakra vonatkozó összeget kiigazították az adott időszakra érvényes kamatlábakkal, annak érdekében, hogy ez tükrözze a pénzösszeg teljes időszakra vonatkozó értékét. Erre a célra a Bizottság a vizsgálati időszak alatt Indiában érvényes kereskedelmi kamatlábat ítélte megfelelőnek.

(183) Az alaprendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összhangban a vállalatoknál a támogatás megszerzése érdekében felmerült díjakat – ahol ezt a vállalat kérte – a Bizottság levonta a támogatás teljes összegéből.

(184) Az alaprendelet 7. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelően e támogatási összeget az érintett termék vizsgálati időszak alatti megfelelő exportforgalmára vetítették ki (nevező), mivel a támogatás az exportteljesítmény függvénye, és megítélésének alapjául nem a gyártott, megtermelt, exportált vagy szállított termékek mennyisége szolgált. Az egyik indiai vállalat esetében a Bizottság a vizsgált termék exportforgalmát használta nevezőként, mivel a vállalat az EPCGS keretében beszerzett berendezéseket kizárólag az érintett termék előállításához használja.

(185) Az egyik indiai exportáló gyártó a számításoknál nevezőként használt exportforgalom kiigazítását kérte. A vállalat azzal érvelt, hogy a vizsgálati időszakban éppen megkezdték a termelést, és csupán kapacitásuk 15 %-át érték el. Ezért a vállalat kérte exportforgalmának extrapolálását a kapacitása teljes mértékű kihasználásának mérlegeléséhez.

(186) A támogatás mértékének kiszámítása azonban mindig a tényleges forgalom alapján történik. Nem feltételezhető, hogy a felfutási szakaszt követően a vállalat teljes mértékben kihasználja majd kapacitását. A belföldi és az exportforgalom jövőbeli megoszlásának aránya is csak spekuláció lenne. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(187) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a vállalat megismételte az erre irányuló kérését, hangsúlyozva, hogy az EPCGS egyszeri szubvenció, ezért a nevező kiigazítása nélkül elvégzett számítás nem tükrözi megfelelően a vállalatnak nyújtott gazdasági előnyt, amely jelenleg a felfutási szakaszban van.

(188) Az EPCGS valóban egyszeri szubvenció, és a Bizottság ekként is kezelte: a rendszer keretében juttatott gazdasági előny összegét a vizsgálati időszakra vetített, figyelembe véve a szóban forgó beruházási javak értékcsökkenési időszakát. A Bizottság azonban nem módosíthatja a nevezőt oly módon, hogy feltételezésekbe bocsátkozik a vállalat lehetséges jövőbeli exportforgalmára vonatkozóan, amint azt a (186) preambulumbekezdés már kiemelte. Ezért a Bizottság fenntartja a számítási módszert.

(189) E rendszer esetében a Chromeni esetében megállapított, a vizsgálati időszaknak tulajdonított támogatás mértéke 5,69 %, míg a Jindal csoport esetében 0,36 % volt.

– Indiai árukiviteli rendszer (Merchandise Export from India Scheme, MEIS)

(190) A Bizottság megállapította, hogy két indiai exportáló gyártó vette igénybe az indiai árukiviteli rendszert a vizsgálati időszak alatt.

a) Jogalap

(191) Az indiai árukiviteli rendszer részletes leírását a 2015–2020. évi KPD és a 2015–2020. évi AKPD 3. fejezete, valamint a 2015–2020. évi EK és a 2015–2020. évi AEK 3. fejezete tartalmazza.

b) Jogosultság

(192) A rendszer igénybevételére minden gyártó-exportőr és kereskedő-exportőr jogosult.

c) Gyakorlati végrehajtás

(193) Az indiai árukiviteli rendszert az igénybevételére jogosult vállalatok akkor vehetik igénybe, ha meghatározott termékeket az „A" csoportba („hagyományos piacok", köztük az összes EU-tagállam), a „B" csoportba („fejlődő és fókuszpiacok") vagy a „C" csoportba („egyéb piacok") besorolt országok valamelyikébe exportálnak. Az egyes csoportokba tartozó országokat, valamint az adott csoport esetében kedvezményre jogosító termékeket és a kedvezmény mértékét a 2015–2020. évi AKPD 3.B függeléke sorolja fel.

(194) A kedvezmény az export FOB-alapon számított értéke egy meghatározott százalékának megfelelő összegre szóló vámelismervény formájában jelenik meg. A MEIS támogatási ráta a vizsgálati időszakban 2 % volt ([21]).

(195) A 2015–2020. évi KPD 3.06. szakasza szerint egyes exporttípusok – például az importált és az átrakodott termékek exportja, a kváziexport, a szolgáltatásexport, valamint a különleges gazdasági övezetben működő egységek és az exportorientált egységek exportforgalma – nem tartoznak a rendszer hatálya alá.

(196) A 2015–2020. évi AEK 3.13. szakasza szerint az indiai árukiviteli rendszer keretében kiadott vámelismervények szabadon átruházhatók, és a kiadás időpontjától számított 18 hónapig, 2016. január 1-jei vagy azt követő kiadás esetén a kiadás időpontjától számított 24 hónapig érvényesek.

(197) A vámelismervények felhasználhatók i. az inputok és a termékek (ideértve a beruházási javakat is) importját terhelő vám megfizetésére; ii. az inputok és a termékek (ideértve a beruházási javakat is) belföldi beszerzését terhelő jövedéki adó megfizetésére; iii. a szolgáltatások beszerzését terhelő szolgáltatási adó megfizetésére.

(198) Az indiai árukiviteli rendszer keretében igényelhető kedvezmény igénybevételére vonatkozó kérelmet internetes úton, a Külkereskedelmi Főigazgatóság internetes honlapján keresztül kell benyújtani. A kérelemhez csatolni kell a vonatkozó okmányokat (szállítólevél, banki megvalósulási bizonylat, a kirakodás igazolása). Az indiai kormány illetékes regionális hatósága az okmányok ellenőrzését követően kiadja a vámelismervényt. Ha az exportőr rendelkezésre bocsátja a vonatkozó okmányokat, a regionális hatóság nem tagadhatja meg a vámelismervény kiadását.

d) Az indiai árukiviteli rendszerre vonatkozó következtetés

(199) A MEIS az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja és 3. cikkének (2) bekezdése értelmében támogatást nyújt. Az indiai árukiviteli rendszer keretében kiadott vámelismervény útján rendelkezésre bocsátott összeg az indiai kormány által nyújtott pénzügyi hozzájárulást képez, tekintettel arra, hogy végső soron a beruházási javak után fizetett behozatali vámok kiegyenlítésére szolgál, azaz csökkenti az indai kormány egyébként esedékes vámbevételét. Emellett az indiai árukiviteli rendszer keretében kiadott vámelismervény révén az exportőr jut gazdasági előnyhöz, azaz nem az a személy, amelyet az adott importvámfizetési kötelezettség terheli.

(200) Ezen túlmenően a MEIS jogilag az exportteljesítménytől függ, és ennélfogva az alaprendelet 4. cikke (4) bekezdése a) pontjának első albekezdése alapján egyedi és kiegyenlíthető támogatásnak tekintendő.

(201) Megjegyzendő, hogy a MEIS a vizsgálati időszak után, 2021. január 1-jén járt le. A cégek azonban 2021 végéig még igényelhetnek a MEIS keretében adott vámkedvezmény-utalványokat a 2020-ban lebonyolított exporttranzakciók kapcsán. Ezenkívül a vállalatok 2023. szeptember 15-ig beszámíthatják a 2021-ben kapott vámkedvezmény-utalványokat az esedékes kiviteli vámokba. Így a rendszer keretében sor került gazdasági előnyök nyújtására a vizsgálati időszak alatt, sőt mi több, ez az intézkedések bevezetése után is folytatódik.

e) A támogatási mérték kiszámítása

(202) Az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdésével és 5. cikkével összhangban a Bizottság a kiegyenlíthető támogatások összegét a kedvezményezettnek juttatott és a vizsgálati időszak alatt feltárt gazdasági előny alapján számította ki. Ebben a tekintetben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a kedvezményezettnek akkor származik gazdasági előnye, amikor e rendszer alapján sor kerül egy exportügyletre. Ekkor az indiai kormány kiadja a vámelismervényt, amelynek tárgyösszegét az exportáló gyártó követelésként könyveli el, és bármikor felhasználhatja. Ez az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja alapján pénzügyi hozzájárulásnak minősül. Attól fogva, hogy a vámhatóságok kiadják a kiviteli fuvarokmányt, az indiai kormány nem tagadhatja meg a támogatás nyújtását. A fentiek fényében a Bizottság indokoltnak tekintette a MEIS keretében biztosított előnyöket úgy értékelni, mint a rendszer keretében a vizsgálati időszakban megvalósuló valamennyi exportügyletre megkapott tételek összegét. A Bizottság figyelembe vette az indiai exportálók gyártó összes exporttranzakciójára a MEIS keretében megkapott tételek összegét, mivel a vállalatok csak a vizsgált terméket és melegen hengerelt rozsdamentesacél termékeket exportálnak, amelyek a vizsgált termék előállítására szolgáló féltermékek, és amelyekre ugyanazok a MEIS támogatási ráták érvényesek.

(203) Az alaprendelet 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összhangban a vállalatoknál a támogatás megszerzése érdekében felmerült díjakat – ahol ezt a vállalat kérte – a Bizottság levonta a támogatás teljes összegéből.

([21]) Az indiai kormány 32/2015-2020 sz. nyilvános közleménye (2016. szeptember 22.), amely elérhető a következő internetes oldalon: https://content.dgft.gov.in/Website/PN3216_0.pdf

(204) Az alaprendelet 7. cikke (2) és (3) bekezdésének megfelelően a Bizottság ezt a támogatási összeget részarányosan szétosztotta a vállalatok vizsgálati időszak alatti teljes exportforgalmára (az volt a megfelelő nevező), tekintettel arra, hogy a támogatás az exportteljesítmény függvénye, és odaítélése nem a gyártott, megtermelt, exportált vagy szállított termékek mennyisége szerint történt.

(205) E rendszer esetében a Chromeni esetében megállapított támogatás mértéke 1,87 %, míg a Jindal csoport esetében 1,92 % volt a vizsgálati időszakban.

3.3.2. *Krómérc biztosítása a megfelelő díjazásnál jóval kisebb összeg megfizetése ellenében*

3.3.2.1. A panasz és a támogatási rendszer

(206) A panaszos azt állította, hogy az indiai kormány mesterségesen csökkenti a helyi ipar kulcsfontosságú inputjainak költségeit azáltal, hogy számos szabályozási intézkedéssel, többek között exportkorlátozással (például kiviteli vámmal, exportengedélyekkel és állami kereskedelmi vállalatoknak a kivitelbe történő bevonásával), arra ösztönzi a krómérc-bányászattal foglalkozó indiai vállalatokat, hogy a krómércet a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosítsák a hidegen síkhengerelt rozsdamentesacél termékek downstream indiai ágazata számára.

(207) A panaszos továbbá azt állította, hogy az indiai kormány teljes mértékben ellenőrzi a krómérc bányászatát Indiában. Törvényei és rendeletei révén az indiai kormány határozza meg, hogy ki termelhet ki krómot (az engedéllyel rendelkező bányavállalatok). A bányavállalatok némelyike esetében állami tulajdonrészesedés és/vagy az állam jelenléte is tapasztalható. Így a bányavállalatokat az indiai kormány hatáskörrel ruházza fel a saját politikai célkitűzéseinek megvalósítására.

(208) Mivel a krómércet főként ferrokróm előállítására használják, amelyet főként a rozsdamentes acél előállításához használnak, ebben a gazdasági előnyben a hidegen síkhengerelt rozsdamentesacél termékek azon indiai gyártói részesültek, amelyek ferrokrómot és rozsdamentes acélt egyaránt gyártanak.

3.3.2.2. Jogalap

(209) A krómércre vonatkozó bányászati szakpolitikát az indiai Bányászati Minisztériumon keresztül kezelik. Az ásványianyag-kivitel kezelése szintén az indiai Kereskedelmi és Ipari Minisztérium feladatkörébe tartozik.

(210) Mind a központi kormány és a regionális önkormányzatok létfontosságú szerepet játszanak a bányászatban (beleértve a krómérc bányászatát is) azáltal, hogy meghatározzák a nemzeti bányászati politikákat, szabványokat, irányelveket és kritériumokat, valamint határozatot hoznak a bányászati engedélyezési eljárásokban.

(211) Az e területre vonatkozó szabályok és rendeletek jogalapja:

– a bányászatról és ásványi anyagokról (és ezek fejlesztéséről és szabályozásáról) szóló 1957. évi törvény ([22]),

– az ásványi anyagokról (és az ásványianyag-tartalomra vonatkozó bizonyítékokról) szóló szabályzat, 2015 ([23]),

– az ásványi anyagokról (és azok árveréséről) szóló szabályzat, 2015 ([24]),

– az ásványi anyagokról (és a nem kizárólagos bányászati célú felmérési engedélyekről) szóló szabályzat, 2015 ([25]),

– a Nemzeti Ásványfeltárási Trösztről szóló szabályzat, 2015 ([26]),

([22]) Megtekinthető a következő internetcímen: https://indiankanoon.org/doc/25127/, legutóbbi hozzáférés: 2022. január 27.
([23]) 246. sz. közlemény, 2015. április 17.
([24]) 322 sz. közlemény, 2015. május 20.
([25]) 516. sz. közlemény, 2015. június 29.
([26]) 632. sz. közlemény, 2015. augusztus 14.

– az ásványi anyagokról (és az állami vállalatok által végzett bányászatról) szóló szabályzat, 2015 ([27]),

– a bányászatról és ásványi anyagokról (és a Járási Ásványügyi Alapítványhoz való hozzájárulásról) szóló szabályzat, 2015 ([28]),

– az atomenergia-termeléshez használt ásványi anyagokkal kapcsolatos koncessziókról szóló szabályzat, 2016 ([29]),

– az ásványi anyagokkal (az atom- és szénhidrogénenergia -termeléshez használt ásványi anyagok kivételével) kapcsolatos koncessziókról szóló szabályzat, 2016 ([30]),

– az ásványi anyagok megőrzéséről és a kapcsolódó fejlesztésekről szóló szabályzat, 2017 ([31]),

– nemzeti ásványianyag-politika, 2019 ([32]).

3.3.2.3. A vizsgálat ténymegállapításai

(212) A Bizottság megállapította, hogy a hidegen síkhengerelt acéltermékek egyik vertikálisan integrált indiai exportáló gyártója belföldről szerzett be krómércet ferrokróm előállításához, amelyet a szóban forgó gyártó lemeztuskók, majd ezt követően melegen hengerelt tekercsek, végül pedig hidegen síkhengerelt termékek gyártására használt.

(213) A vállalat a vizsgálati időszakban a krómércet túlnyomó részt az Odisha Mining Corporation (a továbbiakban: OMC) állami tulajdonú vállalattól szerezte be. Kisebb mennyiségű, két állítólagosan magánkézben lévő bányavállalattól és egy kereskedelmi társaságtól történt beszerzésekről is beszámoltak.

a) Az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazása

(214) A Bizottság tájékoztatta az indonéz kormányt, hogy lehetséges, hogy az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerint a rendelkezésre álló tényekre kell támaszkodnia annak vizsgálatakor, hogy megvalósult-e a hidegen síkhengerelt acéltermékek ágazatának – többek között a krómérc megfelelő nagyságú díjazásnál alacsonyabb összeg megfizetése ellenében történő rendelkezésre bocsátásán keresztül – nyújtott állítólagos támogatás, és ha igen, akkor milyen mértékben.

(215) A Bizottság a kérdőíven, a hiánypótlásra felhívó levélben, valamint a távoli ellenőrzés során is kérte az indiai kormányt, hogy adjon át bizonyos információkat a krómérc-beszállítókkal és a krómérc indiai belföldi piacának működésével kapcsolatosan. Ezek a tájékoztatáskérések többek között a jogi és intézményi keretre, a krómérc piacának szervezésére, az indiai krómércgyártókra, az ármegállapítási mechanizmusokra és az árakra, valamint a vállalatok tulajdoni viszonyaira vonatkozó kérdéseket tartalmaztak.

(216) Az eljárás megindításakor a Bizottság felkérte az indiai kormányt, hogy juttassa el a szubvencióellenes kérdőívhez csatolt B. függeléket (a krómérc szállítói számára összeállított kérdőívet) a 10 legnagyobb krómércgyártónak és -forgalmazónak, valamint a krómérc bármely más olyan gyártójának és forgalmazójának, amelyek az exportáló gyártók részére krómércet szállított. A B függelék egy Word-dokumentumból („Appendix B_Input supplier") és egy Excel-fájlból („Appendix B - Input suppliers tables") állt. Nem érkezett a B függelékre vonatkozó válasz.

(217) A Bizottság az indiai kormánynak címzett, 2021. augusztus 25-i hiánypótlásra felhívó levelében nyugtázta, hogy nem kapott választ a kérdőív B. függelékére.

(218) A Bizottság a távoli ellenőrzés alatt és azt követően is tájékoztatta az indiai kormányt, hogy még mindig nem állnak rendelkezésére az indiai piacon a krómérc teljes termelésére és felhasználására vonatkozó információk. Az indiai kormány azt is jelezte, hogy nem tud a kérdéses nyersanyag indiai belföldi áraira vonatkozó árstatisztikákat szolgáltatni. Emellett továbbra is maradtak nyitott kérdések a piac szerkezetével és szereplőivel, valamint azzal kapcsolatban, hogy azok állami vagy magán tulajdonban vannak-e. Végül a Bizottság továbbra is hiányolta a megfelelő jogalapot a krómércre kivetett exportadók tekintetében.

([27]) 749. sz. közlemény, 2015. december 3.
([28]) 645. sz. közlemény, 2015. október 20.
([29]) 471. sz. közlemény, 2016. július 11.
([30]) [a szám nincs megadva] sz. közlemény, 2016. március 4.
([31]) 137. sz. közlemény, 2017. február 27.
([32]) Megtekinthető a következő internetcímen: https://mines.gov.in/writereaddata/Content/NMP12032019.pdf, legutóbbi hozzáférés: 2022. január 27.

(219) A Bizottság következésképpen 2021. december 8-án tájékoztatta az indiai kormányt, hogy szándékában áll az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerint a rendelkezésre álló tényeket felhasználni. E levél kézhezvétele után az indiai kormány először a hiányzó információknak csupán igen csekély részét nyújtotta be, főként a piac szerkezetére, egyes bányavállalatok tulajdoni viszonyaira, valamint a kiviteli vám jogalapjára vonatkozó információkat. A szóban forgó információkat tartalmazó beadvány csupán néhány oldalból állt, és nem tartalmazott alátámasztó bizonyítékokat. Ezután az indiai kormány újabb levelet küldött, amelyben általánosságban kifogásolta az alaprendelet 28. cikke (1) bekezdésének alkalmazását, és azzal érvelt, hogy a Bizottságnak figyelembe kell vennie a benyújtott kiegészítő információkat, és így tartózkodnia kell a rendelkezésre álló tények felhasználásától.

(220) A Bizottság válaszában először is megjegyezte, hogy az indiai kormány többször is elmulasztotta benyújtani ezeket az információkat, amikor a vizsgálat során erre felkérték, és hogy a kiegészítő információk a vizsgálat nagyon késői szakaszában juttatták el a Bizottsághoz, így azokat nem lehetett figyelembe venni. Időközben a Bizottság nyilvános forrásokból megszerezte a bányavállalatok tulajdoni viszonyaira és a krómércre kivetett kiviteli vámokra vonatkozó, hiányzó információkat. Ezért a Bizottság megállapította, hogy az indiai kormány nem nyújtotta be az alaprendelet 28. cikke (1) bekezdésének első mondatában előírt információkat, és hogy az indiai kormány által a vizsgálat ilyen késői szakaszában szolgáltatott információkat nem lehetett az alaprendelet 28. cikkének (3) bekezdésében foglalt feltételeknek megfelelően felhasználni. Mindenesetre a Bizottságnak a rendelkezésre álló egyéb tényekkel még ki kellett egészítenie az indiai kormány által szolgáltatott csekély információt a hiányzó részek, főként az árképzés, valamint az indiai kormány szerepe és a beszállítókra (beleértve a krómérc piacán tevékenykedő magánszereplőket is) gyakorolt befolyása tekintetében. Ebből adódóan a Bizottság fenntartotta, hogy az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdésére, és abból kifolyólag a rendelkezésre álló tényekre kell támaszkodnia.

(221) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően az indiai kormány megismételte álláspontját, miszerint az alaprendelet 28. cikkének alkalmazása indokolatlan, mivel a Bizottság által kért valamennyi információt benyújtották.

(222) A (220) preambulumbekezdésben részletesen kifejtettek szerint azonban ezek az információkat a vizsgálat nagyon késői szakaszában juttatták el a Bizottsághoz, illetve hiányosak voltak. Ez különösen olyan kulcsfontosságú elemeket érintett, mint a krómérc piacának szerkezete, az árképzési módszertan vagy a krómérc belső felhasználása. Ezért, bár a Bizottság a lehető legnagyobb mértékben felhasználta az indiai kormány által szolgáltatott információkat, további forrásokra és a rendelkezésre álló legjobb tényekre is támaszkodnia kellett.

b) Elemzés

(223) A kiegyenlíthető támogatás meglétének megállapításához az alaprendelet 3. és 4. cikke értelmében három elemnek kell fennállnia: i. pénzügyi hozzájárulás, ii. gazdasági előny és iii. egyedi jelleg (az alaprendelet 3. cikke).

i. Pénzügyi hozzájárulás

Közjogi szervként eljáró bányavállalatok

(224) A vizsgálat először értékelte, hogy az indiai kormány „közjogi szervként” eljáró bányavállalatokon keresztül biztosított-e krómot a rozsdamentesacél-gyártóknak. Az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja és 2. cikkének b) pontja szerinti ezen értékelésre vonatkozó jogi normák és értelmezés a WTO közjogi szervekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatából erednek.

(225) A WTO vonatkozó ítélkezési gyakorlata ([33]) szerint a közjogi szerv olyan jogalany, amely „kormányzati hatáskörrel rendelkezik, ilyen hatáskört gyakorol, vagy ilyen hatáskörrel ruházták fel”. A közjogi szervi minőséggel kapcsolatos vizsgálatokat eseti alapon kell elvégezni, kellő figyelemmel „az érintett szervezet alapvető jellemzőire és feladataira”, annak „a kormányzattal fennálló kapcsolatára”, valamint „a vizsgált szervezet működése szerinti ország jogszabályi és gazdasági környezetére”. Az egyes esetek konkrét körülményeitől függően a releváns bizonyítékok lehetnek többek között: i. arra vonatkozó bizonyítékok, hogy „egy adott szervezet ténylegesen ellát kormányzati feladatokat”, különösen abban az esetben, ha e bizonyítékok „tartós és rendszeres gyakorlatról tanúskodnak”. ii. bizonyítékok „azon ágazatra vonatkozó kormányzati politikák hatályára és tartalmára, amelyben a vizsgált szervezet működik”; és iii. arra vonatkozó

([33]) WT/DS379/AB/R (*Egyesült Államok – Egyes Kínából származó termékekre kivetett dömpingellenes és kiegyenlítő vámok*), a Fellebbezési Testület 2011. március 11-i jelentése, DS 379, 318. pont. Lásd még: WT/DS436/AB/R (*Egyesült Államok – Szénacél [India]*), a Fellebbezési Testület 2014. december 8-i jelentése, 4.9–4.10., 4.17–4.20. pont, valamint WT/DS437/AB/R (*Egyesült Államok – Egyes Kínából származó termékekre kivetett kiegyenlítő vámok*), a Fellebbezési Testület 2014. december 18-i jelentése, 4.92. pont.

bizonyítékok, hogy a kormány „érdemi ellenőrzést gyakorol egy jogalany és annak magatartása felett”. Egy közjogi szervi minőséggel kapcsolatos vizsgálat során a vizsgálatot végző hatóság köteles „értékelni és kellően figyelembe venni a szervezet valamennyi lényeges jellemzőjét”, és megvizsgálni minden típusú bizonyítékot, amely az értékelés szempontjából releváns lehet; ennek során el kell kerülnie, hogy „kizárólag vagy indokolatlanul egyetlen jellemzőre összpontosítson anélkül, hogy kellő figyelmet szentelne más jellemzőknek, amelyek relevánsak lehetnek”.

(226) Annak érdekében, hogy egy szervezetet egy adott esetben helytállóan közjogi szervnek lehessen minősíteni, érdemes lehet megvizsgálni, hogy vajon „[a szervezet] funkciói vagy magatartása olyan jellegűek, amelyek az érintett tag jogrendjében rendszerint kormányzatinak minősülnek”, valamint általánosságban a WTO-tagok szervezeteinek besorolását és funkcióit. Tehát az, hogy a feladatok vagy magatartás olyan jellegűek-e, amelyek az érintett tag jogrendjében rendszerint kormányzatinak minősülnek, releváns szempont lehet annak meghatározásakor, hogy egy adott szervezet közjogi szerv-e vagy sem.

(227) A szűk értelemben vett kormányzat változatos eszköztárral rendelkezik ahhoz, hogy hatáskörrel ruházzon fel szervezeteket. Ebből következően különböző típusú bizonyítékok lehetnek fontosak annak bizonyítása szempontjából, hogy egy adott szervezetet felruháztak-e ilyen jellegű hatáskörrel. Amennyiben a bizonyítékok amellett szólnak, hogy egy adott szervezet ténylegesen ellát kormányzati feladatokat, akkor ez egyúttal arra is bizonyítékul szolgálhat, hogy rendelkezik kormányzati hatáskörökkel, vagy hogy átruháztak rá kormányzati hatásköröket, különösen abban az esetben, ha e bizonyítékok tartós és rendszeres gyakorlatról tanúskodnak.

(228) Annak bizonyítéka, hogy a kormány érdemi ellenőrzést gyakorol-e egy jogalany és annak magatartása felett, bizonyos körülmények között bizonyíték lehet arra, hogy az érintett jogalany kormányzati hatáskör birtokában van, és e hatáskört a kormányzati feladatok ellátása keretében gyakorolja. Ugyanis az a tény, hogy egy szervezet kormányzati tulajdonban, bár nem döntő feltétel, más elemekkel együtt bizonyítékként szolgálhat. A szervezet és a szűk értelemben vett kormány közötti, pusztán formális kapcsolatok feltehetően nem jelentenek kellő alapot ahhoz, hogy megállapítható legyen a kormányzati hatáskörrel való rendelkezés. Így például önmagában az, hogy a kormányzat egy adott szervezet többségi részvényese, még nem bizonyítja a kormányzat érdemi ellenőrzését a szóban forgó szervezet tevékenysége felett, még kevésbé pedig azt, hogy a kormány ez utóbbit kormányzati hatáskörrel ruházta fel. Bizonyos esetekben azonban, amikor a bizonyítékokból több, kifejezetten a kormányzati ellenőrzésre utaló jel olvasható ki, és rendelkezésre állnak arra utaló bizonyítékok is, hogy ezt az ellenőrzést érdemi módon gyakorolják, akkor e bizonyítékok arra engedhetnek következtetni, hogy az érintett szervezet kormányzati hatáskört gyakorol.

(229) A közjogi szervi minőséggel kapcsolatos vizsgálat középpontjában nem az áll, hogy az állítólagosan pénzügyi hozzájárulást eredményező magatartás logikai kapcsolatban áll-e egy meghatározott „kormányzati funkcióval”. E tekintetben a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) pontjának 1. alpontja szerinti, az állami szervek meghatározására vonatkozó jogi normák nem írnak elő olyan meghatározott mértékű vagy jellegű kapcsolatot, amelynek megállapítása feltétlenül szükséges lenne egy meghatározott kormányzati funkció és a szóban forgó pénzügyi hozzájárulás között. A vonatkozó vizsgálat inkább az ilyen magatartást tanúsító szervezettől, annak alapvető jellemzőitől és a kormánnyal való kapcsolatától függ. Ez a jogalanyra való összpontosítás, szemben az állítólagos pénzügyi hozzájárulást eredményező magatartással, összeegyeztethető azzal a ténnyel, hogy a (szűk értelemben vett) „kormány” és egy „köztestület” mutat „bizonyos fokú hasonlóságot vagy átfedést a lényeges jellemzőik között”, azaz mindkettő „kormányzati” jellegű.

(230) Egy adott szervezet magatartásának vagy gyakorlatának jellege mindenképpen bizonyítéknak minősülhet egy közjogi szervi minőséggel kapcsolatos vizsgálat szempontjából. Valójában egy szervezet magatartása – különösen, ha „tartós és rendszeres gyakorlatról” tanúskodik – egyike a különféle típusú bizonyítékoknak, amelyek – az egyes vizsgálatok körülményeitől függően – fényt deríthetnek egy szervezet alapvető jellemzőire, és annak a szűk értelemben vett kormánnyal való kapcsolatára. Az ilyen bizonyítékok értékelése azonban arra a központi kérdésre keresi a választ, hogy maga a szervezet vajon rendelkezik-e azokkal az alapvető jellemzőkkel és funkciókkal, amely miatt közjogi szervnek minősül. Például a DS379 sz. WTO-ügyben felmerültek olyan információk, amelyek a kínai állami tulajdonú kereskedelmi bankokkal kapcsolatban relevánsak voltak annak értékelése szempontjából, hogy egy szervezet közjogi szerv-e, és azt igazolták, hogy: i. „[a]z állami tulajdonú kereskedelmi bankok központi irodáinak vezérigazgatóit a kormány nevezi ki, és a [KKP] jelentős befolyással bír kiválasztásukban”; valamint ii. az állami tulajdonú kereskedelmi bankok „továbbra sem rendelkeznek megfelelő kockázatkezelési és elemzői készségekkel”. Ezek a bizonyítékok nem korlátozódtak önmagában az állami tulajdonú kereskedelmi bankok hitelezési tevékenységére, sokkal inkább azok szervezeti jellemzőire, döntéshozatali jogkörére és a kínai kormánnyal való általános kapcsolatára vonatkoztak. Így a WTO Fellebbezési Testülete a DS379 sz. ügyben megjegyezte, hogy bár az Egyesült Államok Kereskedelmi Minisztériuma figyelembe vette az állami tulajdonú kereskedelmi bankok magatartására [„a kölcsönnyújtásra”] vonatkozó bizonyítékokat, ezt a szóban forgó szervezetek alapvető jellemzőire és a kínai kormányzattal fennálló kapcsolatára vonatkozó vizsgálata keretében tette. Ezek az állami tulajdonú kereskedelmi bankok kormányzati feladatokat láttak el a kínai kormány nevében.

(231) Emellett a Fellebbezési Testülete azt is fontosnak ítélte, hogy a szóban forgó kormány nem működött együtt a vizsgálat során. A DS379 sz. ügyben ugyanis a Fellebbezési Testület megerősítette az Egyesült Államok Kereskedelmi Minisztériumának azon megállapítását, hogy a kínai állami tulajdonú kereskedelmi bankok a bevont famentes papírokra vonatkozó vizsgálatban „közjogi szerveknek" minősülnek a következő megfontolások alapján: i. a kínai bankszektor közel teljes körű állami tulajdona; ii. a kereskedelmi banktörvény 34. cikke értelmében a bankok arra kaptak utasítást, hogy „a hitelezési tevékenységüket a nemzetgazdaság és a társadalmi fejlődés igényeinek megfelelően, illetve az állami iparpolitika iránymutatásai alapján végezzék". iii. nyilvántartásba vett bizonyítékok, amelyek arra utalnak, hogy az állami tulajdonú kereskedelmi bankok továbbra sem rendelkeznek megfelelő kockázatkezelési és elemzői készségekkel; valamint iv. az a tény, hogy „a vizsgálat során az [Egyesült Államok Kereskedelmi Minisztériuma] nem kapta meg a szükséges bizonyítékokat azon folyamatnak átfogó dokumentálásához, amelynek keretében a papíriparban hiteleket kérvényeznek, nyújtanak és bírálnak el" ([34]).

(232) Végül pedig ahhoz, hogy a szóban forgó állami tulajdonú vállalatok közjogi szerveknek minősüljenek, nem kell, hogy azok feltétlenül a kínai kormány ellenőrzése alatt álljanak a downstream gyártóknak történt minden input-értékesítés során.

(233) Összegezve: annak megállapításához, hogy a krómércet beszállító indiai bányavállalatok „közjogi szerveknek" minősülnek-e, meg kell vizsgálni ezen vállalatok alapvető jellemzőit és feladatait, valamint az indiai kormányhoz fűződő kapcsolatukat. Az állami tulajdonlásra, a közvetlen állami irányításra, valamint az indiai kormánynak bizonyos szakpolitikai célok elérése érdekében a piacba való beavatkozására vonatkozó bizonyítékokból kiderülhet, hogy a bányavállalatok kormányzati feladatokat látnak el az indiai kormány nevében (olyan helyzetben is, amikor az adott kormány nem működik együtt).

A bányavállalatok fő jellemzői és az indiai kormányzattal fennálló kapcsolata

(234) A Bizottság először is adatokat gyűjtött az állami tulajdonrészekről, valamint az állami tulajdonú krómércbányászattal foglalkozó vállalatok feletti kormányzati ellenőrzésre utaló egyéb kifejezett jelekről. Ennél fogva a Bizottság csak az OMC által szolgáltatott információkra támaszkodhatott, amely az egyetlen olyan bányavállalat volt, amely legalább a távoli ellenőrzés szakaszában együttműködött a vizsgálatban, és amely szinte kizárólagos beszállítója volt a hidegen síkhengerelt acéltermékek azon indiai exportáló gyártójának, amely a (212) preambulum-bekezdésben említettek szerint belföldről szerzett be krómércet a vizsgálati időszak során.

(235) Az indiai kormány kijelentette, hogy a vizsgálati időszakban két aktív állami tulajdonban lévő krómércgyártó volt, az OMC és az Industrial Development Corporation of Orissa Ltd, amelyek a teljes termelés 21 %-át tették ki. A második állami tulajdonban lévő krómércbányászati vállalat kibocsátása minimális volt a vizsgálati időszakban.

(236) Az indiai kormány adatai hat magántulajdonban lévő bányatársaságra is utaltak, nevezetesen a Misrilal Mines Ltd, a B.C. Mohanty & Sons Ltd, a Ferro Alloys Corporation Ltd, az Indian Metals and Ferro Alloys Ltd, a Balasore Alloys Ltd, valamint a Tata Steel Mining társaságokra. A nyilvánosan elérhető információk szerint azonban ezek közül négy belső felhasználásra állít elő krómércet ferrokróm gyártásához, így nem tevékenykednek a szabadpiacon. Továbbá a fennmaradó két bányavállalat bányászati engedélye a vizsgálati időszak alatt lejárt. Engedélyüket a Tata Steel Mining vásárolta meg a saját ferrokrómgyártásának bővítését támogassa. E vállalatok közül elsőnek még korlátozott volt a termelése a vizsgálati időszakban (a teljes termelés 9 %-a).

(237) Ennek eredményeként az indiai krómérc nem kötött piaca két állami tulajdonú bányavállalatra korlátozódik, amelyek közül az egyik marginális szereplő (a teljes termelés 0,1 %-át teszik ki), ebből kifolyólag valójában az OMC az egyetlen krómércbeszállító a szabadpiacon.

(238) A vizsgálat feltárta, hogy az OMC 100 %-ban állami tulajdonban van. Ezenkívül az alapszabály szerint az igazgatótanács elnöke, az ügyvezető igazgató és az egyik igazgató az Indiai Adminisztratív Szolgálat (állami vállalatokért felelős minisztérium) tagja, egy igazgató pedig a pénzügyminisztériumot képviseli. Ezenkívül a vállalat alapszabálya szerint az összes igazgató kinevezése és javadalmazása Odisha állam kormányzójának hatáskörébe tartozik.

(239) Végül, az OMC alapszabályának 54A. cikke szerint *„a kormányzó időről időre kiadhat általa megfelelőnek ítélt iránymutatásokat és utasításokat a társaság pénzügyeire, üzletvitelére és ügyeire vonatkozóan, az igazgatók pedig megfelelően betartják és végrehajtják ezeket az iránymutatásokat vagy utasításokat"*.

([34]) WT/DS379/AB/R (*Egyesült Államok – Egyes Kínából származó termékekre kivetett dömpingellenes és kiegyenlítő vámok*), a Fellebbezési Testület 2011. március 11-i jelentése, DS 379, 349. pont.

(240) A fentiek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a nem kötött krómérc piacát egyetlen társaság, nevezetesen az OMC uralja, amely teljes mértékben állami tulajdonban van, és amely egyúttal az állam irányítása és ellenőrzése alatt áll. Valójában a tulajdonrészesedése, a vállalat vezetésében való jelenléte, valamint üzleti döntések irányítása révén indiai kormány érdemi befolyást gyakorol az OMC-re és annak magatartására.

Az indiai bányavállalatok feladatai

(241) A Bizottság értékelte, hogy a bányavállalatok, és különösen az OMC rendelkeznek-e kormányzati hatáskörrel, és gyakorolják-e ezt a hatáskört kormányzati feladatok ellátása során.

(242) Az indiai kormány erős befolyása és az OMC feletti érdemi befolyása abban is megmutatkozik, hogy az indiai kormány az elmúlt években a krómérc tekintetében szigorúan szabályozott környezetet teremtett többek között engedélyezési követelményekkel párosuló exportkorlátozások révén, előnyben részesítve a belső felhasználásra történő bányászatot, valamint a belföldi piaci beszerzési és értékesítési árak felett állami tulajdonú szolgáltatókon keresztül gyakorolt ellenőrzés révén. A bizonyítékok azt mutatták, hogy a bányavállalatok, beleértve a krómérc tekintetében az OMC-t is, az indiai kormány szakpolitikai célkitűzéseivel összhangban cselekszenek, ebből kifolyólag kormányzati feladatokat látnak el.

(243) A bányászati engedélyek kedvezményes megadására vonatkozó iránymutatások megfogalmazása céljából az Acélügyi Minisztérium által létrehozott szakértői csoport már 2005-ben jelentést tett közzé (a Dang-jelentés) ([35]), amely számos vonatkozó megállapítást és ajánlást tartalmazott.

(244) Már akkoriban is megállapítást nyert, hogy

„A vasérc, a mangánérc és a **krómérc** az acélágazat kritikus nyersanyagai. Az acél- és vaságazat (amely a nemzetgazdaság központi ágazata) gyors és szabályos növekedésének elengedhetetlen feltétele, hogy megfelelő mennyiségben és minőségben, hosszú távon, kellő időben és biztosan rendelkezésre álljanak ([36])”.

„A bányászat költségeinek és az ilyen árakon történő export nettó bevételének összehasonlítása azt mutatja, hogy néhány indiai krómexportőr rendkívüli haszonra tesz szert egy szűkös, nem megújuló ásványi erőforrás megőrzése árán. Bár India a világ ismert krómérckészleteinek kevesebb mint 1 %-ával rendelkezik, a globális krómérc-kereskedelemben rendkívül aránytalan, 35 %-os részesedésre tett szert. Az öt legfontosabb gyártó Indiában – a TISCO, az Orissa Mining Corporation Ltd, a Balasore Alloys Ltd, a Ferro Alloys Corporation Ltd és a Jindal Strips Ltd teszik ki a teljes termelés mintegy 90 %-át […] Tekintettel a kiváló minőségű krómérckészletek nagyon korlátozott mennyiségére, elengedhetetlennek tűnik e természetes érc kivitelének korlátozása, amely iránt nagy keresletet támasztanak a belföldi acél- és ötvözetgyártók […] ([37])”.

(utólagos kiemelés).

„Jóllehet a világ 122 krómérc-készletének mindössze 1 %-a található az országban, az indiai export jelenleg a világkereskedelem 35 %-át teszi ki, ami meglehetősen aránytalan. Ez egyértelműen a bányászati költségek és a nettó exportbevétel közötti magas haszonkulcs okozta aberráció. A természetes krómérc exportját teljesen le kell állítani” ([38])

(utólagos kiemelés).

„Tekintettel a bányászati költségek és az exportárak közötti számottevő különbségre, a kormánynak fontolóra kell vennie lépcsőzetes kiviteli vámok kivetését minden króm valamennyi formájának – beleértve a koncentrátumokat is – kivitelére, már amennyiben az egyáltalán megengedett” ([39]).

„A bányászatról és ásványi anyagokról (ezek fejlesztéséről és szabályozásáról) szóló 1957. évi törvény céljaival összhangban, a vasérchez hasonlóan, a hozzáadott értéket képviselő vasötvözetek/krómacélok előállításához krómércet igénylő belföldi üzemeket abszolút előnyben kell részesíteni a krómbányászati engedélyek odaítélésekor” ([40]).

([35]) Megtekinthető a következő internetcímen: https://steel.gov.in/sites/default/files/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES_0.pdf, legutóbbi hozzáférés: 2022. január 27.
([36]) A Dang-jelentés 4. oldala.
([37]) A Dang-jelentés 119–120. oldala.
([38]) A Dang-jelentés 121–122. oldala.
([39]) A Dang-jelentés 157. oldala.
([40]) A Dang-jelentés 121. oldala.

„Miután az acélgyártókat (részben) belső felhasználásra termelő bányák révén kiemelt elsőbbségben részesítették, elengedhetetlen, hogy sor kerüljön szakpolitikai intézkedésekre egy önmagában is globálisan versenyképes bányászati ágazat ösztönzése, a bányászati tudomány világszintű referenciaértékeihez való alkalmazkodás, valamennyi kibányászott anyag optimális hasznosítása, feldolgozása, a szisztematikus és időhöz kötött kutatás, valamint a környezet és a biológiai sokféleség megőrzése érdekében. Az ilyen hivatásos bányászati vállalkozások, függetlenül attól, hogy az állami vagy a magánszektorban tevékenykednek, kötelesek mindenekelőtt a termelésük egy bizonyos minimális hányadát (mondjuk 70 %-át) a belföldi felhasználók igényeinek kielégítése céljából elkülöníteni" ([41])

(utólagos kiemelés).

(245) A Dang-jelentés tehát azt mutatja, hogy a krómércet a belföldi acélipar létfontosságú erőforrásának tekintették, az exportárakat túl magasnak ítélték a belföldi árakhoz viszonyítva, és a belföldi árak észszerű szinten tartása érdekében indokolt volt az exportkorlátozások és a belső felhasználásra történő termelést segítő kedvezményes bányászati engedélyek kombinációjának alkalmazása. A Dang-jelentés továbbá rámutat az indiai kormány azon szándékára, hogy – mint a „nemzetgazdaság alapágazatát" – erőteljesen szabályozza a krómércágazatot.

(246) Továbbá az acéliparral foglalkozó munkacsoport tizenkettedik ötéves tervről szóló, 2011. novemberi jelentése ([42]) egyértelműen megállapítja az alábbiakat:

„A kromitot főként a kohászati ágazatban használják vasötvözetek, például ferrokróm, alacsony széntartalmú ferrokróm és szilícium-króm előállításához, amelyeket adalékként használnak rozsdamentes acélok és speciális ötvözött acélok előállításához. ([43])"

„Az acélágazat a krómércek kivitelének korlátozására törekedett. A kormányzat bevezetett egy fiskális keretet a krómércek túlzott mértékű kivitelének visszaszorítására ([44])".

(utólagos kiemelés).

„Az indiai krómágazat fejlesztésére vonatkozó főbb ajánlások az alábbiak: […] v. Az ország kromitforrásai nem bőségesek. Az ország a világ összes kromitérckészletének mindössze 1,8 %-ával rendelkezik, ugyanakkor kivitele a világkereskedelem 30–35 %-át teszi ki. Ezért sürgősen cselekedni kell, hogy megőrizzük ezt a kritikus jelentőségű termelési tényezőt a belföldi ipar számára, és a kivitelt akadályozó adóügyi intézkedéseket kell bevezetni ([45])."

(247) Végül az indiai kormány 2019. évi Nemzeti ásványianyag-politikája azt is kimondja, hogy törekedni kell a belföldi ipar támogatására, és erőfeszítéseket kell tenni a bányászati engedélyek tekintetében, hogy biztosítsák a downstream ágazat megszakítás nélküli ércellátását.

(248) A Bizottság ezt követően felmérte, hogy ezt a politikai szándékot miként valósították meg jogalkotási és szabályozási szempontból. Először is, ami az exportkorlátozásokat illeti, az indiai kormány számos intézkedést hozott a krómérc exportjának visszaszorítása érdekében, amelyek ellenőrizhetők az Acélügyi Minisztérium honlapján ([46]) és az OECD ipari nyersanyagokra vonatkozó exportkorlátozásokat tartalmazó adatbázisában (a továbbiakban: OECD-adatbázis) ([47]).

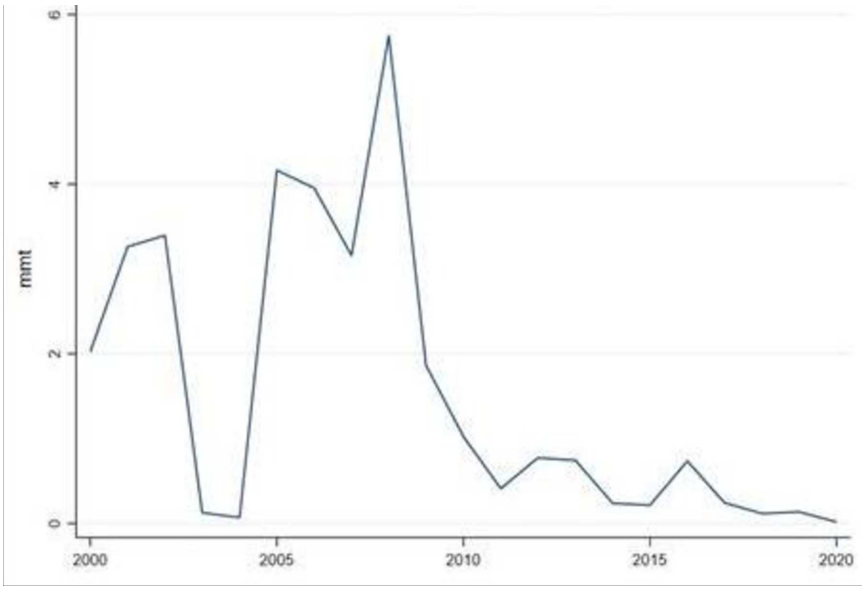
(249) A fő intézkedés egy eredetileg 2008-ban kivetett kiviteli vám, tonnánként 2 000 INR összegű specifikus vám formájában ([48]). E vámot a formáját tekintve 2012-ben, a tizenkettedik ötéves terv kezdetén tonnánként 30 %-os értékvámra változtatták, és ez a szint továbbra is érvényes ([49]). Az OECD-adatbázis szerint az intézkedés célja „A belföldi ellátás biztosítása; további feldolgozás/hozzáadott érték teremtésének előmozdítása".

([41]) A Dang-jelentés 144. oldala.
([42]) Megtekinthető a következő internetcímen: http://mme.iitm.ac.in/shukla/wg_steel2212%281%29.pdf, legutóbbi hozzáférés: 2022. január 27.
([43]) A munkacsoport jelentésének 77. oldala.
([44]) A munkacsoport jelentésének 79. oldala.
([45]) A munkacsoport jelentésének 81–82. oldala.
([46]) https://steel.gov.in/policies/exportimport-policy-iron-ore (a második táblázat vonatkozik a krómércre).
([47]) https://qdd.oecd.org/subject.aspx?Subject=ExportRestrictions_IndustrialRawMaterials, legutóbbi hozzáférés: 2022. január 27.
([48]) A vámtétel tonnánként 3 000 INR összegre emelkedett 2009-ben.
([49]) Új jogalap – 35/2016 sz. közlemény – Vámok, 2016. május 26.

(250) Az egyéb exportkorlátozások közé tartoznak az engedélyezési követelmények és a minősített exportőrök listája (amelyen a gyakorlatban csak az állami kereskedelmi vállalat, a Metal and Mineral Trading Corporation szerepel) bizonyos minőségű krómércek esetében, valamint a krómérc Bangladesbe és Pakisztánba (az egyedüli országok, amelyek vasúti összeköttetéssel rendelkeznek Indiával) vasúton történő szállítása során az indiai vasúttársaság alapfuvardíjaira kivetett „zsúfoltsági pótlék”.

(251) A politika leginkább szembetűnő hatása az volt, hogy a célzott exportkorlátozások 2008-as bevezetését, majd 2012-es szigorítását követően nagymértékben csökkent a krómérc exportvolumene. A krómérc kivitelének alakulását az alábbi ábra szemlélteti:

IND, krómkivitel (HS 261000)



(252) Az indiai kormány a célzott exportkorlátozásokkal tehát elérte azt a célját, hogy visszaszorítsa az exportot, és gondoskodjon arról, hogy a krómérc folyamatosan a belföldi feldolgozóipari ágazat rendelkezésére álljon.

(253) Ezeket az exportvolumeneket a krómérc belföldi felhasználásának fényében kell tekinteni. Az indiai kormány válaszában csak korlátozott adatokat közölt a krómérckivitellel kapcsolatban (a 2018/2019-es pénzügyi évtől ([50]) a 2020/2021-es pénzügyi évig tartó időszak vonatkozásában), míg a belföldi termelésre és felhasználásra vonatkozó adatokat a 2016/2017-es pénzügyi évtől a 2019/2020-as pénzügyi évig tartó időszak vonatkozásában. Mindkét adathalmazt bizalmas jelleggel közölték. Mindazonáltal ennek alapján össze lehet hasonlítani az exportvolumeneket és a belföldi felhasználást a 2019/2020-as pénzügyi évre (amely a vizsgálati időszak 9 hónapját lefedi) és az azt megelőző 2018/2019-es pénzügyi évre vonatkozóan. Az exportvolumen egyik pénzügyi évben sem érte el a belföldi felhasználás 1,5 %-át. Megjegyzendő, hogy a behozatal részesedése a belföldi piacon szintén jelentéktelen volt.

(254) Az indiai piacot továbbá állandó és irracionális termelési kapacitásfelesleg jellemezte a belföldi fogyasztás és a kivitel behozatallal csökkentett összegéhez képest. Erre a kapacitásfeleslegre az indiai kormány nem tudott magyarázattal szolgálni. Ez a kapacitásfelesleg tehát csak azzal magyarázható, hogy a bányavállalatok, beleértve a krómérc ágazatban az OMC-t is, kormányzati feladatokat láttak el (így különösen biztosították a megfelelő krómércellátást, összhangban az indiai kormánynak a feldolgozóipar támogatására vonatkozó szakpolitikai célkitűzéseivel, hogy támogassák a downstream ágazatot és hozzáadott értéket teremtsenek az ellátási lánc számára).

(255) Másodszor, a Bizottság megállapította, hogy az indiai kormány ásványi anyagokkal kapcsolatos koncessziókról szóló 2016. évi szabályzata szerint a belső felhasználásra termelő bányák a bányászati engedélyük lejártakor elővásárlási joggal rendelkeznek. Az 1957-es (2015-ben módosított) bányászatról és ásványi anyagokról és ezek fejlesztéséről szóló törvény 8a. cikke szintén előírja a bányászati engedélyek meghosszabbítását a belső felhasználók számára, és ismételten kiemeli, hogy a belső felhasználók elővásárlási joggal rendelkeznek a bányászati engedélyekre vonatkozó árveréseken. A (244) preambulumbekezdésben foglaltakkal összhangban ez lehetővé teszi, hogy a bányászati engedélyek túlnyomórészt a downstream ferrokrómgyártók kezében maradjanak. Valójában – a (236)

([50]) Az „x/x+1-edik pénzügyi év” az x-edik év április 1-jétől az x+1-edik év március 31-éig tartó időszakot jelenti.

preambulumbekezdésben említettek szerint – a Bizottság azt is megállapította, hogy az összes magántulajdonban lévő krómércbányászattal foglalkozó vállalat ténylegesen belső felhasználásra történő gyártáshoz használta az ércet. Így a külső határok lezárása és a bányászati engedélyeknek a belső felhasználást előnyben részesítő kiosztása következtében csak egy meghatározó állami tulajdonú szereplő maradt a piacon – nevezetesen az OMC –, amely így ellenőrzést gyakorolt a nem kötött belföldi piacon elérhető krómérc mennyiségei és árai felett. Az indiai piacon a krómérc domináns beszállítójaként az OMC-nek az indiai kormány azon szakpolitikai célkitűzéseinek összhangban kell eljárnia, hogy – az alább részletesen kifejtettek szerint – alacsony árak révén támogassa a downstream ágazatot, és így kormányzati feladatokat lát el.

Krómérc bányavállalatok általi biztosítása a megfelelő díjazásnál jóval kisebb összeg megfizetése ellenében.

(256) A következő lépésben a Bizottság ellenőrizte, hogy a krómércet a gyakorlatban a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosították-e a termelők, különösen az OMC.

(257) A (213) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint az indiai kormány nem tudott a krómérc indiai belföldi áraira vonatkozó árképzési információkat vagy árstatisztikákat szolgáltatni. Az indiai nem kötött piacon megvalósuló krómérc-értékesítések túlnyomó többségét az OMC hajtja végre, és ez igaz a Jindal csoport beszerzéseinek túlnyomó többségére is. Ezeket az értékesítéseket a Bizottság tehát az egész indiai szabadpiacra nézve reprezentatívnak tekintette.

(258) Ezt a krómércet az OMC elektronikus árverések során értékesíti. A vizsgálat azonban megállapította, hogy az OMC korlátozta a hozzáférést ezekhez az elektronikus árverésekhez: A havi termelés 70 %-át garantáltan az Orisza államban található úgynevezett „hosszú távú megrendelők" kapják. Csak downstream ferrokrómgyártók jogosultak hosszú távú megrendelői státuszra, és a garantált kvóták nem haladhatják meg a vállalatok egyedi ferrokróm-termelési kapacitását. Ez azt mutatja, hogy az OMC a kormányzati feladatok ellátása során a gyakorlatban más formában alkalmazza a krómércmennyiségek downstream ferrokrómtermelőknek preferenciális alapon történő kiosztását, ahogy az már a bányászati engedélyek kiosztásának szintjén is megfigyelhető. A fennmaradó 30 %-ot az Orisza államon kívül elhelyezkedő, belföldi downstream gyártók (a kereskedők kivételével) számára tartják fenn.

(259) Így a szabadpiacon a krómérckínálatot az OMC szabályozza, és – amint azt a (242)–(255) preambulumbekezdés kiemeli, az indiai kormány általános szándékával és jogszabályi keretével összhangban – azt túlnyomórészt a feldolgozóipar felé tereli.

(260) Mégis bizonyítékok támasztják alá, hogy az elektronikus árverés útján kínált kis mennyiségek árképzése nem a vállalatok szabad ajánlattételén alapul. Az árverés egy adott kikiáltási árról indul, amelyről az OMC igazgatótanácsa önkényesen dönt. Az indiai kormány kifejtette, hogy a vizsgálati időszakot követő időszakban ezt a kikiáltási árat a downstream termék, azaz a ferrokróm nemzetközi árának egy adott hányadában (ami 13,5 %-nak felel meg) határozták meg. Az indiai kormány azonban nem tudott arra magyarázattal szolgálni, hogy miképpen határozták meg ezt a törtet/korrekciós tényezőt. További elemzést követően a Bizottság megállapította, hogy a vizsgálati időszak utáni árak korrekciós tényezője valójában az OMC igazgatótanácsa által határozatban megszabott múltbeli krómércárak átlagán alapult. A Bizottság nem kapott hozzáférést az igazgatótanács korábbi határozataihoz, és az indiai kormány nem tudta elmagyarázni az e határozatok mögött meghúzódó elveket. A Bizottság nem talált továbbá semmilyen objektív összefüggést a korrekciós tényező és a krómérc ferrokrómmá történő átalakításának költsége között. Ezért a Bizottságnak az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése alapján a rendelkezésre álló tényeket kellett felhasználnia a krómérc ára tekintetében.

(261) Ezt illetően a Bizottság megjegyezte, hogy amint azt az indiai kormány is elismerte, az alapár minden ok nélkül, önkényesen alacsony volt a nemzetközi árakhoz képest. Úgy tűnik, hogy az ilyen mesterségesen alacsonyan tartott árak összhangban vannak az indiai kormány azon politikájával, miszerint olcsó belföldi krómércet kíván biztosítani a downstream ágazat számára. Ezenkívül a Bizottság empirikus bizonyítékokat is megvizsgált. Annak áttekintésekor, hogy az OMC milyen beszerzési árakon biztosította a szóban forgó nyersanyagot a Jindal csoport számára, a Bizottság megállapította, hogy ezek az árak a krómérc típusától függően 15–40 %-kal alacsonyabbak voltak, mint a Törökországból származó krómércért (amely leginkább hasonlít az indiai krómérchez) annak fő exportpiacán (Kínában) felszámított, megfelelő exportárak. Ennek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az elektronikus árverésen értékesített krómérc alapárát a krómérc piaci áraihoz képest mesterségesen alacsony szinten határozták meg. A krómérc ára szintén túl alacsony volt a downstream termékhez (vagyis a ferrokrómhoz) viszonyítva. Ezért a Bizottság elutasította az indiai kormány és az OMC azon állításait, miszerint a ferrokrómárak releváns voltak a krómércárak szempontjából.

(262) Ennélfogva a bizonyítékok azt mutatták, hogy az OMC, amely a legmeghatározóbb krómércbeszállító a szabadpiacon, és amelytől az indiai exportőr gyártó beszerezte ezt a nyersanyagot a hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártási folyamatában való további felhasználásra, nem piaci szereplőként viselkedett, hanem a krómérc biztosítása során az OMC kormányzati feladatokat látott el az indiai kormány nevében, összhangban az indiai kormány azon szakpolitikai célkitűzéseivel, hogy előnyben részesítse a downstream ágazatot.

Következtetés

(263) Az indiai jogi és gazdasági környezet azt mutatja, hogy a krómércet szállító bányavállalatok, és különösen az állami tulajdonban lévő OMC kormányzati hatáskört birtokolnak, gyakorolnak, illetve azokat ilyen hatáskörrel ruházták fel. A krómérc – más indiai ásványi anyagokhoz hasonlóan – egy olyan természeti erőforrás, amelyet az indiai kormány nemzetgazdaságának központi ágazataként kezel. Az indiai kormány egy sor intézkedést vezetett be (nevezetesen túlkínálatot és alacsony belföldi árakat eredményező exportkorlátozások életbe léptetése, valamint az ércárverések alapárainak mesterségesen alacsony szintre állítása az érintett gyártók számára), amelyek azt jelzik, hogy a krómércbeszállítók, és különösen az OMC felett érdemi befolyást gyakorol az indiai kormány a kormányzati feladatok ellátása során. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján tehát a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az indiai kormány az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iii. alpontja értelmében – a rendelkezést a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) pontjának iii. alpontja szerinti vonatkozó WTO-előírással összhangban értelmezve és alkalmazva – a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított krómércet a rozsdamentesacél-ágazat számára.

(264) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a Jindal csoport megjegyezte, hogy az árverési rendszer célja nem a krómérc alacsony áron történő biztosítása, hanem a kormány bevételének maximalizálása a krómérc lehető legmagasabb áron történő értékesítése révén. Ezenkívül a vállalat jelezte, hogy az indiai kormány nem szabja meg a krómérc árát, hanem csupán az árverésen alkalmazandó minimális árat határozza meg.

(265) Végül a vállalat arra a tényre hivatkozott, hogy a ferrokróm indiai exportárai magasabbak voltak, mint a Dél-Afrikából, Kazahsztánból és Törökországból származó ferrokróm exportárai, ami a vállalat szerint azt jelenti, hogy a Jindal csoport nem részesül a ferrokrómgyártásra használt, támogatott krómérc gazdasági előnyeiből.

(266) A vállalat által felhozott első két érv azonban nem érvényteleníti a Bizottságnak a krómércárverésekkel kapcsolatos fő következtetését, amelyet a (258)–(261) preambulumbekezdés ismertet, nevezetesen hogy az árveréshez való hozzáférés és az értékesítési mennyiségek korlátozottak, a minimális árat az OMC igazgatótanácsa önkényesen dönti el, és annak szintje mesterségesen alacsony. A fentiek együttes eredményeként a végső árverési ár valóban meghaladja a minimális árat, de még mindig nem piaci alapú, amint azt különösen a török árakkal való összehasonlítás mutatja ((261) preambulumbekezdés).

(267) Az is megjegyzendő, hogy a Jindal csoportnak a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított krómérc befolyásolja a vállalat által később belsőleg, a rozsdamentes acél gyártásához felhasznált ferrokróm előállítási költségét. Tehát az indiai kormány a krómérc szintjén – nem pedig a downstream termék, vagyis a ferrokróm szintjén – biztosít pénzügyi hozzájárulást. Ezért az indiai ferrokróm exportárainak a más országokból származó ferrokróm exportáraival való összehasonlítása irreleváns.

(268) Figyelembe véve a fentieket, a Bizottság fenntartotta a (263) preambulumbekezdésben található következtetését.

ii. A gazdasági előny, a támogatási mérték kiszámítása

(269) Az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdésével és 5. cikkével összhangban a Bizottság megállapította a gazdasági előny fennállását, és a vizsgálati időszakban a kedvezményezettnek juttatott, azonosított gazdasági előny alapján kiszámította a kiegyenlíthető támogatások összegét.

(270) A vizsgált indiai exportáló gyártók közül csupán egy (a Jindal csoport) szerzett be krómércet ferrokróm és végső soron hidegen síkhengerelt acéltermékek előállításához.

(271) Első lépésként a Bizottság a vállalat által a forma (például morzsalékos vagy koncentrátum) és a króm-oxid-tartalom alapján meghatározott érctípusok szerinti bontásban meghatározta a Jindal csoport által a vizsgálati időszakban beszerzett krómérc volumeneit és súlyozott átlagárait. A különböző típusú krómércek árkülönbségét a két említett paraméter befolyásolja.

(272) Második lépésként a Bizottság az egyes beszerzett krómérctípusok tényleges árait helyettesítette a megfelelő referenciaárral.

(273) A Bizottság megállapította, hogy Indiában a piac szerkezete az uralkodó piaci viszonyok minden elemét befolyásolja. Ezen túlmenően a (257) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint az egyik domináns szereplő, amely a szabadpiacon lényegében 100 %-os piaci részesedéssel rendelkezik, közjogi szervként eljárva érvényesíti az árait. Emiatt sem a hidegen síkhengerelt acéltermékek indiai gyártói esetében, sem pedig az indiai piac más részein nem lehetett meghatározni torzítatlan krómércárat. Következésképpen Indiában nincs olyan belföldi ár, amelyet megfelelő referenciaértékként lehetne használni.

(274) Ezért – az alaprendelet 6. cikke d) pontjának második bekezdésével összhangban – a Bizottság egy másik ország figyelembevételével külső referenciaértéket állapított meg, és ezt az uralkodó indiai piaci viszonyoknak megfelelően kiigazította.

(275) A Bizottság megkísérelte meghatározni azon krómérc torzítatlan árát, amelyet egy másik reprezentatív ország bányájában termelnek ki, majd szimulálni, mintha ez a bánya valójában Indiában lenne. Világszinten a krómérc legnagyobb részét Dél-Afrikából Kínába exportálják. A Bizottság ezért a Dél-Afrikából Kínába irányuló export árát vizsgálta meg lehetséges referenciaárként. Azonban megállapította, hogy a Dél-Afrikából származó krómérc a két legfontosabb paraméter, a króm-oxid-tartalom és króm-vas arány tekintetében jelentősen különbözik az Indiából származó krómérctől ([51]).

(276) A panaszos által javasolt alternatív referenciaérték a Törökországból (amely egyben a világ egyik legnagyobb termelője) Kínába exportált krómérc ára volt. A Bizottság megállapította, hogy a (275) preambulumbekezdésben jelzett két paraméter sokkal közelebb áll egymáshoz a török és az indiai krómérc, mint a dél-afrikai és az indiai krómérc esetében ([52]).

(277) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a Jindal csoport vitatta a Bizottság azon ténymegállapításait, miszerint az olyan paraméterek miatt, mint a króm-oxid-tartalom és a króm-vas arány, az indiai krómérc jobban hasonlít a török, mint a dél-afrikai krómérchez. A vállalat jelezte, hogy a króm-vas arányt csak azonos króm-oxid-tartalmú krómércek esetében szabad összehasonlítani. A vállalat szerint a 40–42 %-os króm-oxid-tartalmú török krómérc króm-vas aránya 2,6 és 2,8 között van, ami jóval nagyobb, mint az azonos króm-oxid-tartalmú indiai vagy dél-afrikai érc esetében.

(278) A (281) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint a Bizottság nem a Jindal csoport által említett 40–42 %-os krómércet használta fel az alapvető referenciaérték megállapítására. A Bizottság által alapvető referenciaértékként kiválasztott érc 46–48 %-os króm-oxid-tartalommal, valamint 2,5-es króm-vas aránnyal rendelkezik ([53]). Ezért nagyon hasonlít az ehhez hasonló króm-oxid-tartalmú indiai érchez, amint azt maga a Jindal csoport is megerősítette beadványában:

„Az indiai krómérc króm-vas aránya csak 46 %-os Cr2O3-szint mellett lesz 2,4.” ([54])

„Ahhoz, hogy az indiai krómérc króm-vas aránya 2,6 és 2,8 között legyen, az indiai ércnek sokkal magasabb, 48–50 %-os vagy annál is magasabb Cr2O3-tartalma kellene, hogy legyen.” ([55])

A fentiek megerősítik, hogy az indiai érc – 1,3–1,5 króm-vas arányával – sokkal inkább hasonlít a török érchez, mintsem a dél-afrikaihoz ([56]).

([51]) A Heinz H. Pariser elemzése – t21.007982. sz. Sherlock-dokumentum, 2021. november 25.
([52]) Ugyanott.
([53]) DDC Mining Export Limited, Izmir, Törökország, http://www.ddcmining.com/chrome-ore.html
([54]) Jindal, Az Eurofer referenciaértékkel kapcsolatos beadványához fűzött észrevételek, 2021. július 29., 13. pont, 5. oldal.
([55]) Jindal, Az Eurofer referenciaértékkel kapcsolatos beadványához fűzött észrevételek, 2021. július 29., 8. pont, 4. oldal.
([56]) Ugyanott.

(279) Ezenkívül az Indiai Szabványügyi Hivatal (Bureau of Indian Standards) IS:10818-1984 sz., a fémkohászati ágazatnak szánt kromitról szóló specifikációja szerint ([57]) a rozsdamentesacél-gyártáshoz használt magas széntartalmú ferrokróm előállításánál a normál króm-vas arány körülbelül 2,8. Ez azt jelenti, hogy a Bizottság által kiválasztott referenciaérték a krómércnek a Jindal csoport általi végfelhasználása (vagyis a rozsdamentes acél előállítása céljából magas széntartalmú ferrokrómmá történő átalakítás) szempontjából is reprezentatívabb, mint a dél-afrikai alternatíva.

(280) Ezenkívül a Bizottság tudomásul vette az indiai exportáló gyártónak a török és az indiai krómérc között azok fizikai megjelenésében és króm-oxid-tartalmában továbbra is fennálló különbségekre vonatkozó állításait. Ezeket a különbségeket azonban a Bizottság a (289) preambulumbekezdésben ismertetett kiigazításokkal orvosolta.

(281) A Bizottság ezt követően a vizsgálati időszakban a Kínába irányuló török export súlyozott átlagárát használta alapvető referenciaértékként ([58]). A tonnánkénti 209 USD alap referenciaérték 46–48 %-os króm-oxid-tartalmú, koncentrátum formátumú, CIF-paritáson szállított krómércre vonatkozott.

(282) A Bizottság a fellebbviteli testület azon határozatát is figyelembe vette, miszerint a szállítási díjak tekintetében történő kiigazítást a kérdéses áru rendelkezésre bocsátásának helye szerinti országban általánosan jellemző szállítási díjak alapján kell elvégezni ([59]). A krómérc Jindal csoport által közölt beszerzési árai 99,96 %-ban gyártelepi paritással (azaz a bányában történő átvétellel) voltak megadva.

(283) A Bizottság ezért az alap referenciaárat a gyártelepi szintre kiigazította. A CIF-árból levonta a tengeri szállítási és biztosítási költségeket ([60]), valamint a törökországi belföldi fuvarozási költségeket ([61]).

(284) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően az indiai kormány jelezte, hogy a Bizottság által a Törökországból Kínába irányuló kivitel CIF-árának a gyártelepi szintre való kiigazításához használt OECD-adatok csak 2016-ig voltak elérhetők. Az indiai kormány továbbá azt állította, hogy a vonatkozó mutatónak a vizsgálati időszakra való extrapolálása nem tekinthető az árak objektív vizsgálatának.

(285) A Bizottság azonban nem csupán az OECD által 2016-ra megadott CIF–FOB arányt extrapolálta. A vizsgálati időszak kapcsán végrehajtott kiigazítás a 2016 és a vizsgálati időszak közötti szállítási és biztosítási költségek tényleges különbségein alapult, amint azt a Baltic Exchange Dry Index (a továbbiakban: BDI) mutatja a húsz fő tengeri szállítási útvonalra vonatkozóan. A gyártelepi alap referenciaár részletes számítását a Jindal csoportnak megküldött egyedi tájékoztató dokumentum tartalmazza.

(286) A fuvarozási és biztosítási költségek kiigazításainak Bizottság által végzett kiszámítását a Jindal csoport a tájékoztatást követő beadványában is vitatta. A vállalat alternatív adatforrást javasolt a Törökországból Kínába irányuló kivitel CIF-árának FOB szintre kiigazításához ([62]). A Jindal csoport szerint ez az adatforrás jobban tükrözte a Törökország és Kína között a vizsgálati időszakban ténylegesen felmerült szállítási költségeket, mint az OECD és a BDI adatai, amelyek „az összes szállítási útvonal súlyozott átlaga”.

(287) A Jindal csoport által benyújtott árajánlat azonban csak a vizsgálati időszak egy hónapját fedi le, általánosságban a Törökország és „Északkelet-Ázsia” közötti szállításra vonatkozik, valamint annak tárgya nátrium-karbonát – nem pedig krómérc – szállítása. A Bizottság által használt, az OECD-től származó alap CIF–FOB arány az egész évet, az adott tengeri útvonalat (Törökország–Kína) és az adott terméket (krómérc és koncentrátumok) veszi figyelembe. A Bizottság csak a BDI alapján (a 2016-ban és a vizsgálati időszakban felmerült költségek különbsége miatt) végzett költségkiigazítás során használt olyan adatot, amely több tengeri útvonal átlaga.

(288) Figyelembe véve a fentieket, a Bizottság fenntartotta az alap referenciaár gyártelepi szintre történő kiigazításához használt módszert.

([57]) https://archive.org/details/gov.in.is.10818.1984/page/n7/mode/2up, 4. oldal.
([58]) Forrás: 2020 CRU International Ltd ©.
([59]) A Fellebbezési Testület jelentése, *Egyesült Államok – Kiegyenlítő intézkedések egyes Indiából származó, melegen hengerelt szénacél síktermékekre*, WT/DS436/AB/R, elfogadva: 2014. december 19., 4.317. pont.
([60]) A következő OECD-adatkészlet alapján: International Transport and Insurance Costs of Merchandise Trade (ITIC) (Nemzetközi árukereskedelmi fuvarozási és biztosítási költségek), Törökország–Kína. https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC, a vizsgálati időszakra kiigazítva a Baltic Exchange Dry Index alapján: https://en.wikipedia.org/wiki/Baltic_Dry_Index
([61]) Az isztambuli és a derincei kikötő közötti szállításra vonatkozóan a Világbank jelentéséből vett adatok alapján: https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/t/turkey/TUR.pdf, 51. o.
([62]) IHS Markit.

(289) A Bizottság további kiigazítást hajtott végre az alap gyártelepi referenciaáron az érc fizikai megjelenése és króm-oxid-tartalma alapján, annak érdekében, hogy a Jindal csoport által a vizsgálati időszakban beszerzett ércek minden egyes típusához egyedi referenciaárat határozzon meg. A fizikai megjelenés kapcsán végrehajtott kiigazítás a Jindal csoport által biztosított brikettezési (morzsalékos érc), valamint pelletizálási és szinterezési költségeken (érckoncentrátum) alapult. A króm-oxid-tartalommal kapcsolatos kiigazítás a króm olvasztási költségére vonatkozó, a panaszos által megadott mutatón alapult ([63]). A króm-vas arányban fennálló különbségek kapcsán a Bizottság nem hajtott végre kiigazítást, mivel ez a paraméter nagyon hasonló a török és az indiai érc esetében. Ez óvatos megközelítés volt, mivel az indiai érc króm-vas aránya valamivel magasabb, ami normál esetben magasabb árat eredményezne azonos megjelenési formájú és azonos króm-oxid-tartalmú érc esetében.

(290) Mivel a török krómércet nem érintik az indiai piacot torzító kormányzati intézkedések, és a két országban uralkodó piaci feltételek – beleértve a minőséget, a rendelkezésre állást, a forgalomképességet, a szállítást, valamint az egyéb beszerzési és értékesítési feltételeket is – hasonlóak, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a krómérc ára Törökországban hasonló ahhoz, amelyet az indiai kormány torzító intézkedéseinek hiányában Indiában felszámítanának.

(291) Végezetül a Bizottság összehasonlította azt a tényleges beszerzési költséget, amely a Jindal csoportnál a vizsgálati időszakban a belföldi krómérc beszerzése kapcsán felmerült, azzal a költséggel, amelyet akkor fizettek volna, ha az érctípusonkénti árakat a megfelelő referenciaárakkal helyettesítenénk.

(292) A különbözet teljes összege jelenti azt a „megtakarítást”, amelyet a torzult indiai piacon krómércet vásárló indiai gyártó realizált ahhoz az árhoz képest, amelyet torzulás hiányában fizetett volna. Végeredményben ez a teljes összeg jelenti az indiai kormány által a vizsgálati időszakban az indiai gyártónak biztosított gazdasági előnyt.

(293) A referenciaértékekre és biztosított gazdasági előnyre vonatkozó részletes számításokat a Bizottság a szóban forgó indiai exportáló gyártó rendelkezésére bocsátotta az egyedi tájékoztató dokumentumban.

(294) Az alaprendelet 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Bizottság ezeket a támogatási összegeket részarányosan szétosztotta a vállalat vizsgálati időszak alatti teljes exportforgalmára (az volt a megfelelő nevező), mivel a támogatás az érintett termék és annak upstream terméke (melegen hengerelt tekercsek) mindennemű gyártása tekintetében gazdasági előnyt jelentett, és nem kizárólag az exportra gyártás szempontjából.

iii. Egyedi jelleg

(295) Az indiai kormány krómérc megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításával kapcsolatos beavatkozásának célja, hogy gazdasági előnyhöz juttasson bizonyos iparágakat, különösen a rozsdamentesacél-ágazatot, beleértve a hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártóit is. Következésképpen a támogatás az alaprendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében egyedinek minősül. A krómérc sajátos jellemzői miatt a támogatás felhasználásának lehetősége egy meghatározott iparágra korlátozódik, ez azonban nem jelenti azt, hogy tovább kell korlátozni a támogatást ennek az iparágnak valamely ágazatára ahhoz, hogy egyedi legyen ([64]).

(296) A fentiekre tekintettel a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az indiai kormány beavatkozásai az alaprendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében egyedinek minősülnek, és kizárólag a hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártóit érintik.

c) A krómérc megfelelő díjazásnál jóval kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosítására vonatkozó következtetések

(297) A fentiekben említett elemek összessége fényében a Bizottság megállapította, hogy a krómérc indiai kormány által történő biztosítását – az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iii. alpontja, illetve 3. cikkének (2) bekezdése értelmében – áruk rendelkezésre bocsátásának formájában nyújtott egyedi támogatásnak kell tekinteni, amely révén a támogatásban részesülő vállalkozást gazdasági előnnyel ruházták fel.

(298) A Jindal csoport esetében megállapított támogatási mérték 0,45 % volt.

([63]) t21.007982 sz. Sherlock-dokumentum, 2021. november 25.

([64]) A Fellebbezési Testület jelentése, *Egyesült Államok – Kiegyenlítő intézkedések egyes Indiából származó, melegen hengerelt szénacél síktermékekre*, WT/DS436/AB/R, elfogadva: 2014. december 19., 4.398. pont.

3.3.3. *Az upstream támogatások áthárítása*

(299) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a panaszos megjegyezte, hogy a Bizottság ténymegállapításai felfedték, hogy az integrált exportáló gyártók esetében azonosított támogatások nagy többsége a hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártási folyamatának upstream szakaszait érinti. A panaszos szerint ez azt jelenti, hogy a hidegen síkhengerelt acéltermékek nem integrált indiai gyártója – a Chromeni – is részesülhetett az indiai és/vagy indonéz upstream gyártóknak nyújtott támogatásokból. Ez akkor fordulhatott elő, ha a Jindal csoport (India) belföldön upstream termékeket értékesített a Chromeninak, vagy ha a Chromeni Indonéziából származó, támogatott upstream termékeket vásárolt.

(300) A Chromeni gyártási folyamatának elemzése és a vállalat vizsgálati időszakban megvalósult nyersanyagbeszerzései alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a vállalatnak nem származhatott gazdasági előnye az Indiából származó, támogatott upstream termékek vásárlásából.

(301) A Chromeni azonban upstream termékeket, nevezetesen melegen hengerelt tekercseket vásárolt egy vele kapcsolatban álló indonéz vállalattól, amelynek gazdasági előnye származhatott a nikkelércnek az indonéz kormány által a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításából (lásd a 4.3. szakaszt). E tekintetben a Bizottság nem tudott ténymegállapításokat tenni, mivel az ügy aktájában nem szerepeltek olyan elemek, amelyek alapján értékelni lehetne ezt a kérdést.

3.4. **A kiegyenlíthető támogatások összege**

(302) A megállapított kiegyenlíthető támogatási összegek az alábbiak voltak:

Vállalat	Vámvisszatérítési rendszer	Beruházási javak exportösztönzési rendszere	Indiai árukiviteli rendszer	Összes exporttámogatás	Krómérc a megfelelő díjazásnál jóval kevesebb összeg megfizetése ellenében	ÖSSZESEN
Chromeni	–	5,69 %	1,87 %	7,56 %	–	7,56 %
Jindal csoport	1,65 %	0,36 %	1,92 %	3,93 %	0,45 %	4,37 %

(303) Figyelembe véve az indiai gyártók nagyfokú (100 %-os) együttműködését, a Bizottság helyénvalónak tartotta, hogy az Indiára vonatkozó fennmaradó támogatási mértéket a legmagasabb egyedi támogatási mérték szintjén, azaz 7,56 %-ban állapítsa meg.

4. **TÁMOGATÁSNYÚJTÁS: INDONÉZIA**

4.1. **A vizsgálatok hatálya alá tartozó támogatások és támogatási programok**

(304) A panaszban, az eljárás megindításáról szóló értesítésben és a Bizottság által összeállított kérdőívre adott válaszokban szereplő információk alapján a vélelmezett támogatásnyújtás vizsgálata az indonéz kormány következő támogatásaira terjedt ki:

i. közvetlen transzfer:
   - kedvezményes hitelek nyújtása;

ii. a kormányzat által a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított áruk vagy szolgáltatások:
   - a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított nikkelérc és rozsdamentesacél-hulladék,
   - a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított szén,
   - a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított földterület,
   - a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított földgáz,
   - a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított villamos energia;

iii. egyébként megfizetendő kormányzati bevételek elengedése vagy be nem szedése:
   - jövedelemadó-kedvezmények,
   - importvám alóli mentesség,
   - inputok és gépek HÉA-mentessége,

– föld- és építményadó a bányászati ágazatban,

– (importból származó) jövedelem után fizetendő adó alóli mentesség;

iv. az indonéz ipar kínai befektetéseken keresztüli fejlesztéséhez kapcsolódó támogatások.

4.2. **Áthárítási arány**

(305) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően tett észrevételeiben az IRNC csoport azt állította, hogy a Bizottság helytelen értékesítési adatokat használt két kapcsolt vállalat áthárítási arányának kiszámításához.

(306) A Bizottság ezt az állítást megalapozottnak találta, ezért ennek megfelelően felülvizsgálta a vonatkozó áthárítási arányokat.

4.3. **A belföldi rozsdamentesacél-ágazattal kapcsolatos preferenciális politikák háttere**

(307) Indonézia jelentős nikkelforrásokkal rendelkezik. 2020-ban nikkelforrásait 21 millió tonnára ([65]) (1,1 milliárd tonna nikkelérc) becsülték, ami a világ ismert nikkelérckészletének mintegy 20 %-a.

(308) A múltban Indonézia volt az egyik legnagyobb nikkelérctermelő. Mivel azonban Indonézia belföldi nikkelérc-feldolgozási kapacitása korlátozott volt (amint azt a (315) preambulumbekezdés kifejtette, csak két kohóval rendelkeztek), nikkelércének nagy részét hagyományosan exportálta, főleg Kínába.

(309) A nikkelérc-kitermelési arány jelentősen nőtt Indonéziában, az 1996. évi mintegy 5 millió tonnáról 2007-re mintegy 10 millió tonnára, majd 2013-ra 70 millió tonnára. Ezt a gyorsulást a nikkeltartalmú nikkel-nyersvasat előállító kínai üzemek/kohók által támasztott kereslet okozta. A nikkeltartalmú nikkel-nyersvas vas és nikkel alacsony nikkeltartalmú ötvözete. Az indonéz nikkelérc különösen alkalmas a nikkeltartalmú nikkel-nyersvasnak a Kínában használatos technológiával történő előállítására.

1. táblázat

A nikkelérc indonéz kivitele (tonnában)

	2005	2006	2007	2008	2009
Kína	73 353	660 206	5 432 401	6 594 319	7 604 354
Összes kivitel	3 703 515	4 394 125	9 026 850	10 592 151	10 437 126

Forrás: Globális Kereskedelmi Atlasz.

(310) Így az indonéz kormány fokozatosan felismerte, hogy nikkelérckészletei túlnyomó többségének exportálása korlátozza az ország számára ebből a szűkös nyersanyagból származó potenciális előnyöket. Jóval több előnye származhatna az országnak, ha az indonéz kormánynak sikerülne növelni a nikkelérckészletek által teremtett belföldi hozzáadott értéket. E cél elérése érdekében az indonéz kormány – a nikkelérc segítségével – a teljes ipari értéklánc belföldi fejlesztésére összpontosított egészen a downstream iparágakig, nevezetesen a kohókig és a rozsdamentesacél-ágazatig bezárólag (utóbbi e nyersanyag végső felhasználója). Ez lehetővé tenné Indonézi a számára, hogy sokkal több előnyre tegyen szert belföldön, ahelyett, hogy egyszerűen exportálná a nikkelércet.

(311) Nem volt könnyű azonban Indonézia számára egyedül megvalósítani e célkitűzést. A legjelentősebb problémák, amelyekkel az indonéz kormány szembesült a kohók és a downstream ágazatok létrehozásának jelentős finanszírozási szükséglete (azaz több milliárd eurós kezdeti beruházás), valamint az Indonéziában kitermelt nikkel ércminőségének megfelelő nikkel-nyersvasból történő rozsdamentesacél-gyártáshoz szükséges know-how és technológia viszonylagos hiánya voltak. Ezért az indonéz kormány felkereste a lehetséges partnerországokat, amelyek segíthetik e célkitűzés elérésében ([66]). A magától értetődő választás Kínára esett a történelmi kapcsolatok és

([65]) https://www.statista.com/statistics/273634/nickel-reserves-worldwide-by-country/

([66]) Lásd például az indonéz kormány Japán bevonzására tett erőfeszítéseit: https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister

a földrajzi közelség miatt, és főként, mivel a kínai rozsdamentesacél-gyártók már amúgy is indonéz nikkelércet használtak. Emellett Kína tökéletes jelölt volt az indonéz kormány számára arra, hogy rávegye egy kedvezményes kétoldalú kapcsolatokból álló keretben való részvételre az Indonézia nikkelérckészleteiből származó belföldi hozzáadott érték maximalizálása érdekében, mivel Kínának jelentős finanszírozás állt rendelkezésére, egyedi preferenciális politikák révén ösztönözte a rozsdamentesacél-ágazatot (többek között – a régóta fennálló „külföld felé nyitási" politikája jegyében – külföldi beruházásokra is), valamint Kínának már birtokában volt az indonéz nikkelérc hatékony felhasználásához szükséges technológia és know-how. Ez egy hosszan tartó együttműködési keretet eredményezett, amely a mai napig létezik. A főbb mérföldköveket és a lényeges hivatalos dokumentumokat a következő preambulumbekezdések foglalják össze.

(312) Az indonéz kormány arra irányuló kísérletei, hogy kínai befektetéseket vonzzon az indonéz nikkeliparba, legalább 2005-ig nyúlnak vissza, amikor is Indonézia vállalta, hogy „kedvező beruházási környezetet" ([67]) teremt a kínai beruházók számára. 2005 júniusában, egy pekingi látogatása során az indonéz gazdasági koordinációs miniszter befektetési lehetőségeket javasolt a kínai miniszterelnök-helyettesnek az indonéz gazdaság négy ágazatában, beleértve a természeti erőforrások ágazatát is, és „[r]emélte azt is, hogy több kínai vállalkozás megy Indonéziába beruházás céljából, mondván, hogy az indonéz kormány kedvező környezetet teremt a kínai beruházók számára." ([68]). Erre az ajánlatra válaszul a kínai miniszterelnök-helyettes felkérte Indonéziát annak garantálására, hogy az Indonéziában eszközölt kínai beruházások nyereségesek lesznek ([69]). Ezenkívül az indonéz tisztviselők hálájukat fejezték ki Kínának, amiért az „ingyenes és kedvezményes kölcsönöket nyújtott Indonéziának" ([70]).

(313) Ennek eredményeként az indiai kormány és a kínai kormány 2005-ben aláírt egy közös nyilatkozatot, amely útjára indította együttműködésüket a bányászati és kohászati ágazatban. E közös nyilatkozat alapján 2010-ben az indiai kormány és a kínai kormány aláírt egy cselekvési tervet, amely – az (563) és (584) preambulumbekezdésben részletesebben kifejtettek szerint – tartalmazott egy tervet az erőforrás-igényes indonéziai ágazatokba (többek között a bányászatba) irányuló kínai beruházások ösztönzésére. Ezek a korai megállapodások már felfedik a két kormány közötti konkrét együttműködési keret főbb feltételeit, és azt, hogy a kormányok hogyan tervezték stratégiájukat olyan magánberuházókra támaszkodva megvalósítani, amelyek számos preferenciális politika előnyeit élvezik és a kormányok által szorosan felügyelt támogatásokban részesülnek.

(314) 2007-ben az indiai kormány életbe léptette a 2005–2025-ös időszakra vonatkozó hosszú távú nemzeti fejlesztési tervről szóló 27. számú törvényt. A hosszú távú nemzeti fejlesztési terv az ipart tekintette a gazdaság szerkezetének erősítését célzó növekedés motorjának. Ezt – többek között – a bányászati ágazatnak kellett támogatnia. Legfontosabb célként a primer szektorban (többek között a bányászatban) a fokozottabb értékteremtést emelték ki a helyi és nemzetközi versenyképesség előmozdítása, valamint a nemzeti ipari bázis erősítése érdekében.

(315) A nikkelágazatban a fokozottabb hozzáadott érték kohók Indonéziában való építését jelentette. Abban az időben (és egészen 2016-ig) csak két kohó működött Indonéziában: a PT. Vale körülbelül 80 000 tonna termelési kapacitású nikkelkohója, valamint az állami tulajdonú PT. Aneka Tambang (a továbbiakban: Antam) 26 000 tonna termelési kapacitású ferronikkelkohója.

(316) Önmagában egy kohó építési költsége (a technológiától és a termelési kapacitástól függően) elérheti az 1 milliárd EUR-t. Mint a fentiekben említettük, Indonézia nem rendelkezett sem pénzügyi forrással, sem megfelelő technológiával a kohók megépítéséhez, míg Kínának mindkettő megvolt, és szüksége volt az indonéz nikkelércre is rozsdamentesacél termékek előállításához.

(317) Az egyik fő arra irányuló intézkedés, hogy az indiai kormány és a kínai kormány között létrejöjjön egy együttműködési keret, valamint az indiai kormány elérje célját, az ásványianyag- és szénbányászatról szóló 2009. évi 4. törvény (a továbbiakban: 2009. bányászati törvény) 2009-ben, amely felváltotta a bányászatról szóló 1967. évi 11. törvényt ([71]). Az indonéz kormány hagyományosan erősen ellenőrizte a bányászati ágazatot. A bányászatról szóló 1967. évi 11. törvény 1. cikke már meghatározó szerepet és hatásköröket biztosított az indonéz kormánynak az ágazat szabályozása tekintetében, kimondva, hogy „[a] bányászat szempontjából Indonézia illetékességébe tartozó területeken természeti erőforrások formájában, a Mindenható Isten áldásaként fellelt ásványi anyagok az indonéz

([67]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([68]) http://en.people.cn/200506/28/eng20050628_192888.html
([69]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([70]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([71]) A bányászatról szóló 1967. évi 11. törvény 1. cikke már meghatározó szerepet és hatásköröket biztosított az indonéz kormánynak az ágazat szabályozása tekintetében, kimondva, hogy „[a] bányászat szempontjából Indonézia illetékességébe tartozó területeken természeti erőforrások formájában, a Mindenható Isten áldásaként fellelt ásványi anyagok az indonéz nép nemzeti vagyonát képezik, ezért ezeket az államnak kell ellenőriznie és hasznosítania a nép lehető legnagyobb jóléte érdekében".

nép nemzeti vagyonát képezik, ezért ezeket az államnak kell ellenőriznie és hasznosítania a nép lehető legnagyobb jóléte érdekében". A bányászatról szóló 2009. évi törvény preambuluma kimondja továbbá, hogy „a bányászat szempontjából Indonézia illetékességébe tartozó területek a földben található ásványi anyagok és szén nem megújuló természeti kincseknek minősülnek, amelyek a Mindenható Isten ajándékai, és amelyek fontos szerepet játszanak számos ember életszükségleteinek kielégítése, ezért az ezen erőforrásokkal való gazdálkodásnak állami ellenőrzés alatt kell állnia annak érdekében, hogy valódi hozzáadott értéket teremtsenek a nemzetgazdaság számára a közösség jólétének és gazdagságának méltányos módon történő megteremtése érdekében". Különösen a bányászatról szóló 2009. évi törvény 4. cikke kimondja, hogy „(1) Az ásványi anyagok és a szén – mint nem megújuló természeti erőforrások – az állam által a nép lehető legnagyobb jóléte érdekében ellenőrzött nemzeti vagyonnak minősülnek" és „(2) Az (1) bekezdésben említett ásványi anyagok és szén állam általi ellenőrzését a kormány és/vagy a regionális önkormányzatok látják el". Fontos, hogy a bányászatról szóló 2009. évi törvény 103. cikke alapján ahhoz, hogy az ásványi anyagok a feldolgozásuk révén hozzáadott értéket teremtsenek, a feldolgozásra Indonéziában kell, hogy sor kerüljön. A 103. cikk (1) bekezdésének magyarázata megemlíti, hogy a belföldi feldolgozási és finomítási kötelezettség célja többek között a) a bányászatban termelt hozzáadott érték növelése az előállított áruk révén, b) nyersanyagok biztosítása az ágazat számára, c) munkahelyek teremtése, valamint d) az állam bevételeinek növelése. Más szóval ezek a rendelkezések arra kötelezték az összes nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatot, hogy építsenek saját nikkelfeldolgozó/-tisztító létesítményt, vagy egy ilyen belföldi létesítménynek értékesítsék nikkelércüket, a kormány átfogó céljának elérése érdekében, hogy a downstream rozsdamentesacél-ágazatot célzó preferenciális politikák révén növeljék a nikkelérc belföldi hozzáadott értékét. Továbbá a bányászatról szóló 2009. évi törvény 170. cikke előírt egy ötéves türelmi időszakot. A türelmi időszak célja az volt, hogy felkészítse a bányászatot a belföldi feldolgozási kötelezettségre, és lehetővé tegye a vállalatok számára a nikkelérc-kínálat elnyeléséhez szükséges tisztítólétesítmények kiépítését.

(318) A bányászatról szóló 2009. évi törvény, és különösen annak belföldi feldolgozásra vonatkozó követelménye eredményeként az indonéz nikkelércexport ugrásszerűen megnőtt, és Kína szinte a teljes exportot elnyelte, amint azt az alábbi táblázat is mutatja.

2. táblázat

A nikkelérc indonéz kivitele (tonnában)

	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Kína	14 346 464	36 142 281	43 095 682	58 604 652	3 989 894	0
Összes kivitel	17 566 047	40 792 165	48 449 392	64 802 857	4 160 121	0

Forrás: Globális Kereskedelmi Atlasz.

(319) Mivel az indonéz kormány azon célkitűzése, hogy Indonéziában feldolgozási kapacitásokat hozzon létre, nem valósult meg, 2014. január 11-én az indonéz kormány több rendelettel megtiltotta a nikkelérc Indonéziából történő kivitelét (a nikkelérc kiviteli korlátozásaira és kiviteli tilalmára vonatkozó további részletekért lásd a (405)–(413) preambulumbekezdést).

(320) 2017-ben az indonéz kormány némileg enyhítette a kiviteli tilalmat azáltal, hogy bizonyos mennyiségekben engedélyezte az 1,7 %-nál kisebb nikkeltartalmú nikkelérc kivitelét. Ezekre a kivitelekre 10 %-os kiviteli vámot kellett fizetni, miközben az exportőröknek azt is bizonyítaniuk kellett, hogy feldolgozó létesítményük építése az ütemterv szerint halad. Ennek oka az volt, hogy akkoriban Indonézia nem rendelkezett az 1,7 %-nál kisebb nikkeltartalmú nikkelérc hozzáadott értéket képviselő termékekké feldolgozásához szükséges technológiával (ez a fajta nikkelérc alkalmasabb volt elektromos járművek akkumulátorainak gyártásához, mintsem acéléhoz [lásd alább a 4.4. szakaszt]). Azonban 2020-ban az indonéz kormány teljes mértékben betiltotta a nikkelérc kivitelét. Az alacsony nikkeltartalmú ércre vonatkozó kiviteli tilalom újbóli bevezetésének oka az volt, hogy a kínai cégek azt tervezik, hogy kohókat építenek az ilyen típusú nikkelércek feldolgozására, amelyekből elektromos járművek számára akkumulátorokat lehetne gyártani.

(321) Az évek során a belföldi feldolgozási követelményeknek és az indonéz kormány által a nikkelérc kivitelére vonatkozóan bevezetett korlátozásoknak köszönhetően több nikkelérckohó épült. A nikkelérc iránti belföldi kereslet is megnőtt annak köszönhetően, hogy az indonéz kormány a korábban Kínában kiépített olvasztási kapacitásokat igyekezett Indonéziába áttelepíteni. A (414) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint az éves munkaterveken és költségvetésen keresztül az indonéz kormány ellenőrzi a nikkelérctermelést. Az indonéz kormány emellett jelentősen a nemzetközi árak alatt tartja a belföldi árat, hogy így kedvezzen a kohóknak és a rozsdamentesacél-gyártóknak.

3. táblázat

Indonéz nikkelérc (millió tonnában)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Termelés	7,81	7,84	20,92	26,0	32,0	61,0	48,0
Kivitel	4,16	0	0	4,88	19,7	32,3	0

Forrás: az indonéz kormány kitöltött kérdőíve, https://www.statista.com/statistics/707267/production-of-nickel-ore-in-indonesia/

(322) Az indonéz kormány által a kínai kormánnyal kezdeményezett, kedvezményes elbánás formájában megvalósuló kétoldalú együttműködés, amelynek célja az indonéz belföldi rozsdamentesacél-ágazat létrehozásának és fejlesztésének elősegítése, a 2000-es évek elejére nyúlik vissza. Az együttműködés alapját több kétoldalú dokumentum képezi, amelyek megteremtik azt a jogi és szakpolitikai keretet, amely számos konkrét támogatási politika és kedvezményes program elfogadását teszi lehetővé; ezek képezik a jelen vizsgálat hatálya alá tartozó kiegyenlíthető támogatásokat (a főbb kétoldalú dokumentumokat lásd az (548) preambulumbekezdésben).

(323) A kétoldalú együttműködés konkrétan az Indonéziában található Morowali Ipari Parkban (a továbbiakban: Morowali Park) valósult meg. Ez az ipari park Szulavézi térségében található; Indonézia és Kína úgy döntött, hogy itt kerüljön sor a rozsdamentesacél-ágazat fejlesztésére.

(324) A kétoldalú együttműködésnek a Morowali Parkban való megvalósításáért egy kínai–indonéz menedzsmentcég, az IMIP felelős. A cég hivatalosan 2013 októberében kezdte meg működését.

4.4. **Nikkelérc biztosítása a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében**

4.4.1. *A panasz és a támogatási rendszer*

(325) A panaszos azt állította, hogy az indonéz kormány ellenőrzi a nikkelérc-ágazatot, és hogy Indonéziában a nikkelércárak az indonéz kormány beavatkozása következtében torzak. A nikkelércben található nikkel a rozsdamentes acél kulcsfontosságú összetevője, egyúttal az annak árát leginkább befolyásoló tényező. A panaszos szerint a nikkelérc piacába való beavatkozással az indonéz kormány biztosította, hogy a rozsdamentes acél előállításához szükséges nyersanyagok árai jelentősen a nemzetközi árak alatt maradjanak, ami a hidegen síkhengerelt acéltermékek indonéz exportáló gyártóinak kedvez.

4.4.2. *Jogalap*

(326) A nikkelércre is kiterjedő bányászati szakpolitika végrehajtása az indonéz Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztériumon (a továbbiakban: EÁFFM) keresztül zajlik, amelyet az ásvány- és szénügyi főigazgató képvisel. Az ásványianyag-kivitellel kapcsolatos igazgatási feladatokat az indonéz Kereskedelmi Minisztérium látja el, amelyet a külkereskedelmi főigazgató képvisel.

(327) Mind a központi kormány, mind a regionális önkormányzatok létfontosságú szerepet játszanak a bányászatban azáltal, hogy meghatározzák a nemzeti bányászati szakpolitikákat, szabványokat, irányelveket és kritériumokat, valamint határozatokat hoznak a bányászati engedélyezési eljárásokban. Ezenkívül az indonéz kormány aktívan részt vesz az ágazat fejlesztésében, ellenőrzésében, értékelésében és az ahhoz kapcsolódó konfliktuskezelésben.

(328) A bányászat erősen szabályozott ágazat Indonéziában. A különböző kormányzati szervek által kiadott számos, folyamatosan változó előírás – amint az az alábbiakból kitűnik – a bányászati ágazat minden egyes aspektusát figyelemmel kíséri és felügyeli. Az e területre vonatkozó szabályok és rendeletek jogalapja:

– 27. sz. törvény a 2005–2025-ös időszakra vonatkozó hosszú távú nemzeti fejlesztési tervről,

– 2009. évi 4. törvény az ásványi anyagok és a szén bányászatáról (a továbbiakban: a bányászatról szóló 2009. évi törvény), a 2020. évi 3. törvénnyel (a továbbiakban: a bányászatról szóló 2020. évi törvény) módosított szövegváltozatában,

– 2010. évi 55. kormányrendelet (a továbbiakban: 55/2010 korm. rendelet) az ásvány- és a szénbányászati tevékenység irányítására vonatkozó iránymutatásról és felügyeletről,

– 2010. évi 23. kormányrendelet (a továbbiakban: 23/2010 korm. rendelet) az ásvány- és a szénbányászati üzleti tevékenység gyakorlásáról, a 2012. évi 24. kormányrendelettel (a továbbiakban: 24/2012 korm. rendelet) módosított szövegváltozatában,

– az EÁFFM 2013. évi 27. rendelete a szén- és a bányászati ágazatban a részvények elidegenítése során alkalmazandó árképzés, valamint a tőkebefektetések változásainak eljárásairól és meghatározásáról (a továbbiakban: 27/2013 EÁFFM rendelet),

– 2014. évi 1. kormányrendelet (a továbbiakban: 1/2014 korm. rendelet) a 24/2012. korm. rendelettel módosított, az ásvány- és a szénbányászati üzleti tevékenység gyakorlásáról szóló 23/2010. korm. rendelet második módosításáról,

– az EÁFFM 1/2014. rendelete (a továbbiakban: 1/2014 EÁFFM rendelet) az ásványi anyagok hozzáadott értékének az ásványi anyagok hazai feldolgozásával és finomításával történő növeléséről,

– 2014. évi 77. kormányrendelet (a továbbiakban: 77/2014 korm. rendelet), a 23/2010 korm. rendelet harmadik módosításáról,

– 2017. évi 1. kormányrendelet (a továbbiakban: 1/2017 korm. rendelet) az ásvány- és a szénbányászati üzleti tevékenység gyakorlásáról szóló 23/2010 korm. rendelet negyedik módosításáról,

– a Kereskedelmi Minisztérium 01/M-DAG/PER/1/2017. rendelete a feldolgozott és a tisztított bányászati termékek exportjára vonatkozó rendelkezésekről,

– az EÁFFM 2017. évi 5. rendelete (a továbbiakban: 5/2017 EÁFFM rendelet) az ásványi anyagok hozzáadott értékének a belföldi ásványfeldolgozási és -finomítási tevékenység révén történő növeléséről,

– az EÁFFM 2017. évi 7. rendelete (a továbbiakban: 7/2017 EÁFFM rendelet) az ásványi anyagok és a szén referenciaárainak meghatározására szolgáló eljárásról,

– az EÁFFM 2017. évi 9. rendelete az ásvány- és a szénbányászati tevékenységgel kapcsolatos elidegenítési eljárásokról és a részvényárfolyamoknak az elidegenítés során alkalmazandó rögzítési mechanizmusáról (a továbbiakban: 9/2017 EÁFFM rendelet), a 43/2018 EÁFFM rendelettel módosított szövegváltozatában,

– 2017. évi 48. kormányrendelet (a továbbiakban: 48/2017 korm. rendelet),

– a Pénzügyminisztérium 13/PMK.010/2017. és 164/PMK.010/2018. rendelete a feldolgozott fémásványok különböző formáira vonatkozó kiviteli vám mértékéről,

– az EÁFFM 2946 K/30/MEM/2017. rendelete a fémekre és az ásványi anyagokra vonatkozó referenciaárak meghatározására szolgáló számítási képletről,

– az EÁFFM 2018. évi 25. rendelete (a továbbiakban: 25/2018 EÁFFM rendelet) az ásvány- és a szénbányászati vállalkozásokról (amely hatályon kívül helyezte az 5/2017 EÁFFM rendeletet),

– az EÁFFM 2018. évi 26. rendelete (a továbbiakban: 26/2018. EÁFFM rendelet) a helyes bányászati gyakorlatról, valamint az ásvány- és a szénbányászat felügyeletéről,

– az EÁFFM 2018. évi 11. számú EÁFFM rendelete (a továbbiakban: 11/2018 EÁFFM rendelet) az ásvány- és a szénbányászati tevékenység kapcsán a terület biztosítására, az engedélyezésre és a jelentéstételre alkalmazandó eljárásokról, amelyet az ásvány- és a szénbányászati tevékenység kapcsán a területjuttatásra, az engedélyezésre és a jelentéstételre alkalmazandó eljárásokról szóló 7/2020 EÁFFM rendelet hatályon kívül helyezett,

– az EÁFFM 2018. évi 22. rendelete (a továbbiakban: 22/2018 EÁFFM rendelet) az ásvány- és a szénbányászati tevékenység kapcsán a terület biztosítására, az engedélyezésre és a jelentéstételre alkalmazandó eljárásokról szóló 11/2018 EÁFFM rendelet módosításáról,

– az EÁFFM 2019. évi 11. rendelete (a továbbiakban: 11/2019 EÁFFM rendelet), az ásvány- és a szénbányászati vállalkozásokról szóló 25/2018 EÁFFM rendelet második módosításáról,

– az EÁFFM 2020. évi 7. rendelete (a továbbiakban: 7/2020 EÁFFM rendelet) az ásvány- és a szénbányászati tevékenység kapcsán a területjuttatásra, az engedélyezésre és a jelentéstételre alkalmazandó eljárásokról,

– az EÁFFM 2020. évi 11. rendelete (a továbbiakban: 11/2020 EÁFFM rendelet) az ásványi anyagok és a szén referenciaárainak meghatározására szolgáló eljárásról szóló 7/2017 EÁFFM rendelet harmadik módosításáról, valamint

– az EÁFFM 84 K/32/MEM/2020. határozata az ásvány- és a szénbányászatban végrehajtott elidegenítések során a kibocsátásra, az értékelésre és a részvényárfolyamok kiszámítására vonatkozóan alkalmazandó irányelvekről.

4.4.3. *A vizsgálat ténymegállapításai*

(329) Kezdetben a Bizottság megjegyezte, hogy a hidegen síkhengerelt acéltermékek egyik exportáló gyártója a nikkelércet belföldön, vele kapcsolatban álló vagy független vállalatoktól szerezte be, hogy azután azt megolvassza és hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártásához használja fel.

(330) A nikkelércnek a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosítása az egyik olyan kulcsfontosságú intézkedés, amelyet az indonéz kormány a kínai kormánnyal folytatott együttműködés keretében annak érdekében hajt végre, hogy biztosítsa az indonéz rozsdamentesacél-ágazat teljes ipari értékláncának fejlődését.

(331) 2007-ben az indiai kormány életbe léptette a 2005–2025-ös időszakra vonatkozó hosszú távú nemzeti fejlesztési tervről szóló 27. számú törvényt ([72]). A hosszú távú nemzeti fejlesztési terv az ipart tekintette a gazdaság szerkezetének erősítését célzó növekedés motorjának. Ezt többek között a bányászati ágazatnak (a nikkelércet is beleértve) kellett támogatnia. Legfontosabb célként a primer szektorban (többek között a bányászatban) a fokozottabb értékteremtést emelték ki a helyi és nemzetközi versenyképesség előmozdítása, valamint a nemzeti ipari bázis erősítése érdekében. A hosszú távú nemzeti fejlesztési terv kifejezetten megemlíti a termékfeldolgozáson és -diverzifikáción (a downstream ágazat fejlesztésén), az iparág szerkezetének elmélyítésén (az upstream ágazat fejlesztésén), valamint a vertikális integráción (az upstream és a downstream ágazat együttes fejlesztésén) keresztül megvalósuló értékláncfejlesztést. A feldolgozóipar fejlesztése olyan alágazatokra összpontosulna, amelyek több kritériumnak is megfelelnek, többek között belföldi természeti erőforrások feldolgozásával foglalkoznak és a kivitel terén rendelkeznek fejlődési potenciállal.

(332) A (317) és az azt követő preambulumbekezdésekben leírtak szerint az ásványi anyagok hozzáadott értékének Indonéziában való növelésére irányuló célkitűzésével összhangban az indonéz kormány 2009-ben bevezette a bányászatról szóló 2009. évi törvényt. Az indonéz kormány több végrehajtási rendeletet, köztük számos módosítást is kiadott a bányászatról szóló 2009. évi törvény céljainak megvalósítása érdekében. A bányászatról szóló 2009. évi törvény számos jelentős szabályozási változást vezetett be az engedélyezési rendszer, a jogdíjak, a külföldiek tulajdonlása és a nyersanyagexport terén. 2020-ban a bányászatról szóló 2009. évi törvényt a bányászatról szóló 2020. évi törvénnyel módosították, amely 2020. június 10-én lépet hatályba. Ez az új törvény, amelynek e vizsgálat szempontjából korlátozott jelentősége van, mivel csupán a vizsgálati időszak legvégén lépett hatályba, megerősített vagy még inkább kiterjesztett a bányavállalatokra vonatkozó bizonyos követelményeket.

(333) A bányászatról szóló 2009. évi törvény engedélyezési jogkörrel ruházta fel mind a központi kormányzatot, mind pedig a regionális önkormányzatokat a bányászati terület elhelyezkedésétől, az engedély eredetétől és a bányavállalat által végrehajtott beruházás jellegétől függően.

(334) A bányászatról szóló 2009. évi törvény új engedélyezési rendszert vezetett be, amely felváltotta a régi, bányászati tevékenységre vonatkozó szerződéseken alapuló rendszert, valamint a helyi, bányászati jogokon alapuló rendszert (Kuasa Pertambangan). Az új rendszerben kétféle kereskedelmi szempontból fontos bányászati engedély létezik:

a) A bányászati tevékenységi engedély (IUP) a bányászati tevékenységnek a kijelölt területen történő végzéséhez szükséges engedély, amely a következőkre oszlik: i. feltárásra vonatkozó bányászati tevékenységi engedély, amely legfeljebb 8 évig érvényes fémes ásványokat adó bányák esetében; ii. bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedély (IUP-OP), amely legfeljebb 20 évig érvényes fémes ásványokat és meghatározott nemfémes ásványokat adó bányák, valamint szénbányák esetében, és további két 10 éves időtartamra meghosszabbítható. A bányászatról szóló 2009. évi törvény tehát biztosítékot nyújt arra, hogy a bányászati feltárási engedélyek birtokosai megkapják a kitermelési engedélyt.

b) A különleges bányászati tevékenységi engedély (IUPK) a bányászati tevékenységre vonatkozó különleges engedély, amelyet az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium bocsát ki az ásványi tartalékokat rejtő állami területnek minősülő területekre, amely a következőkre oszlik: i. feltárásra vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedély, amely legfeljebb 8 évig érvényes fémes ásványokat adó bányák esetében, és ii. bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedély (IUPK-OP), amely legfeljebb 20 évig érvényes fémes ásványokat adó bányák esetében. A bányászatról szóló 2009. évi törvény értelmében a különleges bányászati tevékenységi engedélyt először pályázati eljárás útján állami vagy regionális önkormányzati tulajdonú vállalatoknak kell felajánlani. Ha e felek nem érdeklődnek a különleges bányászati tevékenységi engedély iránt, akkor pályázhatnak rá a magánszektorbeli szereplők. A különleges bányászati tevékenységi engedélyeket csak egy meghatározott ásványtípusra adják ki, és külön bányászati tevékenységi engedélyt szükséges kérvényezni, ha egy másik ásványtípust kívánnak kitermelni ugyanazon területen.

([72]) https://perpustakaan.bappenas.go.id/e-library/file_upload/koleksi/migrasi-data-publikasi/file/RP_RKP/RPJPN%202005-2025-english.pdf

(335) A bányászatról szóló 2009. évi törvény nem tett különbséget a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek (Operation Production IUP), illetve bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek (Operation Production IUPK) birtokosai között a tekintetben, hogy azok rendelkeznek-e integrált olvasztó/feldolgozó létesítményekkel vagy sem. Minden bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyt legfeljebb 20 éves időtartamra adtak, amely két további, egyenként 10 éves időtartamra meghosszabbítható volt.

(336) Az ipari szabályozás értelmében a tevékenységi engedély (IUI) általánosan elfogadott volt a bármilyen típusú terméket előállító ipari vállalkozások fő engedélyeként. A tevékenységi engedélyeket az Ipari Minisztérium bocsátja ki és kezeli. 2013-ban a központi kormányzat új típusú engedélyt vezetett be – a feldolgozásra és finomításra kiterjedő bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyt (kohók számára) – miniszteri rendeletek útján (legutóbb a 7/2020. MEMR rendelettel). Ez az engedély a kohólétesítmények fejlesztésére és üzemeltetésére vonatkozik, és az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium hatáskörében kerül kiadásra. Így a feldolgozó cégek két engedély alapján űzik a tevékenységüket.

(337) A bányászatról szóló 2009. évi törvény a bányászati tevékenységi engedélyek (IUP), a kisüzemi bányászati engedélyek (IPR) vagy a különleges bányászati tevékenységi engedélyek (IUPK) birtokosaira kiszabható közigazgatási szankciókat is előirányoz többek között a 102. és 103. cikkben foglalt rendelkezések megsértése esetén. A közigazgatási szankciók formája lehet: „a. írásbeli figyelmeztetés; b. a feltárási tevékenységek vagy a kitermelési műveletek egy részének vagy egészének ideiglenes felfüggesztése; és/vagy c. a bányászati tevékenységi engedély (IUP), a kisüzemi bányászati engedély (IPR) vagy a különleges bányászati tevékenységi engedély (IUPK) visszavonása" (a törvény 151. cikke). Végül a bányászati törvény büntetőjogi szankciókat vezet be azokra a társaságokra, amelyek nem tartják be a különféle rendelkezéseket. Akár 10 (tíz) évig terjedő szabadságvesztés és 10 000 000 000 IDR (tízmilliárd rúpia) összegig terjedő pénzbírság szabható ki a bányászati és értékesítési tevékenységekkel kapcsolatos hamis jelentéstételért (lásd a 159. cikket), valamint ásványi anyagok érvényes engedéllyel nem rendelkező szervezetek általi értékesítéséért vagy feldolgozásáért (lásd a 161. cikket).

4.4.3.1. Az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazása

(338) A Bizottság tájékoztatta az indonéz kormányt, hogy lehetséges, hogy az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerint a rendelkezésre álló tényekre kell támaszkodnia annak vizsgálatakor, hogy megvalósult-e az acélágazatnak – többek között a nikkelérc megfelelő nagyságú díjazásnál alacsonyabb összeg megfizetése ellenében történő rendelkezésre bocsátásán keresztül – nyújtott állítólagos támogatás, és ha igen, akkor milyen mértékben.

(339) A Bizottság a kérdőíven, a hiánypótlásra felhívó levélben, valamint a távoli ellenőrzés során is kérte az indonéz kormányt, hogy adjon át bizonyos információkat a beszállítókkal (nevezetesen a bányavállalatokkal) és a nikkelérc indonéziai belföldi piacának működésével kapcsolatosan. Ezek a tájékoztatáskérések többek között a jogi és intézményi keretre, a nikkelérc piacának szervezésére, az indonéz nikkelérctermelőkre, a belföldi és exportárak esetében alkalmazott ármegállapítási mechanizmusokra és az árakra, valamint a vállalatok tulajdoni viszonyaira vonatkozó kérdéseket tartalmaztak.

(340) Az eljárás megindításakor a Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy juttassa el a szubvencióellenes kérdőívhez csatolt B. függeléket (a nikkelérc szállítói számára összeállított kérdőívet) a 10 legnagyobb nikkelérctermelőnek és -forgalmazónak, valamint a nikkelérc bármely más olyan termelőjének és forgalmazójának, amelyek az exportáló gyártók részére nikkelércet szállított. A B függelék egy Word-dokumentumból („*Appendix B_Input supplier*") és egy Excel-fájlból („*Appendix B - Input suppliers tables*") állt. Az indonéz kormány eljuttatta az inputbeszállítók számára összeállított egyedi kérdőívet az ismert indonéz beszállítókhoz.

(341) A Bizottság az indonéz kormánynak címzett, 2021. október 4-i hiánypótlásra felhívó levelében nyugtázta, hogy a legnagyobb indonéz nikkelérc-beszállítók egyikétől sem kapott választ a kérdőív B. függelékére. Az e társaságokkal kapcsolatban álló nikkelérc-beszállítók sem nyújtottak be választ.

(342) Ebből fakadóan – annak ellenére, hogy Indonéziában több mint 290 nikkelércbányászattal foglalkozó vállalat működik, amint az a (378) preambulumbekezdésben szerepel – a Bizottság csak az egyik ilyen bányavállalattal kapcsolatban álló nikkelérc-kereskedőtől (PT. Ekasa Yad Resources) kapott válaszokat, amely egyébként is benyújtotta válaszait az IRNC csoporttal kapcsolatban álló vállalatként, valamint egyetlen független nikkelérc-termelőtől (PT. GAG Nikel). A hiánypótlásra felhívó levélre adott válaszában az indonéz kormány csupán két további nikkelérctermelő (PT Tiran Indonesia és PT Ceria Nugraha Indotama) válaszait nyújtotta be.

(343) E három nikkelércbányászattal foglalkozó vállalat válaszai meglehetősen hiányosak voltak. A PT. GAG Nikel megtagadta, hogy benyújtsa az engedélye, valamint a vizsgálati időszak alatt tartott közgyűléséről és igazgatótanácsi üléséről készült jegyzőkönyvek másolatát, arra hivatkozva, hogy azok bizalmas dokumentumok.

(344) A PT. Ceria Hugraha az alapszabályát és az engedélyét csak indonéz nyelven nyújtotta be. Bár az alapszabály több változatát is rendelkezésre bocsátották, ezek mindegyike indonéz nyelven íródott és olyan képformátumban készült, amelyet számítógéppel nem lehetett lefordítani, ezért a Bizottság nem tudta e dokumentumokat elolvasni.

(345) A PT. Tiran Indonesia az „Appendix B_Input supplier" Word-dokumentumra egyáltalán nem nyújtott be választ. Csak egy indonéz nyelvű cégleírást, a 2019-es és a 2020-as évre vonatkozó éves beszámolójának tervezetét, valamint a kitöltött „Appendix B - Input suppliers table" Excel-fájlt bocsátotta rendelkezésre. A társaság nem nyújtotta be továbbá sem az alapszabályát, sem pedig az engedélyét.

(346) Az adatok egybevetésével ellenőrzött vállalatot (PT. GAG Nikel) illetően az indonéz kormány nem nyújtotta be a 2019. és 2020. évre vonatkozó kötelező éves munkaterveket és költségvetéseket, sem pedig a negyedéves, féléves és éves termelési és értékesítési jelentéseket, amelyeket a társaságok a 2019. és 2020. évre vonatkozóan benyújtottak az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztériumhoz. A GAG Nikel távoli ellenőrzését követően az indonéz kormány benyújtotta a GAG Nikel létesítő okiratát, de csak indonéz nyelven és olyan formátumban, amelyet számítógéppel nem lehetett lefordítani, így a Bizottság nem tudta felhasználni a dokumentumot.

(347) Végül az indonéz kormány azt állította, hogy a (414)–(424) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint a kötelező éves munkatervben és költségvetésben meghatározott termelési volument a megvalósíthatósági tanulmányokban megadott volumenekkel összhangban határozták meg. Azonban csupán néhány oldalt nyújtottak be azon vállalatok megvalósíthatósági tanulmányaiból és környezeti hatásvizsgálataiból, amelyek kötelező éves munkatervét és költségvetését átadta, néhány számadattal egyetemben, de a számadatokhoz kapcsolódó szöveget minden magyarázat nélkül feketével kitakarták, ami arra utal, hogy az indonéz kormány szándékosan akadályozta a Bizottságot abban, hogy értékelje a módszert, amelynek segítségével a bányavállalatok megállapították az éves termelési volumenüket.

(348) Ezenkívül a Bizottság ellentmondásokra bukkant az indonéz piacon megvalósult teljes nikkelérc-felhasználással kapcsolatban. A Bizottság nem tudta összeegyeztetni ezeket az adatokat a hidegen síkhengerelt acéltermékek exportáló gyártóinak nikkelércbeszerzéseivel. Az indonéz kormány sem szolgáltatott a nikkelérc belföldi áraira vonatkozó statisztikákat sem, jóllehet a hatályos jogszabályok szerint gyűjt ilyen információkat.

(349) Miután átvette az alaprendelet 28. cikkének lehetséges alkalmazására vonatkozó levelet (a továbbiakban: a 28. cikk szerinti levél), az indonéz kormány azt hiánypótlásra felhívó levélként értelmezte, és a GAG Nikel társaság vonatkozásában számos további dokumentumot benyújtott, például a GAG Nikel 2019. és 2020. évi kötelező éves munkatervének és költségvetésének megszerzésére irányuló kérelmet/jelentést, valamint magát a társaság 2019. és 2020. évi kötelező éves munkatervét és költségvetését, továbbá a 2019. és 2020. évre vonatkozó negyedéves nikkelérc-gyártási és értékesítési jelentéseit. Az összes dokumentum kizárólag indonéz nyelven íródott. Az indonéz kormány továbbá visszaküldte a kitöltött B. függeléket az Antam tekintetében.

(350) Figyelembe véve, hogy e dokumentumokat nagyon késői szakaszban nyújtották be és nem angol nyelven, valamint azt a tényt, hogy a 28. cikk szerinti eljárás, nem pedig egy hiánypótlási eljárás képezte a jogalapot, valamint azt a tényt, hogy a Bizottság semmi esetre sem tudja ellenőrizni ezeket az információkat és felvilágosítást kérni ezen dokumentumok kapcsán, nem tudta azokat felhasználni a vizsgálat során. Ezért a Bizottság úgy döntött, hogy az alaprendelet 28. cikkének (3) bekezdése szerint figyelmen kívül hagyja ezeket az információkat, és helyette a rendelkezésre álló tényeket használja fel.

(351) Az indonéziai nikkelérc-felhasználásra vonatkozó ellentmondó adatokat illetően az indonéz kormány ragaszkodott ahhoz, hogy ezek az adatok pontosak, és azt állította, hogy az IRNC csoport által felhasznált nikkelérc mennyiségére támaszkodott, tekintve, hogy ez az egyetlen rozsdamentesacél-gyártó, amely alapanyagként nikkelércet használ. Megjegyzendő, hogy a Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy nyújtsa be a teljes indonéziai nikkelérc-felhasználásra, nem csupán a rozsdamentesacél-gyártók nikkelérc-felhasználására vonatkozó adatokat. Mindazonáltal, amint az indonéz kormányhoz intézett 28. cikk szerinti levélben is kiemelésre került, ezek az adatok nem egyeznek meg az IRNC csoport nikkelérc-beszerzéseire vonatkozó, ellenőrzött adatokkal.

(352) Továbbá, ellentétben az indonéz kormány kijelentésével, miszerint nem rendelkezett a nikkelérc indonéziai áraira vonatkozó nyilvántartással, a GAG Nikel által benyújtott negyedéves jelentések és a kötelező éves munkatervre és költségvetésre irányuló kérelem mást sugallnak. Ezekben a dokumentumokban a GAG Nikel valamennyi nikkelérc-értékesítését ügyletenkénti bontásban jelentette az indonéz kormány felé, felfedve ez utóbbi előtt tehát az értékesített nikkelérc volumenét, eladási árát, valamint ügyfelei nevét.

(353) A kellő együttműködés hiánya miatt a Bizottság nem tudta beszerezni mindazokat az információkat, amelyeket relevánsnak ítélt az e vizsgálatban teendő ténymegállapításai szempontjából. A nikkelbányászattal foglalkozó vállalatok együttműködésének hiánya akadályozta a Bizottság abba, hogy további dokumentumokat gyűjtsön és kiegészítő információkat kérjen, nevezetesen a bányavállalatok és az indonéz kormány között az engedélyek kapcsán létrejött szerződésekről (a háttérfeltételeket, a jogdíjakat, valamint a hatályos jogszabályi környezetre való hivatkozásokat is beleértve). Ebből következően az indonéz kormány a nikkelércnek a kormányzat által állítólagosan a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő rendelkezésre bocsátása tekintetében nem adta meg a szükséges információkat és bizonyítékokat, amelyeket a Bizottság a kérdőívben és a távoli ellenőrzés során kért.

(354) Ezért az indonéz kormánytól kapott ellenkező információk hiányában a Bizottság részben a rendelkezésre álló tényeket vette alapul a vizsgálat e szempontjaira vonatkozó ténymegállapításokhoz, az alaprendelet 28. cikkével összhangban.

(355) Az érdekelt felek végső tájékoztatásához fűzött észrevételeiben az indonéz kormány kifejtette, hogy a GAG Nikel alapszabályát a 2021. november 19-i levélben benyújtott létesítő okirat részeként bocsátotta rendelkezésre. A Bizottság megerősítette, hogy az alapszabály a létesítő okirat részét képezi. A Bizottság azonban megjegyezte, hogy ezt a dokumentumot a vizsgálat nagyon késői szakaszában nyújtották be, és ami még fontosabb, hogy az alapszabály kizárólag indonéz nyelven íródott. Ezért a Bizottság nem tudta azt felhasználni.

(356) Ezenkívül az indonéz kormány kijelentette, hogy a PT. Ceria Hugraha alapszabályának lefordításához időre van szüksége. Az indonéz kormány mindenesetre azt állította, hogy a Bizottság nem írta elő az összes dokumentum angolra fordítását, így a fordítás hiánya nem akadályozhatja a vizsgálatot. Ami a fájlformátumot illeti, az indonéz kormány azt állította, hogy ez nem volt meghatározva.

(357) A Bizottság megjegyezte, hogy a szubvencióellenes kérdőívre vonatkozó utasításokban, amelyhez a Bizottság az inputbeszállítók számára összeállított mellékletet csatolta, egyértelműen kijelenti: „Kérjük, hogy nyújtsák be minden olyan dokumentum és forrásanyag angol nyelvű fordítását, amelyet a kérdőívre válaszul benyújtanak”. Ezenkívül a Bizottság a szubvencióellenes kérdőívet 2021. május 18-án küldte meg az indonéz kormánynak, így annak több mint elegendő idő állt a rendelkezésére a PT. Ceria Hugraha alapszabályának lefordítására. Ami a fájlformátumot illeti, a Bizottság a (344) preambulumbekezdésben tett a dokumentum formátumával kapcsolatos észrevételt, mivel az nem tette lehetővé a számítógépes fordítást, ezért a dokumentumot nem lehetett felhasználni. A Bizottság ezért elutasította az állítást.

(358) A kötelező éves munkatervekkel és költségvetésekkel kapcsolatban az indonéz kormány emlékeztetett arra, hogy azokat a 2021. december 8-i levél mellékleteként benyújtotta. A Bizottság emlékeztetett arra, hogy 2021. november 19-i levelében (amely az indonéz kormány számára a távoli ellenőrzéshez szükséges okirati bizonyítékok benyújtásának határideje volt) az indonéz kormány arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy egy belső határozat alapján a GAG Nickel úgy döntött, hogy nem bocsátja rendelkezésre a kötelező éves munkaterveket és költségvetéseket. A 2021. december 8-i levelet a 28. cikk szerinti levélre válaszul küldték. A Bizottság megjegyezte, hogy ez a dátum túl késői volt a vizsgálat során ahhoz, hogy a Bizottság új dokumentumokat vegyen figyelembe. Ami még fontosabb, hogy a 28. cikk szerinti eljárás és az érdekelt felek által benyújtható észrevételek az információk benyújtásának elmulasztására vonatkoznak, és azokat a felek nem használhatják fel olyan új információk benyújtására, amelyeket a vizsgálat korábbi szakaszában vagy a hiánypótlás keretében kellett volna benyújtaniuk. A Bizottság ezért ezt az érvet elutasította.

(359) Az indonéz kormány azt is kifejtette, hogy a szöveg jobb olvashatósága érdekében takarta ki a gyártási volumenekre vonatkozó adatokhoz nem kapcsolódó szöveget.

(360) A Bizottság megjegyezte, hogy az indonéz kormányt arra kérte, hogy teljes dokumentumokat nyújtson be, és ne takarja ki a szöveg egyetlen részét sem. A Bizottságnak az egész szöveget látnia kellett volna ahhoz, hogy megfelelően értékelhesse a kötelező éves munkatervekben és költségvetésekben foglalt teljes információt a ténymegállapításai megtételéhez. Ezért a Bizottság ezt az érvet elutasította.

(361) A felhasználásra vonatkozó statisztikai adatokkal kapcsolatban az indonéz kormány azt állította, hogy mivel a Bizottság mintavételt alkalmazott, nem tudta összevetni a nemzeti felhasználási adatokat az IRNC nikkelércbeszerzési adataival. A Bizottság kiemelte és pontosította, hogy az IRNC által beszerzett nikkelérc volumene jelentősen meghaladta az indonéz kormány által jelentett nemzeti felhasználási adatokat. Ezért úgy tűnik, hogy az indonéz kormány által benyújtott adatok jelentősen alulbecslik a nemzeti nikkelérc-termelést. Az indonéz kormány nem közölt semmilyen tényt, amellyel megcáfolja volna ezeket a ténymegállapításokat. A Bizottság ezért elutasította az állítást.

(362) Az indonéz kormány továbbá kifejtette, hogy a határidő lejártakor még igyekezett információkat és adatokat szolgáltatni, mivel a Bizottság a 28. cikk szerinti levélben közölte, hogy szükségesnek tartja a 28. cikk alkalmazását. Az indonéz kormány azt állította, hogy sem magának a kormánynak, sem a GAG Nikelnek nem volt elegendő ideje a dokumentumok lefordítására, és a távoli ellenőrzés során a Bizottság nem jelezte, hogy a dokumentumokat le kellene fordítani angolra. A fordítást illetően a Bizottság hivatkozott a kérdőívben szereplő utasításokra, és emlékeztetett arra, hogy nem kell megismételnie minden egyes alkalommal, amikor valamilyen dokumentum benyújtását kéri, hogy azt le kell fordítani angolra. Az angol nyelvű információk benyújtásának elmulasztása a rendelkezésre álló tények alkalmazásához vezethet a benyújtott dokumentumok felhasználásának lehetetlensége miatt. A Bizottság emlékeztet arra, hogy az indonéz kormány nem nyújtott be a határidő meghosszabbítása iránti kérelmet, illetve nem jelezte, hogy dolgoznak azokon a dokumentumokon, amelyeket később a 28. cikk szerinti levélre adott válasszal benyújtottak. A Bizottság továbbá emlékeztetett arra, hogy az indonéz kormány számos kiegyenlítő vám alkalmazásának szükségességét feltáró vizsgálatban érintett volt már, és így jól tudta, hogy az ilyen vizsgálatok során a dokumentumokat angol nyelven kell benyújtani. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(363) Az indonéz kormány megismételte 2021. december 8-i levelének tartalmát az indonéz nikkelérc-felhasználási adatokkal kapcsolatban, és kijelentette, hogy a rozsdamentesacél-ágazatra vonatkozó nikkelérc-felhasználási adatokat nyújtott be. A (361) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint a Bizottság ismételten felkérte az indonéz kormányt, hogy nyújtsa be a teljes indonéziai nikkelérc-felhasználásra, nem csupán a rozsdamentesacél-ágazat nikkelérc-felhasználására vonatkozó adatokat.

(364) Az indonéz kormány azt is állította, hogy a kormány és a bányavállalatok soha nem tagadták meg, hogy az állami tulajdonlással, az ellenőrzéssel és a döntéshozatali folyamatokkal kapcsolatos bizonyítékokat szolgáltassanak. Az indonéz kormány elismerte, hogy az Antam felvásárolta a GAG Nikel részvényesét, de emlékeztetett arra, hogy a GAG Nikel továbbra is külföldi jogalanyként van nyilvántartva, amint azt a távoli ellenőrzés során kifejtette.

(365) A Bizottság úgy ítélte meg, hogy a kérdőívre adott válaszban nem szerepelt arra vonatkozó bizonyíték, hogy a GAG Nikel többségi tulajdonosa állami tulajdonban lenne, amit csak a távoli ellenőrzés során említettek. Ezen túlmenően annak, hogy a GAG Nikel külföldi jogalanyként szerepel a nyilvántartásban, nincs jelentősége az állami tulajdon tekintetében. A Bizottság ezért elutasította az állítást.

(366) Az indonéz kormány kifejtette továbbá, hogy a PT. Vale azért nem szerepelt a 10 legjelentősebb inputgyártó listáján, mivel az inputbeszállítók számára összeállított kérdőívet csak az együttműködő exportáló gyártók inputbeszállítóihoz juttatta el. A legjobb 10 inputgyártó listája ezért nem tartalmazta a PT. Vale vállalatot.

(367) A Bizottság emlékeztet arra, hogy a kérdőívben a 10 legjelentősebb inputgyártó listájára vonatkozó utasítások egyértelműen arra kérték az indonéz kormányt, hogy „*nyújtson be egy listát, amely ezen inputok mindegyikének 10 legjelentősebb gyártójával kapcsolatban a következő információkat tartalmazza*”. Az utasítások nem említették az inputok exportáló gyártóknak történő beszállítását, így a listán az összességében 10 legjelentősebb indonéz gyártónak kellett volna szerepelnie.

(368) Következésképpen a Bizottság az összes állítást elutasította. Mindenesetre a Bizottság megjegyezte, hogy ezen észrevételek egyike – önmagában vagy együtt véve – sem lett volna képes cáfolni az együttműködés hiányára vagy a vizsgálat bármely más aspektusára vonatkozó ténymegállapításokat, amelyeket így megerősítést nyertek.

4.4.3.2. Elemzés

(369) A kiegyenlíthető támogatás meglétének megállapításához az alaprendelet 3. és 4. cikke értelmében három elemnek kell fennállnia: a) az indonéz kormány általi egy közjogi szerven keresztül nyújtott pénzügyi hozzájárulás és/vagy magánszervezetek megbízása vagy utasítása a nikkelérc belföldön történő biztosítására; b) a kedvezményezett számára nyújtott gazdasági előny, és c) egyedi jelleg.

4.4.3.2.1. Pénzügyi hozzájárulás

(370) Az első elem tekintetében a Bizottság azt vizsgálta, hogy az indonéz kormány által elfogadott intézkedések a nikkelércnek a kormányzat által a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében a hidegen síkhengerelt acéltermékek indonéz exportáló gyártók részére egy közjogi szerven keresztül, illetve magánszervezeteknek az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett megbízása vagy utasítása útján történő biztosítása formájában nyújtott pénzügyi hozzájáruláshoz vezetnek-e.

i. Közjogi szervként eljáró bányavállalatok

(371) A vizsgálat először értékelte, hogy az indonéz kormány „közjogi szervként" eljáró bányavállalatokon keresztül biztosított-e nikkelércet a rozsdamentesacél-gyártóknak. Az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti ezen értékelésre vonatkozó jogi normák és értelmezés a WTO közjogi szervekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatából erednek, amelyet a (225)–(232) preambulumbekezdésben ismertet.

(372) Összegezve: annak megállapításához, hogy az indonéz bányavállalatok „közjogi szerveknek" minősülnek-e, meg kell vizsgálni ezen vállalatok alapvető jellemzőit és feladatait, valamint az indonéz kormányhoz fűződő kapcsolatukat.

Az indonéz bányavállalatok alapvető jellemzői és feladatai

(373) Az indonéz kormány olyan szabályozási mechanizmust hozott létre, amely a nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatokat hatáskörrel ruházza fel kormányzati feladatok ellátására.

(374) Az ásványkincsek kitermelése és kezelése Indonéziában olyan típusú tevékenységek, amelyet Indonéziában kormányzati tevékenységeknek minősítenek. E tekintetben az 1945. évi Alkotmány 33. cikkének (3) bekezdése megerősíti, hogy a föld, a víz és a földben eltemetett természeti kincsek az állam ellenőrzése alatt állnak, és azokat a közösség lehető legnagyobb jólétét szem előtt tartva kell hasznosítani. A bányászatról szóló 2009. évi törvény preambuluma kimondja, hogy „az ezen erőforrásokkal való gazdálkodásnak állami ellenőrzés alatt kell állnia annak érdekében, hogy valódi hozzáadott értéket teremtsenek a nemzetgazdaság számára a közösség jólétének és gazdagságának méltányos módon történő megteremtése érdekében". Tehát Indonéziában az összes ásványkincs köztulajdonban lévő természeti erőforrás, amelyet az állam ellenőriz és hasznosít.

(375) Az indonéz kormány számos törvény és rendelet útján dönti el, hogy mely társaság számára és honnan (nevezetesen mely bányászati területekről) engedélyezi nikkelérc kitermelését. A bányavállalatoknak engedélyre van szükségük a nikkelérc kitermeléséhez. Az indonéz kormány azt is meghatározza, hogy a bányavállalatok mennyi nikkelércet termelhetnek ki. A bányászatról szóló 2009. évi törvény 5. cikkének (3) bekezdése alapján az indonéz kormány „felhatalmazással rendelkezik arra, hogy minden egyes tartományban meghatározza minden áru évi termelési mennyiségét". Hasonlóképpen, a bányászatról szóló 2009. évi törvény 5. cikkének (1) és (5) bekezdése alapján az indonéz kormány belföldi érdekből ellenőrizheti az ásványtermelést és -kivitelt. Az indonéz kormány azt is megköveteli a bányavállalatoktól, hogy növeljék az ásványok hozzáadott értékét a nikkelérc további feldolgozásának és tisztításának előírásával, továbbá meghatározza, hogy a bányavállalatok mely feleknek értékesíthetnek nikkelércet ilyen további feldolgozás céljából (a bányászatról szóló 2009. évi törvény 102–104. cikke). A bányászatról szóló 2009. évi törvény 119. cikke előírja továbbá, hogy az engedélyt „a miniszter, a tartományi kormányzó, a helytartó [indonézül: kabupaten, a tartomány alatti közigazgatási egység vezetője], illetve a polgármester hatáskörénél fogva visszavonhatja, ha: a. az [engedély] jogosultja nem teljesíti az [engedélyben], valamint a törvényekben és rendeletekben már előírt kötelezettségeit".

(376) Így az Indonéziában uralkodó jogi és gazdasági környezet, amellyel a (396)–(400) preambulumbekezdés részletesebben foglalkozik, azt mutatja, hogy a nikkelércet kitermelő bányavállalatok kormányzati feladatokat látnak el, és szorosan kapcsolódnak a kormányhoz. A gyakran állami tulajdonban lévő bányavállalatok célja különösen az, hogy olyan módon hajtsák végre a természeti erőforrásokkal való gazdálkodásra vonatkozó indonéz politikákat, amely a nemzeti fejlődést a lehető legjobban szolgálja és ahhoz a legnagyobb mértékben hozzájárul.

Az indonéz kormány fennálló kapcsolat: az indonéz kormány tulajdoni részesedése és a kormányzati ellenőrzés formális jelei

(377) A Bizottság először is adatokat gyűjtött az állami tulajdonrészekről, valamint az állami tulajdonú, nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatok feletti kormányzati ellenőrzésre utaló egyéb kifejezett jelekről. Ebből a célból a Bizottságnak szinte teljes mértékben az alaprendelet 28. cikke szerint rendelkezésre álló tényekre kellett támaszkodnia, mivel az indonéz kormány és a nikkelbányászattal foglalkozó vállalatok megtagadták, hogy a tulajdonlással, az ellenőrzéssel és döntéshozatali folyamattal kapcsolatos bizonyítékokat szolgáltassanak, amelyek a (338)–(354) preambulumbekezdésben foglaltak szerint a nikkelérc a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításához vezettek.

(378) Az indonéz kormány kijelentette, hogy a vizsgálati időszak alatt több mint 290 nikkelérctermelő működött Indonéziában. Az indonéz kormány benyújtotta a tíz legjelentősebb nikkelérctermelő listáját, és pontosította, hogy közülük csak egy – az Antam – volt állami tulajdonban. Azt is állította, hogy a magánvállalkozásnak minősített társaságokban nem rendelkezett tulajdonrészesedéssel, nem ellenőrizte azokat, illetve nem állt velük kapcsolatban. Ezenkívül az indonéz kormány azt állította, hogy egyetlen kormánytisztviselő sem tagja a PT. Aneka Tambang igazgatótanácsának. Meg kell jegyezni, hogy az Antam nem adott a határidőn belül választ a (340) preambulumbekezdésben említett B. függelékre. A (349) preambulumbekezdésben foglaltak szerint az indonéz kormány azt követően nyújtott be az Antam nevében választ a B. függelékre, hogy a Bizottság tájékoztatta a 28. cikk alkalmazásáról, így azt már nem lehetett az adatok összevetésével ellenőrizni.

(379) Ezenkívül az indonéz kormány kijelentette, hogy 2019-ben és 2020-ban a belföldi nikkeltermelés 6 %-át, illetve 4 %-át adták állami tulajdonú vállalatok.

(380) A hiánypótlásról szóló levélben a Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy adja meg a tíz legjelentősebb nikkelérctermelő mindegyikének piaci részesedését, vagy ha az nem áll rendelkezésre, akkor a forgalmát. Erre a kérdésre válaszolva az indonéz kormány benyújtott egy újabb listát, amelyen a (2019-ben és 2020-ban megtermelt nikkelérc volumene alapján) 10 legjelentősebb nikkelérctermelő vállalat szerepelt. Összességében ezek a vállalatok a teljes belföldi termelés 37 %-át, illetve 42 %-át képviselték. A 10 legjelentősebb nikkelérctermelő nevét tartalmazó két lista között mindössze két átfedés volt.

(381) A hiánypótlásra felhívó levélben a Bizottság arra is felkérte az indonéz kormányt, hogy adja meg a kérdőívre adott válaszban benyújtott 10 legnagyobb nikkelérctermelő tulajdonosi szerkezetét. A Bizottság felkérte továbbá az indonéz kormányt, hogy adja meg annak 10 nikkelérctermelőnek a tulajdonosi szerkezetét, amelyeket az IRNC jelentős beszállítóiként azonosított.

(382) Az indonéz kormány azt válaszolta, hogy az Antam kivételével, amely a tőzsdén jegyzett vállalat, a többi vállalatot nem jegyzik az indonéz tőzsdén, ezért nem tudta megszerezni a tulajdonosi szerkezetükre vonatkozó információkat. Ezen túlmenően az indonéz kormány a Bizottság rendelkezésére bocsátotta a 10 legjelentősebb nikkelérctermelő második listáján szereplő két vállalat tulajdonosi szerkezetét, amely alapján a szóban forgó két vállalat magántulajdonban volt. Szintén a vállalatoknak a Bizottság rendelkezésre bocsátott listájához kapcsolódóan az indonéz kormány megadta hat magántulajdonban lévőként megjelölt vállalat tulajdonosi szerkezetét. Végül pedig az indonéz kormány kijelentette, hogy az egyetlen exportáló gyártó, amely Indonéziában szerzett be nikkelércet, csak magántulajdonban levő beszállítóktól vásárolt nikkelércet.

(383) A vizsgálat feltárta, hogy az indonéz kormány azon állítása, miszerint nem rendelkezett a nikkelbányászattal foglalkozó vállalatok tulajdonosi szerkezetére vonatkozó információkkal, tényszerűen helytelen. Éppen ellenkezőleg, a Bizottság megállapította, hogy az indonéz kormány fokozott figyelemmel kíséri a bányavállalatok tulajdonjogát. Először is, amikor egy vállalat bányászati engedélyért (például bányászati tevékenységi engedélyért vagy különleges bányászati tevékenységi engedélyért) folyamodik, a megfelelő indonéz hatóságokhoz be kell nyújtania a tulajdonosi szerkezetét, mivel életben vannak a külföldiek tulajdonszerzésére vonatkozó bizonyos korlátozások. A 77/2014 korm. rendelet ([73]) értelmében a feltárásra vonatkozó (különleges) bányászati tevékenységi engedélyek legfeljebb 75 %-a lehet külföldi tulajdonban. A (különleges) bányászati tevékenységi engedélyek külföldi tulajdoni hányada 49 %-tól kezdődik, majd fokozatosan 60 %-ra emelkedik, ha a műveletek feldolgozási és/vagy finomítási tevékenységet is magukban foglalnak, és tovább emelkedik 70 %-ra, ha a műveletek a föld alatt zajlanak. Másodszor, a tulajdonosi szerkezetre ahhoz is szükség van, hogy – a (425)–(433) preambulumbekezdésben foglaltaknak megfelelően – az indonéz kormány végrehajthassa az 1/2017 korm. rendelettel és a (43/2018 EÁFFM rendelettel módosított) 9/2017 EÁFFM rendelettel végrehajtott, a bányászatról szóló 2009. évi törvény szerinti elidegenítésekre vonatkozó követelményt. Végül pedig a bányászatról szóló 2009. évi törvény hatályba lépése óta az indonéz kormány több olyan rendeletet is kiadott, amelyek a bányavállalatok tulajdonosi körében, illetve igazgatótanácsában bekövetkező változásokat a központi kormányzat vagy a regionális önkormányzat jóváhagyásától teszik függővé. A 27/2013 EÁFFM rendelet volt az első olyan jogszabály, amely a bányászati tevékenységi engedéllyel rendelkező társaságok tulajdonosainak, illetve igazgatótanácsi tagjainak változása kapcsán jóváhagyási követelményeket vezetett be. E rendelet lényegében (illetékességtől függően) az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium vagy a regionális önkormányzatok vezetőinek jóváhagyásától tette függővé a bányászati tevékenységi engedéllyel rendelkező bányavállalatok tulajdonosainak, illetve igazgatótanácsi tagjainak változását. E téren a legújabb jogszabály a 48/2017 korm. rendelet ([74]). Ezenkívül – a (349) preambulumbekezdésben említettek szerint – a GAG Nikel tulajdonosi szerkezete szerepelt a GAG Nikel kötelező éves munkatervének és költségvetésének megszerzésére irányuló kérelemben/jelentésben, amelyet az indonéz kormány a 28. cikk alkalmazására válaszul nyújtott be. Ezért minden évben, amikor egy bányavállalat kérelmezi a kötelező éves munkatervet és költségvetést, az erre vonatkozó információs csomag részeként be kell nyújtania a tulajdonosi szerkezetét az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztériumhoz. Ezért a Bizottságnak az alaprendelet 28. cikke alapján rendelkezésre álló tényekre kellett támaszkodnia azon hiányosságok pótlása érdekében, amelyek az indonéz kormány bányavállalatok tulajdonjogával és ellenőrzésével kapcsolatos együttműködésének hiánya miatt álltak elő.

(384) Először is a Bizottság megvizsgálta a bányavállalatok tulajdoni viszonyaira és ellenőrzésére vonatkozóan a vizsgálat során benyújtott igen korlátozott információkat. A PT. GAG Nickel társaság B. mellékletre adott válaszában az szerepelt, hogy az Antam kisebbségi tulajdonrészesedéssel rendelkezik, míg a többségi tulajdonrészesedéssel egy másik társaság rendelkezik. Az indonéz kormány a kérdőívre adott válaszában nem adott semmilyen konkrét információt a vállalat tulajdonosainak állami jellegére vonatkozóan. A Bizottság által fellelt nyilvános forrásokból ([75]) azonban kiderült, hogy e vállalat tényleges tulajdonosa valójában maga az indonéz kormány volt, amely 100 %-os tulajdoni hányaddal rendelkezett benne. Ez később megerősítést nyert a PT. GAG Nickel távoli ellenőrzése során. Ennélfogva egyértelmű volt, hogy az indonéz kormány nem szolgáltatott teljes körű és pontos információkat a vállalat tényleges végső tulajdonosaira vonatkozóan.

([73]) http://www.gbgindonesia.com/en/main/legal_updates/government_changes_divestment_requirements_for_mining_companies_in_indonesia.php

([74]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/Permen%20ESDM%20Nomor%2048%20Tahun%202017.pdf

([75]) Az Antam 2020-as éves jelentése, 296. o., megtekinthető a következő internetcímen: https://www.antam.com/en/reports/annual-reports

(385) Ezenkívül megjegyzendő, hogy a PT. Vale nevét az indonéz kormány nem tüntette fel a legjelentősebb nikkelércbányászattal foglalkozó indonéz vállalatok listáján. A nyilvánosan elérhető információk alapján azonban a PT. Vale 2019-ben mintegy 4,2 millió ([76]) tonna nikkelércet termelt ki, ami több, mint amennyit az indonéz kormány által a legnagyobb nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatként jelentett társaság 2019-ben kitermelt. Ezen túlmenően a PT. Indonesia Asahan Aluminium (a továbbiakban: Inalum) ([77]) révén az állam 20 %-os tulajdonrészesedéssel is rendelkezik a PT. Vale Indonesiában ([78]). Az indonéz kormány 2020-ban lett a PT. Vale tulajdonosa azon követelményének eredményeképpen, amely szerint a külföldi tulajdonú vállalatokban birtokolt részesedéseket el kell idegeníteni. Továbbá a 28. cikk szerinti levélre válaszul az indonéz kormány kijelentette, hogy a PT. Vale nem állami tulajdonban lévő vállalat (ugyanakkor hallgatott arról, hogy az indonéz állam 20 %-os tulajdonrészesedéssel rendelkezik az említett társaságban), és hogy az nem nikkelércet, hanem nyers nikkelt gyárt és értékesít. Jóllehet a PT. Vale valóban előállít nyers nikkelt, ugyanakkor egy nikkelércbányája is van Indonéziában ([79]), ahol nikkelércet termel ki belső felhasználásra.

(386) Ez azt mutatja, hogy az indonéz kormány pontatlan információkat közölt a legnagyobb nikkelbányászattal foglalkozó beszállítókkal kapcsolatban, valamint ellentmondott önmagának, mivel a kérdőívre és a hiánypótlásra felhívó levélre adott válaszában szereplő információk és a távoli ellenőrzés során elhangzott magyarázatok nem egyeztek. Ezen túlmenően az indonéz kormány – a (351) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint – nem csupán a nikkelérc-felhasználásra vonatkozóan szolgáltatott megbízhatatlan adatokat, hanem az általa megadott nikkelérc-termelés volumen is megbízhatatlan volt, mivel az indonéz kormány nem vette bele a belső felhasználásra előállított nikkelércet. Ezek a nyilvánvaló következetlenségek a vizsgálat ezen vonatkozásaiban kétségbe vonják az indonéz kormány pontosságát és megbízhatóságát.

(387) Az indonéz kormány által szolgáltatott korlátozott és ellentmondásos információkra tekintettel a Bizottság nyilvánosan elérhető forrásokon alapuló kutatást végzett annak érdekében, hogy pótoljon minden lényeges hiányosságot az állami tulajdonjoggal és a nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatok feletti ellenőrzéssel kapcsolatban. Sajnálatos módon a bányavállalatok – a nagy méretűeket is beleértve – tulajdoni viszonyairól és ellenőrzéséről is csekély nyilvános információ állt rendelkezésre. Mindazonáltal ez a kutatás feltárta, hogy az Antamon ([80]) túlmenően az állam (az Antamon keresztül) a PT. GAG Nickel és a PT. WEDA Bay Nickel ([81]) társaságokban is rendelkezik tulajdonrészesedéssel, noha az indonéz kormány azt állította, hogy nem rendelkezik a PT. WEDA Bay Nikkel tulajdonosi szerkezetére vonatkozó információkkal.

(388) Ezen túlmenően a Bizottság kutatása feltárta, hogy egy másik állami tulajdonú vállalat, a PT. Timah TbK leányvállalata, a PT. Tim Nikel Sejahtera révén Szulavézi szigetének délkeleti részén folytat nikkelbányászati tevékenységet ([82]). A PT. Tonia Mitra Sejahtera, az indonéz kormány által említett egyik vállalat tulajdonosa az indonéz Kereskedelmi Minisztérium.

(389) A Bizottság ezt követően az indonéz kormány által a vizsgálat során benyújtott belföldi termelés százalékos aránya alapján kiszámította az állami tulajdonú vállalatok részesedését. Még ha figyelembe is vesszük az indonéz kormány által jelentett összes bányavállalat számához (több mint 290) képest meglehetősen korlátozott számú (öt) társaságra vonatkozóan rendelkezésre álló nyilvános információkat, megállapítható, hogy az állami tulajdonú vállalatok teljes termelésből való részesedése 2020-ban meghaladta a 27 %-ot ([83]) (a PT Vale és a PT Tim Nikel Sejahtera részesedése nem szerepelt az indonéz kormány által szolgáltatott információkban). Ez önmagában már az állami tulajdonban lévő vállalatok jelentős piaci részesedését jelzi, és ez a szám alulbecsültnek tekinthető, mivel nagyon valószínű, hogy a számos egyéb bányavállalat között, amelyekről nem álltak rendelkezésre nyilvános információk, mások is állami tulajdonban vannak. A 28. cikk alapján a Bizottság ebből arra következtethetett, hogy a nikkelércet termelő bányavállalatok nagyobb része ténylegesen állami tulajdonban volt. Ez a százalékos arány csak tovább növekedhet a (425)–(434) preambulumbekezdésben kifejtett elidegenítési kötelezettségre tekintettel.

([76]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/annual-reports/doc/2020-Annual-Report-PT-Vale-Indonesia-Tbk.pdf

([77]) Egy 100 %-ban az indonéz állam tulajdonában lévő vállalat.

([78]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/shareholder-profile/Pages/default.aspx

([79]) http://www.vale.com/indonesia/en/business/mining/nickel/nickel-indonesia/pages/default.aspx

([80]) Az indonéz kormány – az Inalumon keresztül, amely 65 %-os tulajdonrészesedéssel rendelkezik az Antamban – az Antam ellenőrzést gyakorló tulajdonosa.

([81]) Az Antam 10 %-os tulajdonrészesedéssel rendelkezik a PT Weda Bay Nickel társaságban. Az Antamnak lehetősége van 25 %-ra növelni a PT. WBN társaságban meglévő tulajdonrészesedését. A fennmaradó 90 % a Strand Minerals Pte. Ltd tulajdonában van, amelyben jelenleg a Tsingshan csoport 57 %-os, az Eramet S.A. pedig 43 %-os tulajdonrészesedéssel rendelkezik (lásd az Antam 2020-as éves jelentésének 421. oldalát).

([82]) https://timah.com/userfiles/post/2103166050097BA4F96.pdf (a PT. Timah 2020-as éves jelentése).

([83]) A PT. Vale társaságot a Bizottság a nyilvánosan elérhető információk (a PT Vale éves jelentése) alapján szerepeltette.

(390) Az indonéz kormány együttműködésének hiánya miatt a Bizottságnak saját kutatásaira kellett támaszkodnia a bányavállalatok irányítása és ellenőrzése tekintetében is. Ez esetben is csupán korlátozott információ volt nyilvánosan hozzáférhető. Az Antamot illetően a Bizottság megállapította, hogy éves jelentései alapján a biztosok testülete öt tagból, míg az igazgatótanács négy tagból áll. Úgy tűnik, hogy az indonéz kormány az Antamban közvetlenül csak „A" sorozatú, úgynevezett „arany" (indonézül: Dwiwarna, vétójogot biztosító) részvényekkel rendelkezik. Az összes többi részvényes „B" sorozatú részvényekkel rendelkezik. Az „arany" részvények tulajdonosai, illetve azok meghatalmazottai kizárólagos joggal rendelkeznek az igazgatók és a „biztosok tanácsának" kinevezésére. 2018-ban az indonéz kormány és meghatalmazottja javaslatára a biztosok tanácsának öt tagjából kettőt, az igazgatótanács négy tagjából pedig hármat felmentettek és leváltottak. Hasonlóképpen, 2019-ben az indonéz kormány és meghatalmazottja javaslatára a biztosok tanácsának elnökét, az igazgatótanács elnökét és két másik igazgatót felmentettek és leváltottak. Emellett a biztosok tanácsának jelenlegi elnöke a fegyveres erők egykori tagja, egy másik biztos az Állami Hírszerző Ügynökség jelenlegi tagja, egy másikuk pedig az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium tisztviselője. Öt biztosból csak kettő rendelkezik a „független biztos" minősítéssel. Végül a biztosok tanácsában az egyik igazgató a GAG Nikel korábbi alkalmazottja, egy másik az Inalum korábbi alkalmazottja, egy harmadik pedig szintén egy másik állami vállalat korábbi alkalmazottja. Mindössze egy igazgató érkezett a magánszektorból.

(391) Továbbá a GAG Nikelnél a biztosok tanácsa két tagból és az igazgatótanács is két tagból áll a GAG Nikel kérdőívre adott válasza alapján, illetve három tagból az Antam 2020-as éves jelentése szerint. A GAG Nikelnél a biztosok tanácsának egyik jelenlegi tagja az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium korábbi ásvány- és szénbevételekért felelős igazgatója, míg a biztosok tanácsának korábbi elnöke (2020. június 20-tól már nem tölti be ezt a tisztet) az Antam alkalmazottja volt. A GAG Nikel igazgatótanácsának jelenlegi elnöke és egy másik igazgatója az Antam, a harmadik igazgató pedig az Inalum alkalmazottja.

(392) A PT. Vale igazgatótanácsa öt tagból, a biztosok tanácsa pedig 10 tagból áll. A biztosok tanácsának jelenlegi alelnöke egyúttal az Inalum jelenlegi stratégiai szolgáltatásokért felelős igazgatója ([84]). A biztosok tanácsának egy másik tagja Indonézia korábbi kommunikációs és tájékoztatási minisztere, valamint az indonéz állami tulajdonú villamosenergia-vállalat, a PT. PLN vezérigazgató-helyettese. A biztosok tanácsának másik tagja az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium korábbi főigazgatója, valamint az Antamnál a biztosok tanácsának korábbi elnöke, továbbá a fémért, földgázért és természeti erőforrásokért felelős ipari miniszter jelenlegi asszisztense.

(393) Az ügy aktájában rendelkezésre álló információk és saját kutatásai alapján (ami az indonéz kormány együttműködésének széles körű hiánya miatt vált szükségessé) Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a nikkelérctermelés jelentős hányadát adó bányavállalatok vannak részben vagy egészben állami tulajdonban, illetve az indonéz kormány irányítása és/vagy ellenőrzése alatt, amellyel szoros kapcsolatban állnak.

Kormányzati hatáskör és az indonéz kormány érdemi befolyása

(394) Az állami tulajdonon, valamint az állam és a bányavállalatok közötti formális kapcsolatokon túl a Bizottság értékelte, hogy a bányavállalatok rendelkeznek-e kormányzati hatáskörrel, és gyakorolják-e ezt a hatáskört kormányzati feladatok ellátása során.

(395) A vizsgálat megerősítette, hogy – függetlenül a tulajdonviszonyoktól – minden bányavállalat számos, a nikkelérc szállításával kapcsolatosan a kormány által előírt intézkedés hatálya alá tartozik, és ezeket végre is kell hajtania. Ezek az intézkedések nevezetesen: 1. a belföldön történő feldolgozásra irányuló kötelezettség, 2. kiviteli korlátozások és/vagy kiviteli tilalom, 3. kötelező éves munkaterv és költségvetés, 4. elidegenítési kötelezettségek, 5. kötelező ármegállapítási mechanizmus. Ezek a kötelezettségek egyértelműen azt mutatják, hogy a bányavállalatok kormányzati feladatokat látnak el.

(396) A Bizottság emlékeztet arra, hogy mindezen intézkedések hátteréül az szolgál, hogy a bányászatról szóló 2009. évi törvény 4. cikke értelmében az ásványkincsek az állam ellenőrzése alatt állnak. Ezenkívül a bányászatról szóló 2009. évi törvény kulcsfontosságú célkitűzése az, hogy maximalizálja a hozzáadott értéket, amelyet a nikkelérckészletek teremtenek az indonéz gazdaság számára. Ennek érdekében a jogszabályok előírják az ásvány- és a szénbányászati tevékenységek állami ellenőrzését. A 2. cikk (2) bekezdése előírja, hogy „Az (1) bekezdésben említett ásványi anyagok és szén állam általi ellenőrzését a kormány és/vagy a regionális önkormányzatok látják el". Ezen túlmenően az indonéz kormány meghatározhat olyan ásványianyag-politikát, amely a belföldi érdekeket, nevezetesen a termelés és a kivitel ellenőrzését részesíti előnyben. Az 5. cikk (2) bekezdése kimondja, hogy „Az (1) bekezdésben említett nemzeti érdekek a termelés és az export ellenőrzésén keresztül valósíthatók meg". Az indonéz kormány hatáskörrel rendelkezik az egyes árucikkek éves termelésének tartományonkénti meghatározására. Az 5. cikk (3) bekezdése kimondja, hogy „A (2) bekezdésben említett ellenőrzés lefolytatása során a kormány jogosult tartományonként meghatározni az egyes árucikkek éves termelését". A 144. cikk szerint az indonéz kormány

([84]) http://www.vale.com/indonesia/EN/aboutvale/local-leadership/boc/Pages/default.aspx

szorosan felügyeli a bányászati tevékenység kezelését. E cikk végrehajtása érdekében az indonéz kormány megalkotta az ásvány- és szénbányászati tevékenység irányításának végrehajtására vonatkozó iránymutatásról és annak felügyeletéről szóló 55/2010. korm. rendeletet. A 22. cikk előírja, hogy az indonéz kormány felügyelete többek között „a termelés és értékesítés megvalósítására (az ásványi anyagok és a szén minőségét, mennyiségét és árát is beleértve)" vonatkozik.

(397) Emellett – a bányászatról szóló 2009. évi törvény végrehajtási rendeleteként – az indonéz kormány életbe léptette a 24/2012 korm. rendelettel módosított 23/2010 korm. rendeletet. A 89. cikk (1) bekezdése alapján „A miniszter ellenőrzi az ásványianyag- és széntermeléshez kapcsolódó bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó bányászati engedélyek, illetve az ásványianyag- és széntermeléshez kapcsolódó bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozókülönleges bányászati engedélyek birtokosai által végzett ásványianyag- és széntermelést", valamint a 89. cikk (2) bekezdése kimondja, hogy „Az ásványianyag- és széntermelés (1) bekezdés szerinti ellenőrzésének célja: a. a környezetvédelmi követelményeknek való megfelelés; b. az ásvány- és szénlelőhelyek megőrzése; c. az ásványi anyagok és a szén árának szabályozása". Továbbá a 90. cikk (1) bekezdése szerint „A miniszter határozza meg tartományi szinten az ásványianyag- és széntermelés országos mennyiségét", valamint a 90. cikk (2) bekezdése szerint „A miniszter felhatalmazhatja a kormányzókra arra, hogy az ásványianyag- és széntermelés mennyiségét az adott körzetekben/városokban meghatározzák". Ezenkívül a 84. cikk előírja, hogy „(1) A bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó bányászati engedély birtokosainak és a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó különleges bányászati engedély birtokosainak az ásványi anyagok és/vagy a szén iránti belföldi igény kielégítését kell előnyben részesíteniük. (2) A miniszter határozza meg az ásványi anyagok és a szén iránti – az (1) bekezdés szerinti – belföldi igényt, a feldolgozóipar és a közvetlen belföldi felhasználás által támasztott igényt is beleértve".

(398) A termelés ellenőrzése együtt jár az ásványi anyagok belföldi értékesítési forgalmának és árainak ellenőrzésével. E rendelet 92. cikkének (1) bekezdése felhatalmazza a minisztert, hogy „ellenőrizze az ásványianyag- és széntermeléshez kapcsolódó bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó bányászati engedély birtokosai, valamint az ásványianyag- és széntermeléshez kapcsolódó bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó különleges bányászati engedély birtokosai által végzett ásványianyag- és szénértékesítéseket". Ezenkívül a 92. cikk (2) bekezdése előírja, hogy „Az ásványianyag- vagy szénértékesítések (1) szakaszban meghatározott ellenőrzésének célja: a. az ásványi anyagok és a szén iránti belföldi igény kielégítésének előnyben részesítése; valamint b. az ásványok és a szén árának stabilizálása".

(399) A termelési volumenen túlmenően az indonéz kormány szigorúan felügyeli a belföldi piacon végrehajtott összes értékesítési ügyletet. A 7/2017 EÁFFM rendelet 10. cikke a következőképpen szól: „A fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, a szénbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek, továbbá a szénbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai kötelesek benyújtani minden fémesásvány- vagy szénértékesítési szerződést a miniszterhez (illetékességtől függően) a főigazgató vagy a kormányzó útján". Ezenkívül a 11. cikk a következőképpen szól: „(1) A fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, a szénbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek, továbbá a szénbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai kötelesek minden egyes hónap végét követően 5 (öt) naptári napon belül jelentést benyújtani a fémesásvány- vagy szénértékesítési tevékenységek végrehajtásáról a miniszterhez (illetékességtől függően) a főigazgató vagy a kormányzó útján. (2) Az (1) bekezdésben említett fémesásvány- vagy szénértékesítésekről szóló jelentésnek tartalmaznia kell legalább az eladási árat, az értékesítési volument, az értékesített fémes ásványok vagy szén minőségi besorolását, az értékesítés helyét, valamint az értékesítés országát vagy régióját".

(400) Ezek az intézkedések már most is azt mutatják, hogy a központi kormányzat nagy mértékben befolyásolja és ellenőrzi a bányászati ágazatot (a nikkelércbányászatot is beleértve), többek között a termelési és értékesítési célok, az árszabályozás, valamint az Indonéziában kitermelt ásványok belföldi igények kielégítésére való felhasználásának előnyben részesítése tekintetében. Ez nem pusztán a bányászati tevékenység szabályozási kerete, hanem egy keret, amelyben a bányavállalatok olyan hatásköröket kapnak, amelyek lehetővé teszik számukra, hogy a bányászati termékek marketingjével és biztosításával kapcsolatos kormányzati feladatokat lássanak el a releváns kormányzati célok elérése érdekében. A kimondottan a nikkelércágazatot érintő intézkedések alábbi még jobban megmutatják, hogy az indonéz kormány miként gyakorolja hatásköreit és ellenőrzését a bányavállalatok felett.

Belföldi feldolgozási kötelezettség

(401) A bányászatról szóló 2009. évi törvény 102. cikke értelmében „egy bányászati tevékenységi engedély, illetve különleges bányászati tevékenységi engedély birtokosa köteles növelni az ásványi és/vagy szénerőforrások hozzáadott értékét a fejlesztés, feldolgozás és tisztítás megvalósítása, valamint az ásványi anyagok és a szén kitermelése során". Ezenkívül a 103. cikk (1) bekezdése értelmében „Egy bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedély, illetve különleges tevékenységi engedély birtokosa köteles a belföldi bányászatitermékeken feldolgozási és tisztítási tevékenységeket végrehajtani", valamint a 103. cikk (2) bekezdése értelmében „Az (1) bekezdésben említett bányászati tevékenységi engedély, illetve különleges bányászati tevékenységi engedély birtokosa végrehajthat feldolgozási és tisztítási műveleteket az említett engedélyek más birtokosainak bányászatitermékein".

(402) A belföldi feldolgozási és finomítási kötelezettség célja többek között a) a bányászatban termelt hozzáadott érték növelése az előállított áruk révén, b) nyersanyagok biztosítása az ágazat számára, c) munkahelyek teremtése, valamint d) az állam bevételeinek növelése. Más szavakkal, ezek a rendelkezések arra kötelezték az összes nikkelérc-bányászattal foglalkozó vállalatot, hogy építsenek saját nikkelfeldolgozó/-tisztító létesítményt, vagy egy ilyen belföldi létesítménynek értékesítsék terméküket.

(403) Továbbá a bányászatról szóló 2009. évi törvény 170. cikke előírt egy ötéves türelmi időszakot: „Egy bányászati tevékenységre vonatkozó szerződéssel rendelkező fél […], amely már megkezdte a termelést, köteles a 103. cikk (1) bekezdésében meghatározott tisztítási tevékenységet legkésőbb e törvény hatálybalépésétől számított 5 (öt) éven belül megkezdeni". A 24/2012 korm. rendelettel módosított 23/2010 korm. rendelet 112. cikkének (4) bekezdése megerősítette, hogy a bányászati engedéllyel rendelkezőknek legkésőbb a bányászatról szóló 2009. évi törvény hatálybalépését követő öt éven belül belföldön kell a feldolgozási és finomítási tevékenységeiket végezniük. „A törvények és rendeletek alapján a jelen kormányrendelet közzététele előtt kiadott bányászati engedélyek, regionális bányászati engedélyek, valamint kisüzemi bányászati engedélyek lejáratukig érvényesek, valamint: […] (c) vállalni kell a belföldi feldolgozást és/vagy finomítást/olvasztást legkésőbb az ásványianyag- és szénbányászatról szóló 2009. évi 4. törvény hatályba lépésétől számított 5 (öt) éven belül".

(404) Ezek a kötelezettségek azt mutatják, hogy a bányavállalatok nem szervezhetik meg szabadon, üzleti megfontolások alapján a termelési és feldolgozási tevékenységüket. Ehelyett az érc belföldi előállítása és feldolgozása során be kell tartaniuk ezeket a kötelezettségeket, hogy növeljék az Indonéziában teremtett hozzáadott értéket. Ezért kormányzati hatáskörökkel ruházzák fel őket, és ennek eredményeként olyan tevékenységeket végeznek, amelyekre a kormányzat utasítja őket.

Kiviteli korlátozások

(405) 2014. január 11-én az indonéz kormány kiadta az 1/2014 korm. rendeletet, amely módosította a 24/2012 korm. rendelet 112. cikkét, és azt egy új 112C. cikkel egészítette ki. A 112. cikk kulcsfontosságú módosítása a 23/2010 korm. rendelet 112. cikke (4) bekezdése c) pontjának törlése volt, amely előírta a bányászati tevékenységi engedélyek (IUP), illetve kisüzemi bányászati engedélyek (IPR) birtokosai számára, hogy a bányászatról szóló 2009. évi törvény hatálybalépését követő öt éven belül valósítsák meg az ásványi anyagok belföldi feldolgozását és finomítását, mivel a határidő lejárt. A korm. rendeletet kiegészítő 112C. cikk kulcsszavai a következők voltak: (1) A bányászatról szóló 2009. évi törvény 170. cikkében említett bányászati tevékenységre vonatkozó szerződéssel rendelkezőknek a bányászati termékeiket belföldön kell finomítaniuk, valamint (2) Az e rendelet 112. cikke (4) bekezdésének a) pontjában említett, bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó bányászati tevékenységi engedéllyel rendelkezőknek bányászati termékeiket belföldön kell feldolgozniuk és finomítaniuk ([85]).

(406) Ugyanezen a napon került kiadásra az 1/2014 EÁFFM rendelet ([86]) mint az 1/2014 korm. rendelet végrehajtási rendelete. Az 1/2014 EÁFFM rendelet útmutatást adott a feldolgozás vagy finomítás azon szintjére vonatkozóan, amelyet a kivitel előtt teljesíteni kell. Az 1/2014 EÁFFM rendelet meghatározta azt a 11 fémes ásványt, amelyek kivitele 2014 januárjától tiltott volt. Hat fémet – köztük a nikkelt – csak feldolgozott formában lehetett exportálni.

(407) Annak érdekében, hogy enyhítse a feldolgozatlan vagy nem megfelelően feldolgozott ásványok kiviteli tilalmának a bányavállalatokra és az ország exportbevételeire gyakorolt hatását, az indonéz kormány kiadta az 1/2017 korm. rendeletet, amely lehetővé tette a bányavállalatok számára, hogy félig feldolgozott termékeket és bizonyos ércfajtákat a 2017. január 11-én kezdődő ötéves időszak alatt – a végrehajtási rendeletekben meghatározott feltételek mellett – továbbra is exportáljanak. A Kereskedelmi Minisztérium 01/M-DAG/PER/1/2017. rendeletének 4. cikke előírja: „A III. függelékben felsorolt bányászati termékek a 3. cikk (1) bekezdésének megfelelően csak a következő feltételekkel exportálhatók: a. a nikkelbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedéllyel vagy nikkelbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges tevékenységi engedéllyel rendelkező vállalat: 1. a birtokában lévő nikkelfeldolgozó és -tisztító létesítmény teljes bemeneti kapacitásának legalább 30 %-a (harminc százaléka) esetében < 1,7 % (egy egész hét tized százaléknál kisebb) nikkeltartalmú nikkelt használt; és 2. önállóan vagy együttműködik más felekkel együttműködésben létrehozott egy tisztítólétesítményt vagy annak létrehozása folyamatban van".

(408) A 25/2018 EÁFFM rendelet alapján egyedi szabályok vonatkoztak a bizonyos kritériumokkal rendelkező fémes ásványokra (például az 1,7 %-nál kisebb nikkeltartalmú nikkelre). A 46. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „[a] bányászati műveletekre és a kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedély, valamint a bányászati műveletekre és a kitermelésre vonatkozó különleges tevékenységi engedély birtokosai legkésőbb 2022. január 11-ig meghatározott mennyiségben értékesíthetnek < 1,7 % (egy egész hét tized százaléknál kisebb) nikkeltartalmú nikkelt vagy >= 42 % (legalább negyvenkét százalék) Al_2O_3-tartalmú mosott bauxitot külföldön a vámtarifaszám/HR-kód (Harmonizált Rendszer szerinti kód) alkalmazásával, a törvények és rendeletek előírásainak betartása mellett", a 46. cikk (2)

([85]) https://www.pwc.com/id/en/publications/assets/eumpublications/newsflash/2014/eumnewsflash-50.pdf
([86]) http://extwprlegs1.fao.org/docs/pdf/ins137694.pdf

bekezdése pedig kimondja, hogy „[a]z < 1,7 % (egy egész hét tized százaléknál kisebb) nikkeltartalmú nikkelnek, illetve a >= 42 % (legalább negyvenkét százalék) Al_2O_3-tartalmú mosott bauxitnak az (1) bekezdés szerinti értékesítése a következő rendelkezéseknek megfelelően történik: a. rendelkezik kész vagy építés alatt álló tisztítólétesítménnyel; valamint b. a törvények és rendeletek rendelkezéseinek megfelelően megfizeti a kiviteli vámot". A finomító/olvasztó létesítmény önállóan vagy más felekkel közösen is megépíthető.

(409) E termékek kivitelére csak azt követően kerülhet sor, hogy – az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium ajánlása alapján – sor került egy ellenőr által végzett vizsgálatra és a Külkereskedelmi Főigazgatóság jóváhagyását adta az ügyletre. A vizsgálat célja megbizonyosodni arról, hogy a bányászati termékek megfelelnek a minimális feldolgozási és/vagy finomítási követelménynek.

(410) 2017 februárjában a Pénzügyminisztérium kiadta a feldolgozott fémes ásványok különböző formáira vonatkozó kiviteli vámok mértékéről szóló 13/PMK.010/2017. rendeletet ([87]) (amelyet a későbbiekben a 164/PMK.010/2018. rendelettel módosított). Az 1,7 %-nál kisebb nikkeltartalmú nikkelércre 10 %-os kiviteli vámot alkalmaztak.

(411) A 11/2019 EÁFFM rendelet értelmében az 1,7 %-nál kisebb nikkeltartalmú nikkelérc kivitelének tilalmát 2019. december 31-re előrehozták. A 11/2019 EÁFFM rendelet közzététele előtt az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium által az 1,7 %-nál kisebb nikkeltartalmú nikkelérc kivitelére vonatkozóan kiadott minden ajánlás érvényben maradt. Az ajánlás azonban 2019. december 31-én hatályát vesztette. A 11/2019 EÁFFM rendelet 2020. január 1-jén lépett hatályba. Az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium még 2019. december 31-ig adhatott ki az 1,7 %-nál kisebb nikkeltartalmú nikkelérc kivitelére vonatkozó ajánlást.

(412) Ezért 2020. január 1-jétől tilos minden típusú nikkelérc kivitele.

(413) Ezek az exportkorlátozások és a nikkelérc kiviteli tilalma jelentősen korlátozzák a bányavállalatok azon szabadságát, hogy a nikkelércet világszerte a legmagasabb árat kínáló vevőknek értékesíthessék. Ezek a vállalatok csak az indonéz piacon, a downstream ágazatok (elsősorban a rozsdamentesacél-ágazat) javára értékesíthetnek, annak ellenére, hogy a nikkelérckészletek világszerte szűkösek, és Indonézia igen jelentős termelő. Ezek a korlátozások azt eredményezik, hogy a felhasználó ágazatok nagyon alacsony számú belföldi fogyasztót tesznek ki, továbbá leszorítják a nikkelérc belföldi árait. Ez is azt mutatja, hogy a bányavállalatok távolról sem szabadpiaci szereplők, hanem „közjogi szervek", amelyek hatékonyan kormányzati feladatokat látnak el.

Kötelező éves munkaterv és költségvetés (RKAB)

(414) A 24/2012 korm. rendelettel módosított 23/2010 korm. rendelet 101. cikke értelmében „A bányászati engedélyek és a különleges bányászati engedélyek birtokosai kötelesek a feltárási és kitermelési műveletekből származó minden adatot benyújtani az illetékes miniszternek, kormányzóknak vagy helytartóknak, illetve polgármestereknek". Továbbá a 103. cikk értelmében „A 101. cikk szerinti jelentések a feltárásra vonatkozó bányászati tevékenységi engedélyek, a feltárásra vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek, a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, illetve a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó különleges tevékenységi engedélyek birtokosai által benyújtandó, egy meghatározott időkereten belül elvégzett munkáról és egy meghatározott tevékenységről szóló, progresszív jelentések". Emellett „A 101. cikk szerinti éves munkatervet és költségvetést minden naptári év lezárása előtt legkésőbb 45 (negyvenöt) munkanappal be kell nyújtani az illetékes miniszternek, a kormányzóknak vagy helytartóknak, illetve a polgármestereknek".

(415) A (22/2018 és 51/2018 EÁFFM rendelettel módosított) 11/2018 EÁFFM rendelet ([88]) a kötelező éves munkatervet és költségvetést a következőképpen határozza meg: „éves munka- és költségvetési terv az ásványianyag- és szénbányászat területén, amely üzleti, műszaki és környezetvédelmi szempontokat ölel fel". A 11/2018 EÁFFM rendelet kötelezi a bányászati engedéllyel rendelkezőket, hogy állítsák össze a kötelező éves munkatervet és költségvetést és juttassák el ezt (illetékességtől függően) a miniszterhez vagy a kormányzóhoz jóváhagyásra (61. cikke (1) bekezdésének b) pontja). A 11/2018 EÁFFM rendelet ezen kötelezettség előírása mellett megtiltja a bányászati engedéllyel rendelkezőknek, hogy a kötelező éves munkaterv és költségvetés jóváhagyása előtt kivitelezési, bányászati, feldolgozási és/vagy finomítási, illetve szállítási és értékesítési tevékenységet folytassanak.

([87]) https://jdih.kemenkeu.go.id/fulltext/2017/13~PMK.010~2017Per.pdf
([88]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2018/02/Peraturan-Menteri-ESDM-No.11-Tahun-2018-English-Version-.pdf

(416) A kötelező éves munkatervet és költségvetést a bányászati engedéllyel rendelkezőknek és a különleges bányászati engedéllyel rendelkezőknek legalább 90 naptári nappal, de legkésőbb 45 naptári nappal a költségvetési év vége előtt kell benyújtaniuk, amely magában foglalja a hozzájárulás beszerzését is.

(417) Az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium vagy a kormányzó nevében az Ásvány- és Szénügyi Főigazgatóság (DGoMC) végzi el a kötelező éves munkaterv és költségvetés értékelését, és legkésőbb annak hiánytalan és szabályszerű kézhezvételétől számított 14 munkanapon belül megadja jóváhagyását vagy válaszát. A bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai kötelesek a DGoMC válaszának kézhezvételétől számított öt napon belül benyújtani a kötelező éves munkaterv és költségvetés felülvizsgált változatát, amelyben már szerepelniük kell a DGoMC válasza kapcsán elvégzett módosításoknak. A DGoMC köteles jóváhagyni a kötelező éves munkaterv és költségvetés felülvizsgált változatát annak a teljes körű és megfelelő kézhezvételétől számított 14 munkanapon belül. A feltárásra vonatkozó (különleges) bányászati tevékenységi engedélyek, a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó (különleges) tevékenységi engedélyek, illetve a kifejezetten feldolgozási és/vagy finomítási tevékenységhez kiadott bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai a tárgyévben egyszer kérelmezhetik a kötelező éves munkaterv és költségvetés módosítását, amennyiben termelési kapacitásukban változás következik be. A kötelező éves munkaterv és költségvetés módosítását azt követően lehet kérelmezni, hogy a bányászati tevékenységi engedély birtokosa benyújtotta a második negyedéves jelentését, de legkésőbb a tárgyév július 31-ig. A bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, valamint a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó különleges tevékenységi engedélyek birtokosainak a műszaki, gazdasági vagy környezeti változók módosulása esetén – a hatályos szabályoknak és előírásoknak megfelelően – be kell nyújtaniuk a megvalósíthatósági tanulmányról szóló jelentésük módosításait. A feltárásra vonatkozó (különleges) bányászati tevékenységi engedélyek, a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó (különleges) tevékenységi engedélyek, illetve a kifejezetten feldolgozási és/vagy finomítási tevékenységhez kiadott bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai kötelesek jelenteni a bányászati vállalkozásuk tárgyévi kihasználtságának változásait.

(418) A 11/2018 EÁFFM rendeletet hatályon kívül helyezte és felváltotta a 7/2020 EÁFFM rendelet ([89]). A 7/2020 EÁFFM rendelet a 11/2018 EÁFFM rendelethez hasonló rendelkezéseket tartalmazott a kötelező éves munkaterv és költségvetés meglétének követelménye tekintetében.

(419) A vizsgálat során az indonéz kormány nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatok négy kötelező éves munkatervét és költségvetését nyújtotta be. A Bizottság megjegyezte, hogy a kötelező éves munkaterv és költségvetés (RKAB) a feltárási tevékenységre, az erőforrásokra és a készletekre, a bányászati műveletekre, a feldolgozott és finomított volumenekre, a marketingre és az exportra, valamint a belföldi piacokra, a környezetre, a biztonságra, a munkaerőre vonatkozó részletes mennyiségi, minőségi és pénzügyi információkat továbbá becsült pénzügyi adatokat (értékesítési forgalom, jogdíjak, jövedelem, jövedelemadó) tartalmaz.

(420) Sajnálatos módon az indonéz kormány nem bocsátott rendelkezésre tényleges megvalósíthatósági tanulmányokat, és kerülte az azzal kapcsolatos megbeszéléseket, hogy az egyes vállalatok számára miként határozzák meg a termelési célokat, majd az indonéz kormány miként követi nyomon a megvalósíthatósági tanulmány által lefedett időszakban ténylegesen elért termelést és adott esetben miként avatkozik be. A Bizottságnak az alaprendelet 28. cikke alapján levonható következtetésekre kellett támaszkodnia, mivel az indonéz kormány nem működött együtt e fontos vonatkozásban.

(421) Az indonéz kormány benyújtotta a 2017–2020-as időszakban Indonéziában termelt nikkelérc volumenét, valamint a nikkelérc belföldi felhasználását ugyanebben az időszakban. Ezek az adatok azt mutatták, hogy jelentős eltérés volt a megtermelt és a felhasznált nikkelérc volumene között. Ezenkívül az indonéz kormány által benyújtott belföldi nikkelérc-felhasználási volumen nem volt összeegyeztethető az IRNC által beszerzett nikkelérc volumenével, amelyet a Bizottság a távoli ellenőrzés során az adatok összevetésével ellenőrzött, és ez arra utal, hogy az indonéz kormány téves információkat nyújtott be a nikkelérc-felhasználással kapcsolatban.

(422) Ezenkívül a Bizottság megjegyzi, hogy a kötelező éves munkaterv és költségvetés benyújtására vonatkozó, a (414)–(419) preambulumbekezdésben kifejtett kötelezettségen kívül a 11/2018. EÁEFM rendelet három további jelentés benyújtását is előírja a bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai számára: a) időszakos jelentés; b) zárójelentés; és c) különjelentés, amelyre a bányászati tevékenységi engedély birtokosának típusától függően különböző szintű követelmények érvényesek. A kötelezően benyújtandó információtípusok között vannak a bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai esetében a termelési és értékesítési információk.

(423) A távoli ellenőrzés során a GAG Nickel megerősítette, hogy negyedéves, féléves, valamint éves gyakorisággal jelentette nikkelérctermelési volumenét, valamint az értékesített mennyiséget és annak értékét. A Bizottság felkérte a vállalatot, hogy a vizsgálati időszakra vonatkozóan nyújtsa be ezeket a jelentéseket. A Bizottság a távoli ellenőrzés végét követően még többnapos határidőt biztosított az indonéz kormánynak ezen információk benyújtására. Az indonéz kormány azonban csak azt követően nyújtotta be ezeket az adatokat, hogy a Bizottság a (349) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint tájékoztatta az indonéz kormányt az alaprendelet 28. cikkének alkalmazásáról.

([89]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20(ENG-VERSION).pdf

(424) A kötelező éves munkatervre és költségvetésre vonatkozó szabályok felfedik egy másik szempontját annak, hogy az indonéz kormány miként gyakorolt érdemi és szigorú ellenőrzést különösen az egyes bányavállalatok termelési céljai felett gyakorol. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a kötelező éves munkatervekre és költségvetésekre vonatkozó szabályok eredményeként a bányavállalatok alapvető jellemzői és feladata a nikkelércnek a kormány azon célkitűzésével összhangban történő biztosítása, hogy támogassa a downstream rozsdamentesacél-ágazatot. A bányavállalatok alapvető jellemzői, valamint az indonéz kormány által az ásványianyag-ágazatban kitűzött célok és feladatok közötti hasonlatosság vagy átfedésének mértéke azt mutatja, hogy a bányavállalatok kormányzati hatáskört birtokolnak, gyakorolnak, illetve azokat ilyen hatáskörrel ruházták fel.

Elidegenítési kötelezettség

(425) A bányászatról szóló 2009. évi törvény értelmében a külföldi tulajdonban lévő bányavállalatok köteles indonéz feleknek elidegeníteniük a részesedéseiket a bányászati ágazatba történő belföldi befektetések előmozdítása érdekében. A bányászatról szóló 2009. évi törvény nem írta elő az elidegenítendő részesedési hányadot, hanem a központi kormányzatra hagyta annak a vonatkozó végrehajtási rendeletekben történő további szabályozását.

(426) A központi kormányzat a bányászatról szóló 2009. évi törvény kibocsátása óta fokozatosan módosította a minimálisan elidegenítendő részesedés százalékos arányára vonatkozó követelményt. A minimálisan elidegenítendő részesedés százalékos arányára vonatkozó jelenleg hatályos követelmény 51 %, amint azt a 23/2010 korm. rendelet negyedik módosítása 2017-ben (a továbbiakban: 1/2017 korm. rendelet) ([90]), valamint a (43/2018 EÁFFM rendelettel ([91]) módosított) 9/2017 EÁFFM rendelet ([92]) előírta.

(427) A 97. cikk értelmében „A bányászati engedéllyel, illetve különleges bányászati engedéllyel rendelkező, külföldi érdekeltségű szervezeteknek egy 5 (öt) éves termelési időszakot követően szakaszosan el kell idegeníteniük részesedéseiket úgy, hogy a tizedik évben részesedéseiknek legalább 51 %-a (ötvenegy százaléka) indonéz felek tulajdonában legyen". Ezen túlmenően „Az (1) szakasz szerinti elidegenítés során a részesedéseket indonéz feleknek kell értékesíteni, amely a központi kormányzatot, a tartományi önkormányzatokat, a járási/városi önkormányzatokat, az állami tulajdonban lévő szervezeteket, a regionális tulajdonban lévő szervezeteket vagy a nemzeti magánvállalkozásokat foglalja magában".

(428) Külföldi beruházók tulajdonában lévő részvények csak akkor értékesíthetők indonéz magánszervezetek részére, ha a központi kormány, a tartományi önkormányzatok, a járási/városi önkormányzatok, az állami tulajdonban lévő szervezetek, illetve a regionális tulajdonban lévő szervezetek nem kívántak élni elővásárlási jogukkal. Az elidegenítésre sor kerülhet új részvények kibocsátásával és/vagy meglévő részvények közvetlen vagy közvetett átruházásával, eladásával. Megjegyzendő, hogy a bányavállalatokkal ellentétben a kohászati vállalatokat nem terheli elidegenítési kötelezettség.

(429) A 9/2017 EÁFFM rendelet előírja, hogy az elidegenítéskor alkalmazott részvényárfolyam a „valós piaci értéken" alapul, anélkül, hogy figyelembe vennék az ásványkészletek értékét az elidegenítés időpontjában. Ezt az elidegenítési részvényárfolyamra vonatkozó rendelkezést a 43/2018 EÁFFM rendelet módosította, amely kimondja, hogy a valós piaci érték nem veszi figyelembe az ásvány- vagy szénkészleteket, kivéve azokat, amelyeket a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek vagy különleges tevékenységi engedélyek alapján az adott időszakon belül bányászhatók. Továbbá a valós piaci érték számítását diszkontált cash flow módszerrel kell elvégezni, az adott bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedély vagy különleges tevékenységi engedély lejártáig, az elidegenítéssel érintett végrehajtási időszakon belül felmerülő gazdasági előnyök és/vagy a piaci adatokon alapuló referenciaérték felhasználásával.

(430) A 9/2017 EÁFFM rendelet alapján a szabályozott elidegenítési részvényárfolyam következőképpen alakul: a. A központi kormánynak, a tartományi önkormányzatnak vagy a helytartóságnak/önkormányzatnak ajánlható legmagasabb ár; vagy b. Egy állami tulajdonban lévő vállalatnak, a regionális tulajdonban lévő vállalatnak vagy nemzeti magánvállalkozásnak ajánlható legalacsonyabb ár.

(431) A 43/2018 EÁFFM rendelet módosította a fenti rendelkezést, és kikötötte, hogy a szabályozott elidegenítési árfolyam a következőképpen alakuljon: a. A központi kormányzatnak, a tartományi önkormányzatnak vagy a helytartóságnak/városi önkormányzatnak, az állami tulajdonban lévő vállalatnak, a regionális tulajdonban lévő vállalatnak, illetve a kormányzat által az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztériumon keresztül (a tartományi önkormányzattal vagy a helytartóságnak/városi önkormányzattal, az állami tulajdonban lévő vállalattal és/vagy a regionális tulajdonban lévő vállalattal együtt) létrehozott vagy kijelölt különleges célú gazdasági egységnek ajánlható legmagasabb ár; vagy b. Egy nemzeti magánvállalkozásnak pályázati eljárás keretében ajánlható legalacsonyabb ár.

([90]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/PP-No.1-2017-ENGLISH-Version.pdf

([91]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/25_Permen%20ESDM%20No.%2043%20Tahun%202018%20tentang%20Perubahan%20atas%20Permen%20ESDM%20Nomor%209%20Tahun%202017.pdf

([92]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/Permen-ESDM-No.9-2017-English-Version.pdf

(432) A kormány (az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztériumon keresztül) felkérhet egy független értékbecslőt az elidegenítési részvényárfolyam értékelésére. Arra az esetre, ha az elidegenítési részvényárfolyamról nem sikerül megegyezni, a 9/2017 EÁFFM rendelet előírta, hogy az elidegenítendő részvényeket a Kormány által elvégzett értékelés alapján számított elidegenítési részvényárfolyam alapján kell felkínálni. Ez a rendelkezés a 43/2018 EÁFFM rendeletben már nem szerepel.

(433) A bányászatról szóló 2020. évi törvény megtartotta a külföldi tulajdon elidegenítésére vonatkozó követelményt, és kifejezetten előírta, hogy a külföldi beruházóknak annyi részvényt kell eladniuk, amely ahhoz szükséges, hogy a vállalat összes részvényének legalább 51 %-a indonéz beruházók kezében legyen. Ez az elidegenítési minimumkövetelmény összhangban van a 23/2010 korm. rendelet értelmében alkalmazott jelenlegi elidegenítési követelményekkel. Ami az ilyen elidegenítések ütemezését és az alkalmazott eljárásokat illeti, a bányászatról szóló 2020. évi törvény előírja, hogy az ilyen ügyekre a hatályos kormányrendeletek (jelenleg a 23/2010 korm. rendelet) irányadóak, amelyek előírják, hogy az elidegenítési folyamat a bányában zajló kitermelés 5. évfordulója után kezdődjön meg.

(434) Ezek a rendelkezések azt mutatják, hogy az indonéz kormány a jelenlétének növelésével és a külföldi tulajdonú bányavállalatok kiszorításával igyekszik szorosabbá tenni a bányavállalatok felett gyakorolt érdemi ellenőrzését. A kormány azon átfogó célkitűzésének megvalósítása érdekében, hogy biztosítsa a nikkelércet a belföldi downstream ágazat számára, ezek a jogalanyok viszonylag rövid idő elteltével kötelesek lemondani a tulajdonjogukról és az elidegenítéskor az indonéz kormány és más állami vállalatok elővásárlási joggal rendelkeznek. A részvények értékelésére külön szabályok is vonatkoznak, amelyek úgy tűnik, hogy nincsenek összhangban a szokásos piaci alapú tárgyalásokkal, amelyekre a piaci szereplők között e rendelkezések hiányában sor kerülne. Ennek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az elidegenítési kötelezettségek rámutattak arra, hogy az indonéz kormány miként tartja érdemi ellenőrzése alatt a bányavállalatok tulajdonjogát és irányítását annak biztosítása érdekében, hogy azok az indonéz kormány politikai célkitűzéseivel összhangban továbbra is ellássák kormányzati feladataikat.

Kötelező ármegállapítási mechanizmus

(435) A vizsgálat feltárta, hogy a nikkelércárak képzése során olyan kormányzati mechanizmust alkalmaztak, amely megakadályozta, hogy a kereslet és kínálat normális piaci dinamikája határozza meg az árakat. Az árképzésre vonatkozó jogszabályok alakulása azt mutatja, hogy az indonéz kormány 2010-től kezdve konkrét intézkedések segítségével aktívan figyelemmel kíséri a nikkelércárakat. A kezdeti időkben az indonéz kormány azt állította, hogy főként a jogdíjak beszedésével összefüggésben alkalmazták az ármegállapítási mechanizmust. Ezt követően az indonéz kormány az évek során egyre erőteljesebben avatkozott bele az árakba egészen addig, amíg hivatalosan jogszabályba nem iktattak egy sajátos, kötelező ármegállapítási mechanizmust, amely kodifikált egy *de facto* már létező ármegállapítási mechanizmust. Az évek során (ami 2017-től kezdve fokozódott) ennek a mechanizmusnak az volt a célja, hogy az árakat a mindenkori nemzetközi piaci árnál jóval alacsonyabb szinten lehessen meghatározni, ezzel is elősegítve a rozsdamentesacél-ágazat fejlődését, a kínai kormányzattal fennálló megállapodással és kétoldalú együttműködéssel összhangban.

(436) Az ármegállapítási mechanizmus fő célja annak biztosítása, hogy a nikkelércet a nemzetközi áraknál jelentősen alacsonyabb árakon szállítsák a rozsdamentesacél-ágazat szereplőinek. A szabályozott ár ugyanakkor igyekszik a bányászok érdekeit is figyelembe venni, hogy ezen a piaci ár alatti áron biztosítsák az ellátás folyamatosságát, elkerüljék a csődöket és a társadalmi zavargásokat. Végül pedig biztosít egy minimális bevételt az állam számára, noha jóval alacsonyabbat annál, mintha az árak nem lennének a nemzetközi áraknál alacsonyabbak. Ezt megerősítette a megbízott ásvány- és szénügyi főigazgató is, aki – az alább említettek szerint – azt mondta, hogy célja „igazságot [szolgáltatni] a kohászati vállalkozásoknak, amelyek a lehető legalacsonyabb árakat akarják. Másrészről azonban biztosítani kell, hogy a nikkelbányászati tevékenységek elégséges haszonkulcsot biztosítsanak a bányászok számára” ([93]).

(437) Az összes rendelkezésre álló bizonyíték alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a szabályozott ár révén az indonéz kormány kifejezetten azt kívánta biztosítani, hogy a nikkelérc ára jelentősen a nemzetközi piaci árak alatt maradjon, ezzel kedvezve a rozsdamentesacél-ágazatnak. Ezen a mechanizmuson keresztül az indonéz kormány érdemi ellenőrzést gyakorolt a bányavállalatok azon képessége felett, hogy áraikat a szokásos piaci kereslet és kínálat alapján, eltérő szinten állapítsák meg.

([93]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

A bányavállalatok „létfontosságú nemzeti objektumként” való kijelölése

(438) Hivatalos „létfontosságú nemzeti objektum” minősítésük további bizonyíték a bányavállalatok állami felhatalmazására.

(439) A vizsgálat azt mutatta, hogy a PT. Antam TBK UPBN Southeast Sulawesi, a PT. Ceria Nugraha Indotama és a PT. Vale nikkelbányászattal foglalkozó vállalatok hivatalosan is elismert létfontosságú nemzeti objektumok az ásvány- és szénágazatban ([94]). A Bizottság emlékeztet arra, hogy az Antam állami tulajdonú vállalat, és az állam a PT. Vale társaságban is rendelkezik tulajdonrészesedéssel, míg a PT. Ceria Nugraha Indotama magánvállalat.

(440) Ez a státusz az energiaforrások és ásványi erőforrások terén létfontosságú nemzeti objektumokról szóló 77 K/90/MEMILIKI/2019. EÁFFM rendelet második módosításáról szóló, 2021. október 18-i 202.K/HK.02/MEM.S/2021 EÁFFM rendeleten ([95]) alapul. Az ásvány- és szénágazatban 34 vállalat szerepel a létfontosságú nemzeti objektumok listáján.

(441) Az e státuszra jogosult társaságok az ország gazdasági fejlődése szempontjából létfontosságú vállalkozások vagy stratégiai jellegű állami bevételi források. Az ásvány- és a szénágazatban. A létfontosságú nemzeti objektumok elsőbbséget élveznek, amikor az indonéz állami rendőrség biztonsági támogatást nyújt bármilyen üzemzavar vagy fenyegetés esetén. A létfontosságú nemzeti objektumok biztonságáról szóló 2004. évi 63. számú rendelet szerint „A létfontosságú nemzeti objektumok fenntartója felelős a létfontosságú nemzeti objektumok mindegyikének megóvásáért a belső biztonság elve alapján”. Továbbá „Az Indonéz Köztársaság állami rendőrsége köteles biztonsági támogatást nyújtani a létfontosságú nemzeti objektumnak”, és „az Indonéz Köztársaság Állami Rendőrsége a létfontosságú nemzeti objektumok védelmére rendelt erőket a szükséges mértékben és az esetlegesen felmerülő fenyegetés és/vagy fennakadás becsült szintje alapján veti be”. Az állami beavatkozás a szakszervezeti akciók esetén is biztosított ([96]).

(442) A fentiek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az a tény, hogy a nikkelércágazatban tevékenykedő bányavállalatok – akár állami, akár magántulajdonban vannak – jogosultak arra, hogy hivatalosan „létfontosságú nemzeti objektumként” ismerjék el őket, ismételten azt mutatja, hogy azok kormányzati hatáskört birtokolnak, gyakorolnak, illetve azokat ilyen hatáskörrel ruházták fel.

Következtetés

(443) A fenti általános jogi környezet és értékelés azt mutatja, hogy a nikkelércet szállító bányavállalatok „közjogi szervek”. Az Indonéziában uralkodó jogi és gazdasági környezet azt jelzi, hogy a bányavállalatok kormányzati feladatokat látnak el azáltal, hogy az indonéz kormány nevében nikkelércet biztosítanak. A nikkelérc ugyanis – más indonéz ásványi anyagokhoz hasonlóan – az indonéz kormány teljes körű ellenőrzése és irányítása alatt álló természeti erőforrások. Az indonéz kormány együttműködésének széles körű hiánya ellenére a vizsgálat kimutatta, hogy számos bányavállalat, amelyek a belföldi nikkelércтermelés jelentős hányadát adják, részben vagy egészben állami tulajdonban vannak, és/vagy az indonéz kormány ellenőrzése és/vagy irányítása alatt állnak.

(444) Az ellenőrzésre utaló formális jelek mellett az indonéz kormány egy teljes körű normatív keretet alkotott, amelyet a bányavállalatoknak be kell tartaniuk. Ezeknek a bányavállalatoknak az alapvető jellemzői azt mutatják, hogy a nikkelbányászattal foglalkozó vállalatok ahelyett, hogy normális piaci szereplőként működnének, egyszerűen végrehajtják az indonéz kormány által meghatározott keretrendszert a hidegen síkhengerelt acéltermékek ágazatával kapcsolatos kormányzati feladatok ellátása során. Az indonéz kormány által bevezetett valamennyi intézkedés tartós és rendszerszintű jellege kiterjed a nikkelérc termelésének, feldolgozásának, értékesítésének, exportkorlátozásainak és piaci árképzésének minden aspektusára, valamint – elidegenítési kötelezettségek és a belföldi bányavállalatok nemzetstratégiai jelentőségű objektumokká történő hivatalos kijelölése révén – a külföldi társaságok feletti szigorú ellenőrzésre.

(445) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az indonéz kormány nikkelérc biztosítása formájában (amelyre az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iii. alpontja értelmében közjogi szervként eljáró belföldi bányavállalatok segítségével kerül sor) pénzügyi hozzájárulást nyújt a rozsdamentesacél-gyártókkal kapcsolatban álló kohók számára.

([94]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([95]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([96]) https://industriallindah.com/tag/obyek-vital-nasional/

ii. Az indonéz kormány megbízásából vagy utasítására eljáró magántulajdonú pénzügyi intézmények

(446) Azon ténymegállapításokon túlmenően, miszerint a bányavállalatok az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett „közjogi szervnek" minősülnek, a Bizottság másodlagosan azt is megvizsgálta, hogy az indonéz kormány nyújtott-e pénzügyi hozzájárulást a nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatok (mint magánszervezetek) megbízásával avagy utasításával, hogy a rozsdamentesacél-gyártóknak az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iv. alpontja értelmében a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében értékesítsenek nikkelércet.

Jogi normák

(447) Az alaprendelet 3. cikke 1. a) pontja iv. alpontjának második franciabekezdése kimondja, hogy a pénzügyi hozzájárulás áll fenn, ha a kormányzat: „egy magánszervezetet bíz meg az i., ii. és iii. pontban felsorolt olyan feladatok ellátásával, vagy utasítja azt ezen feladatok ellátására, amelyek szokásos esetekben a kormányzat feladatai lennének, és ez a gyakorlat valójában nem különbözik a kormányzat által követett szokásos gyakorlattól". Az alaprendelet 3. cikke 1. a) pontjának iii. alpontjában ismertetett feladatról van szó, ha „a kormányzat az általános infrastruktúra szükségletein kívül egyéb árukat vagy szolgáltatásokat bocsát rendelkezésre, vagy árukat vásárol fel […]". Ezek a rendelkezések a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának iii. és iv. alpontját tükrözik, és a WTO irányadó ítélkezési gyakorlatának fényében értelmezendők és alkalmazandók.

(448) A WTO-vizsgálóbizottság az Egyesült Államok – Exportkorlátozások ügyben megállapította, hogy a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának iv. alpontjában szereplő „megbíz" és „utasít" szavak szokásos jelentéséből következik, hogy a kormányzati intézkedésnek (megbízás esetén) felhatalmazást vagy (utasítás esetén) parancsot kell magában foglalnia. A vizsgálóbizottság elutasította az Egyesült Államok ok-okozati összefüggéseken alapuló érvelését, és kifejezett és megerősítő felhatalmazást vagy utasítást kért. Egy későbbi ügyben („US – Countervailing Duty Investigation on DRAMs" [Egyesült Államok – A dinamikus véletlen hozzáférésű memóriákra {DRAM-okra} kivetett kiegyenlítő vám vizsgálata]) viszont a Fellebbezés Testület kimondta, hogy a „megbíz" és az „utasít" szó „felhatalmaz", illetve „parancsol" szóra cserélése normaként túlságosan merev. A Fellebbezési Testület szerint „megbízás" akkor történik, ha a kormányzat magánjogi szervezetre feladatköröket ruház át, „utasítás" pedig akkor, ha a kormányzat hatásköreit gyakorolja magánjogi szervezet felett. A kormányzat mindkét esetben magánjogi szervezetet vesz igénybe arra a célra, hogy pénzügyi hozzájárulást nyújtson, és „az esetek többségében feltételezhető, hogy a magánjogi szervezet megbízása vagy utasítása valamilyen fenyegetéssel vagy késztetéssel jár".

(449) Ugyanakkor a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának iv. alpontja nem teszi lehetővé, hogy a tagok a termékekre kiegyenlítő intézkedéseket vezessenek be, „ha a kormányzat mindössze általános szabályozói hatáskörét gyakorolja", illetve ha a kormányzati beavatkozás „pusztán az adott ténybeli körülmények és az adott piac szereplőinek szabad választása folytán jár vagy nem jár bizonyos következményekkel". A megbízás és az utasítás ezzel szemben inkább „a kormányzat részéről aktívabb szerepvállalást, semmint puszta ösztönzést" jelent. Továbbá a WTO nem ítélte meg úgy, hogy „a magánszervezet megbízásával vagy irányításával szükségképpen ellentétes, ha mérlegelési jogkört biztosítanak e magánszervezetnek […]. Noha előfordulhatnak olyan esetek, amikor a magánszervezetnek adott mérlegelési jogkör terjedelménél fogva nem lehet megfelelően megállapítani, hogy a magánszervezetet megbízták vagy utasították (arra, hogy egy adott feladatot elvégezzen), ez olyan ténybeli/bizonyítási kérdés, amelyet esetről esetre kell értékelni". A WTO fenti határozataival összhangban nem minden, gazdasági előny juttatására alkalmas kormányzati intézkedés egyenlő az alaprendelet 3. cikke és a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikkének a) pontja értelmében vett pénzügyi hozzájárulással.

(450) Röviden, a vonatkozó WTO-határozatok a következőket mondják ki:

i. annak meghatározásakor, hogy fennáll-e „pénzügyi [hozzájárulás]" a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikkének a) 1. pontja értelmében, a kormányzati intézkedés jellegére, nem annak hatásaira vagy eredményeire kell összpontosítani. Más szóval, általánosan elismert, hogy a kormányok szabályozóként lépnek fel a piacon, és ennek során hatásokat váltanak ki a piacon és a piaci szereplők körében. Ebben az értelemben például a kormány jogszerűen vethet ki exportadókat, hogy bevételt szerezzen a nemzetközi piacokon jelen levő, nagymértékben versenyképes áru esetében. Ezzel szemben az exportkorlátozást nem jogszerűen vezetik be, ha nyilvánvaló, hogy ezen eszköz más mechanizmusokkal együttes, az áruk belföldi piacon tartására és a beszállítók piaci ár alatti értékesítésre kényszerítésére irányuló használata egy tágabb rendszer része, amelyet a kormányzat működtet, hogy adott ágazatot vagy több ágazatot támogasson versenyképességük élénkítése céljával. Így a kormányzati intézkedés jellege, ideértve annak körülményeit, tárgyát és rendeltetését, releváns a „pénzügyi hozzájárulással" kapcsolatos tényező értékelésénél;

ii. a „megbízás” vagy „utasítás” kifejezett és pozitív intézkedést foglal magában, amelyet egy adott félhez intéznek egy adott feladattal vagy kötelezettséggel összefüggésben; ez meglehetősen eltér attól a helyzettől, amelyben a kormányzat valamilyen módon beavatkozik a piacon, ami a ténybeli körülményektől és az említett piac szereplői szabad választásától függően jár vagy nem jár valamely eredménnyel. Végső soron az elsődleges kérdés a megbízás vagy utasítás fogalma mögött az, hogy a szóban forgó magatartás, azaz az áruk megfelelő nagyságú díjazásnál alacsonyabb összeg megfizetése ellenében történő rendelkezésre bocsátása a kormányzatnak tulajdonítható-e, vagy továbbra is a magánszereplők szabad választása, tekintettel az olyan piaci megfontolásokra, mint a szabályozási korlátozások;

iii. a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának iv. alpontja lényegében egy kijátszásellenes rendelkezés, ennélfogva a megbízás vagy utasítás megállapításához az kell, hogy a kormányzat feladatkört ruházzon egy magánszervezetre, vagy egy magánszervezet felett gyakorolja hatáskörét, hogy pénzügyi hozzájárulást nyújtson. A legtöbb esetben feltételezhető, hogy a magánszervezet megbízása vagy utasítása valamilyen fenyegetéssel vagy késztetéssel jár, ami viszont a megbízás vagy utasítás bizonyítéka lehet. A kormányok ugyanakkor valószínűleg rendelkeznek más eszközökkel, hogy hatalmat gyakoroljanak egy magánszervezet felett, amely eszközök némelyike „kifinomultabb” lehet egy parancsnál vagy nem feltétlenül tartalmaz ugyanolyan fokú kényszert;

iv. „kimutatható kapcsolatnak” kell fennállnia a kormányzati aktus és a magánszervezet magatartása között. Semmi oka nincs annak, hogy a kormányzati megbízás vagy utasítás ne lehetne feltételezhető közvetett bizonyíték (például a felhatalmazás vagy parancs hallgatólagos vagy nem hivatalos aktusai) alapján, feltéve, hogy ez a bizonyíték döntő és vitathatatlan. E tekintetben a kormányzat azon szándékára utaló bizonyítékok, hogy a downstream ágazatot támogassa (például nyilvánosan kifejtett politikák vagy kormányzati határozatok, vagy más kormányzati aktusok révén), vagy a piacon egy bizonyos eredményt garantáló más kormányzati intézkedések (például kiviteli korlátozás olyan kormányzati intézkedéssel együtt, amely megakadályozza e korlátozások hatálya alá tartozó szereplőket abban, hogy termékeikből készleteket halmozzanak fel, vagy az érintett termék belföldi árának alacsonyan tartását célzó kormányzati árszabályozás) meglétére utaló bizonyítékok relevánsak lehetnek a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának iv. alpontja értelmében vett „pénzügyi [hozzájárulás]” (különösen mint annak közvetett módja, hogy a kormányzat árukat bocsásson rendelkezésre, amiről a iii. alpontban is szó van) fennállásának meghatározása szempontjából. Bizonyos körülmények között a kormányzat „iránymutatása” utasításnak minősülhet. Végezetül: a körülmények függvényében egy magánszervezet dönthet úgy, hogy nem látja el azt a feladatot, amellyel megbízták vagy amelyre utasították, az esetleges negatív következmények ellenére sem. Ez önmagában ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a magánszervezetet nem bízták meg vagy nem utasították.

(451) Ennek az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bizottság megvizsgálta az indonéz kormány beavatkozásának jellegét, vagyis azt, hogy az indonéz kormány beavatkozása a nikkelérctermelőknek a nikkelérc megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításával való megbízásával vagy arra való utasításával jár-e; a megbízott vagy utasított szervezetek jellege, vagyis, hogy a nikkelérctermelők az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iv. alpontja értelmében vett magánszervezetek-e; a megbízott vagy utasított szervezetek intézkedéseit, vagyis azt, hogy a megbízott vagy utasított nikkelérctermelők a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében bocsátanak-e nikkelércet az indonéz kohók rendelkezésére, és ezáltal az indonéz kormány meghatalmazottjaként járnak-e el. A Bizottság emellett azt is értékelte, hogy az adott feladat ellátása szokásos esetekben a kormányzat feladata lenne-e, vagyis, hogy a nikkelércnek a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében az indonéziai kohók rendelkezésére bocsátása tekinthető-e szokásos kormányzati tevékenységnek, valamint hogy lényegét tekintve ez a funkció nem különbözik-e a kormányok által szokásosan alkalmazott gyakorlattól, vagyis, hogy lényegét tekintve a nikkelércnek a termelők/bányavállalatok általi tényleges rendelkezésre bocsátása különbözik-e attól, amit a kormányzat maga is tett volna.

Értékelés

(452) A WTO-nak az előző szakaszban említett ítélkezési gyakorlatára figyelemmel a Bizottság először azt elemezte, hogy az indonéz acélágazatnak az indonéz kormány által a nikkelérc megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosítása formájában történő támogatása ténylegesen a szóban forgó különféle kormányzati intézkedések egyik célkitűzése-e, és nem csupán az általános szabályozói hatáskör gyakorlásának „mellékhatása”. A vizsgálat kitért különösen arra, hogy a nikkelérc alacsonyabb ára a kormányzati célkitűzések közé tartozott-e, vagy az inkább az általános kormányzati szabályozás „véletlen” melléktermék volt. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az indonéz kormány különféle beavatkozásainak célkitűzése a rozsdamentesacél-ágazat támogatása volt, és a nikkelérc alacsonyabb ára ténylegesen ezen intézkedések egyik célkitűzése volt.

(453) Az indonéz kormány az évek során számos intézkedést hozott politikai céljának elérése érdekében. A 4.4. szakasz részletezte azt a hátteret és kontextust, amelyek az indonéz kormány azon döntéséhez vezetett, hogy maximalizálni kívánja a jelentős nikkelérckészletek által teremtett hozzáadott értéket a belföldi kohászat és downstream rozsdamentesacél-ágazat kialakítása révén. Az indonéz kormány ezen átfogó politikájának részeként a kohászati vállalkozásokat arra ösztönözte, hogy építsenek ki és tartsanak fenn olvasztási kapacitást Indonéziában, többek

között azáltal, hogy alacsony nikkelárat biztosított ezeknek a kohóknak, és különösen a további kormányzati intézkedésekkel együtt alkalmazott kiviteli korlátozások segítségével. (Ezek a további intézkedések nevezetesen a belföldi feldolgozásra irányuló követelmények és egy kötelező ármechanizmus, amely mesterségesen alacsonyan tartja az árakat.)

(454) Különösen a bányászatról szóló 2009. évi törvény arra kötelezte az összes nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatot, hogy építsenek saját nikkelfeldolgozó/-tisztító létesítményt, vagy egy ilyen belföldi létesítménynek értékesítsék terméküket. Ez a feldolgozatlan nikkelérc de facto kiviteli tilalmának minősül. E tekintetben a bányászatról szóló 2009. évi törvény egyik kulcsfontosságú célkitűzése: „támogatni és fokozni a nemzeti kapacitások bővítését, hogy nemzeti, regionális és nemzetközi szinten is javuljon legyen a versenyképesség" (3. cikk d) pontja). A bányászatról szóló 2009. évi törvény megerősíti az indonéz kormány azon célját, hogy fejlessze a downstream ásványianyag-feldolgozó ágazatokat, és biztosítsa azok nemzetközi szintű versenyelőnyét. Mivel a nikkelérc fő felhasználási területe a rozsdamentesacél-gyártás, egyértelmű, hogy az exportáló gyártók a bányászatról szóló 2009. évi törvény fő kedvezményezettjei.

(455) Amint azt a közjogi szervekként eljáró bányavállalatokról szóló előző szakaszban részletesen kifejtettük, az indonéz kormány a nikkelérc vonatkozásában különösen a következő intézkedéseket hajtotta végre (ezek minden bányavállalatra vonatkoznak, függetlenül attól, hogy azok állami vagy magántulajdonban vannak-e):

i. a belföldön történő feldolgozásra irányuló kötelezettség (lásd a (401)–(404) preambulumbekezdést);

ii. kiviteli korlátozások 2019-ig, majd teljes kiviteli tilalom 2020. január 1-jétől (lásd a (405)–(413) preambulumbekezdést);

iii. kötelező ármegállapítási mechanizmus (lásd a (435)–(437) preambulumbekezdést).

(456) Dióhéjban, a kötelező feldolgozási kötelezettség előírta a kohók számára a nikkelérc belföldi feldolgozását, ami azt mutatja, hogy az indonéz kormány célja annak biztosítása volt, hogy a nikkelércet belföldön termeljék és dolgozzák fel, ne pedig exportálják. A nikkelérc kivitelére vonatkozó ezt követő *de facto* vagy *de jure* kiviteli korlátozások és tilalmak, amelyek 2014-től voltak hatályban (egy 2009-ben kezdődő átmeneti időszakot követően), és különösen a 2020. január 1-jétől kezdődő teljes kiviteli tilalom kifejezetten azt a célt szolgálták, hogy a nikkelércet ne lehessen exportálni (azon túlmenően, hogy azt belföldön dolgozzák fel). Ehelyett azt a belföldi piacon kellett tartani a rozsdamentesacél-ágazat érdekében, ami a nikkelérc belföldi árainak csökkenését eredményezte.

(457) A kiviteli korlátozásokból (és a belföldi feldolgozási követelményekből) adódóan alacsony nikkelércárakat a 2020-ban bevezetett kötelező ármegállapítási mechanizmus még inkább elősegítette.

(458) Az indonéz kormány a 23/2010 korm. rendelet 85. cikkével már 2010-ben szabályozni kezdte a nikkelérc árának bizonyos vonatkozásait. A jogszabályban szerepelt egy referenciaár, amelynek célja főként az indonéz kormányt megillető jogdíjak mértékének kiszámítása volt. Ekkor még nem szabályozták a bányavállalatok és a kohók közötti ügyletekben felszámított árakat. Emellett ebben a korai időszakban a referenciaár csak a nikkelérccel folytatott belföldi ügyletekre vonatkozott. Az indonéz kormány biztosítani akarta, hogy – tekintve a belföldi árak potenciálisan alacsony szintjét szemben az exportárakkal – a kormány megfelelő mértékű jogdíjat szedhessen be a belföldi értékesítések után. A 85. cikkben meghatározott ármegállapítási mechanizmus 2017-ben az 1/2017 korm. rendelet révén jelentős módosításon esett át, amellyel az indonéz kormány nemcsak a nikkelércügyletek jogdíjait kezdte el szabályozni, hanem a tényleges ügyleti árakat is. A 85. cikknek az 1/2017 korm. rendeletben szereplő, módosított változata a következőképpen szól: „1. Az ásvány- és szénbányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek (IUP) birtokosainak figyelembe kell venniük a referenciaárat 2. Az 1. pontban említett árat meghatározza: a. a fém- és szénügyi miniszter vagy a b. kormányzó vagy helytartó/polgármester (illetékességtől függően) a nemfémes ásványok és kőzetek esetében. 3. Az 1. pontban említett ár a piaci mechanizmus alapján és/vagy a nemzetközi piacon elfogadott ár függvényében kerül meghatározásra. 4. A fémes ásványok és a szén árrögzítésének részleteit miniszteri rendelet szabályozza" ([97]).

([97]) Az indonéz kormány kijelentette, hogy az 1/2017 korm. rendelet 85. cikkének e módosított változata a havi ásványérc referenciaárnak (a továbbiakban: HPM) az ásvány- és szénértékesítéseknél az állami bevétel kiszámítása céljából történő alkalmazását szolgálta. Úgy tűnik azonban, hogy ebben a rendeletben nem szerepel arra való utalás, hogy a HPM-et csak az állami bevételek kiszámítása céljából szabad használni.

(459) Az indonéz kormány külön rendeletekben meghatározta a bányavállalatok és a kohók közötti ügyletek referenciaárainak rögzítésére szolgáló konkrét mechanizmust annak érdekében, hogy a nikkelérc árát jelentősen a nemzetközi piacokon felszámított ár alá vigye. A nikkel referenciaárát (HPM) a 2946K/30/MEM/2017 EÁFFM rendeletben meghatározott képlettel számították ki a következők szerint: A nikkelérc HPM-je = % Ni × CF × nikkel HMA-ja. „1. A nikkelérc HPM-je: a nikkelérc mint fémes ásvány referenciaára USD/száraz tonna (dmt) mértékegységben kifejezve. 2 % Ni: a nikkelérc nikkeltartalma. 3. CF: korrekciós tényező, vagyis az a százalékos összeg, amely lehetővé teszi egy diszkont vagy felár alkalmazását az értékesítendő áru minőségéhez igazodva, a következő feltételek mellett: a) a 1,9 % nikkeltartalmú nikkelérc esetében CF = 20 %; valamint b) a nikkeltartalom minden 0,1 %-os változása esetén a CF 1 %-kal nő/csökken (azonos előjellel).” A 7/2017 EÁFFM rendelet a következőképp határozza meg a HPM fogalmát: „a fémes ásványok egy adott értékesítési helyen, FOB (Bérmentve a hajófedélzetre) paritással, minden egyes fémes ásvány esetében külön meghatározott ára”, míg a HMA fogalmát a következőképp: „a fémes ásványok előző havi, közzétett átlagárából, illetve a fémes ásványoknak a közzétett, jegyzett ára alapján az ügylet napján érvényes árból számított ár”. A HMA összegét a miniszter határozza meg havonta, olyan nemzetközi árakra hivatkozással, mint a nikkel Londoni Fémtőzsdén (LME) jegyzett ára.

(460) Bár a nikkelérc szabályozott referenciaárának (HPM) számítási képlete valóban tartalmazza a nikkelérc nemzetközi árát, a képletben egy jelentős korrekciós tényező is található, amely biztosítja, hogy Indonéziában a belföldi nikkelércárak számottevően elmaradjanak a nemzetközi áraktól.

(461) Az árszabályozás kifejezetten mutatja az indonéz kormány azon szándékát is, hogy az árakat a belföldi rozsdamentesacél-ágazat érdekeit szem előtt tartva a szokásos piaci feltételeket tükröző árszint alatt tartsa. A mechanizmus célja a nemzetközi piaci árnál jelentősen alacsonyabb ár elérése volt. Ezt az indonéz kormány különféle nyilatkozatai is megerősítették. Ez az ármegállapítási mechanizmus az indonéz kormány szakpolitikai célkitűzéseinek elérésében is fontos szerepet játszott, mivel biztosította, hogy a bányavállalatok továbbra is termelhessenek és elláthassák inputokkal a downstream ágazatot, tekintettel arra, hogy az indonéz kormány a kohók támogatásával számos bányavállalat megélhetését veszélybe sodorta.

(462) Az EÁFFM 253.Pers/04/SJI/2020 számú, az ásványi ércek referenciaárának új szabályozásáról szóló sajtóközleménye ([98]) megerősíti az indonéz kormány azon fő célkitűzését, hogy a szabályozott ármechanizmus segítségével a nikkelérc árát alacsony szinten tartsa, és ezáltal kedvezzen a belföldi kohóiparnak, miközben az áron keresztül biztosítja a nikkelérctermelés folytatását is. A megbízott ásvány- és szénügyi főigazgató nyíltan kifejti, hogy „a kormány a HPM-et a nemzetközi árszint alatt határozta meg annak érdekében, hogy növelje a kohók méretgazdaságosságát”, valamint hogy „minél alacsonyabb a HPM, annál gazdaságosabban működnek a kohók. A HPM-et mindig úgy állapítjuk meg, hogy a nemzetközi piaci ár alatt legyen”. Yunus Saefulhak, a minisztériumnak az ásványipari vállalkozások fejlesztéséért felelős igazgatója szemléltette, hogy miként állapítják meg a HPM-et a nemzetközi árnál alacsonyabb összegben. „Ha például a nemzetközi piacon az ár 60 USD (nedves tonnánként), akkor a mi árunk (vagyis az indonéziai ár) 30 USD (nedves tonnánként)” ([99]).

(463) Más beszámolók szerint az indonéz kormány aktívan szem előtt tartja a kohók érdekeit a nikkelérc árának megállapításakor. A megbízott ásvány- és szénügyi főigazgató megerősítette, hogy célja „igazságot [szolgáltatni] a kohászati vállalkozásoknak, amelyek a lehető legalacsonyabb árakat akarják. Másrészről azonban biztosítani kell, hogy a nikkelbányászati tevékenység elégséges haszonkulcsot biztosítson a bányászat számára” ([100]), és hozzátette, hogy „[t]ermészetesen figyelembe kell venni, hogy a számítás után az ásványi anyagok átlagára még mindig 30 százalékkal a nemzetközi ár alatt van. Ezáltal olyan beruházási környezetet kívánunk teremteni Indonéziában, amely a kohászati vállalkozásokat feldolgozó és finomító létesítmények építésére ösztönzi” ([101]). A szabályozott – és a piaci viszonyoktól elrugaszkodott – nikkelércár csak úgy tud működni, ha párhuzamosan kiviteli tilalmat is bevezetnek, amely megfosztja a bányavállalatokat a többi értékesítési lehetőségtől és az árakat érintő korlátozások oly módon való kijátszásának esélyétől, hogy termékeiket külföldön magasabb áron értékesítik.

([98]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([99]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([100]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf
([101]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf

(464) Azáltal, hogy a bányavállalatok számára korlátozásokat vezetett be a nikkelérc kivitelére vonatkozóan, és más intézkedéseket is hozott, ideértve különösen i. a nikkelércárakat mesterségesen alacsonyan tartó árszabályozást és ii. a túlkínálatot és nyomott árakat eredményező belföldi feldolgozási követelményeket, az indonéz kormány gazdaságilag irracionális helyzetbe hozta a nikkelbányászattal foglalkozó vállalatokat, és arra kényszerítette őket, hogy a nikkelércet belföldön, mesterségesen alacsony szintre leszorított árakon értékesítsék azon lényegesen magasabb árak helyett, amelyeket egyébként az engedélyezési kötelezettség és az ármegállapítási mechanizmus hiányában jóval nagyobb számú potenciális vásárlótól kaphattak volna. A nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatokat tehát megfosztják az észszerű kereskedelmi választás lehetőségétől, és arra késztetik őket, hogy megfeleljenek az indonéz kormány azon szakpolitikai célkitűzésének, hogy kedvezzen a rozsdamentesacél-ágazatnak.

(465) Az indonéz kormány által biztosított indonéziai nikkelércтermelési és -felhasználási adatok alapján, feltételezve, hogy ezek az adatok helytállóak, amint azt az indonéz kormány állítja (lásd a (348) és (351) preambulumbekezdést), a megtermelt nikkelérc mennyisége lényegesen magasabb, mint a felhasznált nikkelérc mennyisége.

(466) Más szavakkal, ezek az intézkedések együtt az indonéz kormány részéről a nikkelércbányászattal foglalkozó társaságok kifejezett és megerősítő felhatalmazásának vagy utasításának minősülnek annak érdekében, hogy a kohóknak a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosítsanak nikkelércet. Az indonéz kormány szerepe bányászati ágazatban jóval túlmutatott a piac szabályozójaként történő szokásos beavatkozáson. A releváns intézkedések nemcsak a piac általános vonatkozásait szabályozták, hanem sajátos magatartást írtak elő a bányavállalatoknak, az érc belföldi feldolgozására kötelezve őket az exportpiacok lezárásával, valamint jelentősen a nemzetközi piaci árak alatti árakat előíró szabályozással. Mindezeket az intézkedéseket annak érdekében hozták, hogy a bányavállalatok a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosítsanak nikkelércet a downstream ágazat javára. Ezt a szándékot számos politikai nyilatkozat és fellépés világossá tette.

(467) Az indonéz kormány azzal, hogy a bányavállalatokat kötelezte ezen intézkedések betartására (többek között szankciók és engedélyek visszavonása révén, lásd a (337)–(375) preambulumbekezdést), megfosztotta őket attól a lehetőségtől, hogy a piaci megfontolások alapján szabadon megválasszák termelési és értékesítési stratégiájukat. Más szóval, ezek az intézkedések egyértelműen „kimutatható kapcsolatnak" minősülnek a kormányzati aktus és a magántulajdonban lévő bányavállalatok magatartása között. Az indonéz kormány a bányavállalatokat vette igénybe arra a célra, hogy támogassa a kohókat és a rozsdamentesacél-gyártókat. Ezenkívül a Bizottság már megjegyezte, hogy az indonéz kormány a kormányzati feladatainak részeként irányítja és ellenőrzi a természeti erőforrások, többek között a nikkelérc bányászatát (lásd a (374) preambulumbekezdést). A nikkelérc biztosítása ezért olyan funkcióként kezelhető, amelynek ellátása szokásos esetekben a kormányzat feladata lenne szabályozási hatásköreinek gyakorlásánál fogva.

(468) Az indonéz kormány ugyanis ahelyett, hogy a nikkelércet a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében közvetlenül a rozsdamentesacél-ágazatnak biztosította volna azon közpolitikai céljainak elérése érdekében, hogy az alacsony nikkelércárakon keresztül olvasztási kapacitásokat vonzzon az országba, számos gondosan célzott törvénnyel és rendelettel a bányavállalatokat késztette arra, hogy így járjanak el az indonéz kormány nevében.

(469) Az érdekelt felek végső tájékoztatásához fűzött észrevételeiben az indonéz kormány először is kifogásolta a (374) preambulumbekezdésben az 1945. évi alkotmányra való hivatkozást, mivel az meglátása szerint teljesen irreleváns a pénzügyi hozzájárulás megállapításával összefüggésben. Ebben a tekintetben az indonéz kormány emlékeztetett az állami szuverenitás elvére, amely magában foglalja a nemzeti erőforrások feletti szuverenitás elvét is, amelyet a WTO vizsgálóbizottsága is elismert a *Kína – Nyersanyagok* ügyben ([102]).

(470) A Bizottság elöljáróban megjegyezte, hogy az 1945. évi alkotmányra való hivatkozás nem sérti az állam szuverenitásának elvét, beleértve a természeti erőforrások feletti szuverenitás elvét is. Valójában a Bizottság nem kérdőjelezte meg az indonéz kormány politikai és szabályozási döntések meghozatalára való lehetőségét vagy képességét. A Bizottság a (374) preambulumbekezdésben az 1945-ös alkotmány és a bányászatról szóló 2009. évi törvény alapján egyedül azt a ténymegállapítást fogalmazta meg, hogy Indonéziában minden ásványkincs köztulajdonban lévő természeti erőforrás, amelyet az állam ellenőriz és hasznosít. A Bizottság hivatkozása, amely az 1945-ös alkotmány a 33. cikkének (2) bekezdésére korlátozódott, nem állapította meg, hogy az indonéz kormány pénzügyi hozzájárulást nyújtott volna a nikkelérc megfelelő díjazásnál jóval kevesebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításával összefüggésben. Az 1945. évi alkotmány relevanciáját az indokolja, hogy a bányászati ágazatot ténylegesen szabályozó, a bányászatról szóló 2009. évi törvény preambuluma kétszer is

([102]) Vizsgálóbizottsági jelentések, *Kína – Különféle nyersanyagok kivitelével kapcsolatos intézkedések*, WT/DS394/R, Add.1 és Corr.1, WT/DS395/R, Add.1 és Corr.1, WT/DS398/R, Add.1 és Corr.1, elfogadva: 2012. február 22., a Fellebbezési Testület WT/DS394/AB/R, WT/DS395/AB/R és WT/DS398/AB/R jelentésével módosított változatában, DSR 2012:VII, 3 501. o., 7.378 és 7.380. pont.

hivatkozik a 33. cikkre, és biztosítja az 1945. évi alkotmányban foglalt elv végrehajtását. A Bizottság megjegyezte továbbá, hogy az állami szuverenitás elve nem zárja ki, hogy bizonyos, az indonéz kormány által szabadon elfogadott politikai és szabályozási döntések – az összes többi rendelkezésre álló bizonyítékkal együtt – az indonéz kormány WTO keretében fennálló kötelezettségeinek tekintetében pénzügyi hozzájárulásnak minősüljenek. Ugyanis a Kína – Nyersanyagok ügyben a vizsgálóbizottság – noha elismerte, hogy „a nemzetközi megállapodások – például a WTO-egyezmény – megkötésének képessége a szuverenitás gyakorlásának alapvető példája” ([103]), ugyanakkor emlékeztetett arra, hogy „a tagoknak a természeti erőforrások feletti szuverenitásukat a WTO keretében fennálló kötelezettségeiknek megfelelően kell gyakorolniuk” ([104]). Következésképpen az ügy érdemét tekintve a Kína – Nyersanyagok ügyben a vizsgálóbizottság azt ajánlotta ([105])– és ezt a Fellebbezési Testület fenntartotta ([106]) –, hogy Kína hozza a bizonyos nyersanyagokra kivetett kiviteli vámját és az azokra megállapított exportkvótáját összhangba a WTO keretében fennálló kötelezettségeivel. Ezért a Bizottság az Alkotmányra való hivatkozást a jogi háttér megértése szempontjából relevánsnak ítélte meg, és elutasította ezt a kifogást.

(471) Az indonéz kormány azt is állította, hogy a Bizottság által idézett bányászati törvények, rendeletek és politikák nem relevánsak a pénzügyi hozzájárulás megállapítása szempontjából, mivel nem avatkoznak be a gazdasági szereplők között létrejövő kereskedelmi ügyletekbe. Az indonéz kormány azzal érvelt, hogy a Bizottság tévesen értelmezte a számos rendelkezésben szereplő „ellenőrzés” szó jelentését, amely valójában a bányászati vállalkozások irányítására és felügyeletére vagy az illegális bányászat elleni küzdelemre és a bányászat által okozott környezeti károk megelőzésére, valamint annak biztosítására irányuló tevékenységekre utal, hogy a bányászati feltárások teljes mértékben összhangban legyenek a helyes bányászati gyakorlattal. E tekintetben az indonéz kormány hivatkozott a bányászatról szóló 2009. évi törvény XIX. fejezetében és az 55/2010 korm. rendelet 3. cikkében szereplő irányítás, felügyelet, állami védelem és végrehajtási iránymutatás fogalommeghatározásaira, és szorgalmazta, hogy a Bizottság a jogszabályok egészét vegye figyelembe, beleértve a végrehajtási intézkedéseket is, nevezetesen az 55/2010 korm. rendeletet. Az indonéz kormány azon a véleményen volt, hogy ezek a rendelkezések nem igazolták, hogy beavatkozott volna a magánvállalatok közötti ügyletekbe, és arra utasította volna a bányavállalatokat, hogy nikkelércet a megfelelő díjazásnál jóval kevesebb összeg megfizetése ellenében biztosítsák.

(472) Pontosabban, az indonéz kormány vitatta a Bizottság által a (327) preambulumbekezdésben a nikkelérc piacán neki tulajdonított szerepet, hivatkozva a helyes bányászati szabályok végrehajtásáról, valamint az ásvány- és szénbányászat felügyeletéről szóló, 26/2018 korm. rendeletre, az 55/2010 korm. rendelet végrehajtási rendeletére, amely kimondja, hogy az indonéz kormány feladata csupán a helyes bányászati elvek és gyakorlatok megvalósításának felügyelete és az azzal kapcsolatos iránymutatás.

(473) Az indonéz kormány azzal az állítással reagált a (374) preambulumbekezdésben található ténymegállapításra, miszerint minden természeti erőforrást az indonéz kormány ellenőriz, hogy szükséges ellenőriznie a bányászati ágazatot a bányászati tevékenységek kedvezőtlen hatásai, például a bányaterületekkel összefüggő környezetromlás és környezetszennyezés megakadályozása érdekében.

(474) A Bizottság mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy figyelembe kell vennie a bányászati ágazatra vonatkozó valamennyi hatályos jogszabályt vagy rendeletet, beleértve a végrehajtási rendeleteket is, hogy a pénzügyi hozzájárulással kapcsolatos következtetést tudjon levonni a nikkelérc megfelelő díjazásnál jóval kevesebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításával összefüggésben. Egy kizárólag részleges információkon és az ügy aktájában fellelhető bizonyítékokon alapuló jogi értékelés, amely figyelmen kívül hagy potenciálisan releváns információkat és bizonyítékokat, aláásná a Bizottság ténymegállapításainak pontosságát és megfelelőségét. Az indonéz kormány állításával ellentétben tehát a Bizottság jogi kötelezettsége volt az összes releváns bizonyíték elemzése. Ezért a Bizottság ezt az érvet elutasította.

(475) Ami a többi állítást illeti, azok az állítások, amelyek szerint a Bizottság tévesen értelmezte az „ellenőrzés” szó jelentését, és a bizonyos jogszabályokból származó, részleges, korlátozott idézetek önmagukban nem alkalmasak annak elérésére, hogy a Bizottság visszavonja ténymegállapításait.

(476) A Bizottság valóban nem vitatja, hogy az indonéz kormány irányításon és felügyeleten keresztül megvalósuló ellenőrzését az illegális bányászat elleni küzdelem, a környezeti károk megelőzése és a helyes bányászati gyakorlatok megvalósításának biztosítása érdekében is gyakorolja. Az indonéz kormány ellenőrzése azonban nem korlátozódik csak ezekre a tevékenységekre. Amint azt a vizsgálat és a bizonyítékok bőségesen igazolták, az indonéz kormány

([103]) Vizsgálóbizottsági jelentés, *Kína – Nyersanyagok*, i.m., 7.382. pont.
([104]) Vizsgálóbizottsági jelentés, *Kína – Nyersanyagok*, i.m., 7.381. pont.
([105]) Vizsgálóbizottsági jelentés, *Kína – Nyersanyagok*, i.m., 8.8. pont.
([106]) A Fellebbezési Testület jelentései, *Kína – Különféle nyersanyagok kivitelével kapcsolatos intézkedések*, WT/DS394/AB/R, WT/DS395/AB/R, WT/DS398/AB/R, elfogadva: 2012. február 22., DSR 2012:VII, 3295. o., 362. pont b) alpont.

általi ellenőrzés a belföldi feldolgozóipar fejlesztése átfogó célkitűzésének elérését is szolgálta, többek között a nikkelérc termelési és értékesítési árainak ellenőrzése révén. Az, hogy az ellenőrzésnek más párhuzamos és/vagy járulékos célkitűzései is lehetnek, nem csökkenti a fentiek valóságtartalmát. Ez már önmagában elegendő lenne ahhoz, hogy a Bizottság elutasítsa ezt az állítást.

(477) A teljesség kedvéért a Bizottság elemezte az irányítás, a felügyelet és az állami védelem kifejezéseknek a bányászatról szóló 2009. évi törvény XIX. fejezetében szereplő fogalommeghatározását is. A Bizottság megjegyezte, hogy a fogalommeghatározások arra az irányítási és felügyeleti tevékenységre utalnak, amelyet az indonéz központi kormányzat gyakorol a hatáskörébe tartozó tartományi és járási/városi szintű közigazgatásra a bányászati ágazat irányítása során. Ez egyértelműen kiderül az indonéz kormány által közölt, a meghatározásokat bevezető bekezdésekből, nevezetesen a 139. cikkből: „A miniszter irányítja a hatáskörébe tartozó tartományi és járási/városi önkormányzatokat a bányászati tevékenységek általuk végrehajtott igazgatása során”, valamint a 140. cikk (1) bekezdése: „A miniszter felügyeli a hatáskörébe tartozó tartományi és járási/városi önkormányzatokat a bányászati tevékenységek általuk végrehajtott igazgatása során”. Ezt tovább erősítik az indonéz központi kormányzathoz a bányászatról szóló 2009. évi törvény 6. cikke (1) bekezdésében n) pontjában rendelt feladatok: „az ásvány- és szénbányászat regionális önkormányzatok általi igazgatásának irányítása és felügyelete”. Ezért az irányítási és felügyeleti tevékenység (és annak fogalommeghatározása) az önkormányzati szinteknek az indonéz központi kormányzat általi irányítására és felügyeletére vonatkoznak. Ez azonban csupán az indonéz központi kormányzathoz rendelt feladatok egyike. A Bizottság például megjegyzi, hogy az indonéz kormány érvelésében nem hivatkozott a bányászatról szóló 2009. évi törvény III. fejezetére, amely kifejezetten „Az ásványi anyagok és a szén feletti ellenőrzés” címet viseli. Ezt az ellenőrzést az indonéz kormányzat minden szintjén gyakorolják (4. cikk (2) bekezdése: „a kormány és/vagy a regionális önkormányzatok hajtják végre”), szemben a XIX. fejezetben említett irányítási és felügyeleti tevékenységgel, amelyet kifejezetten az energiaügyi és ásványi erőforrásokért felelős miniszter gyakorol. Ezen túlmenően a bányászatról szóló 2009. évi törvény 5. cikke tovább részletezi az ellenőrzés fogalmát, kimondva, hogy „nemzeti érdekből […] a kormány […] politikát elfogadhat a belföldi ásvány- és/vagy szénszükségletek előnyben részesítéséről” ((1) bekezdés), valamint hogy „A nemzeti érdekek […] a termelés és az export felügyeletének biztosításával valósíthatók meg” ((2) bekezdés), továbbá hogy „A felügyelet megvalósítása során […] a kormány hatáskörrel rendelkezik bármely áru éves termelési mennyiségének meghatározására bármely tartományban” ((3) bekezdés). Az 5. cikkben említett felügyelet nagyon eltér a XIX. fejezetben említett felügyelettől. A felügyeletnek az indonéz kormány által jelentett, a bányászatról szóló 2009. évi törvény XIX. fejezetének 141. cikkében szereplő fogalommeghatározásában valóban nem szerepel a termelésre és az exportra történő hivatkozás. Az indonéz kormány nem szolgáltatott bizonyítékokat arra vonatkozóan, hogy az ellenőrzés fogalmát a 141. cikk felügyeletként határozza meg, sem pedig arra vonatkozóan, hogy az 5. cikkben említett felügyeletet a 141. cikk határozza meg. Valójában a felügyelet 141. cikkben szereplő fogalommeghatározása egyértelműen a „*140. cikkben meghatározott felügyeletre*” utal, azaz az indonéz központi kormányzat által a helyi kormányzati szintek felett a bányászati ágazat irányításában gyakorolt felügyeletre.

(478) Az indonéz kormány ismét az 55/2010 korm. rendelet 3. cikkére hivatkozva részlegesen értelmezi a jogszabályt. A Bizottság ugyanis bár nem vitatja az „iránymutatás” 3. cikkben szereplő meghatározását, megjegyzi, hogy ez nem releváns az ellenőrzés értékelése szempontjából. Ehelyett például releváns az a tény, hogy „A miniszter, a kormányzó vagy a helytartó, illetve a polgármester a hatáskörének megfelelően felügyeli a bányászati vállalkozások irányításának végrehajtását […]” (13. cikk (2) bekezdése), valamint hogy „A 13. cikk (2) bekezdésében említett felügyeletet a következők tekintetében kell végrehajtani: […] b. marketing” (16 cikk b) pontja), és végül, hogy „A marketing 16. cikk b) pontjában említett felügyeletének legalább a következőkre kell kiterjednie: a. az ásványianyag- és széntermelés és -értékesítés megvalósítására (azok minőségét, mennyiségét és árát is beleértve)” (22. cikk). Az indonéz kormány nem tárgyalta az indonéz kormány által végrehajtott ellenőrzés és a nikkelércár meghatározásába való beavatkozás ezen egyértelmű jogalapjainak egyikét sem.

(479) Ezen túlmenően, ami a 26/2018 EÁFFM rendeletet illeti, a Bizottság nem vitatta, hogy annak preambuluma szerint az indonéz kormány feladata csupán a helyes bányászati elvek és gyakorlatok végrehajtásának felügyelete és az azzal kapcsolatos iránymutatás. A Bizottság úgy véli, hogy ez a kijelentés önmagában nem elegendő az indonéz kormány szerepének leírásához. Éppen ellenkezőleg, meg kell jegyezni, hogy a helyes bányászati gyakorlatok fogalommeghatározása szerint ez „magában foglalja […] b. a bányászati tevékenység irányítását” (3. cikk (2) bekezdésének b) pontja), amely viszont „magában foglalja a következők végrehajtását: a. marketing” (3. cikk (4) bekezdésének a) pontja). Ezeket a marketinggel kapcsolatos rendelkezéseket a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek és a bányászati műveletekre és kitermelésre vonatkozó különleges tevékenységi engedélyek birtokosai hajtják végre és ez „magában foglalja legalább a következőket: […] c. az ásványi anyagok és a szén eladási ára, amelyre az ásványi anyagok referenciaára, illetve a szén referenciaára vagy a miniszter által meghatározott eladási ár irányadó; d. a vonatkozó adásvételi szerződések árazása, amelyre az ásványi anyagok referenciaára, illetve a szén referenciaára irányadó” (30. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontja). Az indonéz kormány ebben az esetben is szelektíven válogatott idézetekre támaszkodott, és beadványában szándékosan nem tárgyalta az idézett jogszabályok legrelevánsabb rendelkezéseit. A Bizottság ezért elutasította ezeket az állításokat.

(480) Az indonéz kormány továbbá fenntartotta, hogy a nikkelércbányászok és -kohók teljesen szabadon, az indonéz kormánytól függetlenül tárgyalhattak üzleti tranzakcióikról, többek között a nikkelérc áráról is. Az indonéz kormány szerint a HPM i. a jogdíjak megfizetését és ii. a tisztességes üzleti magatartást volt hivatott biztosítani, így a HPM a nikkelérc kötelező minimális áraként is szolgált.

(481) A Bizottság már az elején megjegyezte, hogy önmagában ellentmondásos, ha az indonéz kormány egyrészt azt állítja, hogy a nikkelércbányászok és -kohók teljesen szabadon tárgyalhattak a nikkelérc áráról, másrészt pedig fenntartja, hogy a HPM kötelező minimális árként szolgált. Önmagában a HPM létezése és szerepe azt mutatja, hogy a nikkelércbányászok és -kohók nem teljesen szabadon tárgyalhatnak a nikkelérc áráról. Ezen túlmenően annak az állításnak, miszerint a HPM egy minimális ár, ellentmondanak az ügy aktájában található megdönthetetlen bizonyítékok, amely azt mutatják, hogy a nikkelércárak a gyakorlatban megegyeztek a HPM-mel mind az egymással kapcsolatban álló, mind a független felek közötti ügyletek esetében az egész időszak során (lásd az (518) preambulumbekezdést). Ez azt mutatja, hogy a HPM egy szabályozott és kötelező ármechanizmus volt, amelyet minden fél betartott, és az önkényes korrekciós tényezőnek köszönhetően annak szerkezetét úgy alakították ki és hajtották végre, hogy biztosítsák, hogy a nikkelércárak jelentősen alatta maradnak a nemzetközi nikkelércáraknak. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(482) Válaszul arra a ténymegállapításra, hogy az indonéz belföldi árakat jelentősen a nemzetközi árak alatt tartják, az indonéz kormány kijelentette, hogy semmilyen szabályozás nem avatkozik be ilyen módon. Az indonéz kormány ezzel szemben azt állította, hogy a 7/2017 EÁFFM rendelet szerint a HPM-et az uralkodó piaci ár alapján határozzák meg, és hogy annak a 11/2020 EÁFFM rendelet szerinti kötelező bevezetése azt mutatja, hogy az indonéz kormány hogyan igazodik a nemzetközi árakhoz, mivel a HPM része a HMA, amelynek egyik eleme a nemzetközi ár. Ennek ellenére az indonéz kormány fenntartotta, hogy az ügyletek során a kereskedelmi döntések teljes mértékben a felek belátására voltak bízva és az indonéz kormány nem avatkozott be.

(483) A Bizottság annak megalapozatlansága miatt határozottan elutasította az indonéz kormány állítását. Ugyanis noha az igaz, hogy a HPM a HMA-ra hivatkozik, amely pedig a nikkel Londoni Fémtőzsdén jegyzett nemzetközi árát tükrözi, a HMA-t ezután – a (460) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint – egy önkényesen megállapított korrekciós tényezővel kiigazítják. Ez a korrekciós tényező bevezeti egy jelentős „diszkont vagy felár alkalmazását az értékesítendő áru minőségéhez igazodva" (a 2946 K/30/MEM/2017 EÁFFM rendelet melléklete), amely biztosítja, hogy a belföldi nikkelércárakat mindig a nemzetközi szint alatt tarthassák. Ezért a Bizottság ezt az érvet elutasította.

(484) A közjogi szervként eljáró bányavállalatok szerepével kapcsolatban az indonéz kormány a (373) preambulumbekezdésre hivatkozva azt állította, hogy soha nem hatalmazta fel azokat kormányzati feladatok ellátására, és nem szerepel erre vonatkozó bizonyíték az ügy aktájában.

(485) Az indonéz kormány a (375) preambulumbekezdésre reagálva azt is pontosította, hogy soha nem határozta meg, hogy a bányavállalatoknak mely feleknek kellene értékesíteniük a nikkelércet további feldolgozás céljából. Az indonéz kormány különösen a bányászatról szóló 2009. évi törvény 104. cikkének (1) bekezdésére hivatkozott, amelyek megfogalmazása („együttműködhet") arra utal, hogy a bányavállalatok szabadon együttműködhetnek más gazdasági szereplőkkel.

(486) A Bizottság megállapította, hogy az a ténymegállapítás, miszerint a nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatok közjogi szervként járnak el, a megdönthetetlen bizonyítékokból és az ezekből következő, a (371)–(445) preambulumbekezdésben kifejtett ténymegállapításokból fakad. Az arra vonatkozó utasításokat illetően, hogy a bányavállalatok mely feleknek értékesítsék a nikkelércet, a Bizottság elismerte, hogy az indonéz kormány nem kényszeríti közvetlenül a bányavállalatokat más bányászati engedéllyel vagy különleges bányászati engedéllyel rendelkező felekkel való együttműködésre. A bányászatról szóló 2009. évi törvény 102. cikke értelmében azonban a bányavállalatok kötelesek növelni termelésük hozzáadott értékét. Ha erre önállóan nem képesek, akkor viszont kötelesek együttműködni más bányászati engedéllyel vagy különleges bányászati engedéllyel rendelkező felekkel. Amint az együttműködés mellett döntenek, a bányászatról szóló 2009. évi törvény jelentősen korlátozza a potenciális együttműködő partnerek számát, a 103. cikkben kimondva, hogy a kilépő termékeket Indonéziában belföldön kell feldolgozni, és az azok feldolgozásában való részvételt a (különleges) bányászati engedéllyel rendelkező felekre korlátozza. Emellett a (különleges) bányászati engedélyeket az indonéz kormány bocsátja ki. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(487) Az indonéz kormány továbbá azt állította, hogy soha nem határozta meg, mely vállalatok jogosultak nikkelércet kitermelni és mely területeken. Kijelentette, hogy a bányászati engedélyek ellenőrző és szabályozó funkciót töltenek be annak érdekében, hogy a tevékenységek ne ütközzenek egymással, és ne fordulhasson elő a kiadott engedélyekkel való visszaélés. Ennek alátámasztására az indonéz kormány a 7/2020 EÁFFM rendeletre hivatkozott, amely kimondja, hogy a bányászati engedélyek célja a jogbiztonság garantálása, a bányászati tevékenység eredményességének és eredményességének biztosítása, valamint az üzleti tevékenységek fejlesztésének ösztönzése. Az indonéz kormány ismét felkérte a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a végrehajtási rendeleteket is, például az

ásvány- és szénbányászati vállalkozásokról szóló 25/2018 EÁFFM rendeletet, amely elmagyarázza a nikkelérc kitermelésének megtervezését és adminisztratív lépéseit. A kötelező éves munkatervekkel és költségvetésekkel (RKAB) kapcsolatban az indonéz kormány emlékeztetett arra, hogy a kitermelendő nikkelérc mennyisége a vállalatok által készített feltárási és megvalósíthatósági tanulmány megállapításaitól függ. Az indonéz kormány mindaddig jóváhagyja a kötelező éves munkatervet és költségvetést, amíg az összhangban van a megvalósíthatósági tanulmánnyal, és csak azt követeli meg a bányavállalatoktól, hogy az ásványi anyagokat egy bizonyos tisztasági szint eléréséig tovább dolgozzák fel. Az indonéz kormány azzal érvelt, hogy ez a követelmény normális, és nem kapcsolódik a rozsdamentesacél-ágazathoz.

(488) A Bizottság megjegyezte, hogy a bányászati engedély kiadásának különböző céljai nem befolyásolták azt a ténymegállapítást, miszerint az indonéz kormány a bányászati engedélyek segítségével határozza meg, hogy mely vállalkozások számára engedélyezett a nikkelérc kitermelése. Ezenkívül a Bizottság megjegyzi, hogy az indonéz kormány nem vitatta azt a ténymegállapítást, miszerint az indonéz kormány nemzeti és helyi szintű tervezési határozatokkal határozza meg, hogy mely területeken szabad nikkelércet kitermelni. Ezenkívül a Bizottság megerősítette, hogy elemzésében figyelembe vette a 25/2018 EÁFFM rendeletet, és ez nem vezetett az e rendeletben foglaltaktól eltérő ténymegállapításokhoz. Végül, ami a kötelező éves munkaterveket és költségvetéseket illeti, a Bizottság megjegyezte, hogy az indonéz kormány nem bocsátott rendelkezésre teljes körű megvalósíthatósági tanulmányokat, és kerülte az azzal kapcsolatos megbeszéléseket, hogy az egyes vállalatok számára miként határozzák meg a termelési célokat, majd ezt követően miként követi nyomon a megvalósíthatósági tanulmány által lefedett időszakban ténylegesen elért termelést és adott esetben miként avatkozik be. A Bizottságnak az alaprendelet 28. cikke alapján levonható következtetésekre kellett támaszkodnia, mivel az indonéz kormány nem működött együtt e fontos vonatkozásban. Ezeket az állításokat tehát nem támasztottál alá és ezért azokat a Bizottság elutasította.

(489) Válaszul a (393) preambulumbekezdésben foglalt következtetésre, miszerint a nikkelércbányászok nagy része az indonéz kormány tulajdonában van, az indonéz kormány emlékeztetett arra, hogy a 2003. évi 19. törvény 2. cikke értelmében az állami tulajdonú vállalatokat az üzleti tevékenységükből származó nyereség maximalizálása céljából hozzák létre.

(490) Ezzel kapcsolatban az indonéz kormány azt állította, hogy a bányavállalatok megbízásának és utasításának megállapításához írott jogszabályra lenne szükség, ami jelen esetben hiányzik. Az indonéz kormány a szénágazatot hozta fel példaképpen, ahol a 2019. évi 261. EÁFFM rendelet maximális árat vezetett be az állami villamosenergia-termelésre szánt szénre. Az indonéz kormány azt állította, hogy ezzel ellentétben a nikkelérc- vagy a rozsdamentesacél-ágazat esetében nem létezik ilyen maximális ár. Az indonéz kormány megismételte, hogy az egyetlen követelmény a nikkelérc további feldolgozása egy bizonyos minimális tisztasági fok eléréséig a 25/2018 EÁFFM rendelettel összhangban.

(491) Az indonéz kormány fenntartotta, hogy a jelen ügyben a megbízás és utasítás meglétére utaló három elem, amelyeket a WTO vizsgálóbizottsága az *Egyesült Államok – Exportkorlátozások* ügyben ([107]) részletezett, egyike sem található meg. Hozzátette, hogy a megbízást és utasítást még csak meg sem lehet állapítani egy kormányzati intézkedés gazdasági hatásai alapján, hivatkozva a WTO-vizsgálóbizottság *Egyesült Államok – A Kanadából származó puhafa fűrészárukra kivetett kiegyenlítő intézkedések* ügyben ([108]) hozott ítéletére.

(492) A Bizottság megállapította, hogy az a tény, hogy az állami tulajdonú vállalatokat a jogszabályoknak megfelelően, nyereségmaximalizálási célzattal hozták létre, nem kérdőjelezi meg az állami tulajdont és az összes többi elemet, amelyek alátámasztják azt a következtetést, hogy a nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatok közjogi szervként jártak el. A kötelező belföldi feldolgozási kötelezettségekre, az exportkorlátozásokra és a kötelező ármegállapítási mechanizmusra vonatkozó intézkedések megléte mind azt jelzi, hogy ezeket az állami tulajdonú vállalatok és más bányavállalatok nagyon távol voltak attól, hogy a nyereségmaximalizálásra törekedjenek, mivel irracionális gazdasági magatartásra kényszerültek amiatt, hogy az érc belföldi feldolgozására kötelezték őket és megtiltották számukra a kivitelt, ezáltal elestek annak lehetőségétől, hogy magasabb árat kapjanak a termékért a nemzetközi piacokon. Belföldön is csak a kormány által meghatározott alacsony áron (azaz a HPM-en) tudtak értékesíteni. Ezért az indonéz kormány által létrehozott jogi környezet objektíve összeegyeztethetetlen e társaságok azon állítólagos jogalkotási céljával, hogy maximalizálják nyereségüket.

([107]) A vizsgálóbizottság jelentése, *Az Egyesült Államok – Az exportkorlátozásokat támogatásként kezelő intézkedések*, WT/DS194/R, elfogadva: 2001. augusztus 23., 8.29. pont.

([108]) A vizsgálóbizottsági jelentése, *Egyesült Államok – A Kanadából származó puhafa fűrészárukra kivetett kiegyenlítő intézkedések*, WT/DS533/R, a WTO-tagok számára közzétéve: 2020. augusztus 24., 7.600 és 7.606. pont.

(493) A megbízással és utasítással kapcsolatban a Bizottság már elöljáróban megjegyezte, hogy fő ténymegállapításaiban arra a következtetésre jutott, hogy a nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatok közjogi szervként jártak el. Ezért még ha az indonéz kormány ezen állítása megalapozott is lenne (ami nem áll fenn), ez nem lenne semmilyen hatással a kormány vagy közjogi szerv által nyújtott pénzügyi hozzájárulásra vonatkozó következtetésre. Lényegében a Bizottság a (446)–(499) preambulumbekezdésben bizonyította a bányavállalatok indonéz kormány általi megbízásának és utasításának meglétét. A fellelt bizonyítékok kapcsán a Bizottság úgy ítélte meg, hogy azok megfelelnek a WTO vonatkozó ítélkezési gyakorlatában részletezett feltételeknek és követelményeknek. Amint arra a Bizottság a (448) preambulumbekezdésben emlékeztetett, az *Egyesült Államok – Exportkorlátozások* ügyben tett ténymegállapításokat a Fellebbezési Testület megállapításaival együtt kell értelmezni, amint azt a WTO-vizsgálóbizottság az *Egyesült Államok – A Kanadából származó puhafa fűrészárukra kivetett kiegyenlítő intézkedések* ügyben is elismerte. Az indonéz kormány által hozott, egymással összefüggő intézkedések, többek között a belföldi feldolgozási kötelezettségek, az exportkorlátozások és a kötelező ármegállapítási mechanizmus, valamint az ezekkel kapcsolatban tett nyilatkozatok azt mutatták, hogy az indonéz kormány szándékosan hajtotta végre ezeket az intézkedéseket annak érdekében, hogy megbízást vagy utasítást adjon a nikkelérc-beszállítóknak, hogy a nikkelércet a megfelelő díjazásnál jóval kevesebb összeg megfizetése ellenében biztosítsák. Ezért a szóban forgó intézkedések hatásai nem véletlenszerűek, illetve csupán e politikák gazdasági hatásainak „melléktermékei" voltak. A Bizottság ezért elutasította ezeket az állításokat.

(494) A (405)–(413) preambulumbekezdésben említett kiviteli tilalomra hivatkozva az indonéz kormány azt állította, hogy nem az volt a célja, hogy torzítsa a nikkelérc árát Indonéziában, hanem az ásványkincsek megőrzése és a környezetvédelem. Az indonéz kormány azt is megismételte, hogy a nikkelérccel kapcsolatos ügyleteket önállóan, az indonéz kormány beavatkozása nélkül bonyolították le, és ezek során a HPM, amelyet az uralkodó nemzetközi piaci ár és gyakorlatok határoznak meg, minimális árként szolgált.

(495) E tekintetben az indonéz kormány emlékeztetett a WTO-vizsgálóbizottság Egyesült Államok – Exportkorlátozások ügyben hozott ítéletére, ahol a vizsgálóbizottság úgy ítélte meg, hogy összeegyeztethetetlen a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodással ([109]), ha egy intézkedésre adott puszta reakció alapján az exportkorlátozásokat pénzügyi hozzájárulásként kezelik. A vizsgálóbizottság megállapította, hogy a pénzügyi hozzájárulás meglétét a kormány intézkedésére hivatkozva kell bizonyítani. A szóban forgó esetben az indonéz kormány azt állította, hogy egyszerűen csak ellátja feladatait, és a nikkelércre vonatkozó politikája nem támogatás-nyújtásra irányuló intézkedés. Az indonéz kormány kijelentette, hogy a Bizottság ténymegállapításai a nikkelércre vonatkozó politikájára adott reakcióra vagy annak hatására vonatkoznak.

(496) A Bizottság hivatkozott a (493) preambulumbekezdésben szereplő érveire, és megjegyezte, hogy a pénzügyi hozzájárulás meglétére vonatkozó ténymegállapításai nem csupán az Indonézia által bevezetett exporttilalmon alapulnak, hanem az indonéz kormány által hozott intézkedések és mechanizmusok összességén, ideértve nevezetesen a belföldi feldolgozási kötelezettséget, a kötelező éves munkatervet és költségvetést, az elidegenítési kötelezettséget, a nikkelércre vonatkozó ármegállapítási mechanizmust és a bányavállalatok „létfontosságú nemzeti objektumként" való kijelölését. Mindezen intézkedések összehangolt alkalmazása az indonéz kormány szándékos fellépésére utal annak érdekében, hogy elérje szakpolitikai célkitűzését, vagyis azt, hogy gazdasági előnyt biztosítson a nikkelfeldolgozó ágazat, főként a hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártói számára. A Bizottság ezért megalapozatlannak ítélte és elutasította az állítást.

(497) A (330) preambulumbekezdésben az indonéz kormány nikkelércre vonatkozó politikája, valamint az indonéz és a kínai kormány közötti együttműködés közötti kapcsolatot illető ténymegállapításra válaszul az indonéz kormány azt állította, hogy az indonéz és a kínai kormány között létrejött, a kétoldalú gazdasági és kereskedelmi együttműködés kiterjesztéséről és elmélyítéséről szóló megállapodás nem áll kapcsolatban a nikkelérc megfelelő díjazásnál jóval kevesebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításával. Az indonéz kormány szerint a kínai kormánnyal való együttműködése nem korlátozódott a rozsdamentesacél-ágazatra. Az indonéz kormány mindenesetre emlékeztetett arra, hogy bármely nemzetközi megállapodás végrehajtása az indonéz jog hatálya alá tartozik, amely minden indonéz piaci szereplőre vonatkozik.

(498) A Bizottság megjegyezte, hogy a kínai és az indonéz kormány között létrejött és e vizsgálatban megállapított együttműködés azt mutatta, hogy az indonéz nikkelérchez való hozzáférés volt Kína Morowali projektben való részvételének egyik fő célkitűzése. Az indonéz és a kínai kormány között létrejött, a kétoldalú gazdasági és kereskedelmi együttműködés kiterjesztéséről és elmélyítéséről szóló megállapodás 2011-re nyúlik vissza, amikor is a nikkelérc Kínába irányuló exportja jelentős volt, amint azt a 2. táblázat mutatja, és a 2014-es kiviteli tilalom még nem volt hatályban. Mindazonáltal a megállapodásban már szerepelt az „acélágazatra" (III. cikk) mint az egyik együttműködési területre való hivatkozás, mivel a bányászatról szóló 2009. évi törvény 5 éves türelmi időszak biztosításával már előírta a belföldi feldolgozási kötelezettséget. Mindenesetre a Kínával való együttműködés célkitűzése nem befolyásolja a nikkelérc megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításának kiegyenlíthetőségére vonatkozó ténymegállapításokat, mivel csupán arra a környezetre vonatkozott, amelyben a program végrehajtásra került. A programmal kapcsolatos ténymegállapítások szempontjából az indonéz kormány által hozott intézkedések voltak relevánsak. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

([109]) A vizsgálóbizottság jelentése, *Egyesült Államok – Exportkorlátozások*, i. m., 8.34. pont.

Következtetés

(499) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy bőséges bizonyítékok álltak rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy az indonéz kormány által hozott intézkedések kifejezett szándéka az volt, hogy megbízást vagy utasítást adjanak a nikkelbányászattal foglalkozó társaságoknak arra, hogy feleljenek meg a rozsdamentesacél-ágazat javát szolgáló szakpolitikai célkitűzéseknek, oly módon, amely – a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) pontjának iii. és iv. alpontja szerinti vonatkozó WTO-normával összhangban értelmezett és alkalmazott – alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iii. és iv. alpontja értelmében kiegyenlíthető támogatásnak minősül.

4.4.3.2.2. Gazdasági előny

(500) A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatok közjogi szervnek minősülnek, és/vagy azokat az indonéz kormány megbízta vagy utasította arra, hogy nikkelércet biztosítsanak a rozsdamentesacél-ágazat számára.

(501) A következő lépésben a Bizottság felmérte, hogy a közjogi szervként eljáró, illetve az indonéz kormány által megbízott vagy irányított bányavállalatok valóban a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosítottak-e nikkelércet. Ehhez arra volt szükség, hogy a Bizottság egy megfelelő referenciaértékhez képest részletesen elemezze az indonéziai piaci fejleményeket.

(502) Az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdésével, 5. cikkével, valamint 6. cikkének d) pontjával összhangban a Bizottság a kiegyenlíthető támogatások összegét a vizsgálati időszakban a kedvezményezettnek juttatott azonosított gazdasági előny alapján értékelte.

(503) A Bizottság ezért először azt értékelte, hogy az indonéz bányavállalatok által megállapított árak megfelelő referenciaértéknek tekinthetők-e.

(504) A (435)–(437) preambulumbekezdésben említettek szerint a vizsgálat feltárta, hogy a nikkelércárak megállapítása során olyan kormányzati ármegállapítási mechanizmust és egyéb kormányzati beavatkozásokat alkalmaztak, amelyek megakadályozták, hogy a kereslet és kínálat normális piaci dinamikája határozza meg az árakat.

(505) Amint arra a (458) preambulumbekezdés emlékeztet az indonéz kormány már 2010-ben szabályozni kezdte a nikkelérc árának bizonyos vonatkozásait.

(506) Az exportkorlátozások fokozatos bevezetésével és a 2014-től annak érdekében bevezetett egyéb intézkedésekkel, hogy elérje a célkitűzését, vagyis a downstream rozsdamentesacél-ágazat belföldi létrehozását, és ezt a folyamatot támogassa többek között az alacsony nikkelércárak révén, az indonéz kormány fokozatosan megváltoztatta az ármegállapítás módját. Az indonéz kormány ezen politikái sikeresen elérték azt a célkitűzésüket, hogy túlkínálatot teremtsenek nikkelércből az indonéz piacon, ezzel kedvezve a rozsdamentesacél-ágazatnak. Ennek eredményeként ez ágazat jelentős árképzési erőre tett szert a bányavállalatokkal szemben, és így jelentősen leszorította a nikkelérc árát Indonéziában.

(507) Ebben az összefüggésben, amint azt a fentiekben kifejtettük, a 85. cikkben bemutatott ármegállapítási mechanizmus 2017-ben módosult, amikor az indonéz kormány nemcsak a nikkelércügyletek jogdíjait kezdte el szabályozni, hanem a tényleges ügyleti árakat is.

(508) Emlékeztetni kell arra, hogy az indonéz kormány külön rendeletekben meghatározta a bányavállalatok és a kohók közötti ügyletek referenciaárainak rögzítésére szolgáló konkrét mechanizmust annak érdekében, hogy a nikkelérc árát jelentősen a nemzetközi piacokon felszámított ár alá vigye. A nikkel referenciaárát (HPM) a 2946K/30/MEM/2017 EÁFFM rendeletben (a továbbiakban: 7/2017 EÁFFM rendelet) meghatározott képlettel számították ki a következők szerint: A nikkelérc HPM-je = % Ni × CF × nikkel HMA-ja. „1. A nikkelérc HPM-je: a nikkelérc mint fémes ásvány ára USD/száraz tonna (dmt) mértékegységben kifejezve. 2. % Ni: a nikkelérc nikkeltartalma. 3. CF: korrekciós tényező, vagyis az a százalékos összeg, amely lehetővé teszi egy diszkont vagy felár alkalmazását az értékesítendő áru minőségéhez igazodva, a következő feltételek mellett: a) a 1,9 % nikkeltartalmú nikkelérc esetében CF = 20 %; valamint b) a nikkeltartalom minden 0,1 %-os változása esetén a CF 1 %-kal nő/csökken (azonos előjellel).” A 7/2017 EÁFFM rendelet a következőképp határozza meg a HPM fogalmát: „a fémes ásványok egy adott értékesítési helyen, FOB (Bérmentve a hajófedélzetre) paritással, minden egyes fémes ásvány esetében külön meghatározott ára”, míg a HMA fogalmát a következőképp: „a fémes ásványok előző havi, közzétett átlagárából, illetve a fémes ásványoknak a közzétett, jegyzett ára alapján az ügylet napján érvényes árból számított ár”. A HMA összegét a miniszter határozza meg havonta, olyan nemzetközi árakra hivatkozással, mint a nikkel Londoni Fémtőzsdén jegyzett ára.

(509) Ezenkívül a 7/2017 EÁFFM rendelet 2. cikke a következőképpen szól: „(1) A fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, a szénbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek, továbbá a szénbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek birtokosainak a fémesásvány- vagy széntermékek értékesítése során irányadónak kell tekinteniük a fémes ásványokra vonatkozó HPM-et vagy a HBP-t”.

(510) Az indonéz kormány azt állította, hogy a HPM nemzetközi árakhoz kapcsolódik, és ezt a nikkelércтermelők és a nikkelércvásárlók közötti valós ügyletek minimális árának kell tekinteni. A Bizottság megjegyzi, hogy bár a nikkelérc szabályozott referenciaárának (HPM) kiszámítási képlete valóban a nikkelérc nemzetközi árához kapcsolódik, ez a képlet egy jelentős korrekciós tényezőt tartalmaz, amely biztosítja, hogy Indonéziában a belföldi nikkelércárak jelentősen a nemzetközi árak alatt maradjanak. Pont hogy a szerkezeténél fogva azt hivatott biztosítani, hogy az ügyletek tényleges ára jelentősen a nemzetközi árak alatt maradjon.

(511) Bár a HPM abban az időszakban még nem volt kötelező ár, fontos tényező volt a bányászati és fémkohászati szereplők védelmében az ásványi anyagok beszerzése és értékesítése során. Az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium főigazgatója közölte, hogy a kormány 2017 októberében vezeti be az árat, amely havonta kerül kihirdetésre. Továbbá kijelentette, hogy „a HPM referenciaként fog szolgálni, hogy a bányavállalatok ne értékesítsenek annál drágábban, ellenkező esetben a kohászati vállalkozók nem vásárolnak nikkelt a piaci árnál jóval alacsonyabb áron. Ebben az esetben a kormány nem akarja, hogy az egyik fél a másiknál erősebb pozícióban legyen a nyersanyagárak meghatározásakor” ([110]). Ezt megerősítette az Indonéz Feldolgozó- és Finomítóipari Vállalatok Szövetségének (AP3I) egy 2017 szeptemberében megjelent kiadványa, amely megemlítette, hogy a HPM célja a kohászati és a bányavállalatok védelme az ásványi anyagokat érintő adásvételi ügyletek során ([111]). Más szóval a nemzetközi árnál jóval alacsonyabb szinten megállapított HPM lett a nikkelérc referenciaára Indonéziában.

(512) Mivel az indonéz kormánynak a rozsdamentesacél-ágazat fejlesztésére irányuló politikáját hatékonyan végrehajtották és sikeresnek bizonyult, az ebből eredő, nyomott nikkelércárak a rozsdamentesacél-ágazatnak a kormány által támogatott vásárlóerejével párosulva tovább rontották a bányavállalatok nehéz pénzügyi helyzetét, amelyek többségénél fennállt annak veszélye, hogy az üzleti tevékenysége feladására kényszerül. A bányavállalatok tiltakozásokat és társadalmi zavargásokat is szerveztek amiatt, hogy a kormány a rozsdamentesacél-ágazatot részesíti előnyben velük szemben. Ezért az indonéz kormánynak a HPM-hez kellett folyamodnia, amellyel továbbra is előnyben tudta részesíteni a rozsdamentesacél-ágazatot, ugyanakkor elkerülte, hogy a bányavállalatok csődbe menjenek vagy tovább fokozzák a kormánnyal szemben társadalmi elégedetlenséget. Ez ellátási zavarokat és esetlegesen áremelkedést okozott volna a rozsdamentesacél-ágazat rovására, veszélyeztetve az indonéz kormány átfogó politikai célkitűzését. A HPM mellékhatása az volt, hogy biztosított egy minimális szintű jogdíjakból származó állami jövedelmet is, amelyeket szintén jelentősen befolyásolt a nikkelérc-túlkínálat és az ebből fakadó nyomott árak, amelyek annak voltak köszönhetőek, hogy a kormányzati politika előnyben részesítette a rozsdamentesacél-ágazatot.

(513) 2020 januárjában az indonéz kormány ismét teljes kiviteli tilalmat vezetett be valamennyi tisztasági fokozatú nikkelércre. Ez növelte az indonéz nikkelércpiacon a kohók javára már amúgy is meglévő egyensúlyhiányt, és ennek eredményeként az indonéz kormány úgy döntött, hogy speciális jogszabályokkal és a HPM használatával szabályozza a nikkelérc árát. Ezért 2020 áprilisában az Energiaügyi és Ásványi Erőforrásokért Felelős Minisztérium felülvizsgálta a 7/2017 EÁFFM rendeletet, és kiadta a 11/2020 EÁFFM rendeletet. Ez a rendelet módosítja a fémes ásványok és a szén értékesítésére vonatkozó iránymutatásokról szóló 2. cikket. Az új 2. cikk a következőképp szól: „(1) A fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, a szénbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó tevékenységi engedélyek, a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek, továbbá a szénbányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai a fémes ásványok vagy szén értékesítése során kötelesek figyelembe venni a HPM-et vagy a HBP-t”. Ezért a 7/2017 EÁFFM rendelet értelmében a bányavállalatoknak a HPM-et kellett irányadó árként figyelembe venniük értékesítési ügyleteik során, a 11/2020 EÁFFM rendelet értelmében pedig a HPM-et kellett ügyleti árként használniuk. Az (508) preambulumbekezdésben foglaltak szerint a HPM jelentése „a fémes ásványok egy adott értékesítési helyen meghatározott ára”. Más szóval, a bányavállalatok kötelesek voltak áraikat a HPM-hez igazítani, és ezt meg is tették a gyakorlatban.

(514) Ezenkívül a 11/2020 EÁFFM rendelet kiegészítette a nikkelérc értékesítési eljárásairól és kötelezettségeiről szóló 2A. cikket, és a következőképpen szól: „(1) A fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó bányászati tevékenységi engedélyek és a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek birtokosai, amelyek nikkelércet termelnek, a megtermelt nikkelérc értékesítése során kötelesek figyelembe venni a HPM-et. (2) Az (1) bekezdésben a HPM figyelembe vételére vonatkozóan meghatározott kötelezettség akkor is érvényes a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó bányászati tevékenységi engedélyek és a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek birtokosaira, amikor azok a velük kapcsolatban álló vállalatoknak értékesítik az általuk megtermelt nikkelércet. (3) Az egyéb felek, amelyek a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó bányászati tevékenységi engedélyek és a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek birtokosaitól beszerzett nikkelércet finomítanak, kötelesek a nikkelércet a HPM-re figyelemmel beszerezni”.

([110]) https://www.tambang.co.id/harga-patokan-mineral-akan-diterapkan-di-bulan-oktober-15712/
([111]) https://www.ap3i.or.id/News/News-Update/Oktober-ESDM-Terapkan-Harga-Patokan-Mineral.html

(515) A 3. cikk a következőképpen szól: „(1) A 2. cikkben említett, fémes ásványokra vonatkozó HPM: a. a minimumár a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó bányászati tevékenységi engedélyek és a fémesásvány-bányászati műveletekre és -kitermelésre vonatkozó különleges bányászati tevékenységi engedélyek birtokosainak termelésidíj-fizetési kötelezettségének kiszámításánál". Ugyanez a cikk kimondja azt is, hogy „(3) Amennyiben a fémes ásványokra vonatkozó HPM számítása során eltérés van a fémes ásványok referenciaárához tartozó referencia-időszak és az ügylet jegyzési időszaka között, nikkelérc értékesítésekor a szennyeződések miatti levonásokat vagy a bizonyos ásványok után járó pótlékokat a következő rendelkezésekkel összhangban kell alkalmazni: a. ha az ügyleti ár alacsonyabb, mint a fémes ásványokra vonatkozó HPM a fémes ásványok referenciaára szerinti jegyzési időszakban, vagy szennyeződések miatt szankció alkalmazandó, az értékesítést a fémes ásványokra vonatkozó HPM áron kell végrehajtani legfeljebb 3 % (három százalékos) eltéréssel; vagy b. ha az ügyleti ár magasabb, mint a fémes ásványokra vonatkozó HPM a fémes ásványok referenciaára szerinti jegyzési időszakban, vagy bizonyos ásványok után pótlék jár, az értékesítést a fémes ásványokra vonatkozó HPM feletti ügyleti áron kell végrehajtani".

(516) A 2017 végén életbe léptetett ármegállapítási mechanizmus folytatásaként a nikkelérc jogszabályba átültetett, szabályozott ára ugyanezt a megközelítést és logikát tükrözi. Ez a kormányzat által megállapított ár, amelynek fő célja annak biztosítása, hogy a nikkelércet a Londoni Fémtőzsdén jegyzett áraknál jelentősen alacsonyabb árakon szállítsák a rozsdamentesacél-ágazat szereplőinek. Ez az ár ugyanakkor igyekszik a bányászok érdekeit is figyelembe venni, hogy ezen a piaci ár alatti áron biztosítsák az ellátás folyamatosságát, elkerüljék a csődöket és a társadalmi zavargásokat. Végül pedig biztosít egy minimális bevételt az állam számára, noha jóval alacsonyabbat annál, mintha az árak nem lennének a nemzetközi áraknál alacsonyabbak. Ezt megerősítette a megbízott ásvány- és szénügyi főigazgató is, aki az említettek szerint azt mondta, hogy célja „igazságot [szolgáltatni] a kohászati vállalkozásoknak, amelyek a lehető legalacsonyabb árakat akarják. Másrészről azonban biztosítani kell, hogy a nikkelbányászati tevékenységek elégséges haszonkulcsot biztosítsanak a bányászok számára" ([112]). Más szóval, a nikkelérc árát Indonéziában nem szabadon, a piaci feltételek szerint határozzák meg, hanem az indonéz kormány egy szűk ártartományon belül rögzíti azt a vonatkozó szakpolitikai célkitűzéseinek elérése érdekében.

(517) A vizsgálat azt is megerősítette, hogy a 2020 áprilisában jogszabályba átültetett HPM a 2017. évi mechanizmus folytatása volt. A fő különbség az volt, hogy a 11/2020 EÁEFM rendelet hatálybalépése előtt a nikkelércre vonatkozó adásvételi szerződésekben a nikkelérc árát abszolút értékben rögzítették. A 11/2020 EÁEFM rendelet hatálybalépése után azonban az adásvételi szerződésekben a nikkelérc ára a kormányzati HPM-mel azonos összegben került megállapításra. A vizsgálat során összegyűjtött empirikus bizonyítékok (vagyis az IRNC csoport nikkelérc-beszerzéseire vonatkozó adatok) megerősítették, hogy a vizsgálati időszakban a EÁEFM 11/2020 hatálybalépése előtt és után felszámított árak lényegében azonosak voltak, ami összhangban van a HPM mechanizmus 2020. április előtti és utáni verziójával.

(518) A vizsgálat azt is feltárta, hogy 2020 áprilisától az ár kiszámítására szolgáló képletet kiigazították az „1-nedvesség-tartalom %" tényezővel. Az IRNC kijelentette, hogy a kormányzati képlet a száraz nikkelércre vonatkozik, mivel azonban a nikkelércet nedves formában értékesítették, a képletet ennek megfelelően módosítani kellett. Ha ez a helyzet, akkor ez ellentmond az indonéz kormány azon állításának, miszerint a HPM-et korábban csak a jogdíjak kiszámítására használták. Valójában a vizsgálat feltárta, hogy az IRNC és a vele kapcsolatban álló vállalatok által fizetett vételár a vizsgálati időszakban nagyon közel állt az államilag megszabott árhoz. Ezenkívül nem volt különbség a társaságokkal kapcsolatban álló beszállítóktól vásárolt nikkelérc és a független beszállítóktól vásárolt nikkelérc ára között. Végül annak az egyetlen nikkelbányászattal foglalkozó vállalatnak a vizsgálati időszak alatt megvalósult értékesítési ügyletei, amely a vizsgálat keretében benyújtott ilyen információkat, azt mutatták, hogy minden ügyfélnek nagyon hasonló árat számítottak fel ugyanazért a nikkelércтípusért. Ez azt mutatja, hogy a gyakorlatban követték a kormány által meghatározott nikkelércárat.

(519) A fenti bizonyítékok alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az indonéz kormány beavatkozik a nikkelérc piacán azáltal, hogy kifejezetten szabályozza a bányavállalatok és a kohók közötti nikkelércügyletek árát. Ez az ár tehát nem piaci ár, hanem a konkrét szakpolitikai célkitűzéseit szem előtt tartva a kormány által meghatározott ár. Már csak ezért is a Bizottság úgy ítéli meg, hogy Indonéziában a nikkelércárak torzulnak, és nem használhatók referenciaértékként a gazdasági előny meghatározásához.

(520) A nikkelércárak kormányzati szabályozásán túlmenően azonban az indonéz kormány más piaci torzulásokat is előidéz, amelyek kifejezetten az indonéziai nikkelércárakat érintik, ami megerősíti, hogy ezek az árak nem szolgálhatnak referenciaértékként. Különösen a nikkelérc belföldi feldolgozására vonatkozó kötelezettség, amelyet a kormány által a kohók számára előírt, az egyedi termelési célokkal párosulva túlkínálatot eredményez a belföldi

([112]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

piacon, és így leszorítja a belföldi árakat. A kiviteli korlátozások is hozzájárultak a belföldi piacon a nikkelérc túlkínálatához, és így az árleszorításhoz. Az árakat közvetlenül vagy közvetve befolyásoló különféle piaci torzulások az összes nikkelércár torzulását eredményezik Indonéziában, amelyet egyetlen indonéziai nikkelércügylet sem kerülhet el.

(521) Ennek eredményeként a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy ezek az intézkedések a teljes belföldi nikkelércpiacot érintik, és az indonéz piacon lehetetlen a nikkelérc torzulásmentes árát megállapítani az uralkodó belföldi feltételeknek megfelelően. Következésképpen nincs olyan belföldi ár, amelyet megfelelő referenciaértékként lehetne használni.

(522) A Bizottságnak ezért egy megfelelő, „országon kívüli" referenciaértéket kellett keresnie ([113]). E tekintetben a Bizottság megjegyezte, hogy amióta a nikkelérc indonéz kivitele 2014-ben leállt, a Fülöp-szigetekről származó nikkelérc kivitele jelentősen fellendült, különösen a fő felhasználó piacra, vagyis Kínába irányuló kivitel. A fülöp-szigeteki lateritből kinyert nikkelérc ugyanazokkal a tulajdonságokkal rendelkezik, mint az indonéz lateritből kinyert nikkelérc. Ugyanazzal a külszíni bányászati eljárással nyerik ki, mint Indonéziában, és hasonló nikkeltartalommal is rendelkezik, mint az indonéz érc. Mind a fülöp-szigeteki, mind pedig az indonéz érceket hasonlóan nedves éghajlaton termelik ki, így nedvességtartalmuk viszonylag magas és hasonló. Következésképpen mivel a fülöp-szigeteki nikkelércet nem érintik az indonéz piacot torzító kormányzati intézkedések, és a két országban uralkodó piaci feltételek – beleértve a minőséget, a rendelkezésre állást, a forgalomképességet, a szállítást, valamint az egyéb beszerzési és értékesítési feltételeket is – hasonlóak, a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a fülöp-szigeteki és az indonéz nikkelérc hasonlóak. A földrajzi közelség is hozzájárul ahhoz, hogy a fülöp-szigeteki nikkelérc helyzete hasonló legyen ahhoz, mint amely Indonéziában az indonéz kormány torzító intézkedéseinek hiányában fennállna.

(523) Ezért a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az alaprendelet 6. cikke d) pontja második albekezdésének ii. alpontjával összhangban a Fülöp-szigetekről származó export során felszámított ár megfelelő referenciaértéknek tekinthető annak értékeléséhez, hogy az indonéz nikkelércárak a megfelelő díjazásnál kisebb összegnek minősülnek-e. A fülöp-szigeteki nikkelérc referenciaárának a FerroAlloyNet által az 1,8 %-os nikkeltartalmú érc tekintetében közölt fülöp-szigeteki FOB-ár tekinthető. Ezt az információt a panaszos negyedéves gyakorisággal nyújtotta be. Ezenkívül a panaszos referenciaértékeket szolgáltatott (szintén negyedéves gyakorisággal) az 1,5 %-os, 1,6 %-os, 1,9 %-os és 2,0 %-os nikkeltartalmú termékekhez. A Bizottság ezeket a referenciaértékeket használta fel az IRNC csoport által vásárolt egyéb minőségű termékek esetében a nikkeltartalom alapján (1,3 %, 1,4 %, 1,7 %, 2,1 %, 2,2 %, 2,3 % és 2,4 %).

(524) A Bizottság ezeket a referenciaértékeket összehasonlította az IRNC csoport tagvállalatai (IRNC, GCNS, ITSS, SMI és TSI) által a vizsgálati időszakban jelentett vételáraikkal mind a nikkeltartalom, mind a megfelelő negyedév szerint. Az összehasonlításból kapott különbségeket a Bizottság a csoport minden vállalata esetében kiszámította IDR-ben. A fenti preambulumbekezdésekből az következik, hogy az indonéz belföldi nikkelércárak folyamatosan alacsonyabbak voltak a referenciaárnál avagy közelítőértéknél (vagyis a fülöp-szigeteki FOB-áraknál). Ezért a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az indonéz kormány intézkedései arra kötelezik a – közjogi szervként eljáró és/vagy az indonéz kormány által megbízott vagy utasított – nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatokat, hogy a nikkelércet a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosítsák a rozsdamentesacél-ágazat számára.

(525) Ezért a Bizottság összehasonlította a nikkelérc (együttműködő gyártóknak fizetett) tényleges belföldi vételárát a fülöp-szigeteki torzulástól mentes referenciaárral.

(526) Az érdekelt felek végső tájékoztatásához fűzött észrevételeikben az indonéz kormány és az IRNC csoport nem értett egyet azzal, hogy a fülöp-szigeteki nikkelérc képezze a nikkelérc referenciaárának alapját, mivel: i. a fülöp-szigeteki lateritben található nikkelérc nikkeltartalma 1,5 %-nál kisebb (limonit), míg az indonéz lateritben található nikkelérc nikkeltartalma 1,5 %-nál nagyobb, ii. az Indonéziában lateritből előállított nikkelérc mennyisége több mint kétszerese a Fülöp-szigetek termelésének, és iii. az indonéz nikkel tonnánkénti előállítási költsége alacsonyabb, mint a Fülöp-szigeteken, mivel a nikkeltartalmú laterit talaj átlagvastagsága 30 méter Indonéziában, míg a Fülöp-szigeteken mindössze 20 méter, és Indonéziában a laterit nikkeltartalma 1,8 %, míg a Fülöp-szigeteken 1,6 %-os. Ezenkívül mind az indonéz kormány, mind az IRNC azt állította, hogy az indonéz kiviteli tilalom ugyan lenyomta a belföldi árakat, ugyanakkor növelte a Fülöp-szigetekről származó nikkelérc árát. A megfelelő referenciaérték az indonéz kormány szerint az IRNC által termelt nikkelérc tényleges előállítási költsége, amint azt a Bizottság az egyes

([113]) A Fellebbezési Testület jelentése, *Egyesült Államok – Kiegyenlítő intézkedések egyes Indiából származó, melegen hengerelt szénacél síktermékekre*, WT/DS436/AB/R, elfogadva: 2014. december 19., 4.158. pont.

melegen hengerelt rozsdamentesacél lemezek és tekercsek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vizsgálatban ([114]) megállapította, vagy – az IRNC csoport szerint – a vizsgált indonéz nikkelércgyártók tényleges termelési költségei, tényleges SGA-költségei és megfelelő nyeresége.

(527) A panaszos azt válaszolta, hogy véleménye szerint továbbra is a fülöp-szigeteki nikkelérc a legmegfelelőbb referenciaérték az indonéz nikkelérc esetében. A panaszos hozzátette, hogy amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a fülöp-szigeteki nikkelérc nem lenne megfelelő referenciaérték, támogatja a nikkel nemzetközi (a Londoni Fémtőzsdén jegyzett) árára való hivatkozást, mint az egyetlen létező alternatív referenciaértéket. A panaszos emlékeztetett arra, hogy a nikkel esetében közzétett indonéziai kormányzati referenciaár (HMA), amelyet a nikkelérc belföldi értékesítési árának (HPM) meghatározására használnak, maga is a Londoni Fémtőzsdén alapul. Mivel a Londoni Fémtőzsdén jegyzett ár a száraz tonnára vonatkozik, a panaszos szerint ezt a nedvességtartalom függvényében ki kell igazítani. A panaszos pontosította, hogy ez konzervatív megközelítés lenne, mert nem veszi figyelembe a nikkelérc vastartalmát.

(528) Az IRNC viszonválaszt adott az Eurofernek a Londoni Fémtőzsdén jegyzett ár alternatív referenciaértékként való használatával kapcsolatos válaszára. Az IRNC csoport először is kiemelte, hogy a Londoni Fémtőzsdén jegyzett nikkel és a nikkelérc különböző termékek. Az IRNC csoport szerint az áradatok eltérő tendenciái, amely a Londoni Fémtőzsdén jegyzett nikkel esetében csökkenő, míg a fülöp-szigeteki nikkelérc esetében növekvő, megkérdőjelezik a Londoni Fémtőzsdéről származó adatok felhasználását, mivel a nikkel és a nikkelérc kereslete és kínálata más lenne. Másodszor, az IRNC csoport azzal érvelt, hogy az Eurofer által javasolt képlet túlbecsüli a nikkelérc árát, mivel: i. a nikkelércben lévő nikkeltartalom nem teljes egészében vonható ki a nikkelércből és dolgozható fel tiszta nikkellé, hanem egy nikkelérc és nikkel közötti hozamarányt kell figyelembe venni; ii. a tiszta nikkel ára tükrözi a tiszta nikkel piacra viteléhez szükséges összes költséget és kiadást (pl. a nikkelérc költsége, energiaköltség, gépek értékcsökkenése, munkaerőköltség, szállítási költség, SGA-költségek, a termelők és kereskedők nyeresége stb.). Az IRNC csoport arra a következtetésre jutott, hogy véleménye szerint a Londoni Fémtőzsdén jegyzett áron alapuló képlet túlbecsülte a referenciaértéket, és hogy egy megfelelő referenciaérték a vizsgált indonéz nikkelérctermelők tényleges termelési költségein, tényleges SGA-költségein és megfelelő nyereségén alapulna.

(529) A Bizottság körültekintően megvizsgálta a felek által felhozott összes érvet. Az indonéz kormány és az IRNC csoport azon kérésével kezdve, hogy a Bizottság az indonéz nikkelércgyártók termelési költségein, SGA-költségein és megfelelő haszonkulcsán alapuló, „országon belüli" referenciaértéket alkalmazzon, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy ez nem lenne megvalósítható, és semmi esetre nem lenne összhangban a vonatkozó jogszabályokkal. A nikkelércgyártók együttműködésének hiánya miatt a Bizottságnak nem állt rendelkezésére az indonéz nikkelércgyártók termelési költségeire és SGA-költségeire vonatkozó országon belüli adat, és nem volt információja a megfelelő indonéziai haszonkulcsról sem. Ezért nem lenne megvalósítható a referenciaértéknek az említett felek által kért módon történő kiszámítása. Mindenesetre a Bizottság megjegyezte, hogy tekintettel a mindent átható belföldi torzulásokra az indonéz nikkelércpiacon, amelyeket a 4.4.3.2.2. szakasz részletezett, a Bizottság az (521) preambulumbekezdésben arra a következtetésre jutott, hogy nem talált megfelelő országon belüli referenciaértéket és ezért országon kívüli referenciaértékhez kellett folyamodnia. A Bizottság ezért elutasította ezt az országon belüli alternatív referenciaértéket.

(530) A Bizottság ezt követően körültekintően megvizsgálta a nikkel Londoni Fémtőzsdén jegyzett árán alapuló képletre vonatkozó érveket. Elöljáróban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a Londoni Fémtőzsde a nem nemesfémek legnagyobb piacai közé tartozik a világon. A nikkel árával kapcsolatban a Bizottság megjegyezte, hogy a Londoni Fémtőzsdén jegyzett ár tényleges ügyleteken alapul, és annak feltételei jól illeszkednek az indonéz piaci feltételekhez. Ennél is fontosabb, hogy a Bizottság meggyőzőnek ítélte azt az érvet, miszerint a Londoni Fémtőzsdén jegyzett nikkelár a kiindulópontja annak a módszernek, amelyet maga az indonéz kormány használt a nikkelérc belföldi referenciaárának meghatározására, mivel ez szorosabb kapcsolatot jelentene az indonéz piaccal és helyzettel. Ezért a nikkel Londoni Fémtőzsdén jegyzett árai megfelelő alapot jelentenek az indonéz nikkelércárak kiszámításához. A Bizottság ugyanakkor megjegyezte, hogy a panaszos által a nikkelárak tekintetében javasolt képletet ki kell igazítani, hogy tükrözze az IRNC csoport viszonválaszában említett elemek némelyikét. Mivel azonban a vizsgálat rendkívül késői szakaszában sem állt rendelkezésre elegendő bizonyíték, a Bizottság számára kivitelezhetetlen volt, hogy végrehajtsa a fentiekben említett kiigazítást, és így a Londoni Fémtőzsdén jegyzett árakat alkalmazza referenciaértékként a vizsgálat során.

([114]) A Bizottság (EU) 2020/1408 végrehajtási rendelete (2020. október 6.) az Indonéziából, a Kínai Népköztársaságból és a Tajvanról származó egyes melegen hengerelt rozsdamentesacél lemezek és tekercsek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről (HL L 325., 2020.10.7., 26. o.).

(531) A fentiekre tekintettel a Bizottság megvizsgálta a felek által azzal kapcsolatban felhozott érveket, hogy a Bizottság a fülöp-szigeteki nikkelérc tényleges FOB-árain alapuló referenciaértéket használjon a gazdasági előny kiszámításához. A Bizottság megjegyezte, hogy az indonéz kormány és az IRNC csoport nem támasztotta alá, hogy az általuk az indonéz és a fülöp-szigeteki nikkelérc különböző műszaki jellemzőivel és kibocsátási mennyiségeivel kapcsolatban hivatkozott elemek hogyan befolyásolták a fülöp-szigeteki árakat, és nem nyújtottak be semmilyen bizonyítékot, amelyben megpróbálták volna számszerűsíteni a referenciaértékként használt fülöp-szigeteki árakon e különbségekből fakadóan elvégzendő esetleges kiigazításokat. Az az érv, miszerint az indonéz kiviteli tilalom mesterségesen leszorította az indonéziai belföldi árakat, és egyúttal magasabb fülöp-szigeteki árakat eredményezett, nem befolyásolta azt, hogy a fülöp-szigeteki árak megfelelő referenciaértéknek számítottak, mivel tükrözték a nikkelércnek az összes egyidejűleg fennálló piaci körülményből és a különböző országok (beleértve Indonéziát is) szabályozási döntéseiből fakadó tényleges piaci árait, és így nem ásták alá ezen árak tényleges piaci reprezentativitását. A fülöp-szigeteki nikkelérc eltérő nikkeltartalmára vonatkozó állítást illetően, a Bizottság által használt referenciaérték figyelembe veszi ezt a különbséget (a Bizottság az IRNC csoport által beszerzett nikkelérc valamennyi típusára kiszámított referenciaértéket). Ami azt az állítást illeti, hogy a nikkelérc előállítási költsége Indonéziában alacsonyabb, mint a Fülöp-szigeteken, amint az (528) preambulumbekezdésben is szerepel, az indonéz nikkelércbányászati vállalatok nem működtek együtt a vizsgálatban, ezért a Bizottság nem tudta felmérni ezeket a költségeket. A Bizottság ezért megerősítette azt a döntését, hogy a fülöp-szigeteki referenciaértéket tekinti a legmegfelelőbb referenciaértéknek az adott körülmények között, figyelembe véve a Fülöp-szigetekről exportált jelentős mennyiséget és azt a tényt is, hogy a fülöp-szigeteki nikkelérc fő vásárlói kínai rozsdamentesacél-gyártók voltak, amelyek ugyanazt a technológiát alkalmazzák az érintett termék előállítására, mint az IRNC csoport. A Bizottság ezért elutasította az indonéz kormány és az IRNC csoport ezzel kapcsolatos érveit.

(532) Az indonéz kormány azt is állította, hogy a nikkelérc nem a hidegen síkhengerelt acéltermékek közvetlen nyersanyaga. Éppen ellenkezőleg, a nikkelérc a nikkel-nyersvas és a melegen hengerelt rozsdamentesacél termékek nyersanyaga, amelyek viszont a hidegen síkhengerelt acéltermékek inputanyagai. Az indonéz kormány szerint ezt a tényt figyelembe kell venni a gazdasági előny kiszámításakor.

(533) Az IRNC csoport azt állította, hogy az IRNC vállalat a megvásárolt nikkelércet az IRNC csoporton belül értékesítette, ezért a vásárolt nikkelércből származó gazdasági előnyt nem kell beleszámítani a gazdasági előny kiszámításába. Ezt az érvet az IRNC csoport az újabb végső tájékoztatást követően megismételte.

(534) A Bizottság megerősítette, hogy mindkét szempontot figyelembe vette az IRNC csoportnak juttatott támogatás mértékének kiszámításakor. Először is, a csoporttal kapcsolatban lévő inputbeszállítók esetében az e vállalatok vonatkozásában megállapított gazdasági előnyt a Bizottság a forgalmuk exportáló gyártóhoz kapcsolódó hányadának felhasználásával osztotta fel. Ezt a felosztott gazdasági előnyt azután a Bizottság hozzáadták az exportáló gyártó gazdasági előnyéhez, és bekerült az e gyártónak juttatott támogatás számításaiba. Az exportáló gyártó szintjén a gazdasági előny kiszámításakor a vállalat teljes forgalma volt a nevezőben. A részletes számítási módszer az IRNC csoport egyedi tájékoztatásában szerepelt, mivel az bizalmas információkat tartalmazott.

(535) A Bizottság megjegyezte, hogy a vásárolt nikkelérc végfelhasználása (akár az érintett termékhez használták fel, akár a velük kapcsolódó vállalatoknak további feldolgozás céljából továbbértékesítették) nem releváns, mivel a támogatás mértékének kiszámításakor az IRNC csoport teljes forgalma szerepel a nevezőben. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(536) Az így számított gazdasági előny mértéke 9,64 % volt az IRNC csoport vonatkozásában.

4.4.3.2.3. Egyedi jelleg

(537) Az indonéz kormány intézkedéssorozata szándékoltan gazdasági előnyben részesített bizonyos gazdasági ágazatokat, különösen a belföldi rozsdamentesacél-ágazatot. Valójában annak ellenére, hogy a nikkelérc piacának torzulásai a rozsdamentes acélon kívüli downstream termékek (nevezetesen az alternatív energiaforrással működő járművekben használt elektromos akkumulátorok) gyártóinak is kedveznek, a gazdasági előny csak bizonyos indonéz iparágak számára elérhető, nevezetesen a nikkelértékláncban érintett iparágak számára. Következésképpen az indonéz kormány intézkedései az alaprendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében egyedinek minősülnek. A nikkelérc sajátos jellemzői miatt a támogatás felhasználásának lehetősége egy meghatározott iparágra korlátozódik, ez azonban nem jelenti azt, hogy tovább kell korlátozni a támogatást ennek az iparágnak valamely ágazatára ahhoz, hogy egyedi legyen ([115]).

([115]) A Fellebbezési Testület jelentése, DS 436, 4.398. pont.

(538) Az érdekelt felek végső tájékoztatásához fűzött észrevételeiben az indonéz kormány azt állította, hogy a nikkelércre vonatkozó politikák nem voltak egyedi jellegűek, mivel nemcsak a rozsdamentesacél-ágazatra vonatkoztak, hanem számos termékkörre.

(539) A Bizottság elutasította ezt a felvetést. Ugyanis az indonéz kormány nikkelércre vonatkozó politikája mindig a nikkelércre mint a rozsdamentesacél-ágazat nyersanyagára összpontosított. Valójában a vizsgálati akta dokumentumai azt mutatták, hogy a rozsdamentes acél gyártásához használt nikkelérc nikkeltartalmának 1,7 %-nál nagyobbnak kell lennie. Ezzel szemben az 1,7 %-nál kisebb nikkeltartalmú nikkelércnek különféle alkalmazásai vannak, például elektromos járművek akkumulátoraiban. Ezt bizonyítja, hogy az 1/2017 korm. rendelettől a 11/2019 EÁFFM rendeletig bezárólag a kiviteli tilalom csak az 1,7 %-nál nagyobb nikkeltartalmú, azaz csak a rozsdamentesacél-ágazatban alkalmazott nikkelércre vonatkozott. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

4.4.3.3. Következtetések

(540) Az indonéz kormány sajátos intézkedésekkel – közjogi szervként eljáró és/vagy az indonéz kormány által megbízott vagy utasított bányavállalatok révén – a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított nikkelércet a rozsdamentesacél-ágazat számára. Ennek az árunak az ilyen jellegű biztosítása gazdasági előnyt jelent a kedvezményezett számára, és egyedi, következésképpen kiegyenlíthető.

(541) Nem állt rendelkezésre elegendő bizonyíték annak megállapítására, hogy a Jindal Stainless Indonesia milyen mértékben részesülhet ebből a rendszerből, mivel a Jindal Stainless Indonesia nem vertikálisan integrált vállalat, és gyártási folyamata a melegen hengerelt tekercsekkel kezdődik.

(542) A nikkelérc megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosítása esetében az IRNC csoportra vonatkozóan a vizsgálati időszakra megállapított támogatási mérték a következőképpen alakult:

Vállalat	Teljes támogatási összeg
IRNC csoport	9,64 %

4.5. **Az Indonézia és Kína közötti együttműködés és a Morowali Ipari Park**

4.5.1. *Bevezetés és ténybeli háttér*

(543) A panasz azt állította, hogy a rozsdamentesacél-ágazat fejlesztésére irányuló tervének részeként az indonéz kormány a kínai kormány által nyújtott pénzügyi támogatásra támaszkodott. Ez a támogatás kifejezetten a Morowali Park fejlesztéséhez kapcsolódott, amelyet lényegében kínai vállalatok működtetnek, nevezetesen a Shanghai Decent Investment (Group), a Tsingshan csoport holdingtársasága. A panasz szerint az indonéz kormány nemcsak aktívan kérte, elismerte és sajátjaként elfogadta a kínai finanszírozást, hanem állítólagosan nyomást is gyakorolt a kínai kormányra, hogy támogassa azokat a kínai vállalatokat, amelyek korábban az Indonéziából Kínába importált nikkelércet nikkel-nyersvassá olvasztották, hogy olvasztási tevékenységeiket helyezzék át Indonéziába.

(544) A 4.3. szakasz ismerteti a történelmi hátterét és tényállását annak az Indonézia és Kína közötti nagyon szoros együttműködésnek, amelynek célja egy teljesen integrált, az Indonéziában rendelkezésre álló nikkelérckészletekre, valamint a Kína által behozott finanszírozásra és know-how-ra támaszkodó rozsdamentesacél-ágazat kialakítása. Amint azt a Bizottság kifejtette, Indonézia jelentős nikkelérckészletekkel rendelkezik, és ezen a piacon világszerte az egyik legnagyobb szereplő. 2005-től jelentősen nőtt a nikkelérc kitermelése és kivitele is (lásd az 1. és 2. táblázatot). A táblázatok arra is rámutatnak, hogy Kína fokozatosan az indonéz nikkelércnek messze a legnagyobb exportpiacává vált, mivel az indonéz érc volt a legalkalmasabb a rozsdamentesacél-gyártásra. Az indonéz kormány aggodalmát fejezte ki amiatt, hogy nikkelérckészletei kimerülnek a kivitel miatt, mivel azonban az ország nem rendelkezik elegendő belföldi kapacitással az érc további feldolgozásához, így nem származik abból elegendő haszna.

(545) A bányászatról szóló új, 2009. évi törvény révén az indonéz kormány úgy határozott, hogy növeli a belföldön teremtett hozzáadott értéket az ásványkincsek (köztük a nikkelérc) belföldi feldolgozásának előmozdítása révén, amelyet főként a belföldi feldolgozási kötelezettség bevezetésével kívánt elérni (lásd a (401)–(404) preambulum-bekezdést). Az indonéz kormány azt is elhatározta, hogy egy 5 éves türelmi időszakot követően kiviteli korlátozásokat vezet be annak biztosítása érdekében, hogy elegendő belföldi kapacitás épüljön ki a nikkelércтermelés felszívásához, és hogy a bányavállalatok az ércet a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosítsák (lásd az előző szakaszt).

(546) Ezzel összefüggésben az indonéz kormány tárgyalásokba kezdett olyan potenciálisan érdekelt harmadik országokkal, amelyek rendelkeznek belföldi rozsdamentesacél-ágazattal. Az indonéz kormány például megpróbálta meggyőzni Japánt és annak nikkelérc-feldolgozó ágazatát, hogy ruházzanak be Indonéziában. A japán kormány azonban ellenezte a tervezett indonéz kiviteli korlátozásokat, mivel azokat összeegyeztethetetlennek tartotta a WTO szabályaival, és azzal fenyegetőzött, hogy eljárást indít Indonézia ellen a WTO előtt ([116]).

(547) Az indonéz kormány sikerrel fordult a kínai kormányhoz. A 2011. és 2013. évi megállapodásokban szentesített, majd még intenzívebbé váló kétoldalú együttműködés eredményeként Kína kohólétesítmények építésébe és fejlesztésébe kezdett Indonéziában. A Kínába irányuló export 2013-ban, 58 millió tonnával érte el a csúcspontját, míg Indonéziában a belföldi kapacitás fokozatosan, a 2014-es (ebben az évben lépett hatályba a belföldi feldolgozási kötelezettség és a kiviteli korlátozás) évi 7,81 millió tonnáról 2019-re 61 millió tonnára nőtt (lásd a 3. táblázatot).

4.5.1.1. Jogalap

(548) Az évek során az indonéz és a kínai kormány között létrejött, vonatkozó kétoldalú megállapodások és a közösen tett nyilatkozatok a következők:

– Indonézia és a Kínai Népköztársaság stratégiai partnerségről szóló, 2005. április 25-én, Jakartában aláírt közös nyilatkozata,

– az indonéz és a kínai kormány közötti stratégiai partnerségről szóló közös nyilatkozat végrehajtására vonatkozó, 2010. január 21-én, Jakartában aláírt cselekvési terv,

– az indonéz és a kínai kormány közötti kétoldalú gazdasági és kereskedelmi együttműködés kiterjesztéséről és elmélyítéséről szóló, 2011. április 29-én Jakartában aláírt megállapodás,

– az indonéz kormánynak és a kínai kormánynak a Kína–Indonézia stratégiai partnerség további megerősítéséről szóló, 2011. április 29-én, Jakartában kiadott közös közleménye,

– az Indonézia Tengerügyi és Halászati Minisztériuma és a Kínai Népköztársaság Állami Óceáni Igazgatósága közötti, a tengeri együttműködésről szóló egyetértési megállapodás módosításáról szóló, 2011. április 29-én Jakartában aláírt jegyzőkönyv,

– 2012. március 25-én, Pekingben kiadott közös nyilatkozat, amely felkéri a kínai vállalkozásokat, hogy növeljék az Indonéziában végrehajtott beruházásaikat,

– 2013. október 2-án, Jakartában aláírt Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési program,

– az indonéz és a kínai kormány közötti, az indonéz–kínai integrált ipari parkokról szóló, 2013. október 2-án, Jakartában aláírt megállapodás,

– a Kínai Népköztársaság és Indonézia közötti átfogó stratégiai partnerség megerősítéséről szóló, 2015. március 26-án, Pekingben kiadott közös nyilatkozat,

– az indonéz és a kínai kormány közötti átfogó stratégiai partnerség végrehajtására vonatkozó, a 2017 és 2021 közötti időszakra szóló, 2017. május 14-én, Pekingben aláírt cselekvési terv,

– a regionális átfogó gazdasági folyosók fejlesztésére irányuló együttműködés előmozdításáról szóló, Indonézia Tengerügyi Koordináló Minisztériuma és a Kínai Népköztársaság Nemzeti Fejlesztési és Reformbizottsága között 2018. május 7-én, Bogorban aláírt egyetértési nyilatkozat, valamint

– a regionális átfogó gazdasági folyosók fejlesztésére irányuló közös irányítóbizottság létrehozásáról szóló, Indonézia Tengerügyi Koordináló Minisztériuma és a Kínai Népköztársaság Nemzeti Fejlesztési és Reformbizottsága között 2018. október 23-án, Pekingben aláírt egyetértési nyilatkozat.

(549) Ezen túlmenően az indonéz kormány által elfogadott néhány belföldi jogszabály végrehajtotta a fentiekben említett kétoldalú megállapodásokat, illetve azokhoz kapcsolódott:

– az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó, 2011 májusában közzétett főterv (MP3EI), valamint

– Indonézia Ipari Minisztériumának 2014. július 22-i 432/M-IND/Kep/7/2014 rendelete az indonéz–kínai integrált ipari ingatlanért felelős együttműködési csapatról.

([116]) https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister

4.5.2. *Az együttműködés részleges hiánya és a Morowali Parkban nyújtott támogatással kapcsolatban rendelkezésre álló tények felhasználása*

4.5.2.1. Az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazása az indonéz kormány kapcsán

(550) A Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy bocsásson rendelkezésre bizonyos információkat az indonéz és a kínai kormány által meghatározott kétoldalú együttműködési keret vonatkozásában, és különösen azokat a feltételeket, amelyek mellett a Morowali Parkot létrehozták, valamint azt, hogy a Morowali Park és a kínai kormány által nyújtott pénzügyi támogatás része volt-e az Indonézia és Kína kormányai közötti kétoldalú együttműködésnek, és ha igen, milyen mértékben.

(551) A Bizottság kifejezetten felkérte az indonéz kormányt, hogy nyújtson be egy dokumentumot, amelyet 2013. október 3-án a kínai és az indonéz elnök jelenlétében írt alá Xiang Guanda a Shanghai Decent Investment, valamint Halim Mina, a Bintang Delapan csoport részéről. Az indonéz kormány nem nyújtotta be ezt a dokumentumot, amely a Bizottság rendelkezésére álló információk szerint az IMIP közös létrehozásáról és a Morowali Ipari Park ezt követő fejlesztéséről szóló megállapodást rögzíti ([117]). Emellett az indonéz kormány a távoli ellenőrzése során megerősítette a megállapodás létezését, ugyanakkor azt állította, hogy nincsen annak birtokában.

(552) Az (573) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint a Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy nyújtsa be azoknak a kiemelt projekteknek a listáját, amelyeket az Indonézia–Kína program rendelkezései szerint végrehajtásra kiválasztottak. Az indonéz kormány ehelyett egy másik projektlistát adott meg, azaz a magas szintű gazdasági párbeszéd (HLED) keretében zajló indonéz–kínai együttműködési projektek listáját.

(553) Ezenkívül a (639) és az azt követő preambulumbekezdésekben kifejtettek szerint a Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy bocsássa rendelkezésre a benyújtott megállapodások végrehajtására, valamint a kínai és az indonéz kormány által e tekintetben bevezetett konzultációs mechanizmusokra vonatkozó dokumentumokat. Az indonéz kormány azonban azt válaszolta, hogy az e célból létrehozott KIT Indonesia csoport nem alkotott érdemi irányelveket, és megtagadta az ezzel kapcsolatos dokumentumok benyújtását.

(554) A Bizottság ezért tájékoztatta az indonéz kormányt, hogy lehetséges, hogy az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerint a rendelkezésre álló tényeket kell felhasználnia annak vizsgálatakor, hogy megvalósult-e a vélelmezett támogatásnyújtás a Morowali Ipari Parkban található vállalatok részére, és ha igen, akkor milyen mértékben.

(555) A kért információk hiányában a Bizottság úgy ítélte meg, hogy e vizsgálati terület szempontjából alapvető fontosságú és szükséges információkat nem kapott meg. A Bizottság ezért az alaprendelet 28. cikkét alkalmazta, és az említett kérdésekkel kapcsolatban a rendelkezésre álló tényekre hagyatkozott.

4.5.2.2. Az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazása a kínai kormánnyal kapcsolatban

(556) Amint az a (15) preambulumbekezdésben is szerepel, a Bizottság az eljárás megindításáról szóló értesítésben felkérte az indonéz kormányt, hogy érdekelt félként vegyen részt az eljárásban, és a közzététele napján elküldte az indonéz kormánynak az eljárás megindításáról szóló értesítést, kifejezetten felhívva annak figyelmét e felhívásra. A 2021. február 19-i e-mailben az indonéz kormány megerősítette a Bizottság részére, hogy bejelentkezett érdekelt félként.

(557) A Bizottság tájékoztatáskéréssel fordult a kínai kormányhoz annak érdekében, hogy információkat gyűjtsön a kínai pénzügyi szektor áttekintéséről, a kínai banki és szabályozási bizottságról, valamint a pénzügyi támogatásról, az exportgaranciákról és a biztosításokról a Morowali Park és a külföldi kereskedelmi és együttműködési zónák tekintetében. A kínai kormány azonban megtagadta ezen információk benyújtását.

([117]) Az IMIP 2017-es éves jelentése;
https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5;
www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx;
https://www.dsppatech.com/dsppa-pa-system-applied-in-indonesia-morowali-industrial-park.html

(558) A Bizottság következésképpen tájékoztatta a kínai kormányt, hogy szándékában áll az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerint a rendelkezésre álló tényeket felhasználni a kérdéses támogatási rendszer vonatkozásában. A kínai kormánytól nem érkezett válasz.

(559) A kért információk hiányában a Bizottság úgy ítélte meg, hogy e vizsgálati terület szempontjából alapvető fontosságú és szükséges információkat nem kapott meg. A Bizottság ezért az alaprendelet 28. cikkét alkalmazta, és az említett kérdésekkel kapcsolatban a rendelkezésre álló tényekre hagyatkozott.

4.5.3. *Az indonéz és a kínai kormány közötti kétoldalú együttműködési kerethez kapcsolódó jogi és szakpolitikai dokumentumok*

(560) Az indonéz kormány által a kínai kormánnyal kezdeményezett együttműködés, amelynek célja az indonéz rozsdamentesacél-ágazat létrehozásának és fejlesztésének elősegítésére irányuló kedvezményes elbánás, a 2000-es évek elejére nyúlik vissza. Az együttműködés alapját több kétoldalú dokumentum képezi, amelyek megteremtik azt a jogi és szakpolitikai keretet, amely számos konkrét támogatási politika és kedvezményes program elfogadását teszi lehetővé. Ezek képezik a jelen vizsgálat hatálya alá tartozó kiegyenlíthető támogatásokat.

(561) Ezek a dokumentumok azt mutatják, hogy az évek során a két ország számos kétoldalú jogi és szakpolitikai dokumentumon alapuló együttműködési keretet hozott létre együttműködésük fokozatos elmélyítése érdekében. Szerepel bennük az együttműködés összes feltétele és azt az elsődleges célkitűzés, hogy Indonéziában belföldi rozsdamentesacél-ágazatot hozzanak létre és azt fejlesszék számos, a kínai–indonéz gazdálkodó egységekre alkalmazandó kedvezményes intézkedés és politika révén, amelyeket az érintett kormány az együttműködés megvalósítása érdekében ösztönöz és támogat.

(562) Az indonéz és a kínai kormány közötti együttműködés a bányászati és kohászati ágazatban 2005-ben kezdődött egy Indonézia és Kína közötti stratégiai partnerségről szóló közös nyilatkozat aláírásával, amely kimondja, hogy mindkét fél „fokozza a beruházásokra irányuló együttműködést a beruházásért felelős hatóságok (beleértve a magánszektort is) közötti jobb kölcsönös megértés és kapcsolatépítés, valamint kedvezőbb öko- és szociálpolitikai, valamint jogi környezet megteremtése révén a beruházások áramlása érdekében". A kínai kormány már akkor biztosítékot kért az indonéz kormánytól, hogy garantálja a külföldi beruházók nyereségszerzéshez fűződő érdekeit ([118]). Elhangzott továbbá akkoriban, hogy a gazdaságfejlesztés azt megelőző tíz éve során a kínai kormány mindig garantálta, hogy minden kínai beruházás nyereséges legyen. Ez az együttműködés összhangban volt Kína 1999-ben indult „külföld felé nyitási" politikájával, és támogatta a külföldi letelepedést, valamint a kínai vállalatok exportját és nemzetközivé tételét.

(563) 2010 januárjában a 2005. évi közös nyilatkozat végrehajtása részeként Indonézia és Kína aláírta az Indonézia–Kína cselekvési tervet (a továbbiakban: 2010. évi cselekvési terv) stratégiai partnerségük előmozdítása érdekében. Ez a dokumentum tartalmaz egy tervet az erőforrás-igényes indonéziai ágazatokba (többek között a bányászatba) irányuló kínai beruházások ösztönzésére ([119]). A „Kereskedelmi együttműködés" című 3.2. szakasz 3.2.14. pontja hivatkozott a „Kína–Indonézia gazdasági és kereskedelmi együttműködés ötéves tervének kidolgozására és végrehajtására", amely tervet röviddel azután valóban alá is írtak (lásd alább). A „Beruházási együttműködés" című fejezet előírja a magánszereplők részvételének ösztönzését (3.4.3. pont), valamint „az erőforrás-igényes indonéz iparágakba, például […] a bányászatba és az energiaágazatba […] irányuló kínai beruházások" ösztönzését (3.4.8. pont). A dokumentum hivatkozik az indonéz és a kínai kormány között az infrastruktúra és a természeti erőforrások terén folytatott együttműködésről szóló, 2005. április 25-én aláírt egyetértési megállapodásra is.

(564) A vizsgálat megállapította, hogy három egyetértési megállapodást és egy technikai szabályzatot írtak alá a kínai és az indonéz kormány képviselői az akkori kínai miniszterelnök, Ven Csia-pao 2011. április végén lezajlott jakartai látogatása során. A Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy nyújtsa be ezt a három egyetértési megállapodást és a technikai szabályzatot.

(565) Az indonéz kormány három dokumentumot nyújtott be. Az első dokumentum egy 2011. április 29-én aláírt jegyzőkönyv volt az Indonézia Tengerügyi és Halászati Minisztériuma és a Kínai Népköztársaság Állami Óceáni Igazgatósága közötti, a tengeri együttműködésről szóló egyetértési megállapodás módosításáról.

([118]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([119]) https://treaty.kemlu.go.id/apisearch/pdf?filename=CHN-2010-0093.pdf

(566) A második dokumentum egy 2011. április 29-én Jakartában aláírt megállapodás volt az indonéz és a kínai kormány közötti kétoldalú gazdasági és kereskedelmi együttműködés kiterjesztéséről és elmélyítéséről. E megállapodás értelmében a „két kormány megegyezett abban, hogy ösztönzi a vállalkozásokat" arra, hogy különféle formájú gazdasági együttműködéseket folytassanak számos területen, például az acéliparban, az ipari parkokban és az exportfeldolgozó övezetben.

(567) A harmadik dokumentum az indonéz és a kínai kormány 2011. április 29-én kiadott közös közleménye volt a Kína–Indonézia stratégiai partnerség további megerősítéséről. E közlemény értelmében „A két fél elégedettségét fejezte ki az indonéz és a kínai kormány közötti stratégiai partnerségről szóló közös nyilatkozat végrehajtására vonatkozó, 2010. január 21-én aláírt cselekvési terv kapcsán, és megállapodtak abban, hogy konkrét intézkedéseket hoznak a cselekvési terv végrehajtására és a két ország között különböző területeken folytatott gyakorlati együttműködés előmozdítására". Továbbá „[a] kínai fél szintén reméli, hogy megerősítheti az indonéz féllel a gazdasági és kereskedelmi együttműködési övezet fejlesztésével kapcsolatos együttműködést".

(568) 2012. március 25-én, Yudhoyono indonéz elnök hivatalos pekingi látogatásának végén az indonéz és a kínai kormány közös nyilatkozatban állapodott meg arról, hogy a kínai kormány tizenkettedik ötéves tervében és az indonéz kormány Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló főtervében (MP3EI) foglalt konkrét preferenciális politikákkal összhangban egy, Indonézia és Kína gazdasági és kereskedelmi együttműködésére vonatkozó kétoldalú megállapodást dolgoznak ki ([120]). Ezenkívül az indonéz kormány arra ösztönözte a kínai vállalatokat, hogy vegyenek részt Indonézia ipari kapacitásának növelésében, és megígérte, hogy „továbbra is kedvező beruházási légkört teremt a külföldi, köztük a kínai beruházók számára". Pontosabban, az indonéz kormány azt várta a kínai vállalatoktól, hogy „többet ruházzanak be Indonézia bányászati ágazatába", és „tájékoztatta Kínát a bányászati erőforrásai kezelésének javítására tett erőfeszítéseiről". Végül mindkét fél megállapodott abban, hogy „fokozzák erőfeszítéseiket a […] bányászat terén folytatott együttműködés további megszilárdítására és kiterjesztésére". Ez a nyilatkozat azt mutatja, hogy a két fél saját belföldi preferenciális politikáját igyekezett végrehajtani, Indonézia downstream ipari kapacitásának megerősítése érdekében azáltal, hogy Kínát bevonták és naprakészen tájékoztatták a nyersanyagokra vonatkozó politika alakulásával kapcsolatban.

(569) Ami Indonéziát illeti, az MP3EI elismeri, hogy az ipart tovább kell fejleszteni Indonéziában, és Szulavézi szigetét jelöli meg azon területként, ahol az iparfejlesztés meg fog valósulni. Az acélipar fejlődésének támogatására az indonéz kormány többek között szabályozási változtatásokat irányzott elő a nyersanyagellátás megkönnyítése, a nemzeti upstream és downstream üzleti partnerségek kiépítése, a downstream acéliparban klaszterek fejlesztése, valamint az acélkohászat és a rozsdamentesacél-gyártás integrációjának előtérbe helyezése érdekében ([121]). Ezenkívül ezek a változtatások a természeti erőforrásokra, különösen a nikkelre, és a bányászatra is irányulnak abból a célból, hogy a nagyobb hozzáadott érték érdekében fokozzák Indonéziában az ipari feldolgozást. A nikkel esetében a hangsúlyt a downstream ágazatok megerősítésére helyezik az upstream és downstream ágazatok közötti erős partnerségek elősegítésével ([122]).

(570) Ami Kínát illeti, a nemzetgazdasági és társadalmi fejlődés tizenkettedik ötéves terve, amely az IMIP létrejöttekor hatályos volt, vázolja a kínai kormánynak a kulcsfontosságú ágazatok fejlesztésére és előmozdítására vonatkozó stratégiai jövőképét. Rögzíti, hogy a kínai kormány a piaci versenyképesség javítását szolgáló szakpolitikákat dolgoz ki a vállalkozások technikai fejlődésének támogatására. A korábbi vizsgálatok azt mutatták, hogy az acélágazat előkelő helyet foglalt el e kulcsfontosságú ágazatok között ([123]). Emellett a kínai kormány kiadott egy kifejezetten az acéliparral foglalkozó tervet, a tizenkettedik ötéves acélipari tervet, amely az IMIP létrejöttekor szintén hatályos volt. A tizenkettedik ötéves acélipari terv kiemeli, hogy az acélipar a nemzetgazdaság fontos alapvető iparága, és hangsúlyozza annak fontosságát, hogy „[megerősítsék] az adóügyi, pénzügyi, kereskedelmi, földügyi, energiatakarékossági, környezetvédelmi, biztonsági és egyéb szakpolitikák, valamint az acélipari szakpolitika közötti kapcsolatot". A korábbi vizsgálatok kimutatták, hogy ezek a tervek jogilag kötelező erejűek ([124]), és feltárták a kínai

([120]) https://tingroom.com/print_173679.html

([121]) Az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó főterv, 65–68. o.

([122]) Az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó főterv.

([123]) A Bizottság (EU) 2017/969 végrehajtási rendelete (2017. június 8.) a Kínai Népköztársaságból származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről és a Kínai Népköztársaságból származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2017/649 bizottsági végrehajtási rendelet módosításáról (HL L 146., 2017.6.9., 17. o.), (49) és azt követő preambulumbekezdések).

([124]) Ugyanott, (55) preambulumbekezdés.

kormánynak az állami tulajdonú vállalatokon keresztül az acéliparban betöltött meghatározó szerepét ([125]). A kínai kormánynak az acéliparban betöltött meghatározó szerepét és az ebből fakadó jelentős piaci torzulásokat tovább erősíti a Kínai Népköztársaság gazdaságának jelentős torzulásairól piacvédelmi vizsgálatokhoz készült bizottsági szolgálati munkadokumentum, amely kimondta, hogy „acéliparban érvényesülő kormányzati ellenőrzés és beavatkozás magas szintje és az ágazatban működő állami tulajdonú vállalatok fokozott jelenléte mellett a magántulajdonban lévő acélgyártók sem működhetnek piaci feltételek között" és elismerte a „jelentős tulajdonjogot, ellenőrzést és/vagy kormányzati beavatkozás az állítólagos magántulajdonban lévő acélipari vállalatok tekintetében" ([126]).

(571) 2013. október 2-án az indonéz gazdasági miniszter és a kínai kereskedelmi miniszter Jakartában aláírta az „Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési programot" (a továbbiakban: Indonézia–Kína program). Az Indonézia–Kína program előirányozta „a két ország közötti kereskedelmi célú beruházások fellendítését és a közös prioritást élvező projektek végrehajtásának előmozdítását" ([127]), amelyben a várakozások szerint a programnak testet kellett öltenie.

(572) Az Indonézia–Kína program III. fejezetében az indonéz és a kínai kormány pontosította, hogy a program olyan kiemelt projekteken keresztül valósul meg, amelyek „kiválasztási elvének meg kell felelnie a két ország stratégiai érdekeinek és társadalmi-gazdasági fejlesztési igényeinek, összhangban kell lennie mindkét ország közép- és hosszú távú gazdaságfejlesztési terveivel, valamint illeszkednie kell az érintett vállalkozások fejlesztési terveihez".

(573) A Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy nyújtsa be azoknak a kiemelt projekteknek a listáját, amelyeket az Indonézia–Kína program rendelkezései szerint végrehajtásra kiválasztottak. Az indonéz kormány azonban ehelyett egy másik projektlistát adott meg, azaz a magas szintű gazdasági párbeszéd (HLED) keretében zajló indonéz–kínai együttműködési projektek listáját. A 28. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában az együttműködés, mivel az indonéz kormány a fentiek szerint megtagadta az együttműködést, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a Morowali-projekt is szerepel a kétoldalú együttműködés keretében kiemelt projektek listáján. Ez valóban egy fontos projekt, amelyben számottevő a kínai vállalatok jelenléte.

(574) Az Indonézia–Kína program is megerősítette azt a 2012-es kijelentést, miszerint az együttműködés egyik fő célja az acéliparra vonatkozó preferenciális politikák végrehajtása (I. fejezet, 1.2.3. pont), kimondva, hogy a kétoldalú együttműködés egyik átfogó célkitűzése az volt, hogy „a versenyképes és jó hírű kínai vállalatokat és pénzügyi intézményeket ösztönözze arra, hogy részt vegyenek hat indonéziai gazdasági folyosó fejlesztésében, valamint az [indonéz] kormánynak a gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló főtervében felsorolt projektben, továbbá a versenyképes és jó hírű indonéz vállalkozásokat ösztönözze a kínai kormány tizenkettedik ötéves tervének fejlesztésében való részvételre" ([128]).

(575) Az Indonézia–Kína program azt mutatja, hogy mindkét kormány azonosította az együttműködés kulcsfontosságú területeit ([129]), amely többek között a bányászatot, a kohászati ipart és az ipari parkokat foglalta magában (beleértve a különleges gazdasági övezeteket is). A 2.4.2. szakaszban a bányászatnak szentelt fellépések kapcsán az indonéz és a kínai kormány kifejezetten megállapodott a következőkben: „Együttműködés az ásványi erőforrások (beleértve a […] nikkelt is) feltárása, finomítása és feldolgozása terén", „A bányászati és kohászati projektekkel kapcsolatos kétoldalú együttműködések felgyorsítása és elősegítése", „Az ásványi erőforrások fejlesztésének előmozdítása külön ipari parkok és övezetek építésével a hat gazdasági folyosóban […]", „Együttműködés az ásványi erőforrások fejlesztése terén Indonéziában".

([125]) A Bizottság (EU) 2019/688 végrehajtási rendelete (2019. május 2.) a Kínai Népköztársaságból származó egyes szerves bevonatú acéltermékek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vámnak az (EU) 2016/1037 európai parlamenti és tanácsi rendelet 18. cikke szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követő kivetéséről (HL L 116., 2019.5.3., (37) és (70) preambulumbekezdés).

([126]) Bizottsági szolgálati munkadokumentum piacvédelmi vizsgálatokhoz a Kínai Népköztársaság gazdaságának jelentős torzulásairól, 2017. december 20., SWD(2017) 483 final/2, 360. o. A kínai acélágazattal kapcsolatos általánosabb információkért lásd ugyanezen dokumentum „Acélágazat" című 14. fejezetét, 346–376. o.

([127]) Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési program (I. és II. fejezet).

([128]) Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési program (I. fejezet, 1.2.3. pont).

([129]) Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési program (II. fejezet).

(576) Az Indonézia–Kína program kohászati ágazatnak szentelt 2.7.8. szakaszában az indonéz és a kínai kormány kifejezetten megállapodott a következőkben: „A fémkohászati iparban tevékenykedő kínai termelők bátorítása arra, hogy közvetlen beruházásokat hajtsanak végre Indonéziában az indonéz természeti erőforrások hasznosítása érdekében, és integrált, fémkohászatra szakosodott pari parkok formájában ruházzanak be azért, hogy segítsék a fémkohászati ipari lánc fejlesztését és az ásványi anyagokhoz kapcsolódó projektek hozzáadott értékének növelését” ([130]). A program azt is megerősíti, hogy a fémkohászattal foglalkozó kínai termelőket arra ösztönzik, hogy hozzanak létre közös vállalatokat indonéz vállalatokkal. Az ipari parkokról (beleértve a különleges gazdasági övezeteket is) szóló 2.9. pontban az indonéz és a kínai kormány megállapodott, hogy támogatják az ipari parkokat és „ösztönzik a kínai vállalkozásokat, hogy ruházzanak be indonéz ipari parkokba […]”, valamint „[…] elősegítik az ipari parkok fejlesztését és szakpolitikai támogatást nyújtanak annak során”. Így az indonéz kormány aktívan törekedett a kínai kormány által olyan konkrét projektekhez nyújtott szakpolitikai támogatásra, mint például a Morowali Ipari Park, és ezt a támogatást elfogadta.

(577) 2015. március 27-én mindkét kormány kiadta „A Kínai Népköztársaság és Indonézia közötti átfogó stratégiai partnerség megerősítéséről szóló közös nyilatkozatot” ([131]). Ebben a nyilatkozatban „[…] Mindkét fél kötelezettséget vállalt arra, hogy aktívan végrehajtja a Kína–Indonézia gazdasági és kereskedelmi együttműködés ötéves fejlesztési tervét, és rövid időn belül véglegesíti a kiemelt projektek listáját azzal a céllal, hogy […]”. Hasonlóképpen mindkét kormány „[…] azon az állásponton volt, hogy a Hszi Csin-ping elnök által javasolt, a 21. századi tengeri selyemútra vonatkozó kezdeményezés és a Joko Widodo elnök által kezdeményezett »Globális tengeri támaszpont« stratégiája rendkívül fontos”. Ugyancsak mindkét kormány „[…] megígérte a kínai–indonéz integrált ipari parkok építésének felgyorsítását, és hogy a lehető leghamarabb létrehozza a kormányközi koordinációs bizottságot”. Az indonéz fél „[…] preferenciális politikákat vezet be az ipari parkok számára, hogy biztosítékot nyújtson és megkönnyítse több kínai vállalkozás számára a parkhoz az indonéz törvényekkel és rendeletekkel összhangban való hozzáférést, hogy felgyorsítsa az ipari parkok fejlődését”, valamint Kína kötelezettséget vállalt arra, hogy „[…] kétoldalú és többoldalú pénzügyi csatornákon keresztül továbbra is finanszírozási támogatást nyújt Indonézia infrastruktúrájának építéséhez és nagyprojektjeihez”.

(578) 2018. május 7-én az indonéz és a kínai kormány aláírta a regionális átfogó gazdasági folyosók fejlesztésére irányuló együttműködés előmozdításáról szóló egyetértési megállapodást, amelyben mindkét fél beleegyezett abba, hogy együttműködik a másikkal, többek között Észak-Szulavézi fejlesztésében. Ebben az egyetértési megállapodásban mindkét fél beleegyezett abba, hogy „mozgósítja és összehangolja az érintett kormányzati szerveket, minősített vállalkozásokat és intézményeket, hogy részt vegyenek e folyosók fejlesztési tervének kidolgozásában”.

(579) 2018. október 23-án az indonéz és a kínai kormány egyetértési megállapodást írt alá „a regionális átfogó gazdasági folyosók fejlesztésére irányuló közös irányítóbizottság létrehozásáról”. Ez az egyetértési megállapodás létrehozta az együttműködés szervezeti felépítését: közös titkárság, közös munkacsoportok, munkamechanizmusok, irányítóbizottság stb. Ez a struktúra ismét azt mutatja, hogy a kétoldalú együttműködési keretet közösen, meghatározott közös adminisztratív testületeken keresztül hajtják végre.

(580) A fenti kétoldalú megállapodások és dokumentumok azt mutatják, hogy a kétoldalú együttműködés az egyes kormányok feltételeit és hozzájárulását meghatározó megállapodások formájában valósult meg. A következő szakaszok részletesen ismertetik a finanszírozás, az IMIP-en keresztül végrehajtott irányítást és a többi kétoldalú igazgatási mechanizmust. Az ebben a szakaszban tárgyalt dokumentumok azonban megerősítik, hogy a két kormány egyedi megállapodásokat kötött annak érdekében, hogy preferenciális politikáikat az együttműködés hatálya alá tartozó konkrét iparágak és projektek javára végrehajtsák. Ezek azt mutatják, hogy az együttműködés kifejezetten kiterjed azokra a politikákra, amelyek kedveznek az indonéz nikkelérc-feldolgozó ágazat és a downstream rozsdamentesacél-ágazat kínai beruházások kedvezményes kínai támogatáson keresztül történő ösztönzésével megvalósuló fejlesztésének. Az IRNC csoport egyértelműen kedvezményezettje volt a kétoldalú együttműködés keretében elfogadott politikáknak.

(581) A fenti megállapodásokból és dokumentumokból kiderülnek az Indonézia és Kína közötti együttműködés keretei, valamint az együttműködés alakulása és folyamatos elmélyülése az évek során. Ez az elmélyülő együttműködés lehetővé teszi a kínai beruházások és vállalatok számára, hogy hasznot húzzanak Indonézia nyersanyagaiból és földrajzi elhelyezkedéséből. A kínai fél az „Egy övezet, egy út” kezdeményezés keretében finanszírozza a kiválasztott „folyosókban” végrehajtott beruházásokat, míg az indonéz fél aktívan fenntartja a kedvező jogi, szabályozási és

([130]) Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési program (II. fejezet, 2.7.8. pont).

([131]) https://www.mfa.gov.cn/ce/cebe//eng/mhs/t1249201.htm

politikai keretet, hogy ösztönözze a projektek végrehajtását saját területének bizonyos részein. A Morowali Park Szulavézi tartományban való létrehozására és az abba teljes mértékben integrált fő exportáló gyártó letelepedésére ebben a keretben és összefüggésben került sor, amint azt a következő szakaszok részletesen ismertetik.

4.5.4. *A kétoldalú együttműködés keretében nyújtott kedvezményes pénzügyi támogatás*

(582) A rozsdamentesacél-ágazattal kapcsolatos kétoldalú együttműködés egyik pillére az volt, hogy a kínai fél kedvezményes pénzügyi támogatást nyújt a kínai vállalatoknak az indonéz rozsdamentesacél-ágazat fejlesztése érdekében. Indonézia ezt a feltételt szabta meg annak érdekében, hogy a kínai vállalatok hozzáférést kapjanak Indonézia jelentős nikkelérckészleteihez (amely érc alkalmas a kínaiak által használt gyártási folyamatra).

(583) Mint a fentiekben látható, a kínai kormány már 2005-ben, az Indonézia és Kína stratégiai partnerségéről szóló közös nyilatkozat kapcsán kiemelte a beruházók nyereségszerzéshez fűződő érdekeinek védelmét, és megmutatta, hogy a kínai kormány a korábbi években mindig biztosította e cél elérését. Ezek voltak azok az évek, amikor 1999-es bevezetése után Kína sikeresen alkalmazta a „külföld felé nyitási" politikáját annak érdekében, hogy – egyebek között – előmozdítsa és ösztönözze a kínaiak külföldi beruházásait és az export bővülését.

(584) A 2010. évi cselekvési terv 3.1.10. pontja a „Pénzügyi együttműködés" összefüggésében kimondja, hogy a két fél „megerősíti a rendszeres kétoldalú konzultációkat és koordinációt, hogy felgyorsítsa a *kedvezményes exportvásárlói hitelkeret, kedvezményes kölcsön* és a fejlesztések támogatását célzó egyéb pénzügyi programok" használatát és megvalósítását.

(585) A sajtóban beszámoltak arról ([132]), hogy a Kínai Ipari és Kereskedelmi Bank (ICBC) és a Kínai Központi Bank már 2011-ben kötelezettséget vállalt arra, hogy 8 milliárd USD tőkekölcsönt nyújt azoknak a kínai székhelyű vállalatoknak, amelyek Indonéziában kívánnak beruházni.

(586) A kedvezményes kínai finanszírozást szentesítő legfontosabb dokumentum az indonéz és a kínai kormány között 2011. április 29-én létrejött, a kétoldalú gazdasági és kereskedelmi együttműködés kiterjesztéséről és elmélyítéséről szóló írásbeli megállapodás volt. A VI. cikk egyértelműen kimondja, hogy „A felek megállapodtak abban, hogy arra *ösztönzik saját pénzügyi és biztosítási intézményeiket, hogy részesítsék előnyben e projektek finanszírozását és biztosítási támogatását* […]".

(587) A 2013. október 2-i Indonézia–Kína Gazdasági és Kereskedelmi Együttműködési Program „Pénzügyi szolgáltatások" című V. fejezetének 5.2.1. pontja szintén kifejezetten kimondja, hogy „*A kínai pénzintézeteket arra ösztönzik, hogy támogassák* a kínai finanszírozású vállalkozások által Indonéziában megvalósított beruházások és projektek finanszírozását, a belföldi törvények és szabályozás betartásával".

(588) Amint azt az előző szakasz kifejtette, a finanszírozást a kétoldalú együttműködés fő célkitűzésével összefüggésben biztosították, vagyis hogy az együttműködés „a versenyképes és jó hírű kínai vállalatokat és pénzügyi intézményeket ösztönözze arra, hogy részt vegyenek hat indonéziai gazdasági folyosó fejlesztésében, valamint az [indonéz] kormánynak a gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló főtervében felsorolt projektben, továbbá a versenyképes és jó hírű indonéz vállalkozásokat ösztönözze a kínai kormány tizenkettedik ötéves tervének fejlesztésében való részvételre" ([133]). A saját hazai preferenciális politikáira (beleértve a saját rozsdamentesacél-ágazatukra vonatkozó politikákat is) való hivatkozás illeszkedik ahhoz a célhoz, hogy kedvezményes finanszírozást biztosítsanak a Morowali Ipari Parkról szóló kétoldalú megállapodás megvalósításához, így kedvezve a rozsdamentesacél-ágazatnak.

(589) A 2013. október 2-án, a megfelelő államelnökök jelenlétében tartott indonéz–kínai csúcstalálkozón az IMIP alapító részvényesei, a PT. Bintangdelapan Investama (a továbbiakban: BDI) és a Shangai Decent Investment Group (a továbbiakban: SDI) (lásd a (626) és (777) preambulumbekezdést) aláírtak egy beruházási és finanszírozási megállapodást a Kína-ASEAN Beruházási Együttműködési Alappal (CAF) a Morowali Parkban folytatott tevékenység fejlesztése érdekében ([134]). A Kína-ASEAN Alap (CAF) a Kínai Népköztársaság Államtanácsa és a Nemzeti Fejlesztési és Reformbizottság által jóváhagyott offshore részvényalap. Az alap létrehozását a Kínai Export-Import Bank más

([132]) Bisnis, „China-based lenders back investment in Indonesia" (Kínai székhelyű hitelezők támogatják az indonéziai beruházást), 2011. április 26., https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang

([133]) Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési program (I. fejezet, 1.2.3. pont).

([134]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1

kínai és nemzetközi intézményi beruházókkal közösen támogatja. A CAF az infrastruktúra-, az energia-, valamint a természetierőforrás-ágazatba történő beruházásokra összpontosít Délkelet-Ázsiában, és úttörő szerepet játszik a Kína és a feltörekvő piacok közötti „dél-dél együttműködés" előmozdításában, valamint elősegíti a „külföld felé nyitási" stratégia megvalósítását a kínai vállalatok számára.

(590) Arról is beszámoltak, hogy a kínai elnök 2013. októberi indonéziai látogatása során 23 megállapodás aláírására került sor, amelyek elsősorban a nikkelre vonatkoztak. Ennek az összegnek a 60 százaléka a feldolgozóiparba került, ami összesen 32,8 milliárd USD (36,1 billió IDR) beruházást jelentett ([135]). Ez további bizonyíték arra, hogy az indonéz kormány a közvetlen kínai finanszírozásra törekedett a nikkelágazatban.

(591) A 2015. márciusi közös nyilatkozat megerősítette a kínai kormány azon kötelezettségvállalását, hogy „[…] kétoldalú és többoldalú pénzügyi csatornákon keresztül továbbra is finanszírozási támogatást nyújt Indonézia infrastruktúrájának építéséhez és nagyprojektjeihez".

(592) Továbbá az IMIP (a Morowali Ipari Parkot – ahol az IRNC exportáló gyártó található – irányító vállalat) elnöke arról számolt be, hogy a „projekt" (vagyis az ipari park és annak bérlői) „könnyen hozzáférhetett közép- és hosszú távú finanszírozáshoz. A projekt kezdeti időszakában a fejlesztési bankok, köztük a Kínai Fejlesztési Bank, a Kínai Export-Import Bank és az állami tulajdonú kínai bankok, többek között a Kínai Központi Bank, közép- és hosszú távú pénzügyi támogatással szálltak be" ([136]).

(593) Végül pedig egyértelmű, hogy nem lehetséges, hogy az indonéz kormány nem tudott a kínai bankok által nyújtott ilyen kedvezményes finanszírozásról, mivel tisztviselői több alkalommal is jelen voltak, hogy tanúi legyenek az ilyen finanszírozásokról szóló dokumentumok aláírásának. Az (589) preambulumbekezdésben már szerepelt egy példa. Egy másik példa: 2018. május 7-én este az ITSS és a PT Dexin Steel Indonesia (DSI), egy másik, az IMIP Parkban található (és a társasággal kapcsolatban álló) vállalat 170 millió USD értékű határidőskölcsön-szerződést és ezzel egyidejűleg egyetértési nyilatkozatot írt alá a Kínai Fejlesztési Bankkal. Erre az Indonézia–Kína üzleti csúcstalálkozó keretében szervezett vacsorán került sor, amelyet Li Ko-csiang kínai miniszterelnök és Jusuf Kalla indonéz alelnök adott.

(594) Ezek az írásos dokumentumok, nyilatkozatok és intézkedések egyértelműen megerősítik, hogy az indonéz kormány aktívan kérte, elfogadta és sajátjaként elismerte a kínai kormány által nyújtott kedvezményes pénzügyi támogatást. Ahelyett, hogy közvetlenül nyújtott volna ilyen támogatást, az indonéz kormány kétoldalú együttműködési keretet hozott létre a kínai kormánnyal annak biztosítására, hogy a kínai kormány – annak érdekében, hogy a kínai vállalatok számára biztosítsa a szükséges nikkelérc-ellátást – a preferenciális politikák keretében kedvezményes finanszírozást nyújtson kínai vállalatok indonéziai beruházásaihoz. Amint a vizsgálat kimutatta (lásd az IMIP-ről és a kedvezményes finanszírozásról szóló szakaszt), az IRNC volt az egyik fő kedvezményezettje ennek a kedvezményes finanszírozásnak, amelyet a kínai fejlesztési és az állami tulajdonú bankok nyújtottak a Morowali Ipari Parkban letelepedett kohászati vállalkozások és downstream rozsdamentesacél-gyártók építési és üzemeltetési tevékenységeihez.

4.5.5. *A Morowali Ipari Park*

(595) Kifejezetten a nikkelérc-feldolgozó és a rozsdamentesacél-ágazat tekintetében az indonéz és a kínai kormány között az exportáló ország területén megvalósuló szoros együttműködés a Morowali Ipari Park létrehozásával és működtetésével érte el a csúcspontját. Az indonéz és a kínai kormány olyan kedvező feltételeket biztosított a parkban rozsdamentes acélt előállító vállalatok számára, amelyek gazdasági előnyöket biztosítottak számukra. Az erőforrások e szoros együttműködés keretében történő összevonása közös célt szolgál, és azzal a közös kedvezményezett, az IRNC csoport jut előnyhöz ([137]).

(596) A Morowali Park egy ipari park, amely egy teljesen integrált, a nikkelérc bányászatától a végső downstream rozsdamentesacél termék előállításáig tartó rozsdamentesacél-ágazat kiépítésére összpontosít. A park Bahodopiban, Morowali járásban, Közép-Szulavézi tartományban található.

([135]) www.beritasatu.com/whisnu-bagus-prasetyo/ekonomi/142063/sby-presiden-tiongkok-hadiri-penandatanganan-bisnis-lebih-rp-36-t

([136]) https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5

([137]) A Jindal Stainless Indonesia nem részesült a kedvezményes finanszírozási rendszerből, mivel nem vett részt a kínai és az indonéz kormány közötti kétoldalú együttműködésben, és nem kapott kedvezményes feltételekkel kölcsönt.

(597) A fő együttműködő indonéz exportáló gyártó – az IRNC – a Morowali Parkban található. A park 2 500 hektáros területen terül el. Összesen 29 bérlő van, amelyeknek több mint fele az IMIP-hez kötődik. Az IRNC és az IMIP fő beruházója a kínai Tsingshan Steel Group.

(598) A fentiekben említett releváns kétoldalú szabályozási keret azt mutatja, hogy Indonézia és Kína megállapodott arról, hogy a Morowali Ipari Parkban létrehoznak egy különleges területet és azt fejlesztik annak érdekében, hogy támogassák a jogosult vállalatokat az együttműködés megvalósításában. A Morowali Park megkapta az „elismert ipari ingatlan" státuszt, amely többek között az ipari ingatlanokra vonatkozó kedvezményes indonéz belföldi szabályok hatálya alá tartozik.

(599) Említésre méltó, hogy a Morowali Parkot a kínai kormány indonéziai „gazdasági és kereskedelmi együttműködési övezetnek" minősítette ([138]).

(600) Noha az IMIP fejlesztésére irányuló együttműködést először Kína elnöke, Hszi Csin-ping és Indonézia akkori elnöke, Susilo Bambang Yudhoyono 2013-as csúcstalálkozóján jelentették be, az egészen 2007-ig vezethető vissza, amikor a Bintangdelapan csoport egy bányászati koncesszió keretében egy 47 000 hektáros területen megkezdte tevékenységét Morowaliban ([139]). A vállalat felkereste a kínai beruházókat, hogy ruházzanak be a nikkelhez kapcsolódó bányászati tevékenységekbe, mivel akkoriban Kína volt az Indonéziából származó nikkel legnagyobb exportpiaca ([140]).

(601) A BDI és az SDI 2009-ben közös vállalatot alapított a térség bányászati iparának fejlesztésére; ez egybeesett a bányászatról szóló 2009. évi törvényben foglalt szigorúbb intézkedésekkel, amelyek arra irányultak, hogy akadályozzák a nikkelérc Indonéziából való kivitelét. A két fél megalapította a PT. Sulawesi Mining Investment (SMI) nevű társaságot, amely nikkelérctermeléssel és annak főként Kínába irányuló exportjával foglalkozik. Ez a partnerség összhangban volt az SDI „külföld felé nyitási" politikájával. Az SDI honlapján arról számoltak be, hogy „a »külföld felé nyitási« politikájának aktív végrehajtása érdekében az SDI 2009-ben partneri viszonyt létesített az SMI-vel, hogy úttörő szerepet tölthessen be az indonéz nikkelérc bányászatában és kivitelében, valamint a ferronikkel kohászatában, továbbá beruházott a PT IMIP létrehozásába, amely rendkívül fontos a Kína és Indonézia, valamint Kína és az ASEAN közötti gazdasági együttműködés szempontjából" ([141]).

(602) A Kína és Indonézia közötti stratégiai partnerség további megerősítéséről szóló, 2011. április 29-i közös közleményben kijelentették, hogy „[a] kínai fél szintén reméli, hogy megerősítheti az indonéz féllel a gazdasági és kereskedelmi együttműködési övezet fejlesztésével kapcsolatos együttműködést".

(603) 2011 májusában arról számoltak be, hogy az indonéz Beruházási Koordinációs Tanács (BKPM) arra kérte a kínai beruházókat, hogy fektessenek be a bányászati termékek (beleértve a nikkelt is Sulawesi dél-keleti részén) feldolgozásába: „A Beruházási Koordinációs Tanács (BKPM) arra utasítja a potenciális beruházókat, hogy ruházzanak be a bányászati termékek feldolgozásába […] Ezenkívül a BKPM arra is kérte Kínát, hogy ruházzon be a nikkelfeldolgozásba Délkelet-Szulavéziben" ([142]). Emellett egy alumíniumkohó építését is magában foglaló projekt kapcsán kiemelték a földterület megszerzésével kapcsolatos korlátokat. Ez ismét azt mutatja, hogy indonéz kormány igyekezett kínai beruházásokat csábítani Indonéziába.

(604) Az indonéz és a kínai kormány által létrehozott, 2013. október 2-i ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési program ipari parkokról (ideértve a különleges gazdasági övezeteket is) szóló 2.9. pontja kimondja: „A kínai vállalkozások ösztönzése arra, hogy ruházzanak be Indonéziában különleges gazdasági övezetekbe, gazdaság- és technológiafejlesztési parkokba, gazdasági és kereskedelmi együttműködési parkokba, ipari parkokba, technológiai demonstrációs területekbe és az ipari parkok más formáiba. A két fél egyetértett abban, hogy a kormány elősegíti az ipari parkok fejlesztését és szakpolitikai támogatást nyújt ahhoz".

(605) A két kormány október 2-án aláírt egy indonéz–kínai integrált ipari parkokról szóló megállapodást is. Annak V. cikke meghatározza az országok által elfogadott szakpolitikai támogatásokat: „A Kínai Népköztársaság kormánya megerősíti, hogy megfelelő támogatást és könnyítéseket nyújt az ipari parkok építéséhez, a leendő bérlők odavonzásához és a parkok üzemeltetéséhez, mindkét ország hatályos törvényeinek, rendeleteinek és politikáinak megfelelően. Indonézia kormánya törekedni fog arra, hogy támogatást nyújtson és könnyítő intézkedéseket hajtson végre a hatályos nemzeti törvényeinek, rendeleteinek és politikáinak megfelelően. A támogatási politikák részleteiről kétoldalú megbeszélések során kell dönteni".

([138]) http://www.cccme.org.cn/cp/cooperation/zones.aspx
([139]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([140]) https://www.thejakartapost.com/news/2017/11/15/morowali-investors-jittery-over-policy-uncertainties.html
([141]) http://www.decent-china.com/index.php/index/about/index?cid=15
([142]) https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang

(606) Ezenkívül az „Indonézia–Kína programon” túlmenően mindkét kormány ugyanazon a napon, 2013. október 2-án aláírt egy másik kétoldalú megállapodást is, amely kifejezetten az indonéziai integrált ipari parkok fejlesztésére irányult. E megállapodás 1. cikke értelmében az indonéz és a kínai kormány megállapodott abban, hogy „támogatják az indonéz–kínai integrált ipari parkok létrehozását Indonéziában”, amelyeket „mindenekelőtt Indonézia ásványkincsekben gazdag régióiban kell létesíteni”.

(607) Ebben a megállapodásban a kínai kormány kötelezettséget vállalt arra, hogy „releváns támogatást és könnyítéseket nyújt az ipari parkok építéséhez, a leendő bérlők odavonzásához és a parkok üzemeltetéséhez, mindkét ország hatályos törvényeinek, rendeleteinek és politikáinak megfelelően” ([143]). Az indonéz kormány ugyanakkor kijelentette, hogy „törekedni fog arra, hogy támogatást nyújtson és könnyítő intézkedéseket hajtson végre a hatályos nemzeti törvényeinek, rendeleteinek és politikáinak megfelelően” ([144]).

(608) A kínai és az indonéz kormány között létrejött, az indonéz–kínai integrált ipari parkokról szóló 2013. évi megállapodás (a továbbiakban: az integrált ipari parkokról szóló megállapodás) egy fontos kétoldalú dokumentum volt, amely a Morowali Parkot is szabályozta. Az 1. cikk kimondja, hogy „E megállapodás célja az indonéz–kínai integrált ipari parkok létrehozásának támogatása Indonéziában” (a továbbiakban: ipari parkok). „Az ipari parkokat mindenekelőtt Indonézia ásványkincsekben gazdag régióiban kell létesíteni”. A 3.1. cikk kimondja, hogy „E megállapodás hatálya alá tartozó együttműködési hatóköre kiterjed az ipari parkok létrehozásával kapcsolatos koordinációra, könnyítésekre és konzultációra”. E megállapodás „Politikai támogatásról” szóló V. fejezetének 5.1. pontja kimondja: „A Kínai Népköztársaság kormánya megerősíti, hogy megfelelő támogatást és könnyítéseket nyújt az ipari parkok építéséhez, a leendő bérlők odavonzásához és a parkok üzemeltetéséhez, mindkét ország hatályos törvényeinek, rendeleteinek és politikáinak megfelelően”.

(609) A 2013. október 3-i kétoldalú csúcstalálkozón Hszi Csin-ping kínai elnök ismertette egy 21. századi tengeri selyemút megépítésének tervét. A csúcstalálkozót megelőző napon, 2013. október 2-án az indonéz és a kínai kormány aláírta az „Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési programot”, valamint a „Kínai Népköztársaság kormánya és az Indonéz Köztársaság kormánya között az indonéz–kínai integrált ipari parkokról szóló megállapodást”. Ezeket az együttműködési megállapodásokat a kiválasztott kiemelt fontosságú projekteknek kell megtestesíteniük.

(610) Kína és Indonézia 2015. márciusi, a stratégiai partnerség megerősítéséről szóló együttes nyilatkozat kimondta, hogy az indonéz kormány „[…] preferenciális politikákat vezet be az ipari parkok számára, hogy biztosítékot nyújtson és megkönnyítse több kínai vállalkozás számára a parkhoz az indonéz törvényekkel és rendeletekkel összhangban való hozzáférést, hogy felgyorsítsa az ipari parkok fejlődését”.

(611) Az együttes nyilatkozatot követően az indonéz kormány bevezette az ipari ingatlanokról szóló 142/2015 rendeletet, amely a korábbi, 2009-es ipari ingatlanokról szóló rendelet helyébe lépett, hogy összhangba hozza azt a 2015. évi kétoldalú közös nyilatkozattal és az integrált ipari parkokról szóló, 2013. évi kétoldalú megállapodással. E rendelet 8. fejezete meghatározza a fő ösztönzőket azon vállalatok számára, amelyek ezeken az ipari ingatlanokon alapítottak (ilyen az IRNC csoport). A 4. cikk i) pontja kimondta, hogy a miniszter hatásköre kiterjed „az ipari ingatlanokon belül elhelyezkedő ipari blokkok és/vagy épületek értékesítési referenciaárára vagy bérleti díjára vonatkozó iránymutatásoknak az ipari ingatlanokkal foglalkozó bizottság javaslatai alapján történő megállapítására”. A 41. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy „Az ipari ingatlanokat kezelő vállalatok és az egy adott ipari területen található ipari vállalatok adókedvezményben részesülnek”. A 45. cikk (1) bekezdése kimondta, hogy „A kormány kezdeményezheti az ipari ingatlanok mint ipari infrastruktúra fejlesztését a) abban az esetben, ha a magánszektor nem érdekelt egy adott ipari ingatlan fejlesztésében vagy nem képes arra; és/vagy b) az ipari fejlődés terjedésének felgyorsítása és egyenletes eloszlása érdekében”. Ezen túlmenően az indonéz kormány az 51. cikk (1) bekezdésében előírt szerven keresztül megvalósította az ezen ipari területeket kezelő társaságok aktív részvételét és szoros ellenőrzését: „Az ipari ingatlanok fejlesztésének támogatása céljából létrejön az ipari ingatlanokkal foglalkozó bizottság”.

(612) A feldolgozásnak a parkban megvalósuló átfogó integrációja illeszkedik az indonéz kormány politikákban meghatározott fejlesztési célkitűzéseihez. Konkrétan, az olvasztó létesítmények megfelelnek a bányászatról szóló 2009. évi törvény jogi követelményeinek és az Ipari Minisztérium elsődleges anyagok hozzáadott értékére vonatkozó előírásainak. E törvény és előírások értelmében a nikkelércbányászattal foglalkozó vállalatoknak saját fémolvasztási kapacitásokat kell kiépíteniük azzal a céllal, hogy magasabb hozzáadott értéket teremtő ágazatokat hozzanak létre Indonéziában (lásd az előző szakaszt).

([143]) Megállapodás a Kínai Népköztársaság kormánya és az Indonéz Köztársaság kormánya között az indonéz–kínai integrált ipari parkokról, 5.1. pont.

([144]) Megállapodás a Kínai Népköztársaság kormánya és az Indonéz Köztársaság kormánya között az indonéz–kínai integrált ipari parkokról, 5.2. pont.

(613) A Morowali Park fejlesztése olyan kulcselemeket foglal magában, amelyeket az indonéz kormány prioritásként határoz meg fejlesztési terveiben. Ebben az értelemben a Morowali Park Szulavézi szigetén, egy stratégiai fontosságú földrajzi területen található, az ösztönzött acélágazatban működik, elősegíti az upstream és a downstream ágazatok integrációját, továbbá fokozza a természeti erőforrások és a bányászat (nevezetesen a nikkel) által teremtett hozzáadott értéket.

(614) Földrajzi szempontból a Morowali Park a Szulavézi ([145]) folyosón található, amely egyike annak a hat gazdasági folyosónak, amelyet Indonézia kormánya az ország gazdaságfejlesztési terveinek tengelyeként azonosított és támogat. A nikkelbányászatot az e terület fejlesztését támogató ágazatok egyikeként azonosították.

(615) A Morowali Park sajátos hivatalos státuszt kapott mind az indonéz, mind a kínai hatóságoktól.

(616) Az indonéz kormánytól hivatalosan nemzeti stratégiai projekt ([146]) státuszt kapott. Ennek két szempontból van jelentősége: a kiemelt ipari területek/különleges gazdasági övezetek fejlesztése és a kohófejlesztési projektek szempontjából. A nemzeti stratégiai projekteket az indonéziai fejlesztési politikákkal összhangban választják ki, ezeket a kormány szorosan figyelemmel kíséri, és jogosultak bizonyos kiváltságokra ([147]). Továbbá az IMIP, mivel megkapta a nemzeti stratégiai projekt státuszt, már azalatt megkezdhette az ipari komplexum fejlesztését és az üzemek építését, hogy az építési engedélyre várt.

(617) A kínai kormány, és különösen annak Kereskedelmi Minisztériuma, 2016-ban ([148]), *de facto* pedig már 2009-ben ([149]) hivatalosan is elismerte a Morowali parkot külföldi kereskedelmi és gazdasági együttműködési övezetként.

(618) A kínai Kereskedelmi Minisztérium internetes oldalai ([150]) szerint a „külföldi gazdasági és kereskedelmi együttműködési övezet" hivatalos elismerése olyan ipari parkra vonatkozik, amely teljes körű infrastruktúrával rendelkezik egyértelműen csúcsiparágakkal, megbízható közszolgáltatási funkciókkal, valamint koncentrált és kisugárzott hatásokkal, beruházások megvalósítása és kínai tulajdonban lévő, Kína területén bejegyzett vállalatok létrehozása céljából. Egy külföldi gazdasági és kereskedelmi együttműködési övezet létrehozása során a vállalkozásnak – a tengerentúli beruházásokra vonatkozó hatályos rendelkezésekkel összhangban – teljesítenie kell a külföldi állami beruházások nyilvántartására vagy jóváhagyására vonatkozó kínai alaki követelményeket, meg kell szereznie a tengerentúli beruházásra vonatkozó igazolást, amelyet az illetékes kereskedelmi minisztérium bocsát ki, a fogadó ország jogszabályai szerint el kell végeznie a vonatkozó regisztrációs eljárásokat, valamint a vállalkozást kell alapítania az együttműködéssel érintett övezetben. Az építőipari vállalkozás a telek megvásárlásával vagy bérbevételével szerzi meg a földet, és elvégzi a teljes földjogi eljárást. Az építőiparban tevékenykedő vállalkozások világos terveket fogalmaznak meg a park kialakítására és üzemeltetésére, valamint az ipari orientációra, elvégzik a parkhoz szükséges infrastruktúra (víz-, villany- és úthálózat) kiépítését, valamint egyértelmű szolgáltatási irányelveket fogalmaznak meg az övezetbe betelepedő vállalkozások számára, hogy rávegyék a vállalkozásokat az övezetbe történő beruházásra és az ott történő termelésre.

(619) Egy jelentés szerint „A kormányzati szervek iránymutatásával, az »Egy övezet, egy út« kezdeményezés keretében, a fogadó ország legmagasabb szintű stratégiájához illeszkedve kialakított külföldi együttműködési övezetek az »Egy övezet, egy út« kezdeményezés, valamint a termelési kapacitás területén folytatott nemzetközi együttműködés megvalósításának eszközei lettek" ([151]). Ez a folyosó az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében is jogosult támogatásra mint az ezen eszköz által ösztönzött területek egyike.

(620) A fenti keret megerősíti, hogy a Morowali Park létrehozása és fejlesztése az ipari ingatlanokra vonatkozó jogszabályok által meghatározott különös szabályozás alapján történt azzal a céllal, hogy ipari parkokon keresztül elősegítse Indonézia iparosítását és fejlődését. Ez a jogi keret különféle előnyöket és konkrét támogatást biztosít az indonéz hatóságok részéről, például az engedélyezés megkönnyítését, az infrastruktúra biztosítását és adókedvezményeket. Ezt megerősítették a vizsgálat (következő szakaszokban részletesen ismertetett) ténymegállapításai is ([152]). Ezen túlmenően az indonéz kormány az intézkedései révén egyértelműen arra törekedett, hogy elnyerje a kínai kormány kedvezményes pénzügyi támogatását a Morowali Parkban működő vállalatok számára, és ezt a támogatást sajátjaként fogadta el.

([145]) Az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó főterv, 120–140. o.

([146]) A kiemelt infrastruktúra megvalósításának felgyorsításával foglalkozó bizottság (KPPIP) és az Indonéz Köztársaság elnökének 2016. évi 3. rendelete a nemzeti stratégiai projektek végrehajtásának felgyorsításáról.

([147]) A nemzeti stratégiai projektek megvalósításának felgyorsításáról szóló 2016. évi 3. elnöki rendeletben foglaltak szerint.

([148]) http://www.scio.gov.cn/ztk/wh/slxy/31200/Document/1493265/1493265.htm

([149]) https://mscconference.com/wp-content/uploads/MSC18-presentations/Evolving-Seascape-3-Xue-BRI.pdf és http://www.acfic.org.cn/zzjg_327/nsjg/llb/llbgzhdzt/2019zhinan/2019zhinan_1/201910/t20191029_144336.html; lásd még: https://www.etsingshan.com/Art/Art_19/Art_19_103.aspx és https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11442-018-1526-5.pdf

([150]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/article02.shtml

([151]) Éves jelentés az afrikai fejlesztésről, 19. sz. (2016–2017, Yellow Books of Africa, 13. o.).

([152]) Az ipari ingatlanokról szóló 142/2015 és 24/2009 rendelet és az azt követő, az ipari ingatlanokról szóló 142/2015 rendelet.

4.5.6. *Az IMIP-en keresztül megvalósuló közös irányítás*

(621) A Morowali Parkot fejlesztő és irányító szervezet egy indonéz vállalat, a PT. Indonesian Morowali Industrial Park (a továbbiakban: IMIP). A vállalatot 2013 szeptemberében alapították és jegyezték az indonéz jog szerint.

(622) Noha az IMIP fejlesztésére irányuló együttműködést először Kína elnöke, Hszi Csin-ping és Indonézia akkori elnöke, Susilo Bambang Yudhoyono 2013-as csúcstalálkozóján jelentették be, az egészen 2007-ig vezethető vissza, amikor a Bintangdelapan csoport egy bányászati koncesszió keretében egy 47 000 hektáros területen megkezdte tevékenységét Morowaliban ([153]). A vállalat felkereste a kínai beruházókat, hogy ruházzanak be a nikkelhez kapcsolódó bányászati tevékenységekbe, mivel akkoriban Kína volt az Indonéziából származó nikkel legnagyobb exportpiaca.

(623) 2009-ben a BDI és az SDI közös vállalatot alapított a térség bányászatának fejlesztésére. A két fél megalapította a PT. Sulawesi Mining Investment (SMI) nevű társaságot, amely nikkelérctermeléssel és annak főként Kínába irányuló exportjával foglalkozik. Az SDI a Tsingshan Steel Group leányvállalata, amely a fő együttműködő exportáló gyártó, az IRNC végső anyavállalata. Másrészt a BDI a Bintang Delapan csoport, egy olyan konglomerátum leányvállalata, amely Indonéziában nagy nikkelérc lelőhelyekkel rendelkező bányavállalatokat foglal magában.

(624) Az IMIP jelenlegi részvényesei az SDI (49,7 %), a BDI (25 %) és az SMI (25,3 %). Az SMI 2015-ben lett részvényes.

(625) A 2013. októberi csúcstalálkozón az SDI és a BDI megállapodást írt alá az IMIP létrehozásáról. A távoli ellenőrzés során az indonéz kormány megerősítette, hogy sor került e megállapodás aláírására. Azt állította azonban, hogy nincsen birtokában a megállapodás másolata. Emellett a vizsgálat során az IMIP sem volt hajlandó ezt a megállapodást benyújtani.

(626) Ugyanezen a csúcstalálkozón, 2013. október 2-án az alapító részvényesek, vagyis a BDI és az SDI egy beruházási és finanszírozási megállapodást is aláírtak a Kína-ASEAN Befektetési Együttműködési Alappal (CAF) a Morowali Parkban folyó tevékenységek fejlesztésére ([154]). A Kína-ASEAN Alap (CAF) a Kínai Népköztársaság Államtanácsa és a Nemzeti Fejlesztési és Reformbizottság által jóváhagyott offshore részvényalap. Az alap létrehozását a Kínai Export-Import Bank más kínai és nemzetközi intézményi beruházókkal közösen támogatja. A CAF az infrastruktúra-, az energia-, valamint a természetierőforrás-ágazatba történő beruházásokra összpontosít Délkelet-Ázsiában, és úttörő szerepet játszik a Kína és a feltörekvő piacok közötti „Dél-Dél együttműködés” előmozdításában, valamint elősegíti a „külföld felé nyitási” stratégia megvalósítását a kínai vállalatok számára.

(627) Az IMIP megalakulását követően a Morowali Park rohamosan fejlődött. Sorra épült ki az infrastruktúra, a támogató létesítmények és a termelő üzemek. A parkba 2017 decemberéig eszközölt beruházások becsült értéke 6 milliárd USD ([155]). Az IMIP több, a parkban letelepedett vállalatban birtokolt tulajdonrészesedést, köztük az együttműködő exportáló gyártóban is. Az IMIP az exportáló gyártóval kapcsolatban álló vállalat.

(628) Noha a Tsingshan csoport magántulajdonban lévő vállalatnak tűnik, szigorúan követi a kínai kormány, illetve Indonéziában az indonéz kormány politikáját a kétoldalú együttműködési keret miatt. A Tsingshan Holding Group elnöke arról számolt be, hogy „A vállalat által tett minden lépés szorosan kapcsolódik a nemzeti stratégiához és kínai gazdaság szerkezeti átalakításához” ([156]). Ezenkívül a Tsingshan Steel Group ([157]) azt jelentette, hogy a Tsingshan Steel Group aktívan végrehajtotta az „Egy övezet, egy út” kínai kezdeményezést azáltal, hogy felgyorsította a nemzetközi stratégia kidolgozását, valamint nagy ipari parkokat épített Indonéziában és más országokban. Végül pedig független források úgy jellemzik a Tsingshan csoportot, mint amely „jelentős kapcsolatokat [ápol] Zhejiang tartományi kormányzatával” ([158]).

([153]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([154]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([155]) Tenggara stratégiai tájékoztató: „Egy övezet, egy út” kezdeményezés: What's in it for Indonesia? (Mi haszna ebből Indonéziának?), https://tenggara.id/assets/source/Insights/BRI-Briefing-Paper-English.pdf
([156]) http://www.chinatoday.com.cn/english/report/2016-11/29/content_731597.htm
([157]) https://www.tssgroup.com.cn/en/tsingshan-became-a-newcomer-of-the-fortune-500/
([158]) https://pandapawdragonclaw.blog/2021/01/17/indonesia-morowali-industrial-park-how-industrial-policy-reshapes-chinese-investment-and-corporate-alliances/

(629) Az IMIP éves jelentéseiben az Indonézia és Kína közötti gazdasági együttműködés kísérleti területeként jelenik meg.

(630) Az IMIP 2017-es éves jelentése (1., 18. és 80. o.) és az Eternal Tsingshan Group internetoldala szerint: „Október 3-án Hszi Csin-ping kínai elnök és Susilo Bambang Yudhoyono, az akkori indonéz elnök mint tanúk előtt Xiang Guangda, a kínai Tsingshan csoport tulajdonosa, és Halim Mina, az indonéz Bintang Delapan csoport tulajdonosa, együttműködési megállapodást írt alá az Indonéz Morowali Ipari Park (»IMIP«) létrehozásáról és a területen megvalósítandó első projektről". Ugyanez a jelentés megállapítja, hogy „Joko Widodo indonéz elnök, valamint a központi, tartományi és kerületi kormányzat minden szintje kiemelt figyelmet fordít az IMIP építésének, valamint támogatja és ösztönzi azt".

(631) Az IMIP másik kapcsolata a két kormánnyal, hogy tevékenységének és megbízatásának meg kell felelnie az ipari ingatlanokra vonatkozó speciális szabályoknak annak érdekében, hogy a mögöttes előnyökhöz hozzájuthasson, és sajátos feladatát a kormányok által előterjesztett szélesebb körű preferenciális politikák keretében láthassa el. Az IMIP működésének keretét az Indonézia és Kína között létrejött, az egyik megállapodott stratégiai projekt megvalósítására, vagyis a Morowali Park nikkelérc-feldolgozó iparának fejlesztésére irányuló kétoldalú együttműködés adja. Ezért a kétoldalú együttműködést alkotó főbb dokumentumok keretein belül jár el.

(632) Jogilag a két kormánnyal fennálló hivatalos kapcsolat és a kormányzati politikák végrehajtásának nyomon követése az ipari ingatlanokról szóló indonéz rendeletben (azaz a jelenleg hatályos 2015. évi 142. rendeletben) meghatározott engedélyezési rendszeren keresztül történik. Az 1.7. cikk az ipari ingatlanok működési engedélyére (IUKI) hivatkozik, amely egy ipari ingatlan fejlesztésére és kezelésére vonatkozóan a kormány által adott engedély. A 142. számú rendelet IV. fejezetének 12. cikke és az azt követő cikkei meghatározzák azokat a szabályokat, amelyek alapján a kormány ezt az engedélyt megadja. A rendelet előirányozza egy ipari ingatlanokkal foglalkozó bizottság felállítását is, amely a miniszter által létrehozott szervezet, amelynek feladata, hogy segítse az ipari ingatlanok fejlesztésére és kezelésére vonatkozó politikák végrehajtását (1.10. pont). A 142. számú rendelet XII. fejezete tartalmazza a közigazgatási szankciók listáját és a releváns eljárást arra az esetre, ha az ipari ingatlanok kezelését ellátó társaságok nem tesznek eleget a vonatkozó szabályozásnak.

(633) Végül nyilvánosan elérhető bizonyítékok állnak rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy az IMIP rendszeres kapcsolatban áll az indonéz és a kínai kormány hatóságaival, amint azt például az Ipari Minisztérium, a Tsingshan vezérigazgatója, az Indonéziába delegált kínai nagykövet és az IMIP között 2017. március 3-án, a Morowali Ipari Park fejlesztésének megvitatása céljából tartott találkozó is mutatja ([159]). Egy másik példa a Tsingshan vezérigazgatója és Indonézia elnöke között 2019 júliusában lezajlott találkozó, amelynek során a Tsingshan beszámolt az ipari parkba történt beruházásának alakulásáról, valamint az IMIP által a parkban az ipari beruházások ösztönzése érdekében végzett tevékenységek állásáról ([160]).

(634) Ezek az IMIP és a két kormány közötti szoros kapcsolatot, valamint a kétoldalú együttműködési keret, pontosabban a 2013. októberi megállapodás (amelynek benyújtását az indonéz kormány és az IMIP megtagadta, amely oknál fogva a Bizottság következtetései a 28. cikkel összhangban a rendelkezésre álló tényeken alapultak) létezését bizonyító hivatalos eljárások azt mutatják, hogy az IMIP nem egy magánvállalkozás, amely a Morowali Parkot a piaci elvekkel összhangban igazgatja. Éppen ellenkezőleg, az IMIP küldetése, hogy végrehajtsa az indonéz és a kínai kormány átfogó politikai célkitűzését, elősegítse a rozsdamentesacél-ágazat, és különösen az IRNC létrehozását és fejlesztését, valamint sikeresen végrehajtsa a két kormány között megállapodott kiemelt projektet.

(635) Ezenkívül a Bizottság megjegyzi, hogy az IMIP elősegíti a Morowali Parkban letelepedett társaságok földvásárlását, valamint hogy hozzájussanak a 2015. évi 142. rendelet VIII. fejezetében meghatározott egyéb ösztönzőkhöz (lásd a 4.8. pontot).

4.5.7. *A kétoldalú együttműködést megvalósító egyéb kétoldalú igazgatási mechanizmusok*

(636) Az IMIP-en kívül a két kormány számos kétoldalú adminisztratív testületet hozott létre, amelyek az együttműködésük megerősítése érdekében 2005 óta megkötött megállapodások végrehajtásáért és nyomon követéséért felelnek.

([159]) https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkokhttps://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok

([160]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_14/Art_14_196.aspx

(637) Amint azt a fentiekben kifejtettük, különös tekintettel a Morowali Parkra a két kormány 2013. október 2-án, Indonéziában aláírt egy megállapodást az indonéz–kínai integrált ipari parkokról. A IV. cikk egy sajátos „együttműködési mechanizmust" írt elő a felek között: „A két kijelölt hatóság létrehozza az együttműködési mechanizmust, amely a következőkből áll: a. az indonéz–kínai integrált ipari parkok kormányközi koordinációjával foglalkozó bizottság; b. a helyi hatóságok koordinációjával foglalkozó bizottság; valamint c. az ipari parkokat fejlesztő vállalatok".

(638) A megállapodás végrehajtása érdekében Indonézia kiadta a 432/M-IND/kep/7/2014 rendeletet. Ezzel az indonéz oldalon létrejött egy speciális csoport, a kínai–indonéz integrált ipari park együttműködési csoport (a továbbiakban: KIT Indonézia). A KIT Indonézia feladata, hogy kiadjon „az Indonézia kormánya és a Kínai Népköztársaság kormánya között létrejött, az indonéz–kínai integrált ipari parkról szóló megállapodás végrehajtására vonatkozó irányelveket", valamint „beszámoljon az Indonézia kormánya és a Kínai Népköztársaság kormánya között létrejött, az indonéz–kínai integrált ipari parkokról szóló megállapodás végrehajtása előkészítésének eredményéről". Továbbá a „szakpolitikai támogató csoport feladata az indonéz–kínai integrált ipari park létrehozásának keretében a koordináció, valamint a szakpolitikai anyagok és könnyítések előkészítése".

(639) A Bizottság arra kérte az indonéz kormányt, hogy jelezze az e téren elért előrehaladást, valamint nyújtson be az együttműködési mechanizmus felállítására vonatkozó alátámasztó dokumentumokat. Az indonéz kormány azonban csupán annyit válaszolt, hogy a 432/M-IND/KEP/7/2014. rendelettel létrehozott csoport nem dolgozott ki érdemi irányelveket, de nem nyújtott be semmilyen további dokumentumot.

(640) A kínai kormány együttműködésének hiánya miatt a Bizottság nem tudott megfelelő információkat beszerezni e konkrét kétoldalú bizottság kínai fél általi megvalósításáról. A rendelkezésre álló bizonyítékok azonban azt mutatták, hogy a kínai kormány szándéka volt egy ilyen bizottság felállítása, amint az a Kínai Népköztársaság és Indonézia közötti átfogó stratégiai partnerség megerősítéséről szóló, 2015. évi közös nyilatkozatból is kitűnik, amelyben kinyilatkoztatták, hogy „A két fél ígéretet tett a kínai–indonéz integrált ipari parkok építésének felgyorsítására és a kormányközi koordinációs bizottság mielőbbi létrehozására ([161])".

(641) Mindenesetre a rendelkezésre álló bizonyítékok azt mutatták, hogy Indonézia és Kína más közös adminisztratív testületeket is létrehozott, amelyek keretében a Morowali Park irányításával és megvalósításával foglalkozni lehetett. Ilyen például a Kína–Indonézia bilaterális együttműködési vegyes bizottság és a Kína és Indonézia közötti átfogó regionális gazdasági folyosók fejlesztésével foglalkozó Kína–Indonézia vegyes irányító bizottság, amelyekben az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében megvalósuló együttműködési projekteket, valamint az átfogó gazdasági folyosókhoz tartozó projekteket vitatják meg. Mindkettő a Morowali Parkhoz is kapcsolódik.

(642) Ezért tekintettel a kínai kormány együttműködésének hiányában és az indonéz kormány részleges együttműködésére e vizsgálati szempont kapcsán, a Bizottságnak a rendelkezésre álló tényekre kellett támaszkodnia. Az indonéz és a kínai kormány közötti kormányközi koordinációt lehetővé tévő testületek létrehozására irányuló nyilvános nyilatkozatok, a vonatkozó dokumentumok benyújtásának a két kormány általi megtagadása, valamint a kínai és az indonéz kormány közötti több vegyes bizottság létezése alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy léteznek kétoldalú végrehajtási mechanizmusok, amelyek a nikkelérc-feldolgozási projekt kapcsán a Morowali Park sikeres fejlesztésének értékeléséért és a nyomon követéséért felelősek. E végrehajtási mechanizmusok révén az indonéz kormány képes biztosítani, hogy a kínai kormány eleget tegyen kötelezettségvállalásainak, ideértve a Morowali Park vállalatainak nyújtott kedvezményes támogatást is, garantálva a projekt gazdasági sikerét.

([161]) A Kínai Népköztársaság és Indonézia közötti átfogó stratégiai partnerség megerősítéséről szóló közös nyilatkozat megtekinthető a következő internetcímen:
https://www.mfa.gov.cn/ce/ceindo/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm

4.5.8. *Jogi értékelés*

(643) Az indonéz és a kínai kormány között az exportáló ország területén megvalósuló szoros együttműködés a Morowali Ipari Park létrehozásával és működtetésével érte el a csúcspontját. Az indonéz és a kínai kormány egyesítették erőforrásaikat annak érdekében, hogy olyan kedvező feltételeket biztosítsanak a parkban rozsdamentes acélt előállító vállalatok számára, amelyek gazdasági előnyöket biztosítottak számukra. Az erőforrások e szoros együttműködés keretében történő összevonása közös célt szolgál, és azzal a közös kedvezményezett, az IRNC csoport jut előnyhöz.

(644) A támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1. cikke 1.1. bekezdésének a) pontja értelmében a támogatás csak akkor áll fenn, ha egy kormány – vagy állami szerv – pénzügyi hozzájárulást nyújt a WTO-tag területén.

(645) 2021. október 21-i beadványában a kínai kormány hivatkozott az AS656 sz. WTO-ügyben kialakított álláspontjára ([162]), és azzal érvelt, hogy az úgynevezett országhatárokon átnyúló szubvencióellenes vizsgálat sérti a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodást és az uniós alaprendeletet is. A kínai kormány hivatkozott a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1. és 2. cikkére, azzal érvelve, hogy a támogatást nyújtó tag területén kívüli jogalanyoknak nyújtott pénzügyi hozzájárulások nem minősülnek támogatásnak a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás értelmében, mivel támogatás akkor áll fenn, ha „a tag területén a kormány vagy más állami szerv pénzügyi támogatást folyósít", és ahhoz, hogy a támogatás egyedi legyen, a kedvezményezett szervezetnek „a támogatást nyújtó hatóság illetékességébe kell tartoznia". A kínai kormány hivatkozott továbbá az alaprendelet 2. cikkére, azzal érvelve, hogy a „kormányzat" kifejezés ott szereplő fogalommeghatározása: „a származási ország vagy az exportáló ország kormánya vagy bármilyen illetékes közjogi szerve". Idézte továbbá az alaprendelet 4. cikkének (2) bekezdését, amely szerint a támogatás akkor minősül egyedinek, ha azt az „azt nyújtó hatóság illetékességébe tartozó vállalkozás vagy gazdasági ágazat" számára nyújtják. Ennek alapján a kínai kormány arra a következtetésre jutott, hogy a vizsgálat hatóköre nem terjedhet túl Indonézia földrajzi és illetékességi területén, és a kínai kormány semmilyen fellépése sem szolgálhat alapul az indonéz kormány által nyújtott támogatások meglétének megállapításához.

(646) A Bizottság megállapította, hogy ezek az észrevételek azzal a kérdéssel foglalkoznak, hogy a kínai kormány a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás alapján felelősségre vonható-e azért, hogy támogatást nyújt olyan áruk külföldi gyártására, amelyeket egy harmadik WTO-tagországba exportálnak. Azonban nem beszélnek arról a különálló kérdésről, hogy a konkrét ügyekben az exportáló ország kormánya a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás alapján felelősségre vonható-e azért, hogy proaktívan kérte, elismerte és sajátjaként elfogadta ezeket a támogatásokat a területén gyártott termékek javára.

(647) Valójában amint az az AS656 sz. ügyben ([163]) megállapítást nyert, a szubvencióellenes alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontjában és a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjában szereplő – többek között a Nemzetközi Jogi Bizottság (ILC) nemzetközi jog értelmében jogellenes cselekmények esetében az állam felelősségéről szóló cikkei (a továbbiakban: az ILC cikkei) 11. cikkének fényében értelmezett – „kormány által" kifejezés lehetővé teszi, hogy a Bizottság a kínai kormány által a Morowali Ipari Parkban működő indonéz exportáló gyártóknak nyújtott pénzügyi támogatást az indonéz kormánynak tudja be.

(648) Az ILC cikkeinek 11. cikke értelmében valamely magatartás egy adott állam cselekményének tekinthető „ha és amennyiben az állam a szóban forgó magatartást a sajátjaként ismeri el és veszi át". Az ILC cikkeinek tervezetéhez fűzött kommentár megerősíti, hogy „a szóban forgó magatartást saját maga ismeri el és fogadja el" kifejezés célja az elismerés és elfogadás eseteinek megkülönböztetése a puszta támogatás vagy jóváhagyás eseteitől. Ebben az értelemben általánosságban a 11. cikk értelmében egy adott magatartás nem róható fel egy államnak, ha az állam csupán elismeri a magatartás ténybeli létezését, vagy szóban jóváhagyja azt.

([162]) A Bizottság (EU) 2020/776 végrehajtási rendelete (2020. június 12.) a Kínai Népköztársaságból és az Egyiptomból származó egyes szőtt és/vagy tűzött üvegrost szövetek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vámok kivetéséről és a Kínai Népköztársaságból és az Egyiptomból származó egyes szőtt és/vagy tűzött üvegrost szövetek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2020/492 bizottsági végrehajtási rendelet módosításáról (HL L 189., 2020.6.15., 1. o.).

([163]) A Bizottság (EU) 2020/776 végrehajtási rendelete (2020. június 12.) a Kínai Népköztársaságból és az Egyiptomból származó egyes szőtt és/vagy tűzött üvegrost szövetek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vámok kivetéséről és a Kínai Népköztársaságból és az Egyiptomból származó egyes szőtt és/vagy tűzött üvegrost szövetek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2020/492 bizottsági végrehajtási rendelet módosításáról (HL L 189, 2020.6.15., 1. o.).

(649) Ezenkívül egy adott magatartás egy állam általi elismerése és elfogadása lehet kifejezett vagy az adott állam magatartásából kikövetkeztethető (például olyan esetekben, amikor az állam legalábbis tudatában van a kérdéses magatartásnak, és beleegyezett abba). Mindenesetre az elismerés és az elfogadás aktusának – történjen az akár szavak, akár magatartás formájában – világosnak és egyértelműnek kell lennie. Ezért az ILC cikkeinek 11. cikke előírja az exportáló ország azon magatartásának konkrét vizsgálatát, amely azt jelzi, hogy elismerte és sajátjaként fogadta el egy külföldi kormány magatartását.

(650) E tekintetben a Bizottság a támogatások közvetlen nyújtása helyett azt vizsgálja, hogy a külföldi kormány magatartása (vagyis a kedvezményes kölcsönök kínai kormány általi nyújtása) tulajdonítható-e annak, hogy közvetetten, a külföldi kormány útján, a két kormány megállapodásának megfelelően az exportáló ország (azaz az indonéz kormány) nyújtotta a támogatásokat. Megállapítást kell, hogy nyerjen az indonéz és a kínai kormány arra irányuló intézkedései közötti bizonyítható/kifejezett kapcsolat, hogy a megállapodottak szerint kedvezményes támogatást nyújtson az indonéz exportáló gyártóknak. Ebben az esetben az indonéz kormány felelősséggel tartozna azért, mert aktívan kereste, elismerte és sajátjaként fogadta el az Indonéziában előállított termékek javára nyújtott támogatásokat.

(651) A Bizottság így jogosult volt ellenőrizni, hogy az IRNC csoportnak biztosított erőforrások az alaprendelet 2., 3. és 4. cikke értelmében az indonéz kormány által nyújtott kiegyenlíthető támogatásoknak minősíthetők voltak-e.

4.5.8.1. A kormányzat vagy közjogi szerv pénzügyi hozzájárulása

(652) Az alaprendelet 3. cikke 1. pontjának a) alpontja szerint támogatás valósul meg, ha a származási vagy az exportáló ország kormányzata pénzügyi hozzájárulást nyújt. Hasonlóképpen a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikkének a) 1. pontja rögzíti, hogy támogatás akkor áll fenn, ha kormányzat pénzügyi hozzájárulást nyújt.

(653) Az indonéz kormány nikkelércet, földet és számos további támogatást biztosított az IRNC csoportnak. E támogatásokat tehát közvetlenül az indonéz kormány nyújtja és hajtja végre.

(654) Az (563) és az azt követő preambulumbekezdésekben ismertetett közös nyilatkozattal, valamint az infrastruktúrával és természeti erőforrásokkal kapcsolatos együttműködésről szóló egyetértési megállapodással Indonézia és Kína között 2005-ben létrejött kétoldalú együttműködés kezdete óta azonban az indonéz kormány proaktívan ösztönözte a kínai kormányt, hogy pénzügyi támogatást nyújtson Indonéziában működő vállalatoknak azáltal, hogy a Morowali Parkon keresztül kifejezetten hozzájárul az indonéz rozsdamentesacél-ágazat létrehozásához és fejlesztéséhez. Ezt egyértelműen kimondja a 2010. évi Indonézia–Kína cselekvési terv, nevezetesen annak „Beruházási együttműködés" című fejezete (lásd az (563) preambulumbekezdést). Az együttműködést tovább erősítette az indonéz és a kínai kormány között 2011-ben aláírt három dokumentum (lásd az (548) és azt követő preambulumbekezdéseket). A 2011. április 29-i megállapodásban ((566) preambulumbekezdés) a kormányok „megállapodtak abban, hogy arra ösztönzik saját pénzügyi és biztosítási intézményeiket, hogy részesítsék előnyben e projektek finanszírozását és biztosítási támogatását", beleértve az acélágazatot és ipari parkokat (például Morowali Park) is. Az indonéz kormány Beruházási Koordinációs Tanácsa (BKPM) útján kifejezetten arra kérte Kínát, hogy ruházzon be a nikkelfeldolgozásba Délkelet-Szulavéziben, vagyis ahol a Morowali Park található ((603) preambulumbekezdés).

(655) 2013 kulcsfontosságú év volt az együttműködés fokozása terén. Az indonéz és a kínai kormány aláírta az Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési programot, amely meghatározta a kulcsfontosságú együttműködési területeket, köztük a fémkohászati ágazatot, a nikkellel kapcsolatos projekteket és az ipari parkokat, és arra ösztönözte a kínai vállalkozásokat és pénzügyi intézményeket, hogy vegyenek részt a gazdasági folyosók fejlesztésében és konkrét kiemelt projektekben (lásd a (604) és (609) preambulumbekezdést). Az együttműködést ezt követően a legmagasabb politikai szinten pecsételték meg a kínai elnök 2013 októberében Indonézia elnökénél tett, korábban említett látogatásával.

(656) A Morowali Parkot – a fentiekben kifejtettek szerint – az IMIP kezeli. Ezt a kínai–indonéz közös vállalatot hivatalosan 2013-ban alapították, és 2016-ban az indonéz kormány hivatalosan is elismerte azt „nemzeti stratégiai projektként", a kínai kormány pedig a kínai „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében „külföldi beruházási területként". Ezek a hivatalos kormányzati elismerések azt jelentik, hogy a vállalat állami politikák végrehajtása érdekében cselekszik, és közérdekű feladatai teljesítése során egyedi szabályozás és kontrollok hatálya alá tartozik. Már ez is azt mutatja, hogy az IMIP nem pusztán magántulajdonban lévő társaság, hanem a két kormány azon megállapodásának kifejeződése, hogy együttműködnek a Morowali Parkban a nikkelérc-feldolgozó ágazat fejlesztése érdekében az IRNC csoport javára. Ezt maga az IMIP is megerősíti, amely a kétoldalú együttműködés kísérleti projektjének nyilvánította magát.

(657) Ezen túlmenően, az IMIP Kína és Indonézia legmagasabb politikai szintjeihez szorosan kötődő szervezet, amint azt az érintett elnökök jóváhagyása is mutatja, akik jelen voltak a létrehozásáról szóló megállapodás 2013. októberi aláírásánál. Lényeges, hogy mind az indonéz kormány, mind az IMIP ismételten megtagadta ennek a megállapodásnak a benyújtását. Tekintettel arra, hogy az indonéz kormány és az IMIP e tekintetben nem működött együtt a vizsgálatban, a Bizottság az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése alapján arra a következtetésre jutott, hogy ez a megállapodás is konkrét bizonyítékokat tartalmazott arra vonatkozóan, hogy a két kormány az IMIP-re bízta a nikkelérccel kapcsolatos projekt (a kormányok által megállapodott stratégiai fontosságú projektek egyike) megvalósítását. Ezenkívül az IMIP az indonéz kormány által a 2015. évi 142. rendeletben megszabott engedélyezési és felügyeleti követelmények hatálya alá tartozik, amelyek értelmében teljesítenie kell az ipari ingatlanként való elismeréséből eredő kötelezettségeit.

(658) Mindezen elemek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a Morowali Park és az IMIP az IRNC csoport javát szolgáló nikkelérc-feldolgozási projekt indonéz és kínai kormány általi közös irányításának kifejeződései.

(659) Az indonéz és a kínai kormány emellett közös igazgatási és együttműködési testületeket hozott létre, és ezek feladata volt a kétoldalú együttműködés zökkenőmentes végrehajtása (többek között a Morowali Parkon és az IMIP-en keresztül). E testületek közül az integrált ipari parkokról szóló indonéz–kínai megállapodás szerint létrejött kétoldalú együttműködési csoportban az indonéz kormány által választott kormányzati képviselők is részt vettek (KIT Indonézia), valamint az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerinti következtetések alapján – különös tekintettel a kétoldalú együttműködésre – a kínai kormány által választott kormányzati képviselők is.

(660) Az indonéz és a kínai kormány együttműködése több célt is szolgált.

(661) Indonézia szemszögéből nézve a cél az volt, hogy rávegyék Kínát, hogy beruházásokkal, know-how-val és tőkével segítse az indonéz rozsdamentesacél-ágazat teljes értékláncának fejlesztését, és ezáltal maximalizálja a jelentős nikkelérckészletek hozzáadott értékét az ország számára. Indonézia nem tudta egyedül elérni ezt a célt, ezért kínai együttműködésre és támogatásra volt szüksége. Az indonéz kormány kihasználta abból fakadó kiváltságos helyzetét, hogy számottevő nikkelérckészletekkel rendelkezett, amelyekre a kínai iparnak égető szüksége volt, és így tudta rávenni a kínai kormányt az adott projekthez szükséges aktív támogatásra. További ösztönzőként, ahogyan az a fentiekben megállapítást nyert, az indonéz kormány felajánlotta a nikkelérc megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosítását.

(662) Kína szemszögéből nézve, tekintettel a helyzetre, a kínai kormánynak lényegében nem volt más választása, mint hogy elfogadja az indonéz kérést. A kínai rozsdamentesacél-ágazat ekkor már egy ideje az indonéz nikkelérc-behozatalra támaszkodott, amely minőségét tekintve tökéletesen illeszkedett az ágazatban alkalmazott technológiához és gyártási folyamatokhoz. Ezt igazolják az 1. és a 2. táblázatban szereplő, a Kínába irányuló exportra vonatkozó statisztikák. Az indonéz kormány politikájának változása, vagyis az, hogy a belföldi értékláncot a nikkelérckivitel betiltásával igyekeztek megerősíteni, veszélybe sodorta a kínai rozsdamentesacél-gyártást. A kínai ágazat megpróbált a Fülöp-szigetekről nikkelércet beszerezni, de ez a kísérlet nem járt sikerrel. Ezért Kína beleegyezett abba, hogy kétoldalú együttműködési keretet hoz létre Indonéziával.

(663) Az együttműködés fokozatos elmélyítése során a kínai kormány az „Egy övezet, egy út" kezdeményezésre támaszkodott ahhoz, hogy prioritásként kezelhesse ezt a projektet, és biztosítsa a megfelelő kedvezményes finanszírozást és egyéb támogatást. A kínai Kereskedelmi Minisztérium által összeállított tizenharmadik ötéves külkereskedelem-fejlesztési terv szerint az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében megvalósítandó egyik fő feladat az „Egy övezet, egy út" mentén lévő országokkal folytatott kereskedelmi együttműködés megerősítése az export előmozdítása és bővítése céljából, amint az a következő nyilatkozatból is kitűnik: „Az előnyös termékek, köztük a munkaigényes termékek exportjának stabilizálása az említett országok tekintetében, az infrastruktúra-fejlesztési lehetőségek kihasználása ezekben az országokban, a berendezések, a technológia, a standardok és a

szolgáltatások nagy volumenű, teljes rendszerben végzett exportjának kieszközlése. Alkalmazkodás ezekben az országokban az egyes ágazatok átalakulási és korszerűsítési folyamataihoz, az elektromechanikai és a csúcstechnológiás termékek exportjának fokozása. […] A feltörekvő piacok erőteljesebb bővítése, majd a gazdálkodási méret, a növekedési ütem, az erőforrás-ellátottság, a kockázati szint és egyéb tényezők átfogó mérlegelését követően több feltörekvő piac kiválasztása elsődleges bővítési célpontként. A fejlett műszaki eszközök exportjának bővítése, a csúcsminőségű, csúcskategóriás és komparatív szempontból előnyös ágazatok és termékek exportjának előmozdítása".

(664) Az e feladatok teljesítését szolgáló intézkedések közé tartozik *„az állami szintű gazdasági és technológiafejlesztési övezetek, valamint különféle parkok kialakítása*". A Morowali Park beleillik ebbe a kontextusba. Emellett „[a]z »Egy övezet, egy út« mentén lévő, valamint az erőforrások terén jó feltételekkel, erős támogatási képességekkel és nagy piaci potenciállal rendelkező országokra való összpontosítás, az érintett országokkal kialakított beruházási együttműködési mechanizmus további javítása, a koordináció megerősítése […], valamint az előnyös termelési kapacitások exportjának szabályozott előmozdítása, a kapkodás és a rendezetlen verseny megelőzése […], az ígéretes acélipari vállalkozások arra való ösztönzése, hogy külföldön acélgyártó bázisokat, valamint feldolgozó és elosztó központokat hozzanak létre, a fejlett berendezések, technológia és irányítási módszerek exportjának támogatása" ([164]). Az erőforrásokban gazdag Indonéziával létrejött megállapodás tökéletesen illeszkedik ebbe a célkitűzésbe.

(665) A tizenharmadik ötéves acélipari kiigazítási és korszerűsítési terv emellett célként határozza meg Kína számára a következőket: „az ígéretes acélipari vállalkozások arra való ösztönzése, hogy külföldön acélgyártó bázisokat, valamint feldolgozó és elosztó központokat hozzanak létre, a fejlett berendezések, technológia és irányítási módszerek exportjának támogatása". Ez ismét azt mutatja, hogy a kínai kormány politikája előnyben részesíti a nagy hozzáadott értékű acélipari ágazatokat, köztük a rozsdamentesacél-ágazatot.

(666) A külföldi övezetek, mint például a Morowali Park tehát Kína számára is számos stratégiai célkitűzést szolgálnak. Először: erősítik a kínai gyártmányú gépek és berendezések iránti keresletet. Másodszor: a külföldön előállított termékek európai és észak-amerikai exportjával a kínai vállalatok elkerülik a kereskedelmi súrlódásokat, illetve a Kínából érkező exporttal szemben bevezetett korlátozásokat (a Kínából érkező, rozsdamentes acélból készült termékek behozatalára már bevezettek dömpingellenes vámokat, és a Kínából érkező behozatal piaci részesedése szinte nulla). Harmadszor: az övezetek előmozdítják Kína abbéli törekvéseit, hogy erősítse hazai szerkezetátalakítását, és ezáltal segítsen az ipari ágazatainak feljebb lépni a belföldi értékláncban ([165]).

(667) Egy kínai befektető, a Tsingshan csoport (az IRNC csoport exportáló gyártó fő befektetője) kifejezetten megerősítette, hogy aktívan végrehajtotta a kínai „Egy övezet, egy út" kezdeményezést (lásd a (628) preambulumbekezdést).

(668) A fentiekből következik, hogy az indonéz kormány egyebek mellett arra késztette Kínát, hogy a Morowali Parkon belüli szoros együttműködés révén kedvezményes finanszírozást biztosítson a rozsdamentesacél-gyártóknak. Amint azt a fentiekben kifejtettük, a kínai kormánynak lényegében nem volt más választása, mint hogy részt vegyen a kétoldalú együttműködésben, beleértve a pénzügyi támogatás nyújtását is, és ezt a projektet az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében finanszírozta, amelyet – amint azt a korábbi ügyek is mutatták ([166]) – a kínai kormány arra használ fel, hogy kedvezményes finanszírozást nyújtson kínai vállalatoknak.

(669) Ebben a helyzetben a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az alaprendelet 3. cikke 1. pontjának a) alpontja szerinti, a kormányzat által nyújtott pénzügyi hozzájárulás nemcsak a közvetlenül az indonéz kormánytól eredő intézkedéseket foglalja magában, hanem a kínai kormány azon intézkedéseit is, amelyek a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az indonéz kormánynak tulajdoníthatók.

(670) Az együttműködés kezdetétől, azaz már 2005-től fogva az indonéz kormány proaktívan kereste a kínai pénzügyi támogatást, hogy ösztönözze a nikkelágazatot és a downstream iparágait, ami végül a Morowali Parkban valósult meg. Amint azt a fentiekben részletesen kifejtettük, különösen az Indonézia és Kína közötti 2011. és 2013. évi megállapodások, valamint az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés és az acélpolitika végrehajtására vonatkozó kínai rendelkezések, valamint a kedvezményes finanszírozás biztosítása az Indonézia és Kína közötti megállapodás szerves részét képezték. A 2011. évi megállapodás például kimondja, hogy „A felek megállapodtak abban, hogy arra *ösztönzik saját pénzügyi és biztosítási intézményeiket, hogy részesítsék előnyben e projektek finanszírozását és biztosítási támogatását*". Az Indonézia–Kína program 5.2.1. pontja kimondta, hogy „*A kínai pénzintézeteket arra ösztönzik, hogy támogassák* a kínai finanszírozású vállalkozások által Indonéziában megvalósított beruházások és projektek finanszírozását". Az egyezséget aztán egy 2013-as csúcstalálkozón kötötték meg Susilo Bambang Yudhoyono akkori indonéz elnök és Hszi Csin-ping kínai elnök jelenlétében. A 2013-as Indonézia–Kína ötéves gazdasági és kereskedelmi együttműködés fejlesztési program is egyértelműen azt mutatja, hogy az indonéz kormány elismerte és jóváhagyta az ipari parkoknak, például a Morowali Parknak nyújtott kedvezményes kínai támogatást.

([164]) Tizenharmadik ötéves acélipari kiigazítási és korszerűsítési terv, IV. szakasz 8. pont.

([165]) D. Brautigam és Xiaoyang Tang: Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas (Külföldi nyitás csoportosan: strukturális átalakulás és Kína külföldi különleges gazdasági övezetei), World Development 63., 2014, 78–91. o.

([166]) Az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat és a gumiabroncsokkal foglalkozó ügy (lásd a 4.3.3. és a 3.7. pontot).

(671) A kínai „Egy övezet, egy út” kezdeményezés jellemzői közismertek. A gyártókapacitások és a berendezésgyártás területén folytatott nemzetközi együttműködés előmozdításáról szóló 2015. május 13-i államtanácsi iránymutatás 30–36. cikke tételesen felsorolja a „külföld felé nyitó” vállalatok számára elérhető szakpolitikai támogatásokat. Ezek közé tartoznak a költségvetési és adóügyi támogatási politikák, a koncessziós hitelek, a szindikált hitelek útján nyújtott pénzügyi támogatás, az exporthitelek, a projektfinanszírozás, a tőkeberuházás, és végül az exporthitel-biztosítás. Az iránymutatás 31. cikke „koncessziós hiteleket” említ, amelyek célja, hogy „*támogassa a vállalkozások részvételét a nagyméretű teljes berendezésrendszerek exportjában, a projektekre irányuló szerződéskötésben, valamint a nagyméretű beruházási projektekben*”. Ez a politika a gyakorlatban számos esetben eredményezett kedvezményes finanszírozási programot, amelynek végrehajtása a bankok, vagy – a Bizottság által egy másik ügyben ([167]) nemrégen megállapított módon – az államtanácsi iránymutatás 35. cikke alapján külön erre a célra létrehozott Selyemút Alap (SRF) feladata volt.

(672) Minthogy az indonéz elnökök kétségkívül tisztában voltak azzal, hogy a kínai „Egy övezet, egy út” kezdeményezés kedvezményes finanszírozás és más pénzügyi eszközök formájában megvalósított intenzív állami finanszírozással jár (lásd az (577) és (589) preambulumbekezdést), Indonézia a legmagasabb politikai szinten végrehajtott cselekménnyel egyértelműen a sajátjaként ismerte el és vette át a kínai kormány kedvezményes finanszírozását azáltal, hogy a kínai kormánnyal közösen hozta létre a Morowali Parkot.

(673) Az a tény, hogy Indonézia – kétoldalú együttműködésük egyik fő pontjaként – proaktívan kérte Kínától a kedvezményes finanszírozást, megerősíti, hogy a kínai kormány által nyújtott kedvezményes támogatást az indonéz kormánynak kell tulajdonítani. Ez alátámasztja azt a következtetést, hogy Indonézia elismerte és sajátjaként elfogadta a kedvezményes kínai finanszírozást. Ez többek között a 2011. évi kétoldalú megállapodás VI. cikkén és az Indonézia–Kína program 5.2.1. cikkén alapul. Az indonéz kormány azzal is egyetértett, hogy Kína a Morowali Parkot és az IMIP-t a saját törvényei szerint „külföldi beruházási területként” kijelölje az „Egy övezet, egy út” kezdeményezés keretében, és ezt tükrözi a projekt hivatalos belföldi elismerése nemzeti stratégiai projektként az indonéz törvényekkel összhangban. Miután a „külföldi beruházási területek” az „Egy övezet, egy út” kezdeményezés megvalósítását szolgálják, a kedvezményes finanszírozás pedig e kezdeményezés eszköztárának része, a Morowali Park és az IMIP ilyen kijelölése azzal a következménnyel járt, hogy az IRNC csoport jogosulttá vált arra, hogy kedvezményes finanszírozást igényeljen kínai fejlesztési bankoktól, továbbá kedvezményes exportbiztosítási feltételeket vehessen igénybe. Amint azt a Bizottság számos korábbi vizsgálata ([168]) során megállapította, a kínai kedvezményes finanszírozás nem egyértelműen meghatározott, szigorú jogosultsági feltételeket alkalmazó finanszírozási programok keretében működik, inkább az ösztönzött ágazatok legmagasabb szinten történő kijelöléséről van szó ([169]). Indonéziában a két kormány között a finanszírozás támogatására létrejött megállapodás nyomán a Morowali Parknak és az IMIP-nek a kínai vállalatok számára külföldi beruházási területként való hivatalos kijelölése tökéletesen illeszkedik abba a szokásos mintába, amelyben Kína aktiválja a fejlesztési bankjai kedvezményes finanszírozási tevékenységét. Ez azt mutatja, hogy Indonézia és Kína egyetértett abban, hogy a kínai kormány nem piaci árfolyamon nyújt finanszírozást, hanem proaktívan állami ösztönzőket biztosít, tekintettel a szükséges hatalmas beruházási összegekre és a projekt kudarcával kapcsolatos kockázatra is. Ez ismét csak a számukra biztosított gazdasági előnyöket vagy kedvezményeket mutatja.

(674) Indonézia ennélfogva világosan és egyértelműen „meghatározta”, valamint „elismerte és sajátjaként elfogadta” a területén letelepedett kínai szervezetek javára végrehajtott preferenciális intézkedéseket.

(675) Ezen túlmenően az indonéz kormány aktívan részt vett az IMIP (mint a Morowali Park kezelésére kiválasztott eszköz) tevékenységeiben, a park területén való letelepedési engedélyek kiadása és a földterületek megszerzésének megkönnyítése révén (lásd alább). A kormányzati beavatkozás egyaránt fontos eszközei az ipari ingatlanok működési engedélyén („IUKI”) keresztül megvalósított engedélyezési rendszer, valamint a 2015. évi 142. rendeletben előírt és az ipari ingatlanokkal foglalkozó bizottságon keresztül megvalósított felügyeleti tevékenység. Ezek lehetővé teszik az indonéz kormány számára, hogy szorosan ellenőrizhesse és felügyelje az ipari ingatlanokat kezelő társaságok, például az IMIP tevékenységét. Ezenkívül az indonéz tisztviselők folyamatosan részt vettek az integrált ipari parkokról szóló kétoldalú megállapodás értelmében 2014-ben létrehozott kétoldalú végrehajtási mechanizmusban ((605) preambulumbekezdés). Szintén az indonéz kormány feladata volt a „támogatásra jogosult ipari ingatlan” hivatalos státuszának megadása az IMIP, mint a Morowali Park adminisztrátora részére azáltal, hogy ideiglenes engedélyt adott ki számára az e státusszal való működésre, és ezt követően a végleges engedély megadása érdekében ellenőrizte, hogy a hatályos törvények és rendeletek valamennyi követelménye teljesült-e.

([167]) A Bizottság (EU) 2018/1690 végrehajtási rendelete a Kínai Népköztársaságból származó egyes gumiabroncsok behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről (HL L 283., 2018.11.12., 1. o., (409)–(412) preambulumbekezdés).

([168]) Például a Bizottság (EU) 2017/96 végrehajtási rendelete (2017. június 8.) a Kínai Népköztársaságból származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről és a Kínai Népköztársaságból származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2017/649 bizottsági végrehajtási rendelet módosításáról (HL L 146., 2017.6.9., 17. o.).

([169]) A Bizottság (EU) 2018/1690 végrehajtási rendelete a Kínai Népköztársaságból származó egyes gumiabroncsok behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről (HL L 283., 2018.11.12., 1. o., (377) preambulumbekezdés).

(676) Ezen túlmenően, ami konkrétabban a kedvezményes finanszírozást illeti, az indonéz kormány bevezetett egy felügyeleti folyamatot annak érdekében, hogy ellenőrizni tudja a külföldi beruházók és a külföldi tőke pénzügyi áramlását, beleértve a külföldi források helyi indonéz fióktelepeken keresztüli továbbításának szükségességét is. Ezen túlmenően az IRNC csoport tagvállalatainak nyújtott konkrét kölcsönök és pénzügyi támogatások esetében a forrásokat Kínában található, állami tulajdonú kereskedelmi bankok vagy fejlesztési bankok biztosították, de az Indonéziában található társaságok által aláírt hitelszerződések rendelkeztek ún. „levelező bankokról" is. Ezek a kínai bankok helyi indonéz fiókjai voltak, amelyek szerepe az volt, hogy közvetítőként járjanak el a Kínából származó pénzeszközök indonéziai kedvezményezett vállalatokhoz való eljuttatásában. Így az indonéz kormány megfelelően figyelemmel kísérhette a megállapodás szerinti pénzügyi támogatást.

(677) Mindezen mechanizmusok révén Indonézia azt is kifejezésre juttatta, hogy teljeskörűen jóváhagyja és szorosan ellenőrzi a Morowali Parkban letelepedett rozsdamentesacél-gyártónak nyújtott kínai kedvezményes finanszírozást.

(678) Annak ellenére, hogy az indonéz és a kínai kormány nem működött együtt a vizsgálat e területével kapcsolatban, a rendelkezésre álló bizonyítékokból az következik, hogy a kínai állami szervek által az IRNC csoportnak nyújtott kedvezményes finanszírozás az indonéz kormánynak – mint a származási vagy exportáló ország kormányának – tulajdonítható az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében. A bizonyítékokból kiderült, hogy az indonéz kormány proaktívan kérte Kínától, és ily módon támogatta a Morowali Parkban letelepedett rozsdamentesacél-gyártónak nyújtott kedvezményes finanszírozást az indonéz rozsdamentesacél-ágazat fejlesztésére és fejlesztésének támogatására vonatkozóan vállalt kötelezettségekkel összhangban.

(679) Ezzel összefüggésben a Bizottság megállapította továbbá, hogy az alaprendelet és a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás egyaránt kiterjed arra a lehetőségre, hogy a kormányok magánszervezeteken keresztül nyújtsanak közvetett pénzügyi hozzájárulást ([170]). Erre utal, hogy azokban az esetekben, amikor a kormányok magánszervezetnek adnak egy bizonyos magatartásra vonatkozó megbízást vagy utasítást, az alapvető szempont a kormányzati cselekmény és a magánszervezet magatartása közötti „kimutatható kapcsolat" megléte ([171]). A jelen ügyben hasonlóképpen határozott és egyértelmű kapcsolat mutatható ki az IRNC csoport pénzügyi támogatását célzó kínai pozitív diszkrimináció, valamint az indonéz kormány intézkedései között.

(680) Következésképpen a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a Morowali Parkban működő, hidegen síkhengerelt acéltermékeket exportáló gyártók részére a kínai kormány által nyújtott kedvezményes finanszírozás az alaprendelet 3. cikke 1. pontjának i. alpontja értelmében az indonéz kormány pénzügyi hozzájárulásának minősül ([172]).

4.5.8.2. Gazdasági előny

(681) A Bizottság ezután megvizsgálta, hogy az indonéz kormánynak tulajdonítható pénzügyi hozzájárulások eredményeként az IRNC csoport az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdése értelmében gazdasági előnyhöz jutott-e. Emlékeztetett arra, hogy az IRNC csoport tagvállalatai Indonéziában működtek, és azokat az indonéz jog szerint jegyezték be. Ezért elvben helyénvaló volt megvizsgálni, hogy a finanszírozás e kedvezményezettjei kedvezőbb feltételekben részesültek-e, mint amilyenben az indonéz pénzügyi piacon részesültek volna. A (732) és (733) preambulumbekezdésben említettek szerint a Bizottság megvizsgálta ezt a szempontot, és meggyőződött arról, hogy valóban ez a helyzet.

(682) A Bizottság ugyanakkor figyelembe vette az ügy kivételes körülményeit is. Emlékeztetni kell arra, hogy az exportáló gyártók kínai anyavállalatokkal állnak kapcsolatban. A kedvezményes finanszírozást kínai közjogi szervek nyújtották azt követően, hogy Kínában megtárgyalták és aláírták a vonatkozó dokumentumokat. A kedvezményezettek ezután a közvetlenül, vagy kínai anyavállalatuk közvetítésével vállalatközi kölcsön formájában jutottak a finanszírozáshoz. A hitelszerződések előírták, hogy a pénzeszközöket indonéziai projektekre használják fel. A kétoldalú együttműködési keret létrehozásával, amelyet az indonéz kormánynak a kínai olvasztási kapacitások Indonéziába költöztetését ösztönző intézkedései hívtak életre, az indonéz kormány kérte és jóváhagyta, hogy ezek a szervezetek kedvezményes támogatásban részesüljenek, beleértve a kínai joggal összhangban (azaz kínai kondíciókkal) nyújtott olcsó kölcsönöket is. A kínai közjogi szervek a Kínában bevezetett kedvezményes finanszírozási politikákkal összhangban nyújtották a finanszírozást.

([170]) Lásd az alaprendelet 3. cikke 1. a) pontjának iv. esetét, valamint az SCM-megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának iv. alpontját.

([171]) A Fellebbezési Testület jelentése, Egyesült Államok – DRAM-ok (WT/DS296/AB/R), 112. pont.

([172]) Történetesen a szóban forgó tények az ILC cikkeinek 16. cikke szempontjából is vizsgálhatók. Az indonéz és a kínai kormány közötti szoros együttműködés nemcsak azt eredményezte, hogy az indonéz kormány elismerte és a sajátjaként vette át a kínai cselekményeket, hanem az érintett termék Indonéziából érkező kínai exportjára ténylegesen vagy potenciálisan kivetett uniós vámok kijátszását is szolgálhatta.

(683) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a kínai közjogi szervek által az IRNC csoportnak nyújtott pénzügyi hozzájárulásokat az indonéz kormány azok kedvezményt/gazdasági előnyt tartalmazó vonatkozásaival együtt ismerte el és vette át. A Bizottság ennek megfelelően állapította meg a kínai piaci kamatszintet, és számította ki a gazdasági előny mértékét. Ezeket a részleteket a 4.6. szakasz részletesebben tárgyalja. A Bizottság megjegyezte, hogy ez az észszerű megközelítés alacsonyabb támogatási mértékeket eredményez, mint azok, amelyek egy feltételezett indonéziai referenciaérték figyelembevétele esetén adódnak.

4.5.8.3. Egyedi jelleg

(684) A harmadik szempontot, az egyedi jelleget illetően a Bizottság megvizsgálta, hogy a támogatások az alaprendelet 4. cikke (2)–(4) bekezdése értelmében egyedinek minősülnek-e.

(685) Az intézkedések elismerésével és átvételével az indonéz kormány a kedvezményes finanszírozás kapcsán engedélyező hatóságként járt el. Így különösen az indonéz kormány elismerte és átvette azt az intézkedést, amellyel a kínai kormány külföldi beruházási övezetté minősítette a Morowali Parkot és az IMIP-et, ezenkívül az indonéz kormány jóváhagyta a kétoldalú megállapodás és egyéb kétoldalú dokumentumok teljes körű végrehajtását is, amelynek egyik eszközeként a kínai kormány kedvezményes finanszírozást nyújtott.

(686) Ezek a támogatások a Morowali Parkban működő vállalatokra korlátozódtak. A Bizottság ennek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a támogatások az alaprendelet 4. cikkének (3) bekezdése értelmében regionális támogatásnak minősültek, és az alaprendelet 4. cikkének (2)–(4) bekezdése értelmében a támogatást nyújtó hatóság illetékessége alá tartoztak.

4.5.9. *Észrevételek az érdekelt felek végső tájékoztatásával kapcsolatban*

(687) A panaszostól, az indonéz kormánytól, a kínai kormánytól, valamint az IRNC csoporttól érkeztek az indonéz és a kínai kormány közötti együttműködéssel kapcsolatos észrevételek az érdekelt felek végső tájékoztatását követően.

4.5.9.1. Észrevételek a pénzügyi hozzájárulással kapcsolatban

(688) Az indonéz kormány, a kínai kormány és az IRNC csoport azt állították, hogy ez a vizsgálat, amennyiben az érintett termék előállításához az exportáló országtól eltérő ország által nyújtott támogatásokkal foglalkozik, sérti mind a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodást, mind pedig az alaprendeletet. Szerintük a szubvencióellenes vizsgálat hatálya nem terjedhet túl Indonézia földrajzi és illetékességi területén.

(689) A kínai kormány továbbá emlékeztetett arra, hogy az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálatban már kifejtette álláspontját. A szóban forgó ügyben a kínai kormány a (646) preambulumbekezdést annak megerősítéseként értelmezte, hogy a Bizottság osztja a kínai kormány azon véleményét, miszerint a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás nem érinti egy adott kormány és a külföldi gyártók közötti kapcsolatot.

(690) Ezzel összhangban a kínai kormány és az IRNC csoport azt állította, hogy a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1. és 2. cikke szerint a támogatást nyújtó ország területén kívüli jogalanyoknak nyújtott pénzügyi hozzájárulások nem minősülnek a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás értelmében vett támogatásnak. Konkrétabban az indonéz kormány kijelentette, hogy a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának i–iv. alpontja is hivatkozik „egy kormányra/a kormányra" minden olyan bekezdésében, amely ugyanarra az entitásra hivatkozik a bevezető fordulatában, és ezek a hivatkozások nem értelmezhetők úgy, hogy azok magukban foglalnának a pénzügyi hozzájárulást nyújtó ország területén kívüli valamely kormányzatot.

(691) Az indonéz kormány hozzátette, hogy a WTO ítélkezési gyakorlata a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikkének a) 1. pontját olyan „lezárt, kimerítő felsorolást tartalmazó listaként" ([173]) értelmezte, amely „meghatározza és azonosítja azt a kormányzati magatartást, amely a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás értelmében pénzügyi hozzájárulásnak minősül" ([174]), és amely „kezdeményezőinek a kezdetektől fogva pontosan az volt a célja, hogy biztosítsák, hogy ne minden, gazdasági előnyöket biztosító kormányzati intézkedés minősülhessen támogatásnak" ([175]). A támogatásokról és kiegyenlítő

([173]) A vizsgálóbizottsági jelentés jelentése, *Egyesült Államok – A nagy polgári légi járművek kereskedelmét érintő intézkedések*, WT/DS353/R, elfogadva: 2012. március 23., a Fellebbezési Testület WT/DS353/AB/R jelentésével módosított változatában, DSR 2012:II, 649. o., 7.955. pont.

([174]) A Fellebbezési Testület jelentése, *Egyesült Államok – A nagy polgári légi járművek kereskedelmét érintő intézkedések (második panasz)*, WT/DS353/AB/R, elfogadva: 2012. március 23., DSR 2012:I, 7. o., 614. pont.

([175]) A vizsgálóbizottság jelentése, *Egyesült Államok – Exportkorlátozások*, i. m. 8.65 és 8.73. pont.

intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának a (647)–(650) preambulumbekezdésben említett ILC cikkeinek 11. cikkén keresztül történő értelmezésével kapcsolatban az indonéz kormány emlékeztetett a WTO-nak a WTO-megállapodások értelmezésével kapcsolatos ítélkezési gyakorlatára ([176]). Ezután azt állította, hogy a Bizottság azáltal, hogy a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikkének a) 1. pontjában szereplő „kormány által" kifejezést úgy értelmezte, hogy az magában foglalja azt is, amikor a támogatásnyújtást esetlegesen más kormányoknak tudják be, olyan szavakkal egészítette ki a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás szövegét, amelyek nem szerepelnek abban.

(692) Az indonéz kormány, a kínai kormány és az IRNC csoport továbbá azzal érvelt, hogy mivel az alaprendelet 2. cikkében szereplő „kormányzat" kifejezés fogalommeghatározása „a származási ország vagy az exportáló ország kormánya vagy bármilyen illetékes közjogi szerve", a kínai kormány által nyújtott állítólagos támogatásokra nem terjedhetett ki a jelen vizsgálat hatálya. A kínai kormány és az IRNC csoport szerint az alaprendelet 4. cikkének (2) bekezdése megerősíti ezt a nézetet azáltal, hogy „a támogatást nyújtó hatóság illetékességére" hivatkozik.

(693) A Bizottság a fenti állítások egyikével sem értett egyet. A Bizottság megjegyezte, hogy az indonéz kormány, a kínai kormány és az IRNC által felhozott érvek többnyire átfedésben voltak egymással, és bizonyos kérdésekben eltérő érvekre hivatkoztak. A Bizottság az egybehangzó kifogásokat együtt elemezte, az egyes felek fennmaradó érveit pedig egyenként vizsgálta meg.

(694) Elöljáróban a Bizottság az AS 656 sz. ügyben kifejtett érvekre hivatkozott, különösen a (685) és az azt követő preambulumbekezdésekben, valamint a (709) és az azt követő preambulumbekezdésekben, amelyek már elegendőek lennének a felek állításainak elutasításához. A Bizottság mindenesetre az alábbi pontosításokkal szolgált álláspontja további alátámasztása érdekében.

(695) A WTO rendelkezéseinek és az alaprendelet rendelkezéseinek értelmezésével kapcsolatban a Bizottság megállapította, hogy a felek nem hivatkoztak a WTO kapcsolódó ítélkezési gyakorlatára. A WTO Fellebbezési Testülete megállapította az Egyesült Államok – Motorbenzin ügyben ([177]), hogy a WTO-jog értelmezése nem különíthető el sterilen a nemzetközi jogtól. Így a nemzetközi jog általános elvei a WTO jogrendjének részét képezik, amely nem zárt rendszer ([178]). A vitarendezési egyetértés 3.2. cikkével, valamint a szerződések jogáról szóló bécsi egyezmény 31. cikke (3) bekezdésének c) pontjával összhangban „a szövegösszefüggés mellett figyelembe kell venni a nemzetközi jognak a részes felek viszonyában alkalmazható bármely idevonatkozó szabályát". A szabályok magukban foglalják a nemzetközi szokásjogot is ([179]), amely meghatározása szerint a WTO minden tagjára kötelező, ideértve Indonéziát, Kínát és az Európai Uniót is. Az ILC cikkei a nemzetközi szokásjog szerves és fontos ágát képezik, összhangban az ENSZ közgyűlésének az ENSZ Alapokmánya 13. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti megbízatásával. Az ICL cikkei a szerződések jogáról szóló bécsi egyezmény 31. cikke (3) bekezdésének c) pontja értelmében is relevánsak, mert iránymutatást adnak a tulajdoníthatóság fogalmának értelmezését illetően. Ez olyan eseteket érint, amikor bizonyos cselekmények vagy mulasztások valamely államnak tudhatók be annak ellenére, hogy azok nem közvetlenül az adott államtól erednek. E tekintetben a tulajdoníthatóság fogalma relevánssá válik egyrészt a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának bevezető fordulata szerinti *kormány által folyósított pénzügyi támogatás* kifejezés értelmezése szempontjából, másrészt egy adott magatartás helyes tulajdoníthatóságának megállapítása szempontjából két állam együttműködésében, amelyről a vizsgált ügyben is szó van ([180]). Az ILC cikkei alapján tehát akként értelmezhető a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke a) 1. pontjának bevezető fordulata szerinti „*kormány által folyósított pénzügyi támogatás*" kifejezés, hogy a szóban forgó magatartás (támogatásnyújtás) az indonéz kormánynak tulajdonítható olyan esetekben is, ahol a pénzügyi hozzájárulás nem közvetlenül az indonéz kormánytól származott.

(696) Az alaprendelet 2. cikkének b) pontja tekintetében e cikk úgy rendelkezik: „»kormányzat« a származási ország vagy az exportáló ország kormánya vagy bármilyen illetékes közjogi szerve jelenti". A Bizottság egyetértett azzal az értelmezéssel, hogy ez a rendelkezés azon kormány intézkedéseire vonatkozik, amelynek területéről a támogatott termékeket exportálják az EU-ba. Ebben az esetben pontosan ez a helyzet. Az érintett terméket Indonéziában gyártják, és Indonéziából exportálják az EU-ba. Az alaprendelet 2. cikkének b) pontja azonban nem foglalkozik azzal a külön kérdéssel, hogy a kormányzat milyen cselekményeket engedélyezhet a saját területén és ismerhet el sajátjaként. Akárcsak a „közjogi szerv" fogalma, a „kormányzat" fogalma is teret enged az értelmezésnek, figyelembe véve annak kontextusát, tárgyát és célját. Így a származási vagy exportáló ország kormányzatának tulajdonítható

([176]) A Fellebbezési Testület jelentése, *Egyesült Államok – A nullázásos módszer további fennállása és alkalmazása*, WT/DS350/AB/R, elfogadva: 2009. február 19., DSR 2009:III, 1291. o., 268. pont, valamint a Fellebbezési Testület jelentése, *India – Gyógyszerek és mezőgazdasági vegyi termékek számára biztosított szabadalmi oltalom*, WT/DS50/AB/R, elfogadva: 1998. január 16., DSR 1998:I, 9. o., 45. pont.

([177]) WT/DS2/AB/R – *Egyesült Államok – Módosított motorbenzin*, a Fellebbezési Testület 1996. május 20-i jelentése, 17. o.

([178]) Részletesen lásd: J. Pauwelyn: The Role of Public International Law in the WTO – How far can we go? (A nemzetközi közjog szerepe a WTO gyakorlatában – Hol a határ?), American Journal of International Law (2001), 535. és azt követő oldalak; Graham Cook: Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles (A WTO nemzetközi közjogi fogalmakkal és elvekkel kapcsolatos joggyakorlatából) (CUP, 2015).

([179]) WT/DS379 – Egyesült Államok – Végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámok egyes Kínából származó termékekre, a Fellebbezési Testület 2011. március 11-i jelentése, 308. pont; M.E. Villiger: Commentary on the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties (A szerződések jogáról szóló 1969. évi Bécsi Egyezmény kommentárja), Martinus Nijhoff, 2009, 433. o.

([180]) WT/DS379/AB/R. sz. jelentés, 304–322. pont.

cselekmények nemcsak az ettől a kormányzattól közvetlenül kiinduló cselekmények lehetnek, hanem a kormányzatnak tulajdonítható cselekmények is. Ezt az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontjában használt fogalmak is megerősítik, amely úgy szól, hogy a kormányzat „pénzügyi hozzájárulást nyújt". Ugyanezen okokból nem használható fel a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás (nevezetesen annak 1.1. cikke a) 1. pontjának) rendelkezéseire hivatkozó többi érv sem.

(697) Ezért az alaprendelet 2. cikke b) pontjának, 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 4. cikke (2) bekezdésének a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló WTO-megállapodással és az ILC cikkeivel összhangban történő értelmezése alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy jogosult volt az indonéz kormány által nyújtott támogatások kiegyenlítésére, és az indonéz kormány nemcsak elismerte és sajátjaként fogadta el a kínai kormány által nyújtott kiegyenlíthető pénzügyi hozzájárulásokat, hanem proaktívan kérte is azokat. A Bizottság ezért elutasította ezeket az állításokat.

(698) A (646) preambulumbekezdéssel kapcsolatban az IRNC csoport azt állította, hogy azáltal, hogy a témát „tulajdoníthatóságra" változtatta, a Bizottság megkerülte a kiegyenlítő intézkedések meghozatalának előfeltételeit. Az IRNC csoport szerint a Bizottság megfelelő magyarázat és elemzés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az indonéz kormány volt a támogatást nyújtó hatóság, csupán az ILC cikkeinek 11. cikkén alapuló tulajdoníthatóság révén, noha nem volt ilyen hivatkozás. Az IRNC csoport azt állította, hogy ahhoz, hogy az ILC cikkeinek 11. cikke lehetővé tegye, hogy a kínai kormány által nyújtott pénzügyi támogatást az indonéz kormánynak tudják be, a Bizottságnak bizonyítania kellett volna, hogy a kínai kormány által nyújtott állítólagos pénzügyi támogatás „nemzetközi joggal ellentétes cselekmény" volt, ellenkező esetben a Bizottság teljes érvelése megalapozatlan lenne. Mivel a WTO úgy ítéli meg, hogy a fejlődő országok jogosultak saját forrásaikat teljes mértékben felhasználni a gazdasági fejlődés érdekében, egy két fejlődő ország közötti kétoldalú együttműködés nem tartozhat a „nemzetközi joggal ellentétes cselekmény" fogalommeghatározása alá. Az IRNC csoport hozzátette, hogy még ha a Bizottság valamilyen módon megállapította is a tulajdoníthatóságot, még mindig jelentős logikai szakadék van az „indonéz kormány felelős" és az „indonéz kormány a támogatást nyújtó hatóság" között.

(699) A Bizottság az AS656. sz. ügyben kifejtett érvekre és jogi érvelésre való kereszthivatkozásával, valamint a (647)–(651) preambulumbekezdésben található további magyarázatokkal együtt részletesen kifejtette, hogy ILC cikkeinek 11. cikke miért volt alkalmazható ebben a vizsgálatban. Ezenkívül a 4.5.8.1. szakasz részletezte az összes jogi érvet és mögöttes bizonyítékot, amelyek alátámasztják, hogy a pénzügyi hozzájárulás és a vonatkozó támogatások miért tudhatók be az indonéz kormánynak. A Bizottság emlékeztetett arra, hogy az ILC cikkeinek 11. cikke értelmében valamely magatartás egy adott állam cselekményének tekinthető „ha és amennyiben az állam a szóban forgó magatartást a sajátjaként ismeri el és veszi át". Az ILC cikkeinek tervezetéhez fűzött kommentárok megerősítik, hogy „a szóban forgó magatartást saját maga ismeri el és fogadja el" kifejezés célja az elismerés és elfogadás eseteinek megkülönböztetése a puszta támogatás vagy jóváhagyás eseteitől. Különösen a 11. cikk értelmében egy adott magatartás nem róható fel egy államnak, ha az állam csupán elismeri a magatartás ténybeli létezését, vagy szóban jóváhagyja azt. Az elismerés és az elfogadás aktusának – történjen az akár szavak, akár magatartás formájában – világosnak és egyértelműnek kell lennie ([181]). Ezért az ILC cikkeinek 11. cikke előírja az exportáló ország azon magatartásának konkrét vizsgálatát, amely azt jelzi, hogy elismerte és sajátjaként fogadta el egy külföldi kormány magatartását. A Bizottság pontosan ezt tette a 4.5.8.1. szakaszban szereplő részletes elemzésében, és arra a következtetésre jutott, hogy az indonéz kormány kérte, elismerte és sajátjaként elfogadta a kínai kormány magatartását. Az indonéz és a kínai kormány kiegyenlíthető támogatásainak nyújtásából álló intézkedései ellentétesek a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás és az alaprendelet rendelkezéseivel, így egyértelműen az ILC cikkei 11. cikkének hatálya alá tartoznak. Ebből a szempontból nem releváns, hogy ez a kedvezményes hitelnyújtás (normatív szempontból) felveti-e Kína nemzetközi felelősségét is a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás megsértésével kapcsolatban. Másképpen megfogalmazva, a Bizottság a kínai „magatartást" (azaz a kedvezményes hitelnyújtást) tulajdonította az indonéz kormánynak, és nem „jogsértő cselekményeket". Ezért a Bizottság a felek érveit elutasította. A kínai kormány felvilágosítást kért a Bizottságtól arra vonatkozóan, hogy a Bizottságnak az ILC cikkeinek 11. cikkére történt hagyatkozása alkalmazható-e az alaprendelet értelmezésére, vagyis a kínai kormány szerint, hogy a nemzetközi szokásjog felhasználható-e az EU belső jogának értelmezésére.

(700) A Bizottság elöljáróban megemlítette az európai bíróságok állandó ítélkezési gyakorlatát, amely szerint az alaprendelet rendelkezéseit – a lehetséges mértékig – a WTO-megállapodások megfelelő rendelkezéseinek fényében kell értelmezni ([182]). Ez a követelmény, amely előírja a másodlagos uniós jognak nemzetközi megállapodásokkal összhangban való értelmezését, azt feltételezi, hogy lehetséges a különböző rendelkezések közötti összhang, és csak

([181]) Az államok nemzetközi jogsértésekért fennálló felelősségéről szóló, a Nemzetközi Jogi Bizottság ötvenharmadik ülésén elfogadott cikktervezethez fűzött kommentárok (2001) (a továbbiakban: ILC-kommentárok), 11. cikk, (8) bekezdés.

([182]) Lásd a 2014. május 22-i, Guangdong Kito Ceramics and Others v Tanács ügyben hozott ítéletet, T-633/11, EU:T:2014:271, 38. pont; a 2017. július 11-i, Viraj Profiles v Tanács ügyben hozott ítéletet, T-67/14, EU:T:2017:481, 88. pont; valamint a 2019. április 10-i, Jindal Saw ügyben hozott ítéletet, T-300/16, ECLI:EU:T:2019:235, 101. pont.

„a lehetséges mértékig" alkalmazandó. A Bizottság megjegyezte továbbá, hogy a Bíróság korábban kimondta, hogy az EU által megkötött nemzetközi megállapodásoknak a másodlagos uniós joggal szembeni elsőbbsége azt követeli meg, hogy az utóbbi szövegét úgy kell értelmezni, hogy az lehetőleg összhangban legyen e megállapodásokkal, beleértve azt is, amikor ez utóbbiaknak nincs közvetlen hatályuk ([183]).

(701) Az alaprendeletek szóban forgó rendelkezései (vagyis a 2. cikk b) pontja, a 3. cikk (1) bekezdésének a) pontja és a 4. cikk (2) bekezdése) a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás megfelelő rendelkezéseiből, nevezetesen az 1.1. cikk a) 1. pontjában foglalt kötelezettségekből fakadnak, ezért elvben ezeknek megfelelően kell értelmezni. Az, hogy a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikkének a) 1. pontja, valamint az alaprendelet megfelelő rendelkezései nem utalnak kifejezetten arra a lehetőségre, hogy az egyik állam által nyújtott pénzügyi támogatást egy másik államnak tulajdonítsák, nem akadálya annak, hogy a kifejezéseket az ILC cikkeiben foglalt tulajdoníthatósági elvekkel összhangban értelmezzék. Az ILC cikkeinek 11. cikke releváns, mivel ugyanaz a tárgya, mint az egyezmények értelmezett feltételeinek ([184]). Az e rendelkezésekben szereplő „kormány által" kifejezésnek az ILC cikkeinek 11. cikkével összhangban történő értelmezése lehetővé teszi „egy adott megállapodásban részes felek közös szándékának megállapításá[t]" ([185]). Így a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikke és az alaprendelet megfelelő értelmezése megköveteli az ILC cikkeinek figyelembevételét, amelyeket a Bíróság már számos ügyben kifejezetten megvizsgált ([186]).

(702) Az IRNC csoport azt állította, hogy még ha a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás értelmében megengedett is volna a több országra kiterjedő szubvencióellenes vizsgálat, a Bizottság ebben az esetben nem állapította meg a pénzügyi hozzájárulást. Az IRNC csoport szerint ugyanis az a tény, hogy az indonéz kormány azonosította, elismerte és sajátjaként elfogadta a kínai preferenciális intézkedéseket ((674) preambulumbekezdés), a kínai kedvezményes finanszírozás teljes körű jóváhagyása és szoros ellenőrzése ((677) preambulumbekezdés), valamint a kínai és az indonéz kormány intézkedései közötti egyértelmű és kifejezett kapcsolat ((679) preambulumbekezdés) logikailag hibásak, és nem támasztják azokat alá lényeges bizonyítékok.

(703) Ebben a tekintetben az IRNC csoport hangsúlyozta, hogy a Bizottság nem bizonyította az indonéz kormány vagy egy közjogi szerv hozzájárulását. A Bizottság nem bizonyította az indonéz kormány teljes körű jóváhagyását, miközben az állítólagos szoros ellenőrzés – az IRNC csoport véleménye szerint – csupán néhány szokásos adminisztratív feladat elvégzése és a külföldi pénzmozgások szokásos ellenőrzése volt. Szintén bevett üzleti gyakorlat volt a helyi bankfiókok bevonása a hitelek visszafizetésébe. A Bizottság megalapozatlannak találta ezeket az érveket. Ez az egész 4.5. szakasz részletesen elmagyarázza, hogy az együttműködés hogyan vezetett oda, hogy az indonéz kormány elismerte és sajátjaként elfogadta a kínai kormány által nyújtott pénzügyi hozzájárulást. Ezzel a kérdésessel később külön foglalkozik a 4.5.8.1. szakasz. E fél állításával ellentétben számos megalapozott bizonyíték támasztja alá ezeket a következtetéseket, és ezeket a bizonyítékokat a felek nem cáfolták. Az értékelés arra a következtetésre jut, hogy a pénzügyi hozzájárulást kínai székhelyű, közjogi szervként eljáró pénzügyi intézmények nyújtották (lásd még a (727)–(731) preambulumbekezdést), és ezt a pénzügyi hozzájárulást az indonéz kormány proaktívan kérte, és sajátjává tette. Az indonéz és a kínai kormány számos kétoldalú adminisztratív testületet hozott létre a Morowali Projekt végrehajtására, amint azt többek között a 4.5.7. szakasz részletezi. Végül a Bizottság megjegyezte, hogy a kínai kedvezményes finanszírozásnak nemcsak hogy indonéz „levelező bankokon" kellett keresztülhaladnia (lásd a (751) preambulumbekezdést), hanem a Morowalihoz hasonló fejlesztési projektekhez kapcsolódó külföldi hiteleket – az 1991. évi 39. elnöki rendelettel összhangban – külön jóváhagyja és ellenőrzi egy *külföldi kereskedelmi kölcsönökért felelős minisztériumközi csoport (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri, a továbbiakban: PKLN)*, a (752) és az azt követő preambulumbekezdésekben részletesebben kifejtettek szerint. Emiatt a Bizottság elutasította ezeket az érveket.

4.5.9.2. A Morowali Parkkal kapcsolatos észrevételek

(704) Az indonéz kormány a Bizottság ténymegállapításaira reagálva kijelentette, hogy nyitott a nemzetközi együttműködésre, és számos kétoldalú megállapodást kötött. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az indonéz kormány előnyben részesíti a külföldi beruházásokat, mivel minden Indonéziában történő beruházásra az indonéz jogszabályokkal összhangban kerül sor. Az indonéz kormány megtagadta, hogy a Bizottság által hivatkozott dokumentumok bármelyikével is foglalkozzon, mivel azok egyikét sem tekintette kötelező erejűnek. Ezenkívül az indonéz kormány kiemelte, hogy a kínai kormánnyal folytatott együttműködés nem a rozsdamentesacél-ágazatra vagy az ipari parkokra összpontosít.

(705) A Bizottság elöljáróban megállapította, hogy az indonéz kormány (és a kínai kormány) nem vitatta a két kormány közötti együttműködéssel kapcsolatos tények és releváns bizonyítékok pontosságát, amelyeket a fenti 4.5. szakasz ismertet.

([183]) Lásd különösen a 2007. június 7-i, Řízení Letového Provozu ügyben hozott ítéletet, C-335/05, EU:C:2007:321, 16. pont, valamint a 2011. március 8-i, Lesoochranárske zoskupenie VLK ügyben hozott ítéletet, C-240/09, ECLI:EU:C:2011:125, 45. és 51. pont, amelyek az alaprendeletnek a WTO dömpingellenes megállapodásával összhangban történő értelmezésével foglalkoznak.

([184]) A Fellebbezési Testület jelentése, *Egyesült Államok – Egyes Kínából származó termékekre kivetett végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámok*, WT/DS379/AB, 2011. március 25., 308. pont („*Ahhoz, hogy az ilyen szabályok relevánsak legyenek, ugyanarra a tárgyra kell vonatkozniuk, mint az egyezménynek az értelmezés tárgyát képező feltételei*").

([185]) A WTO Fellebbezési Testületének jelentése, Egyesült Államok – Egyes Kínából származó termékekre kivetett végleges dömpingellenes és kiegyenlítő vámok, WT/DS379/AB/R, 2011. március 25., 312. pont.

([186]) Lásd különösen a 2010. május 6-i, Axel Walz ügyben hozott ítéletet, C-63/09, ECLI:EU:C:2010:251, 27–29. pont; valamint a 2020. október 6-i, C-66/18, Európai Bizottság kontra Magyarország ügyben hozott ítéletet, ECLI:EU:C:2020:792, 90. pont. Lásd még az AG Kokott 2010. április 15-i véleményét, Európai Bizottság kontra Olasz Köztársaság, C-334/08, ECLI:EU:C:2010:187, 29. és 30. pont.

(706) A Bizottság megjegyezte továbbá, hogy az a tény, hogy az indonéz kormány nyitott a nemzetközi együttműködésre, és számos kétoldalú megállapodást kötött más országokkal – jóllehet ezekre általánosságban hivatkoznak anélkül, hogy bármilyen konkrétumot említenének –, nem kérdőjelezi meg azt a következtetést, hogy a kínai kormánnyal a Morowali Parkban folytatott együttműködés jóval túlmutatott egy szokásos nemzetközi együttműködésen vagy más, meg nem határozott kétoldalú megállapodásokon. A Bizottság elismeri, hogy a kormányok számos célból kötnek együttműködési megállapodásokat vagy más kétoldalú megállapodásokat, ideértve azokat is, amelyek bizonyos, beruházásokat ösztönző vagy előmozdító rendelkezéseket írnak elő. Ezek a rendelkezések önmagukban nem lennének elegendőek ahhoz, hogy az alaprendelet alkalmazásában a támogatást nyújtó ország kiegyenlíthető pénzügyi támogatását az exportáló országnak lehessen tulajdonítani. A jelenlegi vizsgálat azonban nem csupán az Indonézia és Kína közötti általános együttműködés vagy szokásos kétoldalú megállapodás(ok) létezésével foglalkozott. Ehelyett a Bizottság elemzését és azon ténymegállapításait, melyek szerint a kínai pénzügyi támogatás az indonéz kormánynak volt tulajdonítható, számos dokumentum és elem meglétére alapozta, amelyek együtt azt mutatták, hogy az indonéz és a kínai kormány közötti együttműködés jóval túlmutatott pusztán a fejlődés elősegítésén és a beruházások bevonzásán. Ehelyett a két kormány megállapodott abban, hogy egy nagyon konkrét projektet valósítanak meg a Morowali Parkban, és részletes kétoldalú adminisztratív mechanizmusokat hoztak létre a projekt sikeres végrehajtásának biztosítására, amint azt a 4.5.5. szakasz részletesen kifejti. A Morowali projekt keretében folytatott együttműködés egy sor egyedi kétoldalú megállapodáson és dokumentumon alapult, amelyek egyértelműen előírták többek között a kínai félnek azt a kötelezettségét, hogy hatalmas összegű kedvezményes finanszírozást nyújtson a Morowali Park kínai székhelyű befektetői számára. A projekt későbbi sikeres megvalósítása megerősítette, hogy a projekt hatóköre és célja jóval túlmutatott az általános fejlesztési és együttműködési megállapodásokén. Emiatt a Bizottság elutasította ezeket az érveket.

(707) Az indonéz kormány azt állította, hogy a kínai kormánnyal való együttműködés keretében megvalósult minden beruházást a magánszektor hajtott végre.

(708) A Bizottság megjegyezte, hogy még ha az érintett terméket gyártó vállalatokba és a velük kapcsolatban álló, a Morowali Parkot üzemeltető vállalatba tényleges beruházó szervezetek magánbefektetők is voltak, ez irreleváns, és nem befolyásolja azt a következtetést, miszerint a kínai kormány által biztosított és az indonéz kormánynak tulajdonítható kedvezményes finanszírozás kiegyenlíthető támogatás. Az állítólagos magánbefektetők egyszerűen az indonéz kormánynak tulajdonítható és általa nyújtott kiegyenlíthető támogatások kedvezményezettjei voltak. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(709) Az indonéz kormány továbbá azt állította, hogy a kínai kormánnyal folytatott magas szintű gazdasági párbeszéd keretében nem állították össze a kiemelt projektek listáját.

(710) A Bizottság megjegyezte, hogy vitathatatlan, hogy a Morowali projektet hivatalosan is elismerték „különleges támogatható projektként" Kínában az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés alapján, Indonéziában pedig „nemzeti stratégiai projektként". A Bizottság továbbá megjegyezte, hogy számos hivatkozás történt a kétoldalú együttműködés keretében megvalósuló stratégiai projektek listájára többek között az (577) és (609) preambulumbekezdésben leírtak szerint. Amint az (552) és (573) preambulumbekezdés tárgyalja, az indonéz kormány a kiemelt projekteknek a magas szintű gazdasági párbeszéd keretében meghatározott listájától eltérő projektlistát nyújtott be, és a Bizottság az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerint rendelkezésre álló tények alapján következtetett arra, hogy a Morowali projekt az indonéz és a kínai kormány által kiemeltként azonosított projektek egyike volt. Még ha az indonéz kormány azon állítása, miszerint a magas szintű gazdasági párbeszéd keretében nem állították össze a kiemelt projektek listáját, megalapozott és igaz is volna, ez nem befolyásolná azt a következtetést, hogy a Morowali projektet az indonéz kormány hivatalosan nemzeti stratégiai projektként, a kínai kormány pedig az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében ismerte el, és fontosságánál fogva mindenesetre stratégiai prioritást élvező projektnek tekintették, amelyet a két kormány szorosan nyomon követ és végrehajt. Ezért, még ha megfelelően alá is támasztották volna (jóllehet nem ez a helyzet), ez az érv nem befolyásolta volna azt a következtetést, hogy a Morowali Park a két kormány által a kétoldalú együttműködésük keretében hivatalosan elismert, kiemelt projekt volt. Beruházói ezért ebben az összefüggésben kiegyenlíthető támogatásban részesültek. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(711) Az (599) preambulumbekezdéssel kapcsolatban az indonéz kormány azt állította, hogy nem állnak rendelkezésre bizonyítékok arra vonatkozóan, hogy az IMIP kínai–indonéz gazdasági és kereskedelmi együttműködési övezet lenne. Mindenesetre előadta, hogy ez a minősítés nem jelent semmilyen különleges elbánást az indonéz kormány részéről.

(712) A Bizottság felhívta a figyelmet az (599) preambulumbekezdésben már bemutatott rengeteg bizonyítékra, amelyek megerősítik, hogy az IMIP valóban egy gazdasági és kereskedelmi együttműködési övezet. Ezen túlmenően, válaszul erre az állításra, meg kell jegyezni, hogy ugyanez az információ megtalálható a kínai kormány más internetoldalain is ([187]). Az indonéz kormány azt is állította, hogy az IMIP-nek nem járt különleges elbánás az ipari ingatlanok működési engedélye tekintetében. Az indonéz kormány egyértelművé tette, hogy az IMIP-et nem az Indonézia–Kína integrált ipari parkokról szóló megállapodás szabályozza, hanem a 2015. évi 142. indonéz korm. rendelet, amelyet nem úgy fogadtak el, hogy összhangban legyen a kínai kormánnyal kötött kétoldalú megállapodásokkal. Az indonéz kormány szerint i. a kormányrendeletben nincs hivatkozás a megállapodásokra, ii. az minden ipari ingatlanra vonatkozik, és iii. az indonéz kormány egyszerűen az iparterületeken kívüli cégek számára is elérhető ösztönzőket biztosított.

(713) A Bizottság megjegyezte, hogy a 2015. évi 142. rendeleten túlmenően Indonézia és Kína között 2013. október 2-án külön kétoldalú megállapodás született, amely meghatározza az ipari parkok jelentőségét a Morowali projektben megvalósuló kétoldalú együttműködés sikeres megvalósítása szempontjából, a 4.5.3. és 4.5.5. szakaszban meghatározottak szerint. A 142. rendelet számos különleges rendelkezést írt elő, amelyek csak az ipari ingatlanon található, jogosult társaságokra vonatkoztak a meghatározott feltételek mellett, amelyek az IMIP-re vonatkoztak. Mindenesetre a Bizottság nem az IMIP által nyújtott támogatásokat, hanem az indonéz kormány által nyújtott támogatásokat egyenlített ki, többek között azáltal, hogy a kínai kormány által nyújtott pénzügyi támogatást az indonéz kormánynak tudta be. Az Indonézia és Kína között létrejött, ipari ingatlanokról szóló egyedi kétoldalú megállapodás a Morowali projekt végrehajtására irányuló kétoldalú együttműködés szerves, releváns kontextusát képezte. Ennek alapján a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az indonéz kormány ezen állítása irreleváns, és azt elutasította.

(714) Az indonéz kormány tisztázta, hogy a nemzeti stratégiai projekt minősítés nem jelent pénzügyi hozzájárulást. Azt is hozzátette, hogy semmilyen pénzügyi hozzájárulást nem nyújtott az IMIP-nek csak a környező terület általános infrastruktúráját.

(715) A (713) preambulumbekezdésben szereplő cáfolathoz hasonlóan a Bizottság ezeket az érveket is irrelevánsnak tartotta a vizsgálat fő ténymegállapításai szempontjából. A Bizottság valójában nem az IMIP által nyújtott pénzügyi hozzájárulásokat vagy egyéb támogatásokat, hanem csak az indonéz kormány által nyújtott támogatásokat ellensúlyozta. A „nemzeti stratégiai projekt" minősítés releváns kontextust jelentett, amely azt mutatja, hogy a Morowali projektet kifejezetten ösztönözte és szorosan végrehajtotta mind a kínai kormány (az „Egy övezet, egy út" keretében történő hivatalos elismerése révén), mind pedig az indonéz kormány e speciális minősítés révén. A Bizottság az ezzel összefüggésben végzett értékelésében figyelembe vette a „nemzeti stratégiai projekt" minősítéshez kapcsolódó egyedi tényezőket a (616) preambulumbekezdésben meghatározottak szerint. Ami az általános infrastruktúrára vonatkozó érvet illeti, a Bizottság nem értékelte az általános infrastruktúra biztosítását, amely az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iii. alpontja szerint valóban nem kiegyenlíthető. Ezért a Bizottság ezeket az állításokat irrelevánsnak találta, és elutasította.

4.5.9.3. Az egyedi jelleggel kapcsolatos észrevételek

(716) Az indonéz kormány vitatta az egyedi jelleg megállapítását, mivel előadta, hogy a kínai kormánnyal való együttműködés nemcsak ipari parkokra, hanem számos más területre is kiterjedt.

(717) Az egyedi jelleg 4.5.8.3. szakaszban és különösen a (686) preambulumbekezdésben részletezett elemzésében a Bizottság kifejtette, hogy az indonéz és a kínai kormány közötti együttműködés által lefedett kiegyenlíthető támogatások regionálisan egyedi jellegűek, mivel a Morowali Parkban hivatalosan letelepedett jogosult vállalatokra korlátozódtak. A Bizottság ezért elutasította az állítást.

([187]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/ és http://www.cocz.org/index.aspx

4.5.9.4. Az együttműködés hiányához fűzött észrevételek az indonéz kormány kapcsán

(718) Az IRNC csoport azt állította, hogy az IMIP-re vonatkozó, hiányzó megállapodás nem alkothatja a rendelkezésre álló legjobb tényeket, és nem lehet alapja annak a ténymegállapításnak, miszerint az IMIP egy kormányzati feladatokkal megbízott magánszervezet. Az IRNC csoport elismerte, hogy a megállapodás a megfontolások egyike lehet, de nem az egyetlen, és úgy érvelt, hogy a Bizottságnak átfogó következtetést kell levonnia az összes összegyűjtött dokumentumból. Ezek az IRNC csoport szerint azt mutatják, hogy nem volt ilyen átruházott feladat. Az indonéz kormány megismételte, hogy nem rendelkezik a hiányzó megállapodással, mivel az IMIP-t magánfelek hozták létre és finanszírozták.

(719) A Bizottság ezt az állítást helytelennek és irrelevánsnak találta. A hiányzó megállapodást, amelyet az IRNC szándékosan elmulasztott benyújtani, és amelyről az indonéz kormány azt állította, hogy nincs a birtokában, a (634) preambulumbekezdésben ismertetettek szerint a Bizottság a 28. cikk (1) bekezdése alapján bizonyos következtetések levonására használt az együttműködés hiánya miatt. Ezeket a következtetéseket a Bizottság figyelembe vette a Morowali Park indonéz és kínai kormány általi közös igazgatásának értékelése során, a 4.5. szakaszban, és különösen a 4.5.8. szakaszban található jogi értékelésben részletezett számos egyéb bizonyítékkal és megfontolással együtt. Valójában ez csak egy volt azon elemek és megfontolások közül, amelyek lehetővé tették a Bizottság számára, hogy arra a következtetésre juthasson, hogy az IMIP-et többek között a Morowali projekt sikeres végrehajtásával bízták meg azáltal, hogy az IMIP-et tették a Morowali Park irányítójává az indonéz és a kínai kormány között megállapodott átfogó kétoldalú együttműködéssel összhangban. Ezért a felek állításával ellentétben a hiányzó megállapodás nem volt sem az egyetlen, sem pedig a döntő bizonyíték, amelynek alapján a Bizottság e következtetést levonta (annak ellenére, hogy a Bizottság véleménye szerint a Bizottságnak lehetősége lett volna ugyanerre a következtetésre jutni csupán e megállapodás alapján, tekintettel annak fontosságára, valamint arra, hogy az IRNC és az indonéz kormány is megtagadta annak benyújtását). Ezt az állítást ezért a Bizottság elutasította.

4.5.9.5. A kínai kormány tekintetében az együttműködés hiányához fűzött észrevételek

(720) A kínai kormány azt állította, hogy nem köteles információt szolgáltatni a jelen vizsgálatban, amely Indonézia ellen irányult, és amelyben a feltételezett támogatások címzettjei és kedvezményezettjei Indonéziában letelepedett indonéz gyártók.

(721) A Bizottság megjegyezte, hogy kétoldalú együttműködésük keretében az indonéz és a kínai kormány számos adminisztratív mechanizmust léptetett életbe, különösen a Morowali projekt sikeres végrehajtása érdekében, a 4.5.6. szakaszban kifejtettek szerint. Ezek az együttműködési mechanizmusok lehetővé tették az indonéz kormány számára, hogy megszerezze a kínai kormánytól a kért információkat. Az a tény, hogy az együttműködés egyik fele (vagyis a kínai kormány) úgy döntött, hogy nem ad tájékoztatást, nem jelenti automatikusan azt, hogy a kétoldalú együttműködésben részt vevő másik felet (azaz az indonéz kormányt) ne lehetne felelősségre vonni e kötelezettség tekintetében. Egy közös együttműködés keretében (mint amely indonéz és a kínai kormány között vitathatatlanul megállapítást nyert) az egyik fél nem használhatja fel a másik fél tétlenségét arra, hogy azt állítsa, lehetőségeihez mérten teljes mértékben együttműködött a vizsgálatban. Ellenkező esetben hasonló körülmények között más esetekben az érintett kormányok szándékosan úgy dönthetnek, hogy nem nyújtják be a Bizottság által kért információkat anélkül, hogy együttműködésük hiánya bármilyen jogi következménnyel járna.

(722) A Bizottság nem arra kérte az indonéz kormányt, hogy kényszerítő eszközökkel szerezze meg a kért adatokat a kínai kormánytól, hanem a vizsgálat kezdetétől fogva lehetőséget adott a kínai kormánynak arra, hogy beavatkozzon és benyújtsa a vonatkozó információkat azáltal, hogy érdekelt félként kezelte. Különösen az eljárás megindításáról szóló értesítés 5.3. pontja szerint a Bizottság kifejezetten felkérte a kínai kormányt, hogy érdekelt félként vegyen részt az eljárásban tekintettel a panaszban szereplő állításokra. A kínai kormány kérte, hogy a Bizottság vegye nyilvántartásba a vizsgálatban, hogy hozzáférhessen az ügy aktájához, és a 2021. február 19-i e-mailben kifejezetten megerősítette, hogy érdekelt fél. Az alaprendelet 28. cikkének rendelkezései teljes mértékben alkalmazandók valamennyi érdekelt félre, amint az az eljárás megindításáról szóló értesítés 10. pontjában is egyértelműen szerepelt. A Bizottság arra is emlékeztetett, hogy a kínai kormány jól ismerte a jogi helyzetet az üvegrost szövetekkel és a folytonosüvegrostszál termékekkel kapcsolatos esetek óta. Mindezen érvek alapján a Bizottság elutasította ezt az állítást.

4.5.10. *Következtetés*

(723) Következésképpen a Bizottság megállapította, hogy a Morowali Parkban működő vállalatoknak közvetlenül az indonéz kormány által nyújtott támogatások (nikkelérc és földterület biztosítása, adókedvezmények), valamint a kínai kormány kedvezményes finanszírozása formájában közvetetten nyújtott támogatások az alaprendelet 2–4. cikke értelmében egyaránt kiegyenlíthetők. Ez utóbbiak az indonéz kormánynak voltak tulajdoníthatók annak okán, hogy az a sajátjaként ismerte el és vette át a kínai kormány intézkedéseit, például a 2011. évi együttműködési megállapodáson, a 2013. évi együttműködési megállapodásban létrehozott Indonézia–Kína programon, a két fél szoros együttműködésén, valamint az együttműködési mechanizmusok különböző szintjein keresztül. A pénzügyi hozzájárulások emellett egyedi jellegűek voltak, és azokból gazdasági előny is származott. A Bizottság az alábbiakban kifejtett módon részletesebben is megvizsgálta az érintett támogatásokat.

4.6. **Kedvezményes finanszírozás**

4.6.1. *Az IRNC-nek és a vele kapcsolatban álló vállalatoknak nyújtott fejlesztési banki hitelek*

4.6.1.1. Közjogi szervként eljáró állami tulajdonú bankok

(724) A vizsgálat feltárta, hogy az IRNC csoportnak nyújtott összes kölcsönt kínai bankok (Eximbank, Kínai Fejlesztési Bank, Kínai Központi Bank, Kínai Ipari és Kereskedelmi Bank) nyújtották, kivéve az IMIP esetében, amelynek az Eximbank Indonesia folyósított kölcsönöket. Az első kölcsönöket az üzemek építésének finanszírozására, a többit forgóeszköz-finanszírozásra fordították.

(725) A Bizottság először azt tisztázta, hogy ezek a bankok az alaprendelet 3. cikke és 2. cikkének b) pontja értelmében vett közjogi szervek-e. A Bizottság ezért adatokat gyűjtött az állami tulajdonrészekről, valamint az állami tulajdonú bankok feletti kormányzati ellenőrzésre utaló kifejezett jelekről. A Bizottság információkat gyűjtött annak megállapításához is, hogy a kínai kormány érdemi ellenőrzést gyakorolt-e az állami tulajdonú bankok hitelezési politikája és kockázatértékelési tevékenységei felett.

(726) A fentiekben említettek szerint a kínai kormány megtagadta a vizsgálatban való együttműködést és a kért információk megadását. Ezért a Bizottság az alaprendelet 28. cikkének rendelkezéseit alkalmazva értékelte a fentiekben említett kínai bankok közjogi szervként tanúsított magatartását a rendelkezésre álló tényekre, nevezetesen a 2015–2020-as időszakra vonatkozó korábbi vizsgálatokból ([188]) származó releváns információkra támaszkodva, beleértve az üvegrost szövetekre vonatkozó legutóbbi szubvencióellenes vizsgálatot, valamint az Egyiptomból származó folytonosüvegrostszál termékek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről, a kivetett ideiglenes kiegyenlítő vám végleges beszedéséről, valamint az Egyiptomból származó folytonosüvegrostszál termékek nyilvántartásba vett behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám megállapításáról szóló, 2020. június 24-i (EU) 2020/870 bizottsági végrehajtási rendeletet ([189]) (a továbbiakban: a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálat).

(727) Amint azt az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat 3.4.1.2–3.4.1.5. szakasza, valamint a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálat 3.3.1.2–3.3.1.4. szakasza említi, az Eximbank (EXIM), a Kínai Fejlesztési Bank (CDB), a Kínai Központi Bank (BOC) és a Kínai Ipari és Kereskedelmi Bank (ICBC) kínai állami tulajdonban lévő bankok, és hivatalos jelek utalnak arra, hogy a kínai kormány ellenőrzést gyakorol e bankok felett. Ezenkívül az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat és a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálat ugyanazon szakaszaiban a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a kínai kormány olyan normatív keretrendszert teremtett, amelyet a kínai kormány által kinevezett, illetve felelősségre vonható menedzserek és felügyelők kötelesek voltak tiszteletben tartani. Ezért a kínai kormány a normatív keretre támaszkodott annak érdekében, hogy érdemi irányítást gyakorolhasson az állami tulajdonú bankok magatartása felett.

(728) Az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálatban és a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálatban meghatározott általános jogi kereteken túlmenően a 4.6.3.1. szakaszban (a kétoldalú együttműködés összefüggésében) megállapított teljes jogi háttér, valamint a CDB-re vonatkozó konkrét kérdés, amely a következő preambulumbekezdésben szerepel, az e bankok által az IRNC csoportnak nyújtott kölcsönökre vonatkozott.

([188]) A Bizottság (EU) 2017/969 végrehajtási rendelete (2017. június 8.) a Kínai Népköztársaságból származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről és a Kínai Népköztársaságból származó egyes melegen hengerelt, sík, vasból, ötvözetlen acélból vagy más ötvözött acélból készült termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló (EU) 2017/649 bizottsági végrehajtási rendelet módosításáról (HL L 146., 2017.6.9., 17. o.) (a továbbiakban: a melegen síkhengerelt termékekkel foglalkozó ügy); a Bizottság (EU) 2018/1690 végrehajtási rendelete (2018. november 9.) a Kínai Népköztársaságból származó egyes, 121 feletti terhelési indexű, autóbuszhoz vagy tehergépjárműhöz való új vagy újrafutózott gumi légabroncsok behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről, továbbá a Kínai Népköztársaságból származó egyes, 121 feletti terhelési indexű, autóbuszhoz vagy tehergépjárműhöz való új vagy újrafutózott gumi légabroncsok behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről, valamint az (EU) 2018/163 végrehajtási rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló (EU) 2018/1579 bizottsági végrehajtási rendelet módosításáról (HL L 283., 2018.11.12., 1. o.) (a továbbiakban: a gumiabroncsokkal foglalkozó ügy); és a Bizottság (EU) 2019/72 végrehajtási rendelete (2019. január 17.) a Kínai Népköztársaságból származó elektromos kerékpárok behozatalára vonatkozó végleges kiegyenlítő vám kivetéséről (HL L 16., 2019.1.18., 5. o.) (a továbbiakban: e-kerékpár ügy), az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat.

([189]) HL L 201., 2020.6.25., 10. o.

(729) A kínai Kereskedelmi Minisztérium 2013-ban tájékoztatót tett közzé a Kínai Fejlesztési Bank által a külföldi gazdasági és kereskedelmi együttműködési övezetek létrehozásához és fejlesztéséhez nyújtott támogatás szempontjairól. A tájékoztató szerint a kínai Kereskedelmi Minisztérium és a CDB „beruházási és finanszírozási célú szakpolitikai támogatást nyújt a jogosult együttműködési zónákba települő vállalkozások részére". A CDB „a Kereskedelmi Minisztérium és a Pénzügyminisztérium előírásaival összhangban pontosítja az együttműködési övezeten belüli kiemelt finanszírozás alapvető feltételeit", továbbá „szelektív jelleggel támogatja a kivitelezés alatt álló projekteket, valamint azokat az együttműködési projekteket, amelyeket a Kereskedelmi Minisztérium és az együttműködési övezetek fogadó országainak kormányai szoros figyelemmel kísérnek".

(730) A Bizottság megállapította, hogy a fentiekben ismertetett jogi keretet valamennyi állami tulajdonú pénzügyi intézmény kormányzati feladatok ellátásával hajtja végre a hidegen síkhengerelt acéltermékek ágazata esetében. Ennélfogva ezek az intézmények az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának i. alpontjával összefüggésben értelmezett 2. cikke b) pontjának értelmében, valamint a WTO idevágó ítélkezési gyakorlatával összhangban közjogi szervként járnak el.

(731) Emellett még ha az állami tulajdonú pénzügyi intézményeket a Bizottság nem tekintené is közjogi szerveknek, a fentiekben meghatározott okok miatt akkor is megállapítható lenne, hogy a kínai kormány az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iv. alpontja szerinti olyan feladatok ellátásával bízza meg, vagy olyan feladatok ellátására utasítja azokat, amelyek szokásos esetben a kormányzat feladatai lennének.

4.6.1.2. A gazdasági előny, a támogatási mérték kiszámítása

(732) A Bizottság úgy ítélte meg, hogy az Indonéziában található kedvezményezettek esetében elvben helyénvaló lenne azt vizsgálni, hogy a hitel kedvezményezettje előnyösebb feltételeket élvezett-e az indonéz pénzügyi piacon elérhetőkhöz képest. Az indonéz kormány által benyújtott információk szerint az indonéz kereskedelmi bankok által a figyelembe vett időszakban USD-ben folyósított kölcsönök átlagos kamatlábai nagyjából megfeleltek az IRNC csoport tagvállalatai által fizetett kamatoknak ([190]).

(733) A Bizottság azonban úgy ítélte meg, hogy ezek a statisztikák nem tükrözik az ügy egyedi körülményeit, pontosabban a (737)–(742) preambulumbekezdésben kiemelt kockázati tényezőket. E statisztikákban ugyanis változó összegű, futamidejű, felhasználású, hitelkockázatú stb. kölcsönök sokasága szerepel (beleértve a kkv-knak nyújtott kölcsönöket is). Nem szolgáltattak információt a jelentős finanszírozási igényű induló vállalkozásoknak nyújtott, hatalmas kockázattal járó kölcsönökről. Mivel az indonéz kormány biztosította, hogy a kínai kormány finanszírozza a kínai vállalatok számára az ahhoz szükséges beruházásokat, hogy olvasztási kapacitásaikat Indonéziába áttelepítsék, észszerűnek tűnik azt a következtetést levonni, hogy Indonéziában nem volt olyan magánhitelező, amely hasonló kölcsönöket nyújtott volna az exportáló gyártóknak. Ezenkívül az indonéziai hitelekkel kapcsolatos információk csak a belföldi bankok által belföldi ügyfeleiknek nyújtott kölcsönökre vonatkoznak, így nem vették figyelembe azt a tényt, hogy a jelen esetben kínai pénzintézetek nyújtottak kölcsönöket külföldi ügyfeleknek. Mivel a nyújtott finanszírozás kamatlábait a kínai pénzügyi piac kínai szereplői határozták meg, a Bizottság számítása jelen ügyben figyelembe vette ezt a tényt.

(734) A (682) preambulumbekezdésben említett kivételes körülményekre tekintettel a Bizottság a kiegyenlíthető támogatás összegét ezért annak figyelembevételével számította ki, hogy a kedvezményezettek Kínában kedvezményes finanszírozásban részesültek. E számítás keretében a Bizottság értékelte a támogatásban részesülő félnek a vizsgálati időszak alatt nyújtott gazdasági előny mértékét. A támogatásban részesülő fél által megszerzett gazdasági előny az alaprendelet 6. cikkének b) pontja szerint a hitelt felvevő vállalat által a kedvezményes hitel tekintetében fizetendő kamatösszeg és a vállalat által a kínai pénzügyi piacon megszerezhető összehasonlítható kereskedelmi hitel tekintetében fizetendő összeg közötti különbözet.

(735) A Bizottság úgy határozott, hogy a kínai bankok hiteleire vonatkozó piaci kamatszintet az alaprendelet 6. cikkének b) pontjával összhangban, a kínai piaci beruházók szemszögéből feltételezett referenciaértékek figyelembevételével állapítja meg.

([190]) https://www.ojk.go.id/id/kanal/perbankan/data-dan-statistik/statistik-perbankan-indonesia/Default.aspx

(736) A Bizottság ezért úgy határozott, hogy ugyanazt a számítási módszertant alkalmazza, mint a külföldi fizetőeszközben denominált, a kínai pénzügyi intézmények által Kínában nyújtott hitelek esetében, majd a kapott eredményt az alábbiak szerint megnövelte az indonéziai beruházásokhoz kapcsolódó kockázati prémiummal.

(737) A Bizottság tehát először meghatározta az IRNC csoport tagvállalatainak hitelminősítését. A vizsgálat során az IRNC és a vele kapcsolatban álló másik négy szervezet benyújtotta a Pefindo indonéz hitelminősítő intézet által a 2017–2020-as időszakra adott hitelminősítését. Hitelminősítésük BBB és A között mozgott. A benyújtott egyetlen teljes hitelminősítési jelentésben azonban egyértelműen szerepelt, hogy a minősítést alátámasztó egyik tényező az volt, hogy az IRNC-t az Eximbank China és a részvényesi kölcsönök támogatták.

(738) A Bizottság továbbá megjegyezte, hogy az Indonéziában végrehajtott beruházás zöldmezős beruházás volt, amely nagyon magas kockázattal járt. A kínai és az indonéz kormány támogatása nélkül e vállalatok hitelkockázata sokkal magasabb lett volna.

(739) A nikkel egy árucikk, és az árucikkek (beleértve a nikkelércet és a nikkel-nyersvasat is) ára ingadozhat, és számos olyan tényező befolyásolja, amelyekre egy vállalat ellenőrzési körén kívül esnek. E tényezők közé tartozik az árucikkek iránti világkereslet, a termelési költségek szintje, bizonyos makrogazdasági tényezők, például az inflációval kapcsolatos várakozások, a kamatlábak, az árucikkek globális és regionális kereslete és kínálata, valamint az általános globális gazdasági feltételek. Ezek a tényezők hátrányosan befolyásolhatják a társaság tevékenységeit, valamint a társaság azon képességét, hogy finanszírozza ezeket a tevékenységeket. A nikkelre vonatkozó részben bemutatottak szerint, az indonéz kormány ármegállapítási mechanizmusa révén biztosította, hogy az IRNC csoport a nemzetközi áraknál lényegesen alacsonyabb árakon férhessen hozzá a nikkelérchez.

(740) Továbbá a földterületre vonatkozó részben bemutatottak szerint, a cégek építési engedély nélkül kezdték meg üzemeik építését. Ezért az indonéz kormány támogatása nélkül az IRNC csoport nem ruházhatott volna be jelentős összegeket üzemeik megépítésébe anélkül, hogy erre ténylegesen jogosult lett volna.

(741) Ezen túlmenően Indonézia feltörekvő piac, ezért az Indonéziában végrehajtott beruházások nagyobb kockázattal járnak, mint a fejlettebb piacokon, és bizonyos esetekben jelentős jogi és gazdasági kockázattal jár. A bányászat Indonéziában erősen szabályozott, és folyamatosan változik. Az IRNC csoport egy külföldi beruházás, és az indonéz gazdaság bizonyos ágazataiban korlátozások vonatkoznak a külföldi vállalkozások tulajdonrészesedésére.

(742) Induló vállalkozásként e társaságok hitelkockázata tehát jelentős volt. Ahogy a társaságok megkezdték a termelést és termékeik értékesítését, a kockázatuk fokozatosan csökkent.

(743) Az ügy ezen sajátos körülményeire tekintettel a Bizottság két hitelminősítés megállapítása mellett döntött. Az indulás időszaka tekintetében a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a vállalatok hasonló helyzetben voltak, mint a magántőkéből finanszírozott induló vállalkozások. Az ilyen beruházások magas kockázattal járnak, és így a CCC-vel egyenértékű vagy annál alacsonyabb hitelminősítés indokolt. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy az ezt követő időszakban, amikor a vállalatok rendes körülmények között működtek, az IRNC csoport általános pénzügyi helyzete a BB minősítésnek volt megfeleltethető, azaz annak a legmagasabb minősítésnek, amely már nem számít „befektetésre ajánlott" minősítésnek. A Bizottság azonban a (757)–(759) preambulumbekezdésben említettek szerint megállapította, hogy az IRNC csoport tagvállalatainak finanszírozási szükségleteiket az anyavállalataiktól felvett részvényesi kölcsönökkel kellett kiegészíteniük, és hogy nem törlesztették adósságukat az ütemtervnek megfelelően ezeknél a kölcsönöknél.

(744) Annak érdekében, hogy figyelembe vegye a bankok megnövekedett kockázati kitettségét, amelyre a tagi kölcsönök és az adósságelengedés fennállása mutat rá, a Bizottság úgy döntött, hogy egy fokozattal rontja a kockázati besorolást, és arra a következtetésre jutott, hogy a B hitelminősítés (BB helyett) megfelelőbb a piaci referenciaérték meghatározásához.

(745) A kínai pénzügyi intézmények által Kínában kibocsátott, devizában denominált egyéb hitelekkel összhangban a vizsgálati időszakban USD-ben kibocsátott „B" minősítésű vállalati kötvényeket használta a Bizottság a megfelelő referenciaérték meghatározásához a rendes működés időszaka tekintetében.

(746) Az érintett vállalatok indulási időszakában nyújtott kölcsönök esetében a Bizottság úgy ítélte meg, hogy eltérő referenciaérték használata indokolt, mivel ezek a kölcsönök igen jelentős összegűek voltak (több milliárd USD), azokat egy felettébb kockázatos külföldi projekthez nyújtották, és a bankok semmilyen kockázati prémiumban sem részesültek tőke formájában (pl. részvényekké való átalakítás joga). Ezért a releváns referenciaértéknek tükröznie kell a helyzet sajátosságait, amely hasonló az induló innovatív vállalkozásba eszközölt kockázati tőke/magántőke-beruházásokhoz. A Bizottság nyilvánosan hozzáférhető információkat keresett, de nem talált könnyen elérhető referenciaértéket a kockázati tőkéből, illetve a magántőkéből finanszírozott ügyletek esetében. A Bizottság azonban úgy ítélte meg, hogy az USD-ben denominált, magas hozamú kötvények kamatlába (CCC vagy annál alacsonyabb hitelminősítésnek feleltethető meg) egyenértékű azzal a megtérüléssel, amelyet egy magántőkealap elvárna az ilyen ügyletektől.

(747) Végül pedig a kínai pénzügyi intézmények által folyósított kölcsönöket rendszerint a kínai belföldi piacon lévő kínai vállalatoknak nyújtják. Az IRNC csoport ezzel szemben Indonéziában található, ennélfogva a vállalat a kínai vállalatokétól eltérő hitelkockázattal rendelkezik, amely az országban fennálló külső viszonyokhoz köthető, amint azt a (741) preambulumbekezdés kiemeli. Az Indonéziában uralkodó sajátos hitelkockázati környezet figyelembevétele érdekében a Bizottság ezért a mintában szereplő exportáló gyártók esetében megállapított referencia-kamatlábat különbözettel növelte meg annak érdekében, hogy a piaci kamatlábban megjelenítse az országkockázatot.

(748) Az országkockázathoz kapcsolódó prémiumot az OECD exporthitelekre vonatkozó országkockázati besorolása, valamint az OECD által ennek megfelelően meghatározott minimális prémium mértéke alapján állapította meg. A kínai bankok által nyújtott hitelek országkockázati prémiuma (az adott hitel futamidejétől függően) 0,13–0,88 %-ban került megállapításra.

(749) A fejlesztési banki hitelek formájában nyújtott támogatás esetében így megállapított támogatási mérték 1,84 % volt.

4.6.1.3. Észrevételek az érdekelt felek végső tájékoztatásával kapcsolatban

(750) Az indonéz kormánytól és az IRNC csoporttól érkeztek a fejlesztési banki kedvezményes finanszírozással kapcsolatos észrevételek az érdekelt felek végső tájékoztatását követően.

(751) Az indonéz kormány azt állította, hogy a Bizottság nem tett semmilyen releváns ténymegállapítást, és azt sem jelezte, hogy az indonéz kormány lett volna az IRNC csoportnak nyújtott finanszírozást (a kedvezményes finanszírozásról nem is beszélve) nyújtó hatóság. Az indonéz kormány szerint a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 1.1. cikkének a) 1. pontjában szereplő „pénzügyi hozzájárulás" kifejezés téves értelmezése alapján a Bizottság a külföldi finanszírozást az „elismerés és elfogadás" alapján az indonéz kormánynak tudta be. Az indonéz kormány megjegyezte továbbá, hogy a ténymegállapításokban semmilyen kijelentés vagy utalás nem szerepel arra vonatkozóan, hogy az indonéz kormány vagy az indonéz kormány „közjogi szervei" biztosították volna a finanszírozást, és előadta, hogy tisztességtelen külföldi entitások pénzügyi hozzájárulásai alapján kiegyenlítő vámokat kivetni. Ezenkívül az indonéz kormány kifogásolta, hogy nem tudott védekezni azzal kapcsolatban, hogy a kínai pénzügyi intézmények „közjogi szervek"-e vagy sem, mivel ezek a szervezetek kívül esnek az indonéz kormány illetékességén. Kijelentette azonban, hogy normális, hogy bármely vállalat olyan finanszírozást keres, amelyet megfelelőnek tart, és maga az indonéz kormány nem volt abban a helyzetben, hogy elutasítsa vagy korlátozza a kínai pénzügyi intézményektől, vagy bármely forrásból származó finanszírozást.

(752) Válaszul a Bizottság először is szeretné kiemelni, hogy a kínai forrásokból származó finanszírozás indonéz kormány általi „elismerésére és elfogadására" vonatkozó általános megjegyzéseket a 4.5.8. szakasz már tárgyalta. A Bizottság megjegyezte továbbá, hogy a kínai pénzügyi intézmények, például az EXIM Bank által biztosított pénzeszközöket úgynevezett „levelező bankokon" keresztül továbbították, amelyek a kölcsönök folyósításának és visszafizetésének napi végrehajtásáért felelősek. Ezek a levelező bankok kínai bankok indonéz fiókjai voltak, amelyekre az indonéz banki jogszabályok hatálya alá tartoznak, és Indonézia területén találhatók.

(753) A részvényesi kölcsönökkel kapcsolatban a Bizottság megállapította, hogy az ilyen kölcsönökre vonatkozó hitelmegállapodások kifejezetten hivatkoztak a következőre: „időszakos jelentések benyújtása az Indonéz Központi Banknak, a Pénzügyminisztériumnak és a külföldi kereskedelmi kölcsönökkel foglalkozó csoportnak (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri, a továbbiakban: PKLN)". A PKLN-t a külföldi kereskedelmi kölcsönök kezelésének koordinálásáról szóló 1991. évi 39. elnöki rendelet (a továbbiakban: 39. elnöki rendelet) ([191]) alapján hozták létre, és

([191]) 1991. évi 39. elnöki rendelet a külföldi kereskedelmi kölcsönök kezelésének összehangolásáról, 1991. szeptember 4.

különböző minisztériumok, valamint az Indonéz Központi Bank képviselőiből áll. E rendelet 2. cikke értelmében a PKLN hatáskörébe tartozó kölcsönöket annak jóvá kell hagynia, teljesítésük rendszeres jelentéstételi kötelezettséggel jár, és a PKLN szorosan figyelemmel kíséri azokat. Ezenkívül az említett jogszabály hatályáról szóló 6. cikk előírja, hogy a PKLN hatáskörébe tartozó kölcsönök csak „fejlesztési projektekhez kapcsolódó" kölcsönök, megerősítve, hogy ez az alapos vizsgálat és ellenőrzés csak az olyan speciális fejlesztési projektekhez kapcsolódó kölcsönökre vonatkozik, mint a Morowali projekt.

(754) Noha a 39. elnöki rendeletet 2020 júliusában a Covid19 kezelésével foglalkozó bizottságról és a nemzetgazdaság helyreállításáról szóló, 2020. évi 82. elnöki rendelet visszavonta, ez az új rendelet is előírta, hogy a PKLN csoportnak a visszavont 39. elnöki rendelet szerint fennálló feladatait és funkcióit továbbra is a Pénzügyminisztérium végzi. Ez a gyakorlatban valóban így van, amint az a Pénzügyminisztérium internetoldalán ([192]) felsorolt, a PKLN hatáskörébe tartozó projektek helyszíni ellenőrző látogatásaira vonatkozó példákból is kitűnik.

(755) A Bizottság tehát fenntartotta azon álláspontját, hogy a kínai forrásokból származó kedvezményes finanszírozást az indonéz kormány elismerte és elfogadta, és hogy az indonéz kormánynak módjában állt beavatkozni a finanszírozási folyamatba.

(756) Az IRNC csoport vitatta a banki kölcsönök esetében alkalmazott referenciaértéket, és azt állította, hogy nem induló vállalkozás volt, amely nagyon magas kockázatnak van kitéve, mivel a Tsingshan csoport része, így hozzáfért annak bevált gyártási technológiáihoz, valamint kulcsfontosságú műszaki és vezetői személyzetéhez. Emellett az IRNC csoport megjegyezte, hogy kiemelkedő költségelőnnyel rendelkezik, mivel az üzem közel található a nyersanyagokhoz, így a nyersanyagárak és a szállítási költségek alacsonyak.

(757) A Bizottság megjegyezte, hogy az a gyakorlata, hogy egyénileg értékeli egy cégcsoport tagvállalatait, és vagy egyetlen referenciaértéket határoz meg a csoport egészére vonatkozóan ezen értékelés alapján, vagy a referenciaértéket az egyes tagvállalatok sajátos körülményei alapján módosítja. Ugyanis az a tény, hogy egy vállalat egy nagyobb csoporthoz tartozik, nem befolyásolja azt, hogy a csoport által megvalósított bizonyos projektek (például egy üzem beindítása) kockázatosabbak, mint mások. A (738)–(744) preambulumbekezdésben kiemeltek szerint a Bizottság különféle kockázati tényezőket vett figyelembe, például a beruházás zöldmezős jellegét, a beruházáshoz szükséges tőke nagyságát, az eszköz- és anyagbeszerzésekkel kapcsolatos kockázatokat, valamint a bankoknak a részvényesi kölcsönök és az adósságelengedés megléte miatti fokozott kockázati kitettségét. Az IRNC csoport nem szolgáltatott olyan további bizonyítékokat, amely megváltoztathatták volna a Bizottság ezen tényezőkkel kapcsolatos értékelését. Végül pedig a Bizottság semmi esetre sem volt abban a helyzetben, hogy a Tshingshan csoportot értékelje, mivel a csoporthoz tartozó anyavállalatok egyike sem működött együtt a vizsgálatban.

4.6.2. *Az IRNC csoport tagvállalatainak nyújtott részvényesi kölcsönök*

(758) A 2015–2019-es időszakban az IRNC csoporthoz tartozó anyavállalatok több (összesen 13) vállalatközi kölcsönt nyújtottak az IRNC csoport különböző tagvállalatai számára, összesen 380 millió USD értékben.

(759) Ezeket a kölcsönöket alárendelték a banki kölcsönöknek. A vizsgálat feltárta, hogy a GCNS-nek nyújtott kölcsönök, valamint az ITSS-nek nyújtott egyik kölcsön kivételével az IRNC és a vele kapcsolatban álló többi vállalat egyáltalán nem fizetett kamatot e kölcsönök után. Emellett a legtöbb esetben a kölcsönöknek nem volt lejárati dátuma, és az IRNC csoport tagtársaságai nem törlesztették a fennálló tőketartozást. Az anyavállalatok azonban nem tettek semmilyen intézkedést a kamatlábak megfelelő kiigazítására az ügyletek valós kockázata függvényében, és nem kérték az esedékes összegek kifizetését.

(760) Ezért a Bizottság úgy ítélte meg, hogy ezek a kölcsönök valójában az anyavállalatok által nyújtott kiegészítő tőkeinjekciónak feleltek meg. Ennek megfelelően e kölcsönök kezelését az alábbi, a tőkeruházások támogatásáról szóló szakaszban tovább részletezzük.

([192]) https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/3265 és https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/2631 (legutóbbi hozzáférés: 2022. január 19.).

4.6.3. *Hitelkerettel kapcsolatos költségek*

(761) A hitelkeret célja egy olyan hitelfelvételi korlát megállapítása, amelyet a vállalat bármikor felhasználhat jelenlegi műveletei finanszírozására, ezáltal rugalmassá és szükség esetén azonnal elérhetővé téve a forgótőke-finanszírozást. Ezért a Bizottság úgy ítélte meg, hogy elvben a mintában szereplő vállalatok összes rövid távú finanszírozását – így a rövid lejáratú hiteleket, bankelfogadványokat stb. – is hitelkeret-eszközzel kell fedezni.

4.6.3.1. A vizsgálat ténymegállapításai

(762) A Bizottság megállapította, hogy a kínai pénzügyi intézmények hitelkeretet biztosítottak az IRNC csoportnak a finanszírozással összefüggésben. Ezek olyan keretmegállapodásokból álltak, amelyek értelmében a bank lehetővé teszi a mintában szereplő vállalatok számára, hogy egy bizonyos maximális összegen belül különböző adósságinstrumentumokat, például forgótőke-hiteleket, bankelfogadványokat és a kereskedelemfinanszírozás egyéb formáit használják.

(763) A (760) preambulumbekezdésben foglaltaknak megfelelően valamennyi rövid távú finanszírozást hitelkeretből kell fedezni. Ezért a Bizottság összehasonlította az együttműködő vállalatok számára a vizsgálati időszak során rendelkezésre álló hitelkeretek összegét az e vállalatok által ugyanezen időszak alatt annak megállapítására használt rövid távú finanszírozás összegével, hogy az összes rövid távú finanszírozást biztosította-e hitelkeret. Ha a rövid távú finanszírozás összege meghaladta a hitelkeret felső határát, a Bizottság a meglévő hitelkeret összegét megemelte az exportáló gyártók által a hitelkeret felső határát meghaladóan ténylegesen felhasznált összeggel.

(764) Szokásos piaci körülmények között a hitelkeretek után egy úgynevezett „ügyviteli" vagy „rendelkezésre tartási" díj fizetendő, hogy ellentételezzék a banknál a hitelkeret megnyitásával kapcsolatban felmerült költségeket és kockázatokat, emellett a hitelkeret megújításának ellentételezéseként éves szinten felszámolnak megújítási díjakat is. A Bizottság azonban megállapította, hogy IRNC csoport részesült javarészt díjmentesen nyújtott hitelkeretekben. A vizsgált vállalatcsoportok tehát az alaprendelet 6. cikkének d) pontja értelmében gazdasági előnyhöz jutottak.

4.6.3.2. A támogatási mérték kiszámítása

(765) Az alaprendelet 6. cikke d) pontjának ii. alpontjával összhangban a Bizottság a kedvezményezetteknek juttatott gazdasági előnyt az általuk a kínai pénzügyi intézményektől származó hitelkeret megnyitásáért vagy megújításáért fizetett összeg és az általuk torzulástól mentes piaci kamatlábbal megszerezhető, hasonló kereskedelmi hitelkeret fejében fizetendő összeg közötti különbözetben határozta meg.

(766) Az ügyviteli díj és a megújítási díj tekintetében megfelelő referenciaértéket a Bizottság a nyilvánosan hozzáférhető adatokra ([193]) és a korábbi vizsgálatokban használt referenciaértékekre ([194]) támaszkodva 1,5 %-ban, illetve 1,25 %-ban állapította meg.

(767) Az ügyviteli díj és a megújítási díj elvben egyösszegű átalányként fizetendő új hitelkeret megnyitásakor, illetve meglévő hitelkeret megújításakor. Azonban Bizottság a vizsgálati időszak előtt megnyitott vagy megújított, de a vizsgálati időszak alatt a mintában szereplő csoportok rendelkezésére álló hitelkereteket, valamint a vizsgálati időszak alatt megnyitott hitelkereteket egyaránt figyelembe vette a számításhoz. Ezután a Bizottság arra a vizsgálati időszak alatti időre vonatkozóan számította ki a gazdasági előnyt, amikor a hitelkeret rendelkezésre állt.

(768) A rendszer keretében az IRNC csoport esetében megállapított támogatási mérték 0,06 % volt.

4.6.4. *Tőkebefektetéshez nyújtott támogatás*

(769) A közvetlenül nyújtott hitelek és a vállalatközi kölcsönök mellett az IRNC csoportnak tőke-hozzájárulásra is szüksége volt ahhoz, hogy finanszírozási szükségleteit fedezze.

([193]) Lásd: https://www.barclays.co.uk/current-accounts/bank-account/overdrafts/overdraft-charges/ (legutóbbi hozzáférés: 2021. augusztus 18.), vállalatvezetői folyószámlahitelek díjai – *„a 15 000 GBP-t meghaladó folyószámlahitelek rendelkezésrebocsátási díja a beállított folyószámlahitel-limit 1,5 %-a, a megújítási díja pedig szintén 1,5 %"*.

([194]) Lásd az üvegrost szövetekkel kapcsolatos ügyet, (354)–(355) preambulumbekezdés.

(770) Korábbi vizsgálatai során a Bizottság megállapította, hogy a kínai vállalatcsoportok anyavállalati szinten – vissza nem térítendő támogatás, kedvezményes finanszírozás, tőkeinjekció formájában – jelentős állami támogatást kaptak az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében végrehajtott beruházások segítéséhez. Kifejezetten ezt állapította meg a gumiabroncsokra vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat (a továbbiakban: a gumiabroncsokkal foglalkozó ügy), az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat, továbbá a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálat is ([195]).

(771) E tekintetben a releváns jogi keret:

1. a tizenharmadik ötéves külkereskedelem-fejlesztési terv, kiadta a Kereskedelmi Minisztérium (a továbbiakban: MOFCOM), 2016. december 26.;

2. a 2015-ben kiadott, a gyártókapacitások és a berendezésgyártás területén folytatott nemzetközi együttműködés előmozdításáról szóló államtanácsi iránymutatás (a továbbiakban: államtanácsi iránymutatás);

3. a Made in China 2025 stratégia, Államtanács, 2015. július 7.

4.6.4.1. A Kína-ASEAN Befektetési Együttműködési Alap (a továbbiakban: CAF) tőkeinjekciója

(772) A vizsgálat feltárta, hogy 2013 októberében a Reed International Ltd 24 %-os részesedést szerzett az IRNC-vel kapcsolatban álló SMI-ben.

(773) A Reed International Ltd egy különleges célú gazdasági egység, amely teljes egészében a CAF tulajdonában van és annak ellenőrzése alatt áll. Amint az az IMIP 2017-es éves jelentésében szerepel, „a Reed International Limited a Kína-ASEAN Beruházási Együttműködési Alap különleges beruházási társasága, amelyet az SMI-projektbe történő beruházás céljából hoztak létre" ([196]). Annak megállapítása érdekében, hogy a CAF közjogi szervnek tekinthető-e, a Bizottság konkrét tájékoztatást kért a kínai kormánytól a CAF-ra vonatkozóan. Mivel nem érkezett válasz (például a CAF alapszabályára vonatkozóan), a Bizottságnak az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése értelmében rendelkezésre álló tényekre kellett támaszkodnia e szempont elemzéséhez.

(774) A nyilvánosan elérhető információk szerint a CAF egy USD-ben denominált kvázi állami offshore tőkealap. Tulajdonosa és finanszírozója több állami tulajdonú bank és más kínai pénzügyi intézmény (például a Kínai Export-Import Bank [a továbbiakban: EXIM Bank] és a China Investment Corporation elnevezésű kínai állami befektetési alap [a továbbiakban: CIC], amelyek együtt a CAF részvényeinek több mint 76 %-át birtokolják) ([197]). A CAF a kínai Államtanács irányítása alatt áll, ([198]) és tevékenységét a Nemzeti Fejlesztési és Reformbizottság hagyja jóvá. Ezt az 1 milliárd USD értékű magántőkealapot az Exim Bank és a CIC közösen hozta létre. Az Exim Bank és a CIC egyaránt 300 millió USD összeget fektetett be a CAF-ba. Az egyéb részvényesek között két kínai állami tulajdonú pénzügyi intézmény, a Bank of China Group Investment Co., Ltd és a China Communications Construction Co., Ltd is található ([199]). A cég vezérigazgatója és operatív igazgatója egyaránt az Exim Banktól érkezett.

(775) Az alap az infrastruktúra-fejlesztési, az energetikai és a természeti erőforrásokra irányuló beruházási lehetőségeket célozza meg az ASEAN tagországaiban ([200]). A beruházásai által megcélzott ágazatok közé tartoznak különösen a vas- és a nemvasfémágazat természeti erőforrásai ([201]).

(776) Li Ruogu, a kínai EXIM Bank elnöke 2010 májusában kijelentette, hogy a CAF „számottevő újítást jelent a [kínai EXIM] Bank finanszírozási modelljében" ([202]). Li Ko-csiang kínai miniszterelnök 2013. szeptember 9-én kijelentette, hogy a CAF a Kínai Népköztársaság és az ASEAN közötti együttműködés elmélyítésére irányuló kínai stratégia része. A miniszterelnök a beszédében a következőket mondta: „Kína új, speciális kölcsönöket fog bevezetni, jól kiaknázza a Kína–ASEAN Beruházási Együttműködési Alapot, és más felekkel együtt aktívan megvizsgálja egy finanszírozási platform létrehozásának lehetőségét az ázsiai infrastruktúra-fejlesztésekhez szükséges nagyprojektek finanszírozására" ([203]).

([195]) Lásd az üvegrost szövetekkel kapcsolatos ügyre rendelet 4.3.3. szakaszát.
([196]) Az IMIP 2017-es éves jelentése, 84. o.
([197]) https://web.archive.org/web/20131029223637/http:/www.chinaeconomicreview.com/node/43071
([198]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([199]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([200]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([201]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([202]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([203]) http://eg.china-embassy.org/eng/rdwt/201309/201309/t20130915_7245108.htm

(777) Ezenkívül a (770) preambulumbekezdésben említett államtanácsi iránymutatás 35. pontja kifejezetten megemlíti a CAF-ot mint az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében nyújtott pénzügyi támogatás eszközét: „Lehetővé tesszük a Selyemút Alap, a Kína–Afrika Alap, a Kína–ASEAN Alap és a China Overseas Investment Corporation teljes körű szerepvállalását. Tőkebefektetések és adósságfinanszírozás révén aktívan támogatjuk a gyártókapacitások és a berendezésgyártás területén végrehajtott nemzetközi együttműködési projekteket. Arra fogjuk ösztönözni a hazai magántőkealap-kezelő ügynökségeket, hogy törekedjenek a globálissá válásra, és teljes mértékben vállaljanak szerepet a zöldmezős beruházások, összefonódási és felvásárlási célú befektetések stb. végrehajtása érdekében »külföld felé nyitó« vállalatok támogatásában". Megjegyzendő, hogy ugyanezen bizonyítékok alapján a Bizottság a gumiabroncsokra vonatkozó vizsgálatban egy hasonló alapról (SRF) megállapította, hogy az közjogi szervnek minősül ([204]).

(778) Végül pedig az (589) és a (626) preambulumbekezdésben említettek szerint a 2013. október 2-án az államelnökök jelenlétében tartott indonéz–kínai csúcstalálkozón az IMIP alapító részvényesei, a BDI és az SDI aláírtak egy beruházási és finanszírozási megállapodást a CAF-fal a Morowali Parkban folytatott tevékenység fejlesztése érdekében ([205]). A CAF-nak az SMI-be történő tőkeberuházása időben pontosan egybeesik a megállapodás aláírásával, és a parkban végzett tevékenység fejlesztésére irányuló beruházásnak felel meg. Továbbá amint az az előző preambulumbekezdésből kiderül, a kínai kormány által a CAF-on keresztül nyújtott pénzügyi támogatás magában foglalhat tőkeberuházást vagy adósságfinanszírozást. Ennélfogva ez a tőketámogatás szintén a kétoldalú együttműködés keretében Kína és Indonézia között létrejött megállapodás szerinti kedvezményes finanszírozás alá esik, amelyet a fentiekben kifejtett okokból a Bizottság Indonéziának tulajdonít, és így hozzárendelhető az Indonéziából exportált termékekhez.

(779) Annak ellenére, hogy e vizsgálati szempont tekintetében nem tapasztalt együttműködést, a Bizottság a nyilvánosan elérhető információk alapján arra a következtetésre jutott, hogy a CAF az alaprendelet 3. cikke és 2. cikkének b) pontja értelmében olyan közjogi szervnek tekinthető, amely pénzügyi hozzájárulást nyújt az SMI-nek. A CAF ugyanis a kínai kormány tulajdonában van, és annak ellenőrzése alatt áll. Intézkedései az Államtanács utasításaiból fakadnak, összhangban a kínai kormány által meghatározott szakpolitikai célkitűzésekkel, így a CAF kormányzati hatáskörrel rendelkezik.

(780) A Bizottság ezután azt elemezte, hogy az IRNC csoport gazdasági előnyhöz jutott-e a CAF által nyújtott pénzügyi hozzájárulás révén. Mint a fentiekben említettük, a Reed International Ltd a CAF különleges célú gazdasági egysége, amelyet kifejezetten az IRNC csoport egyik vállalatába, az SMI-be történő befektetés céljából hoztak létre. A többi részvényessel kötött jegyzési megállapodás ([206]) feltételei szerint a Reed International Ltd a kezdeti befektetés után 5–6 évvel – a részvények tényleges piaci értékétől függetlenül azonos áron – értékesíti a részvényeit a többi részvényesnek. Ezenkívül a Reed által megszerzett részvények különleges részvények voltak, amelyek nagyon korlátozott irányítási jogokat biztosítottak. Ezek a feltételek már azt mutatják, hogy – azzal ellentétben, amit normál esetben a piaci szereplők elvárnának – a Reed International Ltd nem várt észszerű hozamot a részvényvásárlástól, és nem tartott igényt semmilyen ellenőrzési jogra. Ezért nem tekinthető úgy, hogy erre az ügyletre piaci feltételek mellett került sor.

(781) A vizsgálat továbbá feltárta, hogy az indulási időszakot követően az SMI-be történő beruházás kevésbé kockázatossá vált, és a társaság pénzügyi helyzete megszilárdult. Emiatt részvényeinek értéke idővel nőtt, de ez nem tükröződött a Reed International Ltd eladási árában. Ez nem tükrözi egy gazdasági szereplő rendes piaci feltételek mellett tanúsított, észszerű magatartását. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a kínai kormány a CAF-on keresztül nyújtott pénzügyi hozzájárulással az alaprendelet 3. cikkének 2. pontja értelmében gazdasági előnyt nyújtott.

4.6.4.2. Természetbeni tőkejuttatásnak a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosítása

(782) Az indulási időszak alatt az IRNC csoport valamennyi tagvállalata részesült természetbeni tőkejuttatásból gyártóberendezések formájában.

([204]) Az üvegrost szövetekkel kapcsolatos ügyre vonatkozó rendelet, (775) preambulumbekezdés; a gumiabroncsokkal foglalkozó ügyre vonatkozó rendelet, (357) preambulumbekezdés.

([205]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1

([206]) A kínai anyavállalatok a Tsingshan csoport tagjai.

(783) A vizsgálat ugyanis feltárta, hogy az IRNC csoport termelési folyamatához szükséges összes gépet olyan vele kapcsolatban álló kínai vállalatoktól importálták, amelyek nem a berendezések gyártói. A Bizottság bekérte a berendezések eredeti gyártóitól a vásárláshoz kapcsolódó számlákat, de a kínai anyavállalatok együttműködésének hiánya miatt ezeket nem nyújtották be, így a Bizottság nem tudta ellenőrizni, hogy az árak a szokásos piaci feltételeknek megfelelőek voltak-e, és a berendezések valóban Kínából származtak-e, ahogyan azt állították.

(784) Ezen túlmenően a (759) preambulumbekezdésben említettek szerint tőkeinjekcióval egyenértékű részvényesi kölcsönökben is részesültek.

(785) A szóban forgó berendezéseket biztosító és a részvényesi kölcsönöket nyújtó kínai anyavállalatok, valamint a kínai kormány válasza hiányában, és az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazását követően a Bizottságnak részben a rendelkezésre álló tényekre kellett támaszkodnia az érintett berendezések beszerzésével és a részvényesi kölcsönökkel kapcsolatos ténymegállapításainál. A Bizottságnak így különösen a berendezések származásának és a berendezések finanszírozási forrásának megállapításakor, valamint a kínai anyavállalatok által az IRNC csoport tagvállalatainak nyújtott kölcsönök forrásának azonosításakor kellett a rendelkezésre álló tényeket figyelembe vennie.

(786) Az erre vonatkozó következtetését a Bizottság arra a megállapítására alapozta, hogy a kínai anyavállalatok egyértelmű kötelezettséget vállaltak az ösztönzött ágazatokban végrehajtandó külföldi beruházásokra. E tekintetben, ahogyan azt a fentiekben említettük, a Tsingshan úgy hirdeti magát a honlapján, hogy „mindig is követte a globalizációra irányuló nemzeti fejlesztési stratégiát, és aktívan reagált az »Egy övezet, egy út« kezdeményezésre". Még egy speciális leányvállalata is van, amely külföldi projektjeit irányítja: „Az Eternal Tsingshan csoport a Tsingshan Industry igazgatótanácsa alá tartozó, entitás-jellegű vállalatirányítási csoportok egyike, és a Tsingshan Industry igazgatótanácsa által tervezett összes külföldi projekt irányításáért felelős. Ez idáig az Eternal Tsingshan csoport Indonéziában, Szingapúrban, Indiában, az Egyesült Államokban és más országokban gondoskodott a nemzetközi stratégiai terv végrehajtásáról, és több mint 15 leányvállalatot, illetve képviseleti irodát irányít" ([207]).

(787) Ezen túlmenően az IRNC csoport számára berendezések biztosításával foglalkozó egyik fő vállalat a Shanghai Dingxin Investment (Group) Co., Ltd (a továbbiakban: Dingxin) volt. Ez a cégcsoport négy nagy vállalatának egyike és a Qingshan Industrial igazgatótanácsának irányítása alá tartozik. A csoport honlapja szerint a nemzetközi műveletek előmozdítása terén ez a vállalat volt a Tsingshan Industrial fő hajtóereje. A Dingxin azt is kijelentette, hogy főként a külföldi beruházási projektek irányításáért, valamint a mechanikai és elektromos termékeknek és egyéb építőipari berendezéseknek a Tsingshan Parkba, Indonéziába történő exportjáért felel.

(788) Tágabb összefüggésben e külföldi projektek mindegyike Kína „külföld felé nyitási" politikájába illeszkedik. Ennek kapcsán a Tsingshan Holding Group elnöke például kijelentette: „A Tsingshan Ipari Park a legnagyobb és legsikeresebb kínai befektetés Indonéziában, amely a Kínából áttelepített termelési kapacitásoknak fog otthont adni. Ez egy kiemelt projekt számunkra, amely lehetővé teszi, hogy eleget tegyünk társadalmi felelősségvállalásunknak, és a társadalom hasznára váljunk. Ez az »Egy övezet, egy út« kezdeményezés végrehajtása szempontjából is fontos ([208])".

(789) Ezenkívül a Made in China 2025 elnevezésű ütemterv felsorol tíz stratégiai ágazatot, amelyek magukban foglalják – többek között – a vas- és acélágazatban alkalmazott, korszerű anyagokat. E kulcságazatok kapcsán a Made in China 2025 terv 9. fejezete kifejezetten említi, hogy Kína:

a) „Támogatja a vállalkozásokat a külföldi összefonódások, tőkebefektetések és kockázatitőke-befektetések végrehajtásában.

b) Tevékeny részvételével előmozdítja a nemzetközi ágazati együttműködést, továbbá végrehajtja a jelentősebb stratégiai terveket, például a Selyemút Gazdasági Övezet és a 21. századi Tengeri Selyemút tervét annak érdekében, hogy felgyorsítsa a környező országokkal való infrastrukturális összeköttetések, valamint a mélyreható ágazati együttműködés kiépítését.

c) A »határnyitást« kihasználva külföldi parkokat hoz létre gyártási együttműködés céljából azokban az országokban, ahol ez lehetséges.

d) Ösztönzi a **csúcskategóriás berendezések**, a fejlett technológia, valamint az erős ipar külföldi transzferjét" (utólagos kiemelés).

([207]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx
([208]) http://www.minmetals.com/english/News/201706/t20170626_226241.html

(790) Ezenkívül a (770) preambulumbekezdésben említett államtanácsi iránymutatás az acélágazatot a nemzetközi gyártókapacitási és berendezésgyártók közötti együttműködés kiemelt ágazataként említi (lásd a 3. fejezet 7. pontját). Azt is kijelentik, hogy „Támogatni kell a kínai berendezések, technológiák, szolgáltatások és szabványokat globálissá válását", különösen ezekben a kiemelt ágazatokban. A 3. fejezet 8. pontja hozzáteszi, hogy az acélgyártó üzemeket „prioritást élvező országokban kell felépíteni, amelyek az erőforrások terén kedvező feltételekkel […] és hatalmas piaci potenciállal rendelkeznek teljes berendezéskészletek exportja révén […]". Végül a 32. pont, amely a megnövekedett pénzügyi támogatásra vonatkozik, többek között a következő módokat említi a vállalkozások „globálissá válásának" támogatására: „a »globálissá válásra törekedő« vállalkozások támogatása külföldi eszközökkel és tőkerészesedésekkel, hogy azok hitelek és egyéb ásványkincsekkel kapcsolatos jogok megszerzésénél fedezetként szolgáljanak, valamint javítsák a vállalati finanszírozási képességeiket".

(791) Másképpen megfogalmazva, az a tény, hogy a kínai anyavállalatok részvényesi kölcsönöket és berendezéseket biztosítanak indonéziai leányvállalataik számára, tökéletesen illeszkedik a kínai kormány azon politikai célkitűzésébe, hogy előmozdítsa az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében az acéliparban megvalósuló projekteket, és a külföldi eszközök (jelen esetben berendezések) biztosítását a kínai kormány eszköznek tekinti a fedezet növelésére az ilyen vállalatok általános finanszírozási képességeinek javítása érdekében.

(792) Ezzel összefüggésben az IRNC csoport anyavállalatai vissza nem térítendő támogatások és kedvezményes finanszírozás formájában pénzügyi hozzájárulásban részesültek a kínai kormánytól e politikák végrehajtása céljából, többek között azért, hogy finanszírozza az érintett termék indonéziai előállítására irányuló beruházásaikat. Mivel a szóban forgó vállalatok és a kínai kormány e kérdésben egyáltalán nem működtek együtt, a Bizottság nem tudta megállapítani a finanszírozás tényleges forrását, és részletesen alátámasztani azt, hogy a pénzügyi hozzájárulást mely eszközön keresztül nyújtották. Mindazonáltal az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése értelmében rendelkezésre álló tények, valamint az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében megvalósuló projektek Kínán kívüli – többek között Indonéziában történő – finanszírozására vonatkozó összes fenti bizonyíték, továbbá a gumiabroncsokkal foglalkozó ügyben, az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálatban, és a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálatban tett ténymegállapítások alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a kínai anyavállalatok vissza nem térítendő támogatások vagy kedvezményes finanszírozás formájában pénzügyi hozzájáruláshoz jutottak, amelyet azután arra használtak, hogy részvényesi kölcsönöket és természetbeni tőkejuttatást nyújtsanak leányvállalataik számára annak érdekében, hogy javítsák azok pénzügyi teljesítőképességét, és megkönnyítsék az Indonéziában végzett tevékenységüket. E tekintetben a kínai anyavállalatok által kapott támogatásokból vagy kedvezményes kölcsönökből származó gazdasági előnyt a Bizottság kamatmentes vállalatközi kölcsönök felhasználásával az indonéz leányvállalatok tevékenységeihez kötötte.

(793) Konkrétan a gumiabroncsokkal foglalkozó ügyben a Bizottság megállapította, hogy az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében biztosított finanszírozást arra használták fel, hogy a Pirelli csoportban részesedést szerezzenek, és ez exporttámogatásnak minősült ([209]). Az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálatban és a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálatban a Bizottságnak sikerült nyomon követnie a Kínából származó kedvezményes finanszírozást, és összevetnie azt az egyiptomi termelő szervezeteknek végül juttatott finanszírozással. A Bizottság mindkét esetben bizonyítani tudta, hogy a Kínában az anyavállalatoknak nyújtott pénzügyi hozzájárulásokat az anyavállalatok teljes mértékben továbbították az exportáló országok megfelelő külföldi leányvállalataihoz. Jelen ügyben az együttműködés teljes hiánya miatt a Bizottság nem tudja nyomon követni a pénzeszközöket, mivel nem talált nyilvánosan hozzáférhető, konkrét pénzügyi adatokat, annak ellenére, hogy kínai forrásokat is megtekintett. A Bizottságnak ezért – a 28. cikk (1) bekezdése alapján – a gumiabroncsokkal foglalkozó ügyben, az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálatban és a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálatban összegyűjtött bizonyítékok alapján kellett következtetéseket levonnia, amelyek nagyon hasonlatosak voltak a jelenlegi ügyhöz, mivel azok is az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében, pontosan ugyanazt a mintát követve finanszírozott projektekkel foglalkoztak. Ezenkívül az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálat és a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálat számos hasonlóságot mutat a tekintetben, hogy Kína saját politikáján és állami tulajdonú bankjain keresztül, az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés és az egyiptomi kormánnyal folytatott kétoldalú együttműködés keretében kedvezményes finanszírozást nyújtott az egyiptomi leányvállalatoknak. Ezek tükörképei a jelen vizsgálatban feltárt helyzetnek, ahol is Kína az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében az EXIM Bankon és más állami tulajdonú kereskedelmi bankokon keresztül kedvezményes finanszírozást biztosít egy indonéziai beruházási projekthez.

(794) Miután a kínai vállalatok vagy a kínai kormány nem nyújtottak be további bizonyítékokat, a nyilvánosan hozzáférhető – nevezetesen a gumiabroncsokkal foglalkozó ügyben, az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálatban, valamint a folytonosüvegrostszál termékekre vonatkozó vizsgálatban összegyűjtött – bizonyítékok alapján a Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a berendezések és részvényesi kölcsönök részvényesek általi nyújtása az indonéz leányvállalatok finanszírozásának egy újabb eszközéül szolgáltak, és úgy határozott, hogy – az IRNC csoport indonéziai gyártó létesítményeinek létrehozását és bővítését célzó, államilag támogatott tőkeinjekciók lévén – kiegyenlíti ezeket. Az ilyen támogatás szintén a Kína és Indonézia között a kétoldalú együttműködési keretben megállapodott tételek körébe tartozna, és ugyancsak a fenti preambulumbekezdésekben ismertetett okokból Indonéziának tulajdonítható, ezáltal pedig az Egyiptomból exportált termékekhez köthető.

([209]) A gumiabroncsok ügyére vonatkozó rendelet, (405) és (416) preambulumbekezdés.

(795) A Bizottság ezután azt elemezte, hogy az IRNC csoport gazdasági előnyhöz jutott-e a kínai kormány által a kínai anyavállalatokon keresztül nyújtott pénzügyi hozzájárulás révén. Megismételjük, hogy e vállalatok együttműködésének hiánya miatt a Bizottságnak az alaprendelet 28. cikke értelmében a rendelkezésre álló tényekre kellett alapoznia ténymegállapításait. A részvényesi kölcsönök feltételei (beleértve azok kamatmentességét is) azt mutatják, hogy a kínai anyavállalatok a Kínában kapott támogatásokból és kedvezményes kölcsönökből származó gazdasági előnyt teljes mértékben az Indonéziában folytatott tevékenységeik között osztották fel.

(796) A berendezéseket illetően a Bizottság elemezte, hogy a szóban forgó berendezéseket a szokásos piaci árakon vásárolták-e, összehasonlítva az árakat a rozsdamentesacél-ágazatban használt hasonló berendezések piaci áraival. Ezen elemzés alapján a Bizottság megállapította, hogy a berendezéseket a nemzetközi piaci árakhoz képest jelentős kedvezménnyel szállították a hasonló, reprezentatív hidegen hengerlő művekben használatos gyártóberendezések áraihoz képest. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a Bizottság az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdését alkalmazva ([210]) arra a következtetésre jutott, hogy a kínai kormány által a kínai anyavállalatokon keresztül nyújtott pénzügyi hozzájárulással az alaprendelet 3. cikkének 2. pontja értelmében gazdasági előnyt nyújtott.

4.6.4.3. A támogatási mérték kiszámítása

(797) Az első pontnál, vagyis a CAF által nyújtott tőkeinjekciónál a Bizottság a gazdasági előnyt egy észszerű megtérülési ráta alapján számította ki, vagyis azt a megtérülési rátát, amelynek eladáskori realizálását egy piaci befektető elvárta volna, amikor megvásárolja a részvényeket. Ehhez a Bizottság a korábbi években megvalósult, hasonló acélipari ügyleteket keresett. A 2006–2019-es időszakban acélipari vállalatok által végrehajtott 11 értékesítési ügylet elemzésének eredménye alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy egy acélipari vállalat részvényeinek észszerű ára az üzemi eredmény nyolcszorosa lenne.

(798) Ezért a Bizottság a gazdasági előnyt a Reed Investment 24 %-os részesedésének értéke (amelyet a Bizottság az SMI 2018. évi üzemi eredményének nyolcszorosa alapján számított ki) és a Reed Investment által fizetett ár különbségeként számította ki. A gazdasági előny ezt követően a jegyzési megállapodásban meghatározott részvényeladási tilalommal (lockdown) érintett időszak, azaz 5,5 év felhasználásával a vizsgálati időszakra arányosan felosztásra került.

(799) A második pontnál, azaz a berendezések kedvezményes feltételekkel történő biztosítása esetében a Bizottság a gazdasági előnyt az IRNC csoporthoz tartozó társaságok által fizetett vételár és a hasonló berendezésbeszerzések piaci árának különbségeként számította ki. A Bizottság e tekintetben acélipari vállalatok beszerzési ügyletei alapján megvizsgálta a hidegen hengerlő művekhez használt reprezentatív berendezések hasonló beszerzéseit az elmúlt években. Az így kapott gazdasági előnyt ezután a vásárolt eszközök hasznos élettartama alapján a vizsgálati időszakhoz rendelte.

(800) A harmadik pontnál, azaz a részvényesi kölcsönök tekintetében, mivel ezeket a kölcsönöket a Bizottság *de facto* tőkeinjekciónak tekintette, amelyen keresztül a kínai anyavállalatok a kapott támogatásokat és kedvezményes kölcsönöket továbbították, a Bizottság úgy döntött, hogy ezeknek a kölcsönöknek a vizsgálati időszakban fennálló összegét vissza nem térítendő támogatásnak tekinti. A nyújtott gazdasági előny meghatározása érdekében a Bizottság a kölcsönökből származó fennálló tőketartozás és a vizsgálati időszak alatt kifizetett kamatok különbségéből indult ki (ha volt ilyen). Mivel a kölcsönök egyértelműen hosszú távú beruházáshoz kapcsolódtak, a tőkeösszeget szétosztotta a kölcsön teljes futamidejére, és csak a vizsgálati időszakhoz tartozó összeget vette figyelembe. Végül szükség esetén a Bizottság a gazdasági előny összegét annak érdekében is csökkentette, hogy az csak a futamidőből a vizsgálati időszakra eső napok számát tükrözze.

(801) A tőkeberuházási támogatás esetében az IRNC csoport tekintetében így megállapított támogatási mérték 6,02 % volt.

([210]) Tekintettel arra, hogy a kínai kormány egyáltalán nem működött együtt, a Bizottság nem tudott potenciális releváns információkat szerezni a hasonló berendezésekért Kínában felszámított árakról, hogy a hivatalos kínai statisztikák alapján referenciaértékeket tudjon megállapítani. Mivel a Bizottság nem talált a kínai árakra vonatkozóan semmilyen információ, és nem szolgáltattak információt a berendezések eredetéről, a Bizottság úgy döntött, hogy több országból származó, hasonló berendezések árának kombinációját használja helyettesítő értékként.

4.6.4.4. Észrevételek az érdekelt felek végső tájékoztatásával kapcsolatban

(802) Az IRNC csoport kifogásolta a CAF által végrehajtott tőkeinjekció referenciaértékével kapcsolatban nem megfelelő tájékoztatást, mivel a Bizottság a referenciaértékben foglalt vállalatok neveit kihagyta, és nem utalt arra, hogy az ügyletek különleges részvényekre vonatkoztak-e.

(803) A Bizottság úgy ítélte meg, hogy a részletes számadatoknak, a részvények jellegének és az egyes társaságok nevének felfedése bizonyos társaságok ügyleteire vonatkozó bizalmas információkat közzétételét eredményezné. Ehelyett a Bizottság érdemben összefoglalta az adatokat indexelt számadatokkal, és jelezte, hogy az összes ügyletet az acélágazatban működő vállalatok hajtották végre. A Bizottság ennek megfelelően elutasította ezt az állítást.

(804) Az Eurofer megjegyezte, hogy a Bizottság a referenciaértéket az üzemi eredmény (EBITA) alapján számította ki, de az acélipari vállalatok hasonló ügyleteiről közölt információk az EBITDA-ra utaltak. Az EBITA alacsonyabb, mint az EBITDA. Ezért, ha a Bizottság a számítását az EBITA-ra, nem pedig az EBITDA-ra alapozta, amelyre a referenciaérték hivatkozik, az SMI-nek nyújtott hasznot alábecsülte. A panaszos felkérte a Bizottságot, hogy végezze el újra a számítást.

(805) Az SMI pénzügyi kimutatásaiban önmagában nem szerepel az EBITDA. A Bizottság ahelyett, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján megpróbálta volna újraszámolni az EBITDA-t, valóban az SMI üzemi eredményét használta fel a gazdasági előny kiszámításához. Ezt észszerű és körültekintő megközelítésnek tartotta. Mindenesetre a Bizottság további elemzést követően úgy találta, hogy az ismételten elvégzett számítás csak elhanyagolható, 0,1 %-nál kisebb változást eredményezett volna. A Bizottság tehát fenntartotta eredeti számítását.

(806) A megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében nyújtott természetbeni tőkejuttatással kapcsolatban az IRNC csoport előadta, hogy az IRNC csak egyetlen hideghengerlő gyártósort importált, és azt állította, hogy a berendezések többi eleme nem hasonlít ahhoz. Az IRNC csoport azzal érvelt, hogy a Bizottság elmulasztotta kifejteni, hogy miért rendelt hozzá gazdasági előnyöket más típusú berendezésekhez is.

(807) E tekintetben a Bizottság először is megállapította, hogy egy olyan nagy gyártóüzem tárgyieszköz-nyilvántartása, mint amellyel az IRNC rendelkezik, több száz gyártósort tartalmaz. A Bizottság ezért úgy döntött, hogy reprezentatív berendezéskészletekből mintát vesz a teljes üzem gazdasági előnyének meghatározása érdekében. A hidegen hengerlő gyártósorok az IRNC gyártási folyamatának lényeges részét képezték, így e gyártósoroknak juttatott gyártási folyamat a teljes üzemre nézve reprezentatívnak tekinthető. Ezen túlmenően a Bizottság nem csupán egyetlen berendezéstípust használt számításai során, hanem több olyan berendezéstípust is, amelyek egy gyártósor részét képezik, például húszhengeres, reverzáló hideghengerművet, darálót, a hídaru egy részét, tekercselő egységet, hasítógépet és egyebeket. A Bizottság ennek megfelelően elutasította ezt az állítást.

(808) Az IRNC csoport arra is kérte a Bizottságot, hogy fedjen fel további információkat a gépbeszerzések referenciaértékének meghatározásához használt módszertanról.

(809) E tekintetben a Bizottság megjegyzi, hogy az alkalmazott referenciaértéket az IRNC berendezéseihez hasonló termelési kapacitáshoz igazította, a berendezések európai vagy amerikai származásúak voltak, és a berendezések beszerzési éve 2008 és 2020 között volt, azaz az IRNC üzemének létrehozása előtti és utáni beszerzések is voltak közöttük. Mivel ezen az időszakon belül nem lehetett jelentős árkülönbségeket kimutatni, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az ezen időszakon belül megvalósult beszerzések észszerű helyettesítő értékek az IRNC beszerzései esetében.

(810) Az érdekelt felek újabb végső tájékoztatásához fűzött észrevételeiben az IRNC csoport megjegyezte, hogy a Bizottság által az importált gépek referenciaértékére vonatkozóan szolgáltatott további információk a támogatásokról és kiegyenlítő intézkedésekről szóló megállapodás 14. cikkének d) pontjában hivatkozott „szolgáltatást nyújtó vagy termékvásárlás helye szerinti országon" kívüli referenciaértékre vonatkoznak. Az IRNC csoport szerint ebben az esetben a „szolgáltatást nyújtó vagy termékvásárlás helye szerinti országnak" Indonéziának vagy Kínának kell lennie, összhangban a Fellebbezési Testület *Egyesült Államok – Softwood Lumber IV.* ([211]) ügyben hozott ítéletével. Az IRNC csoport szerint a Bizottságnak meg kellett volna állapítania, hogy az indonéziai és kínai magánpiaci árak torzultak, mielőtt az európai vagy amerikai berendezésekre hivatkozott volna referenciaértékként.

([211]) A Fellebbezési Testület jelentése, *Egyesült Államok – Végleges kiegyenlítő vám meghatározása bizonyos, Kanadából származó puhafa termékekre*, WT/DS257/AB/R, 2004. február 17., DSR 2004:II, 571. o., 90. pont.

(811) Ezen túlmenően az IRNC csoport azt állította, hogy még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság jogosan utasította el az indonéziai és kínai árakat, a Bizottság nem indokolta meg, hogy miért választotta az amerikai és az európai árakat az indiai árak helyett a hideghengerlő berendezések esetében, tekintettel India és Indonézia hasonló gazdasági fejlettségi szintjére.

(812) A Bizottságnak legalábbis megfelelően ki kellene igazítania az árakat, hogy azok tükrözzék a Kínában vagy Indonéziában uralkodó piaci feltételeket.

(813) A berendezéseket kapcsán a „szolgáltatást nyújtó vagy termékvásárlás helye szerinti ország" tekintetében a Bizottság megállapította, hogy maga az IRNC csoport nem vásárolt semmilyen berendezést az indonéz belföldi piacon. Az összes berendezést importálták. Indonézia viszonyítási alapként való alkalmazása tehát nem lett volna összhangban az IRNC csoport ténybeli helyzetével. Ami Kínát illeti, a Bizottság emlékeztet arra, hogy a gépeket olyan, a csoporttal kapcsolatban álló kínai vállalatoktól importálták, amelyek nem a berendezések gyártói. A Bizottság az eredeti gyártók számláinak bekérésével próbálta megállapítani a berendezések származását, de a kínai anyavállalatok együttműködésének hiánya miatt ez nem volt lehetséges. Ezért a Bizottságnak a rendelkezésre álló tényekre kellett támaszkodnia a termékvásárlás helye szerinti ország tekintetében.

(814) Ami a rendelkezésre álló tényeket illeti, a mintában szereplő indiai vállalat adatainak felhasználása a szóban forgó esetben nem volt megvalósítható. Az indiai gyártóktól a Bizottság nem kért az üzem berendezésére vonatkozóan teljes körű adatokat, mivel ezek nem voltak szükségesek az indiai támogatási rendszerek keretén nyújtott támogatás meghatározásához. Ennek eredményeként a mintában szereplő vállalatok egyike esetében nem álltak rendelkezésre releváns adatok. A másik vállalat esetében a Bizottság az adatokat alkalmatlannak tekintette referenciaértékként való felhasználásra, mivel azok vállalatközi beszerzésekhez kapcsolódtak. Másrészt Európa és az Egyesült Államok acélipari berendezések gyártására szakosodott iparága egyaránt jó hírnévnek örvend, és a referenciaértékben szereplő beszállítók világszerte értékesítettek hideghengerműveket, többek között kínai acélgyártóknak is. Ezért a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az ilyen globális szereplők észszerű helyettesítőként használhatók ismeretlen eredetű importált berendezések vásárlása esetében.

(815) Végül pedig ugyanez az érvelés vonatkozik az áraknak a Kínában vagy Indonéziában uralkodó piaci feltételeket tükröző kiigazítására is. Mivel nincs bizonyíték arra, hogy a berendezéseket e piacok egyikén szerezték volna be, a Bizottság nem látja szükségét további kiigazítások elvégzésének. A Bizottság ezért elutasította ezeket az állításokat.

(816) Ami azt illeti, hogy az IRNC csoporttal kapcsolatban álló vállalatok nem működtek együtt a berendezések eredetével kapcsolatosan, az IRNC csoport azt állította, hogy elegendő információt szolgáltatott a vele kapcsolatban álló kínai vállalatoktól importált gépekről, és nem állnak fenn a Bizottság ezzel kapcsolatos ténymegállapításait alátámasztó bizonyítékok.

(817) A Bizottság nem értett egyet ezzel az állítással. A (782) preambulumbekezdésben említettek szerint a gépeket olyan, a csoporttal kapcsolatban álló kínai vállalatoktól importálták, amelyek nem a berendezések gyártói. A vállalat állításával ellentétben a Bizottság bekérte a berendezések eredeti gyártóitól a csoporttal kapcsolatban álló társaságok által végrehajtott vásárláshoz kapcsolódó számlákat, de a kínai anyavállalatok együttműködésének hiánya miatt ezeket nem nyújtották be. Erre az információra a vizsgálat keretein belül azért volt szükség, hogy a Bizottság megállapítsa az említett berendezések szokásos piaci árát. A Bizottság ezért fenntartja álláspontját, miszerint nem nyújtottak elegendő információt a csoporttal kapcsolatban álló vállalatoktól importált berendezésekről, és ezért a rendelkezésre álló legjobb tényekre kellett támaszkodnia.

(818) A részvényesi kölcsönökkel kapcsolatban az IRNC csoport azt állította, hogy a Bizottságnak nem sikerült bizonyítani, hogy a kínai kormány pénzügyi hozzájárulást nyújtott a kínai anyavállalatokon keresztül vagy gazdasági előnyt juttatott az IRNC csoportnak. Az indonéz kormány és az IRNC csoport szerint az IRNC részvényesei magánvállalatok, és a Bizottságnak nem sikerült megállapítania, hogy a Tsingshan csoport közjogi szerv, illetve hogy azt a kínai kormány bízta meg. Emlékeztetett arra is, hogy a részvényesi kölcsönöket alárendelték a Kínából származó banki kölcsönöknek, azaz az előbbiek a banki kölcsönök folyósításának előfeltételét képezték. Az IRNC csoport meglátása szerint, ha a részvényesi kölcsönök a kínai kormánytól származtak volna, csakúgy, mint a Kínából származó banki kölcsönök, ez az alárendelés logikátlan lett volna.

(819) A Bizottság emlékeztet arra, hogy a szóban forgó részvényesi kölcsönöket nyújtó kínai anyavállalatok, valamint a kínai kormány válasza hiányában a Bizottságnak részben a rendelkezésre álló tényekre kellett támaszkodnia az érintett részvényesi kölcsönökkel kapcsolatos ténymegállapításainál. A Bizottságnak így különösen a kínai anyavállalatok által az IRNC csoport tagvállalatainak nyújtott kölcsönök finanszírozási forrásának azonosításakor kellett a rendelkezésre álló tényeket figyelembe vennie. A Bizottság a (785)–(790) preambulumbekezdésben

részletesen megállapította, hogy a kínai anyavállalatok egyértelmű kötelezettséget vállaltak arra, hogy külföldön beruháznak a támogatott iparágakba, és hogy ezeknek a részvényesi kölcsönöknek a nyújtása tökéletesen illeszkedik a kínai kormány azon politikai célkitűzésébe, hogy előmozdítsa az „Egy övezet, egy út" kezdeményezés keretében az acéliparban megvalósuló projekteket. A (794) preambulumbekezdésben említettek szerint a részvényesi kölcsönök feltételei (beleértve azok kamatmentességét is) azt mutatják, hogy a kínai anyavállalatok a Kínában kapott támogatásokból és kedvezményes kölcsönökből származó gazdasági előnyt teljes mértékben az Indonéziában folytatott tevékenységeik között osztották fel. Az, hogy az IRNC részvényesei magáncégek, nem mond ellent ezeknek a ténymegállapításoknak. Ami azt a körülményt illeti, hogy a részvényesi kölcsönök feltételei a kínai közjogi szervektől származó közvetlen banki hiteleknek, ez szintén nem mond ellent a Bizottság ténymegállapításainak. A Bizottság véleménye szerint ez csak azt mutatja, hogy a pénzügyi támogatás nyújtására különböző csatornák léteznek, és tulajdonképpen megerősíti a Bizottság álláspontját, miszerint a két kölcsöntípus között szoros kapcsolat van. A Bizottság ennek megfelelően elutasította ezt az állítást.

(820) Az IRNC csoport továbbá azt állította, hogy két – hongkongi és japánban székhelyű – vállalattól származó részvényesi kölcsönöket nem szabad kiegyenlíteni, mivel a vállalatok nem Kínában találhatók.

(821) A hongkongi székhelyű vállalattól kapott kölcsönt illetően a Bizottság megállapította, hogy a Luck Scenery nem működött együtt a vizsgálatban, és az IRNC csoport az érdekelt felek végső tájékoztatását követően nem nyújtott be további bizonyítékot állításának alátámasztására.

(822) Másrészt a Bizottság az állítást a japán cég esetében indokoltnak találta. A többi részvényesi kölcsönnel ellentétben erről a társaságról ténylegesen szolgáltattak információkat, amelyek azt mutatták, hogy azt valóban Japánban alapították japán részvényesekkel. A többi kölcsönnel ellentétben ez esetben a Bizottság nem talált kapcsolatot a kínai kormánnyal, a kínai bankokkal, a Tsingshan csoporttal vagy más kínai érdekelt felekkel. Ezért a Bizottság az e vállalattól kapott kölcsönöket kivette a gazdasági előny számításából.

(823) Azt illetően, hogy az IRNC csoport részvényesei nem működtek együtt a vizsgálatban, az IRNC csoport emlékeztetett arra, hogy a Bizottságnak a rendelkezésre álló legjobb tényekre kell alapoznia következtetéseit, és azt állította, hogy az együttműködés hiányának bizonyítéka nem származhat olyan információkból, amelyeket soha nem kértek, és amelyeket nem is szabadna kérni az IRNC csoporttól, mivel azok kívül esnek a jelen vizsgálat hatókörén.

(824) A Bizottság megjegyezte, hogy a vizsgálat hatálya kiterjedt a Kína és Indonézia közötti kétoldalú együttműködés keretében létrejött támogatási rendszerekre. Az általános utasítások 6. pontja azt is kimondta, hogy „Amennyiben egy kapcsolt vállalatnak a vizsgált támogatási rendszerekből bármilyen gazdasági előnye származott, a részleteket a jelen kérdőív kérdéseivel összhangban közölni kell". A (791) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint az IRNC csoport anyavállalatai vissza nem térítendő támogatások és kedvezményes finanszírozás formájában pénzügyi hozzájárulásban részesültek a kínai kormánytól a kínai kormány kedvezményes politikáinak végrehajtása céljából, többek között azért, hogy finanszírozza az érintett termék indonéziai előállítására irányuló beruházásaikat. Ezért mind az IRNC részvényeseinek, mind pedig az IRNC csoporthoz tartozó más gazdálkodó szervezetek részvényeseinek ki kellett volna tölteniük a kérdőívet. Ezenkívül a vizsgálat során a Bizottság konkrét információkat kért az összes anyavállalattól, de a kínai részvényesek egyike sem válaszolt ezekre a kérésekre. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(825) A gazdasági előnyt illetően az IRNC csoport megjegyezte, hogy a részvényesi kölcsönök lejárati dátuma igazodik a banki kölcsönökéhez, mivel azokat a banki hitelek előtt nem lehet visszafizetni. Az IRNC csoport azt is tisztázta, hogy a részvényesi kölcsönöket kötelezettségként könyvelték el, és az IRNC csoport vállalatai által fizetendő kamat halmozódik. Az IRNC csoport véleménye szerint ezért a Bizottságnak nem kellene támogatásként kezelnie a vizsgálati időszak alatt egyetlen részvényesi kölcsön fennálló összegét sem.

(826) A kölcsönszerződések valóban kikötik, hogy a banki kölcsönöket a részvényesi kölcsönök előtt kell visszafizetni. A részvényesi kölcsönök esetében azonban – banki hitelekkel ellentétben, amelyek esetében van egyértelmű törlesztési ütemezés – a banki kölcsönök lejárata utáni konkrét visszafizetési határidő nem szerepel. Ezen túlmenően, még ha fel is halmozódik kamat a társaság elszámolásaiban, ez nem cáfolja a Bizottság azon ténymegállapításait, hogy a gyakorlatban a vállalatnak nem volt tényleges pénzkiáramlása, és szabadon rendelkezhetett az összes likvid pénzeszközével, így egyértelmű pénzügyi előnyhöz jutott, amely vissza nem térítendő támogatással volt egyenértékű. Ezért a Bizottság fenntartotta álláspontját.

4.7. **A megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított szén**

(827) A panaszos azt állította, hogy az exportáló gyártóknak gazdasági előnye származott az olcsó szénből a belföldi szénpiacon hozott különféle kormányzati intézkedések miatt, nevezetesen a maximális belföldi ár, a belföldi piaci kötelezettségek és az exportértékesítésekhez szükséges akkreditív követelménye miatt. Ezek az intézkedések a szén belföldi árának leszorítására szolgálnak, és gazdasági előnyben részesítik a szénfelhasználókat, beleértve a rozsdamentesacél-ágazatot is. A vizsgálat azonban megállapította, hogy az állítólagos intézkedések sem külön-külön, sem együtt nem jártak az állítólagos hatással.

(828) A vizsgálat megállapította, hogy a maximális belföldi ár nem vonatkozik az exportáló gyártókra, és nem biztosított számukra semmilyen előnyt. A hőerőművek fűtésére használt szén tonnánként 70 USD összegben megszabott, szabályozott maximális ára csak a végső fogyasztóknak energiát értékesítő villamosenergia-társaságokra (közérdekű társaságokra) vonatkozott. Az exportáló gyártók és a köztes anyagok velük kapcsolatban álló beszállítói az általuk megtermelt villamos energiát teljes egészében felhasználták, ezért nem voltak „közérdekű társaságok", és nem származott előnyük az árak maximalizálásából.

(829) Ezért a vizsgálat nem tudta megállapítani, hogy az exportáló gyártók részesültek ilyen támogatásból.

4.8. **A megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított földterület**

4.8.1. *A panasz és a támogatási rendszer*

(830) A panaszos azt állította, hogy az IMIP az indonéz kormánytól közvetlen támogatást kapott, amely földterület formájában eszközöket biztosított annak az exportáló gyártónak, amellyel az IMIP kapcsolatban áll. A panaszos szerint a földvásárlás és közművesítés, valamint az épületek bérbeadásával kapcsolatos megállapodások olyan fontos eszközök, amelyeket az indonéz kormány biztosított az IMIP-nek, és így a vele kapcsolatban álló exportáló gyártónak.

4.8.2. *Jogalap*

(831) Az 1960. évi 5. mezőgazdasági alaptörvény (a továbbiakban: mezőgazdasági alaptörvény) 1. és 2. cikke szerint Indonéziában minden földet és természeti erőforrást „Isten ajándékának" tekintenek, amely „az állam ellenőrzése alatt áll". Az államnak ezt az „ellenőrzési jogát", amely többek között a föld kisajátításának és használatának szabályozását jelenti, „a nép maximális jólétének" érdekében gyakorolja.

(832) Az Indonéz Köztársaság Alkotmánya 28. és 33. cikkének (3) bekezdése, valamint a mezőgazdasági alaptörvény értelmében magánszemélyek jogosultak teljes tulajdonjog (*Hak milik*) formájában egy földterület tulajdonjogára. Ezenkívül számos kisebb tulajdonjog létezik, mint például a földhasznosítási jog (*Hak guna usaha* – HGU), a használati jog (*Hak pakai*, amelyet művelési jognak is fordítanak) vagy az épülethasználati jog (*Hak guna bangunan* – HGB, amelyet építési jognak is fordítanak). Ez utóbbi magában foglalja a telek használatának és beépítésének jogát. Míg a föld tulajdonjoga csak indonéz személyek számára van fenntartva, a földhasznosítási jog és az épülethasználati jog az Indonéziában bejegyzett külföldi tulajdonú vállalatok számára is elérhető. A gyakorlatban azonban ezek a formális jogok továbbra is együtt élnek a földterületekre szokásjog alapján formált igényekkel. Ez annak a ténynek köszönhető, hogy Indonéziában nem minden földterület van hivatalosan bejegyezve, mivel a hagyományos közösségek (*Ulaiat*) tagjai nem kötelesek telkeiket nyilvántartásba vetetni, ugyanakkor egy adott területhez fűződő jogok igazolása csak a már nyilvántartott földterületekre kiadott megfelelő tanúsítvánnyal (*Sertifikat*) lehetséges. A tanúsítványok különböznek attól függően, hogy milyen jogot ismernek el, nevezetesen: *Sertifikat hak milik* – SHM: a tulajdonjogot igazolja; *Sertifikat hak guna usaha* – SHGU: a hasznosítási jogot igazolja; valamint *Sertifikat hak guna bangunan* – SHGB: az épülethasználati jogot igazolja.

(833) Amint a fenti vonatkozó szakaszban kifejtésre került, a Morowali Park egy ipari park, amelyet Indonéziában jegyezte be „ipari ingatlan" különleges minősítéssel. Ezért az azon földterületet szabályozó jogalap visszakeresésekor, amelyen a Morowali Park létrejött, nemcsak a földtulajdonra és a területrendezésre vonatkozó jogszabályokat kell figyelembe venni, hanem az ipari ingatlanokra vonatkozó speciális előírásokat is.

(834) Ami a földtulajdont és a területrendezést illeti, az IMIP székhelyét szabályozó törvények a következők:

– a mezőgazdasági alaptörvény, amely hatályon kívül helyezte az Indonézia függetlenné válása előtt hatályos földjogi szabályokat, és megállapította a tulajdonjogok jelenlegi rendszerét. A Kínai Népköztársaság földhasználati jogához hasonlóan az épülethasználati jogot (HGB) is csak korlátozott ideig lehet megszerezni. Indonéziában ez az időszak maximum 30 évnek felel meg, amely tovább 20 évvel meghosszabbítható,

– 1996. évi 40. kormányrendelet, amely a hasznosítási jogok (HGU), használati jogok és épülethasználati jogok átruházását szabályozza,

– az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi 24. kormányrendelet, amely megvetette a jelenlegi ingatlan-nyilvántartási és -tanúsítási eljárások alapjait,

– 2007. évi 26. kormányrendelet a területgazdálkodásról,

– 2008. évi 26. kormányrendelet a Nemzeti Területrendezési Tervről,

– Morowali helytartóság 2012. évi 10. rendelete Morowali helytartóság 2012–2032-es időszakra vonatkozó területrendezési tervéről, amely előírja Morowali helytartóság (a tartománynál eggyel alacsonyabb szintű közigazgatási egység, ahol az IMIP található) területrendezési tervét,

– 2015. évi 17. elnöki rendelet a Nemzeti Földhivatalról (*Badan Pertanahan Nasional* – BPN), az Agrárügyi és Területrendezési Minisztériumon belüli ügynökségről, amely meghatározza a Földhivatal és helyi fióktelepeinek szerepét az ingatlan-nyilvántartási és -tanúsítási eljárásokban,

– a Nemzeti Területrendezési Tervről szóló 2008. évi 26. kormányrendelet módosításáról szóló 2017. évi 13. kormányrendelet,

– a Földhivatal vezetőjének 2018. évi 1. rendelete a tartományi, helytartósági és önkormányzati szintű regionális területrendezési terv kidolgozására vonatkozó iránymutatásról, amely a területrendezési terv tartományi, helytartósági és helyi járási szintű kidolgozására vonatkozó általános rendelkezéseket rögzíti,

– Morowali helytartósági 2019. évi 7. számú rendelete Morowali helytartóság 2019–2039-es időszakra vonatkozó területrendezési tervéről, valamint

– a 2021. évi 18. kormányrendelet 34–47. cikkei, amelyek a közelmúltban az épülethasználati jog vonatkozásában kiegészítették a mezőgazdasági alaptörvényt és az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi 24. kormányrendeletet, 35 évre meghosszabbítva az épülethasználati jog időtartamát, amely további 20 évvel meghosszabbítható.

(835) Ezen túlmenően két, a háttér ismertetése szempontjából releváns, de a Morowali Parkra közvetlenül nem alkalmazandó jogszabály van:

– 2012. évi 2. törvény a közérdekű fejlesztési célú földbeszerzésről, amely az összetett tulajdonjogi rendszerből eredő földvásárlási nehézségeket volt hivatott orvosolni a közérdekű projektek esetében. Mind az IMIP, mind az indonéz kormány külön megerősítette, hogy a törvény nem vonatkozik a Morowali Parkra, mivel csak 24 olyan üzletágra vonatkozik, amelyekbe nem tartoznak bele az IMIP tevékenységei. A 2012. évi 2. törvényt ezt követően részlegesen módosította a munkahelyteremtésről szóló 2020. évi 11. törvény („salátatörvény"). A 2012. évi 2. törvényt a közérdekű fejlesztést szolgáló földbeszerzések végrehajtásáról szóló 2012. évi 71. elnöki rendelet hajtotta végre, amely viszont három jelentős módosításon esett át, amelyek közül a legutóbbira a 2012. évi 71. elnöki rendelet harmadik módosításáról szóló 2015. évi 30. elnöki rendelettel került sor, valamint

– 2017. évi 56. elnöki rendelet a nemzeti stratégiai projektekkel kapcsolatos földszerzési folyamatok társadalmi hatásainak kezeléséről, amelynek az IMIP-re való alkalmazását az indonéz kormány tagadta, mivel a törvény csak az olyan területeken megvalósuló nemzeti stratégiai projektekkel kapcsolatos földbeszerzésekre vonatkozik, amelyeken az ott élő egyének nem tudnak szokásjogot vagy tulajdonjogot igazolni. Így a törvény célja a lakóhelyüktől való megfosztásuk hatásainak mérséklése. Ehelyett az IMIP által megvásárolt földterületen élő magánszemélyek tudták igazolni a helyi szokásjogon alapuló jogukat a földterülethez, ami kártérítésre jogosította fel őket.

(836) Az ipari ingatlanok szabályozása tekintetében a következők relevánsak:

– 2009. évi 24. kormányrendelet az ipari ingatlanokról, amely az IMIP létrejöttekor hatályos volt. Számos rendelkezése közül 3. cikkének (4) bekezdése kimondta, hogy „Az ipari ingatlanok fejlesztése a helytartóságban […] a helytartósági […] területrendezési tervvel összhangban történik". Ezenkívül a 4. cikk hozzátette, hogy „A

miniszterek, a kormányzók és a helytartók/polgármesterek feladataikkal és saját hatáskörükkel összhangban felelősek az ipari ingatlanok fejlesztésével kapcsolatos célkitűzés eléréséért". Az 5. cikk (2) bekezdésének d) pontja értelmében különösen: „A [miniszter] hatásköreit a következők útján gyakorolja: […] d) az ipari ingatlanokon található telkek és/vagy ipari épületek eladására vagy bérbeadására vonatkozó referenciaár megállapítása a[z ipari ingatlanokért felelős] nemzeti csapat" (Timnas-KI) javaslatára, mivel a 6. cikk b) pontja szerint „[…] kormányzók vagy helytartók/polgármesterek a következőket biztosítják: […] b) az ipari ingatlanok fejlesztésére kijelölt területen a földszerzés/-vétel megkönnyítését". Ezenkívül a 10. cikk előírja, hogy egy ipari ingatlan területének legalább 50 hektárnak kell lennie, a 13. és 14. cikk pedig azt írja elő, hogy minden ipari ingatlannak működési engedélyért („IUKI") kell folyamodnia, miután megkapta az elvi jóváhagyást. Végül a 18. cikk lehetővé teszi az ipari ingatlanra vonatkozó működési engedéllyel rendelkező, egy ipari ingatlanon található társaságok számára, hogy épülethasználati jogot szerezzenek a megvásárolt és közművesített földterületen, és ezt az épülethasználati jogot felosszák az ipari ingatlan vállalatai számára továbbértékesített telkek között,

– az indonéz és a kínai kormány közötti, az indonéz–kínai integrált ipari parkokról szóló, 2013. október 2-án, Jakartában aláírt megállapodás (lásd a (605) preambulumbekezdést),

– Indonézia Ipari Minisztériumának 2014. július 22-i 432/M-IND/Kep/7/2014 rendelete az indonéz–kínai integrált ipari ingatlanért felelős együttműködési csapatról (lásd a (638) preambulumbekezdést),

– 2015. évi 14. kormányrendelet a 2015–2035-ös időszakra szóló nemzeti iparfejlesztési főtervről, amely szerint az indonéz ipar által igényelt egyik fő infrastruktúra az ipari ingatlanok létesítésére alkalmas földterület. Az ipari ingatlanok biztosítása Indonéziában ipari területek fejlesztésén keresztül valósul meg, amelyeket „ipari tevékenységre kijelölt területnek" vagy „ipari kijelölési övezetnek" is neveznek. Az ipari területeken belül ipari ingatlanoknak kijelölt földterületeket és nem ipari földterületeket azonosítanak. Az ipari ingatlanok modelljének céljai: a földterület fejlesztése annak érdekében, hogy felhasználásra kész és/vagy építésre kész területet biztosítsanak az ipar számára, garantálva a földtulajdonjogok és engedélyek könnyű megszerzését, valamint a beruházók számára szükséges infrastruktúra és létesítmények elérhetőségét ([212]),

– a Kínai Népköztársaság és Indonézia közötti átfogó stratégiai partnerség megerősítéséről szóló közös nyilatkozat, 2015. március (lásd az (577) és (610) preambulumbekezdést), valamint

– a 2015. évi 142. kormányrendelet (lásd a (632) preambulumbekezdést), amely a korábbi, 2009. évi 24. kormányrendelet helyébe lépett, előírja, hogy egy gazdálkodó szervezetnek ahhoz, hogy jogosult legyen ipari ingatlanra vonatkozó vállalkozási engedély megszerzésére, rendelkeznie kell az adott telek kapcsán a földtulajdont igazoló bizonyítvánnyal (illetve a korábbi birtokosok joglemondó nyilatkozatával). A 142. számú rendelet számos rendelkezése közül a 4. cikk i) pontja kimondja: [A miniszter hatásköre kiterjed] „az ipari ingatlanokon belül elhelyezkedő ipari blokkok és/vagy épületek értékesítési referenciaárára vagy bérleti díjára vonatkozó iránymutatásoknak az ipari ingatlanokkal foglalkozó bizottság javaslatai alapján történő megállapítására". A 45. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „A kormány kezdeményezheti az ipari ingatlanok mint ipari infrastruktúra fejlesztését abban az esetben, ha a magánszektor nem érdekelt egy adott ipari ingatlan fejlesztésében vagy nem képes arra; és/vagy az ipari fejlődés terjedésének felgyorsítása és egyenletes eloszlása érdekében". A 48. cikk (1) bekezdése a következőképpen szól: „A kormány a földbeszerzési törvényekkel és rendeletekkel összhangban végezhet földbeszerzést".

4.8.3. *A vizsgálat ténymegállapításai*

(837) Az indonéz kormány a kínai kormánnyal folytatott kétoldalú együttműködés részeként a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított földterületet az IMIP-nek, és így az IMIP társasággal kapcsolatban álló, az IRNC csoporthoz tartozó vállalatoknak. Az indonéz és a kínai kormány közötti egyezség azon alapult, hogy Indonézia beleegyezik egy különleges ipari ingatlan létrehozásába a Morowali parkban, és az IMIP-re ruházza az irányítást (lásd az (560) és azt követő preambulumbekezdéseket). A kormányok közötti megállapodás feltételei között szerepelt, hogy az indonéz kormány megkönnyíti a Morowali Parkban letelepedett exportáló gyártók földbeszerzését és -vásárlását, mégpedig a 2015. márciusi közös nyilatkozattal és a 2015. évi 142. rendelettel összhangban.

([212]) Indonéz Ipari Minisztérium, *Ipari tények és számadatok*, 2017, 34–35. o., https://kemenperin.go.id/majalah/11/facts-and-figures-industri-indonesia

(838) A vizsgálat megállapította, hogy az indonéz kormány 2013-tól biztosította az IMIP számára a szükséges földterületet. A szóban forgó földterület az indonéz állam tulajdona volt. Az IMIP megállapodott a helyi hatóságokkal, majd a Bahodopi járási hatóságok közbenjárásával megegyezett a földterületet akkoriban használó személyekkel a négyzetméterenként fizetendő egyszeri, átlagos kárpótlásban.

(839) A vizsgálat azt is kimutatta, hogy a Morowali Park bérlői, köztük az IRNC csoport, már azelőtt el tudták kezdeni üzemeik építését, mielőtt ténylegesen megszerezték volna az épülethasználati joghoz szükséges tanúsítványt, mivel az indonéz kormány az IMIP-et nemzeti stratégiai projektnek tekintette ([213]). Egyes telkek esetében a vizsgálati időszak alatt rendelkezésre állt tanúsítvány, amely vagy teljes tulajdonjognak vagy épülethasználati jognak felelt meg. Az IMIP nemzetstratégiai projektként való elismerése hivatalos jogi biztosítékot jelentett az IRNC csoport számára arra, hogy a kapott földterületen már a végleges tulajdonjog megszerzése előtt megkezdheti az építkezést. Ezenkívül általánosan elismert tény, hogy Indonéziában kockázatos a földvásárlás a tulajdonjog megszerzésével és igazolásával kapcsolatos nehézségek miatt. Ennek a kockázatnak a megszüntetése döntő előnyt biztosít a tervezett beruházásnak.

(840) Az indonéz kormány azt állította, hogy a földterület IMIP-re történt átruházása magánfelek közötti ügylet volt. Ez az állítás nem felel meg a valóságnak. Ami azt illeti, az indonéz kormány volt a föld tulajdonosa. Az a tény, hogy falusi emberek éltek az adott földterületen, és hogy az IMIP kifizette a megállapodott kárpótlást nekik a föld megvásárlásához, nem teszi ezt ilyen ügyletet két magánfél közötti ügyletté.

(841) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az indonéz kormány állami földterület biztosítása formájában az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának iii. alpontja értelmében pénzügyi hozzájárulást nyújtott az IMIP számára.

4.8.4. *Gazdasági előny*

(842) Ez a pénzügyi hozzájárulás gazdasági előnyt jelent, mivel az IMIP egyszerűen megfizette az ott élőknek az indonéz kormány helyi és járási illetékeseivel előre egyeztetett kárpótlást a földhasználat feladásáért, amely nem függött a föld tényleges értékétől vagy bármilyen piaci megfontolástól. A földhöz fűződő jogok tényleges tulajdonosa, vagyis az indonéz kormány soha nem számított fel semmilyen összeget az IMIP-nek a föld tényleges értékéért. Nem volt olyan dokumentum sem, amely bizonyította volna, hogy a föld esetében sor került megfelelő értékbecslésre. Valójában rendelkezésre álló bizonyítékok arra vonatkozóan, hogy a falusi lakosságnak fizetett kártérítés összege nem állt kapcsolatban a föld tényleges piaci értékével és annak ipari ingatlanként való felhasználásának lehetőségével.

4.8.5. *Egyedi jelleg*

(843) A kedvezményes finanszírozáshoz hasonlóan ez a program is ágazati és regionális szempontból is egyedi jellegű, ugyanazon jogi okok miatt.

4.8.6. *A támogatási mérték kiszámítása*

(844) Az exportáló gyártónak juttatott gazdasági előny számszerűsítése érdekében a Bizottság egy földterületre vonatkozó országon belüli referenciaértékhez folyamodott. A legmegfelelőbb megközelítés ebben a szakaszban az volt, hogy összehasonlította az üzem megépítésére alkalmas, közművesített terület értékét. A Bizottság azonban nem tekinthette a kifizetett kárpótlást összehasonlíthatónak a piacon a földügyletek során fizetett árakkal. Ezért a Bizottság csak azokat a közművesítési költségeket vette figyelembe, amelyek az IMIP-nél az erdőként és ültetvényként vásárolt földterületek ipari felhasználásra alkalmas földterületté való átalakítása során felmerültek. A Bizottság összehasonlította ezeket a költségeket a Jindal Indonesia számára az ipari területekről készített független értékbecslői jelentéssel. A Jindal Indonesia székhelye Gresik helytartóságban található, Kelet-Jáva tartományban, és az értékbecslői jelentés, amelyet néhány évente számviteli célból és a hitelező bankok kérésére készíttettek, felmérte a Jindal Indonesia birtokában lévő épülethasználati jogok értékét, többek között összehasonlítva azokat a környékbeli közművesített földterületek épülethasználati jogaira vonatkozó ügyletek áraival. A kelet-jávai Gresik helytartóság egy olyan terület, amely hasonló a közép-szulavézi Morowali helytartósághoz, mivel hasonló a GDP-je, rendelkezik ipari parkkal, és mindkettő messze van a fővárostól, Jakartától, amelynek földárai messze eltérnek az ország többi részén uralkodó áraktól. Ezen túlmenően a Jindal Indonesia értékbecslési jelentésében szereplő érték óvatos becslés, mivel csak az épülethasználati jogokat érinti, míg, mint említettük, az IRNC csoport az IMIP-től különböző telkek kapcsán épülethasználati jogokat és teljes tulajdonjogot is szerzett (ez utóbbinak nagyobb az értéke, mint az épülethasználati jognak).

([213]) Az ipari ingatlanokról szóló 2015. évi 142. rendelet 38. cikkének (4) bekezdése, valamint 39. cikke (1) bekezdésének d) pontja.

(845) Először is az értékbecslési jelentésből származó érték 2020-ra vonatkozott. Ezért a Bizottság a számításában azt a fogyasztói árindex (CPI) alapján kiigazította, hogy megkapja az értéket minden olyan évre, amelyben az IRNC csoport földterületet vásárolt. A gazdasági előny végső összegét a Bizottság úgy állapította meg, hogy a megállapított gazdasági előnyből levonta az IMIP által fizetett kárpótlás összegét.

(846) Ezután az IMIP négyzetméterenkénti közművesítési költségeit összehasonlította az értékbecslési jelentésből származó, a megfelelő évre kiigazított értékkel, hogy megkapja a négyzetméterenkénti gazdasági előnyt. Ezt a számot ezután megszorozta annak a földterületnek a méretével, amelyet az IRNC csoport egyes vállalatai ténylegesen használtak, hogy a csoportra megállapított összes gazdasági előnyt a csoport egyes vállalatai között fel lehessen osztani.

(847) Ezt követően a Bizottság a gazdasági előnyt a föld hasznos élettartama (30 év) segítségével arányosította a vizsgálati időszakra. Ez megfelel az épülethasználati jogok időtartamának Indonéziában. Az így kapott teljes gazdasági előnyt a tényleges négyzetméterenkénti felhasználás alapján a Bizottság felosztotta az IRNC csoportnak a Morowali Parkban található egyes vállalatai között.

(848) Csak az IRNC csoportnak származott gazdasági előnye ebből a támogatási rendszerből. A Bizottság nem állapított meg gazdasági előnyt a Jindal Stainless Indonesia esetében, mivel a tevékenysége megkezdésekor egy már meglévő üzemet vásárolt fel.

(849) E támogatás esetében az IRNC csoportra vonatkozóan a vizsgálati időszakra megállapított támogatási mérték a következőképpen alakult:

A megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében biztosított földterület

A vállalat neve	Támogatási mérték
IRNC csoport	0,83 %

4.8.7. *Észrevételek az érdekelt felek végső tájékoztatásával kapcsolatban*

(850) Az indonéz kormány és az IRNC csoport azt állították, hogy a Bizottság nem terjesztett elő arra vonatkozó bizonyítékokat, hogy a földterület az indonéz állam tulajdonában volt, és emlékeztettek arra, hogy a földterületet magánszemélyektől vásárolták. Az indonéz kormány pontosította, hogy ezt a regionális önkormányzat igazolta, mivel a földet nem vették nyilvántartásba ingatlan-nyilvántartási okiratban, de ez nem jelenti azt, hogy a vásárlásról a helyi hatóságokkal megállapodtak. Az indonéz kormány kijelentette, hogy az állam csak a földterületek tulajdonjogának igazgatásáért felelős, ideértve a tulajdonjog átruházásának igazolását is, amíg a földterület nyilvántartásba nem veszik. Ez az igazolás csak földügyi igazgatási célokat szolgál. Mindkét fél azt állította továbbá, hogy az árat az IMIP és a magánszemély földtulajdonosok együtt határozták meg és arról közösen állapodtak meg, az indonéz kormány pedig hozzátette, hogy a szóban forgó tranzakció egy adásvételi ügylet, nem pedig kárpótlás.

(851) Válaszul a Bizottság megállapította, hogy a terület, ahol az IMIP székhelye található állami földterület („Tanah Negara"), amely egykori *Swapraja* terület státusszal rendelkezik. Ez a kifejezés olyan földterületre utal, amely Indonézia függetlenné válása előtt a helyi szultánságokhoz vagy királyságokhoz tartozott, amelyek bizonyos fokú autonómiát élveztek. Ezek a területek és a hagyományosan ott élő közösségek a függetlenedés után is megőriztek bizonyos fokú kvázi autonómiát.

(852) Az 1960-ban elfogadott agrártörvény előírta, hogy a *Swapraja* területeket 1980-ig lehetett magántulajdonban álló területté alakítani. A magántulajdonban álló területté alakítás elmulasztása azt eredményezte, hogy 1980 után az indonéz kormány megszerezte a korábbi *Swapraja* területek igazgatásának és kezelésének jogát, így azok gyakorlatilag állami földterületekké váltak. Mivel a hagyományos közösségek nem kötelesek a földterületeket nyilvántartásba venni, ez a földjogi változás azt eredményezte, hogy az országban létrejöttek olyan nagy kiterjedésű területek, ahol a földterületek nincsenek nyilvántartva. A nyilvántartásba vétel hiánya azt jelenti, hogy az ott élő hagyományos közösségek tagjai nem rendelkeznek semmilyen okirattal, amely igazolná ahhoz a földterülethez fűződő jogaikat, ahol élnek. Ez a helyzet nem akadályozza meg a hagyományos közösségek tagjait abban, hogy igazolják, hogy egy adott földterületet a szokásjog alapján használnak.

(853) A hagyományos közösségek jogai azonban – még akkor is, ha azokat elismerik – egyidejűleg léteznek a korábbi *Swapraja* területeknek az indonéz kormányt illető igazgatási és kezelési jogával. Valójában az IMIP-re átruházott földterület egyértelműen állami tulajdonúként volt feltüntetve. Az Indonéz Köztársaság ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi 24. korm. rendeletének 1. cikke (3) bekezdése ugyanis egyértelműen kimondja: „Azok az állami földterületek (tanah negara) vagy egyéb földterületek, amelyek az állam **közvetlen ellenőrzése alatt állnak**, olyan területek, amelyeket **nem** birtokolnak bizonyos földtulajdonjog alapján".

(854) Ebből kifolyólag a hagyományos közösségek tagjai lemondhatnak szokásos földhasználatukról, és ennek fejében kárpótlásban részesülhetnek, de az indonéz kormány fenntartja magának a jogot e földterületek tényleges értékesítésére/átruházására. Mint ilyen, az indonéz kormánynak beleegyezését kellett adnia az ügylethez.

(855) Ezenkívül az 1960. évi agrártörvény 43. cikke előírja, hogy: „Amennyiben az állam által közvetlenül ellenőrzött földterületről van szó, a használati jog csak a felhatalmazott tisztviselő engedélyével ruházható át másik félre". Ennek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az indonéz kormány döntötte el, hogy a földet átruházzák-e az IMIP-nek vagy sem.

(856) Az IMIP létrehozásával összefüggésben az indonéz kormány a 2015. évi 142. rendelet 48. cikkének (1) bekezdésével és 45. cikkének (1) bekezdésével összhangban több módon is aktívan beavatkozott annak érdekében, hogy az IMIP számára földterületet biztosítson.

(857) Először is, az indonéz kormány módosította a Morowaliban található terület területrendezési tervét, mezőgazdasági földterületről ipari földterületre változtatva az övezeti besorolást (konkrétabban egy nikkelprojekt kapcsán). A 2012. évi 10. Morowali helytartósági rendelet 28. cikke ugyanis nikkelbányászati területté jelölte ki a Bahodopi járást, vagyis a helytartóságnak azt a közigazgatási alegységét, ahol az IMIP található. Ezenkívül ugyanezen Morowali helytartósági rendelet 29. cikke a Bahodopi járást is „nyersanyagbányászatra épülő" ipari területként jelölte meg. Általánosabban, a Morowali helytartóság azonosított egy „Bahodopi járásban található nagy ipari területet" a „természeti erőforrások felhasználása szempontjából stratégiai területként" (37. cikk). Végül ugyanezen Morowali helytartósági rendelet 9. cikke a Bahodopi járást olyan területként azonosította, ahol egy speciális bányászati kikötői terminál található. A földhasználati mód ilyen megváltoztatása nem hagyott más választást a falu lakóinak, minthogy lemondjanak a földjeiken való tartózkodásnak és azok használatának jogáról, mivel azokat a továbbiakban nem használhatták mezőgazdasági tevékenységre.

(858) Másodszor, az IMIP felvette a kapcsolatot a terület helyi hatóságaival, vagyis az ott található falvak polgármestereivel, és megegyezett velük, hogy mekkora kárpótlásban részesüljenek azok, akiket a falvak vezetői a környékbeli telkek lakóiként megneveztek. Ebben a folyamatban három elemet kell kiemelni: i. Az IMIP-et az indonéz kormány Bahodopi járásbeli tisztviselői is segítették a falvak vezetőivel a kárpótlásról való megegyezésben, mivel a szerződésekből kiderül, hogy e vezetők a későbbiekben az ügyletben tanúként jártak el, és igazolták, hogy a nevezett falusiak használják az adott földterületet és az ebből fakadó kárpótlási jogukat; ii. azok a telkek, amelyek lakóit a falvak vezetői azonosították, nagyjából azonos méretűek (egyenként kb. 20 000 négyzetméter); valamint iii. a szerződésekben szereplő kárpótlások valójában egy egységes négyzetméterenkénti átlagárnak felelnek meg, és az összeget nem az „ár" szó indonéz megfelelőjével (*Harga*), hanem a „kárpótlás" szó indonéz megfelelőjével (*Ganti rugi*) határozták meg.

(859) A bizonyítékok igazolták, hogy az IMIP által végrehajtott földvásárlási ügylet valójában egy olyan ügylet volt, amelyben az állam minden ellenszolgáltatás nélkül átadta az adott földterületet az IMIP-nek, amelynek csak annyi kötelezettséget kell magára vállalnia, hogy a megállapodott kárpótlást megfizeti a falubelieknek. Az IMIP megállapodott a helyi hatóságokkal, majd a Bahodopi járási hatóságok közbenjárásával megegyezett a földtulajdonosoknak négyzetméterenként fizetendő egyszeri, átlagos kárpótlásban. A kárpótláshoz való jogot a helyi és járási hatóságok is elismerték a földterület további használatának – bármilyen hivatalos jogcím nélküli – elismerésével.

(860) A Bizottság ennek alapján elutasítja az indonéz kormány és az IRNC állításait.

(861) Az indonéz kormány és az IRNC csoport azt is állította, hogy az alkalmazott referenciaérték közművesített földterületre vonatkozik, míg az IMIP által megszerzett földterület erdőkből és ültetvényekből állt.

(862) A Bizottság valóban közművesített földterületre vonatkozó referenciaértéket alkalmazott. Az IMIP oldaláról azonban a Bizottság a számításba belevette a földterület eredeti költségét, valamint annak közművesítési költségeit is, amelyeket maga az IMIP jelentett. A Bizottság így összehasonlította az IMIP rendelkezésére álló közművesített földterület költségét a közművesített földterületek nyilvánosan elérhető költségével. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(863) Végül az IRNC csoport vitatta a referenciaérték fogyasztói árindexen alapuló kiigazítását, mivel a föld tőkejószág, nem fogyasztási jószág, így a fogyasztói árindex nem tartalmazza a földárakat.

(864) A Bizottság nem értett egyet ezzel a kijelentéssel. A fogyasztói árindex jól mutatja a gazdaság egészében tapasztalható általános inflációt, beleértve a földárak emelkedését is. Valójában a fogyasztói árindex egyebek mellett tartalmaz bérleti díjakat is, amelyek jól jelzik a föld- és ingatlanárak alakulását. A Bizottság ennek megfelelően elutasította ezt az állítást.

4.9. **Rozsdamentesacél-hulladék biztosítása a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében**

(865) A vizsgálat megállapította, hogy az exportáló gyártók nem vásároltak rozsdamentesacél-hulladékot. Ezért a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a továbbiakban nem kell vizsgálnia ezt a rendszert.

4.10. **Villamos energia biztosítása a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében**

(866) A vizsgálat feltárta, hogy az egyik exportáló gyártó saját maga termelte meg a szükségletét fedező villamosenergiát, a másik pedig piaci áron vásárolta azt. Nem részesültek tehát a villamosenergia biztosításával összefüggő támogatásban, és nem volt a villamosenergia biztosításához köthető kiegyenlíthető támogatás.

4.11. **Földgáz biztosítása a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében**

(867) A vizsgálat feltárta, hogy az egyik exportáló nem vásárolt földgázt, a másik pedig piaci áron vásárolta azt. Nem részesültek tehát a villamosenergia biztosításával összefüggő támogatásban, és nem volt a villamosenergia biztosításához köthető kiegyenlíthető támogatás.

4.12. **Egyébként megfizetendő kormányzati bevételek elengedése vagy be nem szedése**

4.12.1. *Jövedelemadó-kedvezmény*

(868) A panaszos azt állítja, hogy az indonéz kormány adókedvezményt biztosít azoknak a társaságiadó-alanyoknak, amelyek az úgynevezett „úttörő iparágakba" ruháznak be. A panaszos azzal érvel, hogy a vonatkozó szabályozás az „úttörő iparágakat" a következőképpen határozza meg: „olyan iparágak, amelyeket nagyfokú összekapcsolhatóság, hozzáadottérték-teremtés és jelentős externáliák, új technológiák bevezetése, valamint a nemzetgazdaság számára stratégiai érték jellemez". Ezen „úttörő iparágak" közé tartoznak egyebek mellett az acélágazat és az egyéb nem nemesfémekkel foglalkozó upstream ágazatok.

a) *Jogalap*

(869) Ennek a programnak a társaságiadó-levonási rendszer igazgatásáról szóló 150/PMK.010/2018 pénzügyminiszteri rendelet (a továbbiakban: 150/2018 PM rendelet) képezi a jogalapját. 2020-ban a 130/2020. PM rendelettel megújították a programot.

b) *A vizsgálat ténymegállapításai*

(870) A Bizottság megállapította, hogy 2019. augusztus 9-én az IRNC adókedvezményt kapott az Adóügyi Főigazgatóságtól, amely a ferronikkeltermékek esetében 7 évig a nettó adóköteles jövedelem 100 %-os, majd az azt következő 2 évben 50 %-os csökkentését teszi lehetővé.

(871) Az IRNC csoporthoz tartozó többi, ferronikkelüzemmel rendelkező szervezet nem vette igénybe ezt a programot.

(872) Az IRNC kifejtette, hogy ez a program csak az egyik üzem, nevezetesen a ferronikkelüzem esetében alkalmazható. Az IRNC benyújtotta az adóügyi főigazgatónak a ferronikkel üzeme esetében a társaságiadó-kedvezmény igénybevételének megállapítására vonatkozó, KEP-161/PJ/2020. számú határozatát.

(873) Ezt a programot azok a társaságiadó-alanyok vehetik igénybe, amelyek új beruházást hajtanak végre valamelyik „úttörő iparágban". A 150/2018. PM rendelet 1. cikke szerint az „úttörő iparágak" olyan iparágak, amelyeket nagyfokú összekapcsolhatóság, hozzáadottérték-teremtés és jelentős externáliák, új technológiák bevezetése, valamint a nemzetgazdaság számára stratégiai érték jellemez. A 150/2018. PM rendelet értelmében az úttörő iparág – többek között – magában foglalja az upstream fémalapanyag-ágazatot is: i. acél; vagy ii. nem acél, az integrált melléktermék-feldolgozó létesítményekkel vagy anélkül.

(874) A jövedelemadó-csökkentés igénybevételéhez az adózónak: 1. indonéz jogi személy státusszal kell rendelkeznie; 2. olyan új beruházásnak minősülő beruházást kell végrehajtania, amelyre még nem adtak társaságiadó-kedvezményt, illetve amely kapcsán nem utasították el társaságiadó-kedvezményre irányuló kérelmét; 3. a beruházást olyan iparágban kell végrehajtania, amely „úttörő iparágnak" minősül; 4. az új beruházás értéke legalább 100 milliárd IDR; valamint 5. az adózó teljesíti a rendeletben az eladósodottsági mutatóra (vagyis az idegen és a saját tőke arányára) vonatkozóan meghatározott követelményt.

c) *Következtetés*

(875) A Bizottság meglátása szerint ez a program az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja és 3. cikke (2) bekezdése értelmében támogatásnak minősül, mivel bevétel elengedése formájában az indonéz kormány pénzügyi hozzájárulást nyújt, amelynek révén az érintett vállalat gazdasági előnyhöz jut. A támogatásban részesülő vállalatok részére nyújtott előny mértéke az adómegtakarítás összegének felel meg.

(876) A rendszer egyedi jellegű, mivel az alaprendelet 4. cikke (2) bekezdése a) pontjának megfelelően csak az „úttörő iparágnak" minősített ágazatok valamelyikében tevékenykedő bizonyos vállalatok számára elérhető.

d) *A támogatási mérték kiszámítása*

(877) A kiegyenlíthető támogatás összegét a Bizottság a támogatásban részesülő felek számára a vizsgálati időszakban nyújtott gazdasági előny mértékének megfelelően számította ki. A gazdasági előnyt a Bizottság a jövedelemadó-levonási rendszer hiányában fizetendő jövedelemadó és a vizsgálati időszakban ténylegesen fizetett jövedelemadó különbségeként számította ki.

(878) E konkrét rendszer esetében a Bizottság az IRNC csoport vonatkozásában 1,65 %-os támogatási mértéket állapított meg.

4.12.2. *Jövedelemadó-kedvezményi rendszer*

(879) A panaszos szerint ez a rendszer jövedelemadó-kedvezményeket biztosít bizonyos üzleti területeken vagy bizonyos régiókban eszközölt beruházások részére az Indonéziában történő közvetlen külföldi és belföldi befektetések ösztönzése érdekében.

a) *Jogalap*

(880) Ez a rendszer az egyes üzleti területeken és/vagy egyes régiókban végrehajtott beruházásokhoz nyújtott jövedelemadó-kedvezményekről, valamint a jövedelemadó-kedvezményben részesülő belföldi adóalanyoknak történő eszközátruházásról és a velük szemben kiszabott szankciókról szóló, 89/PMK.010/2015 ([214]) PM rendeleten alapul.

b) *A vizsgálat ténymegállapításai*

(881) Annak érdekében, hogy igénybe vehessék ezt a rendszert, a kedvezményezetteknek beruházási tervet kell benyújtaniuk, amely tartalmazza a beruházás részleteit és a teljes beruházandó összeget. Az indonéz kormánynak ezt a tervet jóvá kell hagynia és azt figyelemmel kíséri.

(882) A vizsgálat feltárta, hogy az SMI, az IRNC-vel kapcsolatban álló vállalat, amely hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártásához szállít nyersanyagot az IRNC-nek, igénybe vette ezt a rendszert. 2017. július 24-én az SMI a 170/KM.3/2017. PM határozat alapján rozsdamentes acél értékesítésére vonatkozó adókedvezményt kapott egy konkrét tőkeberuházás és/vagy a területen működő konkrét létesítmény után, mivel a társaság 2018. augusztus 31-én iparilag gyártott rozsdamentes acélt. A levél alapján a társaság jogosult többek között: a) a tárgyi eszközökbe (köztük a társaság főtevékenységére használt földterületekbe) történő beruházásból származó nettó adóköteles jövedelmének 30 %-os csökkentésére, és a társaság kereskedelmi termelési tevékenységének megkezdésétől számított 6 évig évi 5 %-os adókulcsra, és b) az új tőkeberuházás és/vagy bővítés útján szerzett tárgyi eszközök gyorsított értékcsökkenési leírása (a hasznos élettartam és a leírási kulcs módosításával).

c) *Következtetés*

(883) A Bizottság meglátása szerint ez a program az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja és 3. cikke (2) bekezdése értelmében támogatásnak minősül, mivel bevétel elengedése formájában az indonéz kormány pénzügyi hozzájárulást nyújt, amelynek révén az érintett vállalat gazdasági előnyhöz jut. A támogatásban részesülő vállalatok részére nyújtott előny mértéke az adómegtakarítás összegének felel meg.

(884) A fentiekre tekintettel a Bizottság tehát úgy ítélte meg, hogy e program gazdasági előnyt nyújt az exportáló gyártónak, mivel jobb pénzügyi helyzetbe kerül, mint amilyenben a program nélkül lenne. Valójában a rendszer hiányában több jövedelemadót fizetett volna.

([214]) https://www.kemenkeu.go.id/media/6702/regulation-of-minister-of-finance-of-the-republic-of-indonesia-number-89-pmk010-2015.pdf

(885) A rendszer egyedi jellegű, mivel az alaprendelet 4. cikke (2) bekezdése a) pontjának megfelelően – az üzleti tevékenységeik függvényében – csak bizonyos vállalatok számára elérhető.

d) *A támogatási mérték kiszámítása*

(886) A kiegyenlíthető támogatás összegét a Bizottság a támogatásban részesülő felek számára a vizsgálati időszakban nyújtott gazdasági előny mértékének megfelelően számította ki. A gazdasági előnyt a Bizottság a jövedelemadó-levonási rendszer hiányában fizetendő jövedelemadó és a vizsgálati időszakban ténylegesen fizetett jövedelemadó különbségeként számította ki.

(887) E konkrét program esetében a Bizottság az IRNC csoport vonatkozásában 0,06 %-os támogatási mértéket állapított meg.

4.12.3. *Importvám alóli mentesség gépek esetében*

4.12.3.1. Termelő létesítmények építése

(888) Ez a program behozatalivám-mentességet biztosít a termelő létesítmények építéséhez felhasznált gépek és berendezések behozatalára.

a) *Jogalap*

(889) A 76/PMK.011/2012. PM rendelettel és 188/PMK.010/2015. PM rendelettel módosított 176/PMK.011/2009. PM rendelet az ipar beruházás keretében történő létrehozását vagy fejlesztését szolgáló gépek, áruk és anyagok behozatalának behozatalivám-mentességéről.

(890) A 176/2009 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése szerint mentesség adható olyan gépek, áruk és anyagok beszerzésére, amelyeket: nem belföldön állítanak elő; nem belföldön állítanak elő, de nem felelnek meg az előírásoknak; vagy belföldön állítanak elő, de nem elegendő számban.

b) *A vizsgálat ténymegállapításai*

(891) A vizsgálat feltárta, hogy az IRNC-nek és a vele kapcsolatban álló négy vállalatnak (GCNS, ITSS, SMI és ITS) gazdasági előnye származott a gépek behozatalára vonatkozó behozatalivám-mentességből az üzemek építésének szakaszában mindaddig, amíg meg nem kezdték a gyártást. Következésképpen nem fizettek behozatali vámot az ezen üzemek megfelelő építési időszakában importált gépekre.

(892) Ennek a mentességnek az igénybevételéhez a vállalatnak igazolást kellett kérnie a projektért felelős helyi önkormányzattól, és azt be kell nyújtania a helyi vámhatósághoz.

(893) A 176/2009 rendelet 2. cikke szerint a gazdasági előnyben csak bizonyos ágazatokban árukat előállító, illetve szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások részesülhetnek. A szolgáltató szektorban ezek az ágazatok a következők: turizmus és kultúra, közlekedés, közegészségügy, bányászat, építőipar és távközlés.

(894) A rendszer célja az áruk, és különösen a belföldön nem elérhető gépek behozatalának megkönnyítése. A 2005–2025-ös időszakra vonatkozó hosszú távú nemzeti fejlesztési terv végrehajtását célzó, 2011–2025-ös időszakra vonatkozó, Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló főtervben (a továbbiakban: MP3EI) kifejtettek szerint az ország 2025-re megvalósítandó főbb fejlesztési céljai a következők: 1) „az ipari termelési folyamatok hozzáadott értékének növelése és értéklláncának bővítése [és] az iparnak a természeti erőforrásokhoz való hozzáférésre és azok hasznosítására való képességének növelése”, valamint 3) „a nemzeti innovációs rendszer megszilárdításának ösztönzése a termelés [és] feldolgozás terén, […] az innováció-vezérelt gazdaságra való átállás érdekében” ([215]).

([215]) Az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó főterv (MP3EI), 15. o.

(895) A főterv megjegyzi továbbá, hogy ami az országban felmerülő kihívásokat illeti, „Indonézia jelenlegi gazdasági szerkezete elsősorban a mezőgazdaságra és a természeti erőforrásokat kitermelő és kiaknázó iparágakra épül. Korlátozott azon iparágak száma, amelyek a hozzáadott értéket képviselő termékekre összpontosítanak” ([216]). A terv szerint „Indonéziai gazdasági növekedésének előmozdítása a magánszektor részvételétől fog függeni, amely magában foglalja az állami tulajdonú vállalatokat, valamint a bel- és külföldi magánberuházókat is” ([217]).

(896) Az acélágazat egyike annak a 22 fő gazdasági tevékenységnek, amelyeket az indonéziai gazdasági fejlődés felgyorsításának és kiterjesztésének támogatását célzó 8 fő program magában foglal ([218]). Ezenkívül a terv kifejti, hogy az ország számára kulcsfontosságú a downstream feldolgozóipar továbbfejlesztése. A dokumentum szerint „több downstream tevékenység nélkül Indonézia elszalasztja azt a lehetőséget, hogy növelje a foglalkoztatást és a haszonkulcsokat az értékláncban, mivel nem rendelkezik vasérc és magas vastartalmú homok feldolgozására szolgáló ágazattal” ([219]).

(897) Ennek fényében úgy kell tekinteni, hogy a vámmentességi rendszer bizonyos gazdasági ágazatokra irányul, mivel feltételei egyes kiválasztott ágazatokat kívánnak támogatni, összhangban azzal a céllal, hogy a természeti erőforrások több hozzáadott értéket teremtsenek. Konkrétan az új üzem létesítésére vonatkozó követelményeinek és az importált berendezés belföldi rendelkezésre állása hiányának együttes hatása csak bizonyos ágazatokban teszi alkalmazhatóvá ezt a rendszert, például az acélgyártásban és a nikkelfeldolgozásban, amelyek kapcsán a kormányzati politika célja a természeti erőforrások downstream ágazatokban történő további feldolgozásának ösztönzése.

(898) Ezért, figyelembe véve a fentiekben hivatkozott jogszabályi követelményeket, amelyek csak a termelő vállalatok, illetve bizonyos kiválasztott ágazatokban szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások számára teszik azt elérhetővé, a rendszert az alaprendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében egyedi jellegűnek kell tekinteni.

(899) Még azt is figyelembe véve, hogy a vámmentességi rendszer keretében való jogosultság jogi feltételei egy általánosan alkalmazandó rendszer látszatát kelthetik, a rendszert a 4. cikk (2) bekezdésének c) pontja értelmében akkor is *de facto* egyedi jellegűnek kell tekinteni, mivel – a fentiekben kifejtettek szerint – azt úgy alakították ki, hogy a gyakorlatban csak korlátozott számú, kiválasztott vállalkozások számára legyen elérhető, amelyek bizonyos ipari ágazatokban tevékenykednek, Indonézia ipar- és gazdaságpolitikájának a fentiekben említett célkitűzéseivel összhangban.

c) *Az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmazása*

(900) Az IRNC és a vele kapcsolatban álló vállalatok az összes berendezést velük kapcsolatban álló kínai vállalatoktól importálták. Ezenkívül az IRNC csoport azt állította, hogy az Indonézia és Kína között fennálló szabadkereskedelmi megállapodás miatt nem kellett behozatali vámot fizetnie a szóban forgó berendezés után. A Bizottság elutasította az állítást, mivel azt nem támasztották alá.

(901) A vizsgálat ugyanis feltárta, hogy azok az IRNC csoporttal kapcsolatba álló vállalatok, amelyektől az előbbi importálta a berendezéseket, nem a berendezések tényleges gyártói. A vállalat azt állította, hogy a berendezés származási helye Kína, erre vonatkozóan azonban semmilyen bizonyítékot nem nyújtott be. Bár egyértelmű volt, hogy a berendezést Kínából szállították, az IRNC megtagadta a berendezés tényleges származási országát igazoló számlák benyújtását.

(902) A Bizottság következésképpen tájékoztatta az IRNC csoportot, hogy szándékában áll az alaprendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerint a rendelkezésre álló tényeket felhasználni a kérdéses támogatási rendszer vonatkozásában. Az IRNC csoport azt állította, hogy a vele kapcsolatban álló kínai felek nem tartoznak a vizsgálat hatálya alá, mivel nem Indonézia területén találhatók, illetve nem tartoznak annak illetékességébe, és ezért nem kötelesek benyújtani az eredeti gyártótól vagy származási országból származó számlákat. Közölték továbbá, hogy a származást az a tény igazolja, hogy a vámáru-nyilatkozaton Kína szerepelt az áru származási helyeként.

([216]) Az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó főterv (MP3EI), 19. o.

([217]) Az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó főterv (MP3EI), 20. o.

([218]) Az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó főterv (MP3EI), 22. o. A nikkel is szerepel ebben a listában.

([219]) Az Indonézia gazdasági fejlődésének felgyorsításáról és kiterjesztéséről szóló, a 2011–2025-ös időszakra vonatkozó főterv (MP3EI), 67. o.

(903) Annak távoli ellenőrzése során a Bizottság felkérte az indonéz kormányt, hogy magyarázza el, miként állapították meg az IRNC csoport által importált gépek származását a behozatal időpontjában. Az indonéz kormány kifejtette, hogy az IRNC csoportnak be kellett volna nyújtania a Bizottságnak a BC2.3 formanyomtatványt és a berendezés származásáról nyilatkozó hivatalos levelet, és felkérte a Bizottságot, hogy kérje fel az IRNC csoportot a szóban forgó információk benyújtására.

(904) Az IRNC csoport a vámáru-nyilatkozaton kívül nem nyújtott be semmilyen dokumentumot, amelyen szerepelne a berendezés, valamint az ahhoz kapcsolódó pótalkatrészek származása. Ezért a kért információk hiányában a Bizottság úgy ítélte meg, hogy e vizsgálati terület szempontjából alapvető fontosságú és szükséges információkat nem kapott meg. A Bizottság ezért az alaprendelet 28. cikkét alkalmazta, és ezekkel a pontokkal kapcsolatban a rendelkezésre álló tényekre hagyatkozott.

d) *Következtetés*

(905) Ennélfogva, mivel az ügy aktájában nem szerepelt olyan információ, amely arra utalt volna, hogy ezeket a berendezéseket valóban Kínában gyártották, a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy behozatali vámot kell alkalmazni (5 %-os vámtételt a berendezések HR-kódja alapján).

(906) Ez a program az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának ii. alpontja értelmében az indonéz kormány által bevételek elengedése formájában nyújtott pénzügyi hozzájárulásnak minősül, mivel az IRNC csoport mentesül az általuk egyébként megfizetendő vám megfizetése alól. A program emellett az alaprendelet 3. cikkének (2) bekezdése értelmében gazdasági előnyt juttat a kedvezményezett vállalatoknak.

(907) A program egyedi jellegű, mivel csak a 176/2009 rendelet mellékletében említett ágazatok részesülhetnek annak gazdasági előnyeiből, és csak azok az áruk támogathatók e program keretében, amelyek Indonéziában nem, vagy nem megfelelő mennyiségben, illetve nem megfelelő minőségben állíthatók elő.

e) *A támogatási mérték kiszámítása*

(908) A Bizottság a kiegyenlíthető támogatás mértékét a támogatásban részesülő feleknek juttatott, a vizsgálati időszak vonatkozásában megállapított gazdasági előny mértékének megfelelően számította ki. A támogatásban részesülő felek által szerzett gazdasági előny a behozott berendezésre vonatkozó, elengedett vám összege. Annak biztosítása érdekében, hogy a kiegyenlíthető összeg kizárólag a vizsgálati időszakra vonatkozzon, a szerzett előny értékcsökkenését – a vállalat rendes számviteli eljárásainak megfelelően – a berendezés teljes hasznos élettartamára számolták el.

(909) E konkrét program esetében a Bizottság az IRNC csoport vonatkozásában 0,16 %-os támogatási mértéket állapított meg.

4.12.3.2. Az ipari/szolgáltató szektor építése/fejlesztése

(910) A vizsgálat feltárta, hogy a Jindal Indonesia a 135/KMK.05/2000. pénzügyminiszteri rendelet értelmében részleges behozatalivám-mentességet élvezhetett. A rendelet 2. és 3. cikke előírja, hogy ha a behozatali vám 5 %-nál magasabb, annak a kérelmezőnek, amelynek behozatalivám-mentesség iránti kérelmét pozitívan bírálják el, csak 5 %-os behozatali vámot kell fizetnie. Ha azonban a behozatali vám 5 %-nál alacsonyabb, az továbbra is alkalmazandó.

(911) A vizsgálat feltárta, hogy az ilyen lehetséges gazdasági előny nagyon csekély (0,02 %). Tekintettel arra a tényre, hogy ez volt az egyetlen program, amelyből a Jindal Indonesia a vizsgálati időszak alatt részesült, és figyelembe véve a lehetséges gazdasági előny csekély mértékét, a Bizottság nem vizsgálta tovább ezt a programot.

4.12.3.3. Vámszabad terület

(912) Vámszabad területek Indonézia vámterületén belüli olyan területek, ahol az importált árukra kivetett behozatali vámot felfüggesztik. Az importált áruk lehetnek beruházási javak, nyersanyagok és segédanyagok.

a) *Jogalap*

– A 255/PPMK.04/2011 és 120/PMK.04/2013 pénzügyminisztériumi rendelettel módosított 147/PML.04/2011 pénzügyminisztériumi rendelet

– A vámszabad területekről szóló, 2018. évi 131. pénzügyminisztériumi rendelet

b) *A vizsgálat ténymegállapításai*

(913) A vizsgálat feltárta, hogy az IRNC és a vele kapcsolatban álló vállalatok (GCNS, ITSS, SMI és TSI) 2018 szeptembere óta egy vámszabad területen működnek, és azóta is igénybe veszik ezt a programot.

(914) A vámszabad területen belül a behozatali folyamat felfüggesztésre kerül mindaddig, amíg a vállalatok a késztermékét Indonézia területén nem értékesítik. Az IRNC és a vele kapcsolatban álló vállalatok esetében a kormány teljes mértékben (100 %-ban) felfüggeszti a vámszabad területükre behozott áruk (gépek, pótalkatrészek és nyersanyagok) után fizetendő behozatali vámok megfizetését mindaddig, amíg ezeket az árukat i. az IRNC ezt követő gyártó tevékenységeihez használják fel; és ii. az áruk felhasználásával előállított késztermékeket az exportpiacra szánják.

(915) Ha egy termék a vámszabad területen marad (például gépek), vagy közvetlenül exportálják, a behozatali vámot soha nem kell megfizetni.

(916) A 131/2018. rendelet 3., 4., 16. és 20. cikkével összhangban a következő követelmények érvényesek: 1. indonéz vállalat legyen; 2. Indonéziában egy ipari vámszabad területen legyen a székhelye; 3. a vámszabad területen gyártó tevékenységet végezzen, vagy a vámszabad területen található erőmű legyen; 4. nyersanyagokat vagy (fél)kész termékeket importáljon azok további feldolgozása céljából; 5. az importált áruk felhasználásával előállított késztermékét exportálja.

(917) A távoli ellenőrzés során az indonéz kormány kifejtette, hogy Indonézia területén nincsenek előre meghatározott területek, amelyeket vámszabad területként kijelöltek volna, hanem egyes vállalatok benyújthatnak erre vonatkozó kérelmet, és ha azt elfogadják, akkor a telephelyük vámszabad területté válik. Ezenkívül azt állította, hogy körülbelül 1 300 vámszabad terület létezik. Az indonéz kormány kifejtette, hogy a Morowali Park nem vámszabad terület, mivel ipari park nem kaphat vámszabad terület státuszt. Minden ipari parkban található cégnek külön-külön kell kérelmeznie a vámszabad terület státuszt. Továbbá elmagyarázta, hogy e program igénybevételéhez a teljes éves termelés több mint 50 %-át Indonézián kívülre kell exportálni.

(918) Az IRNC csoport exportorientált. Ennek ellenére kis mennyiségben a belföldi piacon is értékesített termékeket. A vizsgálat feltárta, hogy a vállalatok behozatali vámot fizettek a belföldi piacon értékesített termékek előállításához felhasznált importált nyersanyagok egy része után. A társaságok benyújtottak az ezen összegek megfizetésére vonatkozó dokumentumokat. A társaságok azonban nem rendelkeztek olyan megfelelő rendszerrel, amely alkalmas lenne annak ellenőrzésére, hogy az importált alapanyagoknak a belföldi piacon értékesített termékek értékében képviselt hányada helyes-e. Az IRNC például benyújtott egy Excel-fájlt, amely a fizetendő vámokra vonatkozó számításokat tartalmazott, de nem tudott magyarázattal szolgálni arra, hogy miként számították ki a gyártási folyamatban felhasznált egyes nyersanyagok százalékos arányát. Közölték, hogy ez saját számításaikon alapul, és a vámhatóságnak kellett megítélnie, hogy a számítások észszerűek-e. Emellett az indonéz kormány kifejtette, hogy nincsenek az ilyen számításokra vonatkozó iránymutatások.

(919) Továbbá az egymással kapcsolatban álló vállalatok egymás között adtak-vettek olyan termékeket, amelyek importált nyersanyagot is tartalmaztak, de nem jelentették a vevőnek a vámok értékét.

(920) A vizsgálat azt is feltárta, hogy a TSI behozatali vámot fizetett egyes energiatermelésre szolgáló, importált berendezések után. A távoli ellenőrzés során az indonéz kormány kifejtette, hogy a vámszabad területi minősítés odaítélése tevékenységi engedélyhez kötött, és a társaságnak két tevékenységi engedélye is van – az egyik az acélipari tevékenységre, a másik pedig az energiatermelésre vonatkozik –, és a vámszabad terület minősítés csak az előbbihez kapcsolódik. A távoli ellenőrzés során a TSI bemutatott egy dokumentumot, amely a vámszabad terület határait ismertette, és megerősítette, hogy az csak a ferronikkelgyártáshoz importált berendezésekre vonatkozott, nem pedig az energiatermelésre.

(921) Azt is elmagyarázták, hogy ez a rendszer csak azon vállalatok számára volt elérhető, amelyek további feldolgozás céljából hoztak be árukat Indonéziába. Így a puszta importőrök nem kérelmezhetnek vámszabad területi jogállást.

c) *Következtetés*

(922) A fentiek alapján a Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a fentiekben említett mentesítés megadása teljes mértékben az indonéz kormány mérlegelési jogkörébe tartozik.

(923) Továbbá a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a vámszabad területek rendszere keretében az inputokra biztosított behozatalivám-mentesség az indonéz kormány által az exportáló gyártók részére bevételek elengedése formájában nyújtott pénzügyi hozzájárulásnak minősül.

(924) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az inputokra kivetett importvámok alóli mentesség az alaprendelet 3. cikke (1) bekezdésének ii. pontja értelmében vett elmaradt vagy be nem szedett bevételnek minősül.

(925) A fentiekre tekintettel a Bizottság tehát úgy ítélte meg, hogy e program gazdasági előnyt nyújt az exportáló gyártóknak, mivel jobb pénzügyi helyzetbe kerülnek, mint amilyenben a program nélkül lennének.

(926) A program egyedi jellegű, mivel az alaprendelet 4. cikke (2) bekezdése a) pontjának és 4. cikke (3) bekezdésének megfelelően csak bizonyos vállalatok számára elérhető, e vállalatok exportteljesítményétől, valamint a támogatást nyújtó hatóság országában meghatározott földrajzi területeken történő elhelyezkedéstől függően.

d) *Észrevételek az érdekelt felek végső tájékoztatásával kapcsolatban*

(927) Az IRNC csoport azt állította, hogy a Kínából, Ausztráliából és Vietnamból importált inputok esetében nem szabad gazdasági előnyt kiszámítani, mivel Indonézia szabadkereskedelmi megállapodásokat kötött ezekkel az országokkal.

(928) A Bizottság ezt az állítást Ausztrália és Vietnam esetében megalapozottnak találta, ezért ennek megfelelően felülvizsgálta az adott támogatási rendszer keretében nyújtott támogatások összegét. A Bizottság a Kínából importált pótalkatrészek tekintetében azonban nem fogadta el ezt az állítást. A Bizottság megjegyezte, hogy a Kínából importált cikkek túlnyomó többsége az érintettekkel kapcsolatban álló vállalatoktól beszerzett pótalkatrész volt. A (899) és (903) preambulumbekezdésben kiemeltek szerint ezek a pótalkatrészek olyan berendezésekhez tartoztak, amelyek származását a Bizottság vitatta, és amelyek kapcsán a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy behozatali vámot kell alkalmazni (5 %-os vámtételt a berendezések HR-kódja alapján). Ez megfelelően alkalmazandó az ehhez a berendezéshez tartozó pótalkatrészekre is.

(929) Az IRNC csoport azzal érvelt, hogy a vámszabad zóna rendszere exporttámogatás, ezért azt az exportforgalom alapján kell kiszámítani, és ezt követően le kell vonni az együttesen alkalmazott dömping- és kiegyenlítő vámokból.

(930) Ezt az állítást a Bizottság megalapozottnak találta, amennyiben az exportált késztermékek előállításához felhasznált nyersanyagokra vonatkozik. Ezért a Bizottság újraszámította a vonatkozó támogatási különbözetet.

e) *A támogatási mérték kiszámítása*

(931) A gazdasági előnyt a Bizottság a vizsgálati időszak alatt esedékes behozatali vámok összege és a vizsgálati időszak alatt ténylegesen megfizetett behozatali vámok összege közötti különbségként számította ki. Az e konkrét programra vonatkozóan megállapított támogatási mérték az IRNC csoport esetében a pótalkatrészek tekintetében 0,28 %, a nyersanyagok tekintetében pedig 0,90 % volt.

4.12.4. *Gépek héamentessége*

(932) A panaszos azt állította, hogy az exportáló gyártók héamentességet élveztek a gépek behozatala után. A vizsgálat megállapította, hogy az indonéz adóhatóság időben visszatérítette a vállalatok által a vizsgálati időszak során benyújtott héa-visszaigénylések alapján a befizetett héakülönbözetet. Ezért a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a szóban forgó héamentességekhez nem kapcsolódik kiegyenlíthető támogatás.

4.12.5. *Föld- és építményadó a bányászati ágazatban*

(933) A panaszos azt állította, hogy az indonéz kormány csökkentette a bányászathoz és annak downstream ágazatához tartozó földterületek és épületek adóköteles értékét. A Bizottság azonban e rendszerek esetében nem talált bizonyítékot támogatásra.

4.12.6. *A támogatásra vonatkozó következtetés*

(934) A Bizottság az alaprendelet rendelkezéseivel összhangban az egyes támogatásokat, illetve támogatási programokat külön-külön vizsgálva meghatározta az együttműködő vállalatok kiegyenlíthető támogatásainak nagyságát, majd ezen értékek összegzésével megállapította az egyes exportáló gyártókra vonatkozóan a vizsgálati időszak alatti teljes támogatási összeget. Az összesített támogatási összegek kiszámításához a Bizottság először a támogatási százalékot számította ki, vagyis azt, hogy a támogatási összeg mekkora hányada volt a vállalat összforgalmának. Ezt követően az így kapott százalék alapján meghatározta az érintett termék vizsgálati időszak alatti, az Unióba irányuló exportjához tartozó támogatást. A Bizottság ezt követően kiszámította a vizsgálat során az Unióba exportált érintett termék egy tonnájára jutó támogatási összeget, majd ugyanezen kivitel egy tonnára vetített, a költséget, a biztosítást és a fuvardíjat is magában foglaló értékének (CIF-érték) százalékában kifejezte az alábbiakban feltüntetett támogatási mértékeket.

(935) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a panaszos megjegyezte, hogy a Bizottság ténymegállapításai felfedték, hogy az integrált exportáló gyártók esetében azonosított támogatások nagy többsége a hidegen síkhengerelt acéltermékek gyártási folyamatának upstream szakaszait érinti. A panaszos szerint ez azt jelenti, hogy a hidegen síkhengerelt acéltermékek nem integrált indonéz gyártója – a Jindal Indonesia – is részesülhetett az indiai és/vagy indonéz upstream gyártóknak nyújtott támogatásokból. Ez akkor fordulhatott elő, ha az IRNC csoport belföldön upstream termékeket értékesített a Jindal Indonesiának, vagy ha a Jindal Indonesia indiai származású, támogatott upstream termékeket vásárolt.

(936) A Jindal csoport és a Jindal Indonesia azt válaszolták, hogy nincs jogalapja a támogatás Jindal Indonéziának való ilyen áthárításának, és semmi esetre sem létezik ilyen áthárítás.

(937) A Jindal Indonesia termelési folyamatának elemzése és a vállalat vizsgálati időszakban megvalósult nyersanyag-beszerzései alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a vállalatnak nem származhatott gazdasági előnye indonéz eredetű, támogatott upstream termékek beszerzéséből.

(938) A Jindal Indonesia azonban upstream termékeket, nevezetesen melegen hengerelt tekercseket vásárolt egy vele kapcsolatban álló indiai vállalattól, amelynek gazdasági előnye származhatott a krómércnek az indiai kormány által a megfelelő díjazásnál kisebb összeg megfizetése ellenében történő biztosításából (lásd a 3.3.2. szakaszt). E tekintetben a Bizottság nem tudott ténymegállapításokat tenni, mivel nem állt rendelkezésre elegendő információ az ügy aktájában. Ezért a Bizottság a panaszos állítását elutasította.

(939) A panaszos továbbá azzal érvelt, hogy az Indonéziából érkező tömeges export nem járulékos következménye, hanem sokkal inkább a valódi célja a rozsdamentesacél-ágazatban alkalmazott politikának. Ez számos rendszert tényleges az exportteljesítménytől tenne függővé, így különösen a nikkelércnek a megfelelő díjazásnál jóval kevesebb összeg megfizetése ellenében történő biztosítását, valamint az indonéz és a kínai kormány közötti kétoldalú együttműködés keretében nyújtott pénzügyi támogatást. A panaszos sürgette a Bizottságot, hogy mérje fel, hogy e rendszerek ténylegesen az exportteljesítménytől függenek-e, és az exportforgalom, nem pedig az exportáló gyártó teljes forgalma alapján egyenlítse ki azokat.

(940) Amint azt a (929) preambulumbekezdés kiemeli, a Bizottság egyetértett ezzel az állítással a nyersanyagok vámszabad területre való behozatalának rendszere tekintetében. A Bizottság a többi rendszer tekintetében azonban nem értett egyet az állítással. A nikkelércnek a megfelelő díjazásnál jóval kevesebb összeg megfizetése ellenében történő biztosítása egy üzemi alapú támogatás, és nem áll összefüggésben a késztermék exportértékesítésével.

(941) Ami a pénzügyi támogatást illeti, a jelen helyzet más mint a gumiabroncsokkal foglalkozó ügyben, amelyre a panaszos hivatkozott. Az említett esetben a kínai kormány támogatást ítélt oda egy Kínában található vállalatnak azon egyedi kötelezettségvállalás fejében, hogy az növeli a Kínából az EU-ba irányuló exportértékesítését egy külföldi tulajdonú vállalat globális eszközeinek (legfőképpen technikai know-how-jának és az EU-ban található értékesítési csatornáinak) az „Egy övezet, egy út” kezdeményezés keretében történő felvásárlása révén. Ha ezt a jelenlegi helyzetbe átültetjük, akkor ez a kínai kormány által a Tsingshan csoport kínai anyavállalatának azon kötelezettségvállalás fejében nyújtott támogatásnak felelne meg, hogy az növeli Kínából Indonéziába irányuló kivitelét. Nyilvánvaló, hogy itt nem ez volt a helyzet. Másrészről, a szóban forgóhoz hasonló helyzetben – mint az üvegrost szövetekre vonatkozó szubvencióellenes vizsgálatban – a Kína és Egyiptom közötti kétoldalú együttműködés keretében odaítélt finanszírozási támogatást a Bizottság nem tekintette az exportteljesítménytől függőnek. A Bizottság ennek megfelelően elutasította ezt az állítást.

(942) Mivel a Jindal Indonesiának nyújtott támogatás mértéke a csekély mértékű (*de minimis*) küszöb alatt volt, a Bizottság a vállalatra nem vet ki vámot.

(943) A támogatás mértékét meg kellett állapítani az egyetlen együttműködő, a mintában nem szereplő indonéz exportáló gyártó esetében is. Az eset sajátos körülményeire tekintettel ezt nem volt lehetséges a szokásos módszertan használatával, vagyis a mintában szereplő együttműködő exportáló gyártók esetében megállapított kiegyenlítő támogatások súlyozott átlaga alapján. Ugyanis a fentiekben említettek szerint a végleges támogatási mérték a Jindal Indonesia esetében nem érte el a csekély mértékű összeget. Mivel csak egy exportáló gyártó maradt, a Bizottság úgy döntött, hogy ennek az exportáló gyártónak a vámtételét alkalmazza az egyetlen együttműködő, a mintában nem szereplő exportáló gyártóra, a kedvezményes finanszírozáshoz kapcsolódó rendszer kizárásával, mivel nem állt rendelkezésre arra utaló bizonyíték, hogy a szóban forgó társaságnak gazdasági előnye származott volna ebből a rendszerből. A szóban forgó társaság ugyanis nem áll kapcsolatban Kínával, és így nem részesülhetett az IRNC csoportnak nyújtott kedvezményes finanszírozásból.

(944) Tekintettel arra, hogy a Bizottság csak egy exportáló gyártó esetében számított ki vámtételt, valamint arra, hogy a mintában nem szereplő, együttműködő exportáló gyártók alacsonyabb vámtételben részesülnek, az előző preambulumbekezdésben kifejtettek szerint, a Bizottság kivételesen úgy döntött, hogy a „minden más vállalathoz" tartozó vám mértékét az IRNC csoport vámtételének szintjén határozza meg.

Vállalat	Teljes támogatási összeg
IRNC csoport	21,4 %
Jindal Indonesia	0,02 % (a csekély mértékű szint alatti)
Más együttműködő vállalatok	13,5 %
Fennmaradó különbözet	21,4 %

5. **KÁR**

5.1. **Az uniós gazdasági ágazat és az uniós termelés meghatározása**

(945) A vizsgálati időszak alatt 13 ismert gyártó állított elő hasonló terméket az Unióban. Ezek a vállalatok alkották az alaprendelet 9. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „uniós gazdasági ágazatot".

(946) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően az importőrökből és forgalmazókból álló konzorcium, valamint egy független importőr kérte a vizsgálati időszakban az uniós gazdasági ágazatot alkotó 13 uniós gyártó kilétének nyilvánosságra hozatalát. A mintában szereplő három gyártó és a panaszt támogató vállalatok (vagyis az Acerinox, az Outokumpu Nirosta GmbH és az Outokumpu Stainless AB) mellett ezek a következők: Marcegaglia, Acroni, Arinox, Otelinox és három németországi székhelyű újrahengerlő üzem (vagyis a SAP Precision Metal, a BWS és a Waelzholz).

(947) A vizsgálati időszak alatt a teljes uniós termelés megközelítőleg 3,1 millió tonna volt. Ezt a számadatot a Bizottság az uniós gazdasági ágazattal kapcsolatban rendelkezésre álló információkból, nevezetesen az Eurofertől kapott kitöltött és ellenőrzött kérdőív válaszaiból kiindulva, azokat a mintában szereplő uniós gyártók kitöltött kérdőíveiben található, ellenőrzött adatokkal távoli ellenőrzés útján egybevetve határozta meg.

(948) A (25) preambulumbekezdésben jelzett módon a minta három uniós gyártóból állt, amelyek együtt a hasonló termék teljes uniós termelésének több mint 60 %-át képviselték. Mindegyikük vertikálisan integrált gyártó.

5.2. **Az uniós felhasználás**

(949) A Bizottság az uniós felhasználást az alábbiak alapján határozta meg: a) az uniós gazdasági ágazat független vevők részére végzett közvetlen és közvetett értékesítései tekintetében az Eurofer által szolgáltatott, ellenőrzött adatok, amelyeket a Bizottság részben egybevetett a mintában szereplő uniós gyártók adataival, a (976) preambulumbekezdésben részletesebben meghatározottak szerint; valamint b) a vizsgált terméknek az összes harmadik országból érkező behozatalára vonatkozó Eurostat-adatok.

(950) Az uniós felhasználás a következőképpen alakult a figyelembe vett időszakban:

4. táblázat

Uniós felhasználás (tonna)

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Uniós felhasználás	3 873 092	3 717 114	3 442 541	3 206 766
Index	*100*	*96*	*89*	*83*

Forrás: Eurofer, a mintában szereplő uniós gyártók, Eurostat.

(951) A figyelembe vett időszakban az uniós felhasználás 17 %-kal csökkent.

5.3. **Az érintett országokból érkező behozatal**

5.3.1. *Az érintett országokból érkező behozatal hatásainak összesített értékelése*

(952) A Bizottság megvizsgálta, hogy a rozsdamentes acélból készült hidegen hengerelt termékeknek az érintett országokból érkező behozatalát – az alaprendelet 8. cikkének (3) bekezdésével összhangban – összesítve kell-e értékelni.

(953) Az említett rendelkezés előírja, hogy az egynél több országból történő behozatalt csak abban az esetben kell összesítve értékelni, ha megállapítást nyer, hogy:

a) az egyes országokból származó behozatalok vonatkozásában megállapított kiegyenlíthető támogatások összege meghaladja a 14. cikk (5) bekezdésében előírt csekély összeget, és az egyes országokból érkező behozatal volumene nem elhanyagolható; valamint

b) az importtermékek és a hasonló uniós termékek közötti verseny feltételeit figyelembe véve a behozatal hatásainak összesített értékelése helyénvaló.

(954) A két érintett országból érkező behozatalra vonatkozóan egyenként megállapított kiegyenlíthető támogatások összegét a (302) és a (933) preambulumbekezdés foglalja össze. Ezen összegek mindegyike – a Jindal Indonesia esetét kivéve – meghaladja a csekély értéknek az alaprendelet 14. cikkének (5) bekezdésében meghatározott küszöbértékét.

(955) A szóban forgó két országból érkező behozatal volumene egyik ország esetében sem volt elhanyagolható. A behozatal piaci részesedése a vizsgálati időszakban India esetében 3,4 %, Indonézia esetében pedig 2,8 % volt.

(956) A szóban forgó két érintett országból érkező támogatott behozatal tekintetében a két ország közötti verseny, valamint az e behozatalok és az uniós hasonló termék közötti verseny feltételei hasonlóak voltak. Olyannyira, hogy az Indiából és az Indonéziából származó, rozsdamentes acélból készült hidegen hengerelt termékek uniós piaci értékesítésre végzett behozatala tekintetében mindkét ország éppúgy versenyzett egymással, mint az uniós gazdasági ágazat által előállított hasonló termékkel, tekintve, hogy azokat hasonló kategóriába tartozó vevőknek értékesítik.

(957) Az importőrök és forgalmazók konzorciuma, valamint egy független importőr vitatta az indiai és az indonéz behozatal uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatásait vizsgáló összesített értékelés eredményeit. Az érdekelt felek előadták, hogy a behozatali volumen mindkét ország esetében alacsony az uniós gazdasági ágazat piaci részesedéséhez viszonyítva, hogy az Indiából érkező behozatal szintje változatlan maradt és azt a védintézkedések korlátozták, és hogy nem került sor az importtermékek közötti, valamint az importtermékek és a hasonló uniós termékek közötti verseny feltételeinek megfelelő elemzésére, amelyet pedig az alaprendelet 8. cikkének (3) bekezdése előír.

(958) A konzorcium és egy független importőr tájékoztatást kért a vizsgált termék uniós piacán és az érintett országokban fennálló versenyfeltételek értékeléséhez felhasznált elméleti modellekről, és kérte annak megerősítését, hogy ezekről a versenyfeltételekről történtek egyeztetések a Bizottság versenyjogi és gazdasági elemző szolgálataival.

(959) A Bizottság végzett elemzést, és ennek keretében a mintában szereplő vállalatok által megadott termékkódok (TK) alapján összehasonlította az exportáló gyártók által az uniós piacon értékesített terméktípusokat és az uniós gyártók által értékesített terméket. Ez az elemzés nagymértékű megfelelést mutatott. Az egyes exportáló gyártók és az uniós gazdasági ágazat értékesítései közötti megfelelés mértékét a mintában szereplő exportáló gyártóknak küldött egyedi tájékoztatás tartalmazza. A Bizottság továbbá azt is megállapította, hogy az indonéz exportáló gyártók által értékesített terméktípusok és az indiai exportáló gyártók által értékesített terméktípusok között jelentős mértékű a hasonlóság. A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az érintett országokból importált termékek és az uniós termékek egyértelműen versenyeztek egymással, és hogy a behozatal hatásainak összesített értékelése helyénvaló. A konzorcium és a független importőr nem szolgált megalapozott bizonyítékokkal arra nézve, hogy a Bizottság által végzett elemzés miért lenne helytelen vagy elégtelen. Az, hogy India a védintézkedések értelmében országspecifikus vámkontingenssel rendelkezik, a 8. cikk (3) bekezdésében felsorolt feltételek fényében nem befolyásolja ezt az elemzést. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

(960) Következésképpen az alaprendelet 8. cikkének (3) bekezdésében meghatározott összes követelmény teljesült, és az érintett országokból érkező behozatalt összesítve vizsgálták a kár meghatározása céljából.

5.3.2. *Az érintett országokból érkező támogatott behozatal volumene és piaci részesedése*

(961) A Bizottság a támogatott behozatali volumen nagyságát az Eurostat és az exportáló gyártók adatai alapján határozta meg. Mivel a Bizottság azt állapította meg, hogy a Jindal Indonesia kivitelének támogatása a csekély mértékű alatt maradt, a vállalat adatait eltávolította a behozatali adatok közül. A behozatal piaci részesedését a Bizottság ezért a támogatott behozatal volumene és az uniós felhasználás összehasonlításával állapította meg.

(962) Mivel korlátozott volt az adatokat benyújtó felek száma, a következőkben titoktartási céllal a számadatok egy részét tartományokban adjuk meg ([220]).

(963) A figyelembe vett időszakban az érintett országokból érkező behozatal a következőképpen alakult:

5. táblázat

A behozatal volumene (tonna) és piaci részesedése

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
India	114 865	120 729	105 359	108 885
Index	*100*	*105*	*92*	*95*
Piaci részesedés	3,0 %	3,2 %	3,1 %	3,4 %
Index	*100*	*110*	*103*	*114*
Indonézia	[0–100]			[10 000–14 000]
[48 000–52 000]				[68 000–72 000]
Index	*0*	*100*	*[400–450]*	*[550–600]*
Piaci részesedés	[0,0–0,1] %	[0,3–0,5] %	[1,4–1,7] %	[2,1–2,4] %
Index	*0*	*100*	*[400–450]*	*[650–700]*
Az érintett országok összesen				
[114 865–114 965]				
[130 729–134 729]				
[153 359–157 359]				
[176 885–180 885]	*Index*	*100*	*[115–117]*	*[136–138]*
[154–156]				
Piaci részesedés	[3,0–3,1] %	[3,5–3,7] %	[4,5–4,8] %	[5,5–5,8] %
Index	*100*	*[120–122]*	*[152–154]*	*[186–188]*

Forrás: Eurostat, az exportáló gyártók adatai.

([220]) E rendeletben az indonéz behozatalra vonatkozó adatokat tartományokban adjuk meg, mivel fennáll annak a kockázata, hogy a mintában szereplő vállalatok visszafejtik a versenytársaik adatait, különös tekintettel az exportáló gyártók korlátozott számára az országban.

(964) A figyelembe vett időszak alatt az érintett országokból érkező behozatal mintegy 55 %-kal emelkedett, ami lehetővé tette számukra, hogy közös piaci részesedésüket a 2017. évi [3,0–3,1] %-ról [5,5–5,8] %-ra emeljék. Ez a növekedés – mind az importvolumen, mind a piaci részesedés tekintetében – az Indonéziából érkező behozatalnak tudható be: a figyelembe vett időszakban csaknem hatszorosára nőtt az importvolumen, piaci részesedése pedig gyakorlatilag nulláról [2,1–2,4] %-ra nőtt. Az Indiából származó behozatal 2017 és 2018 között nőtt, de ezt követően visszaesett. Ez összességében abszolút értékben visszaesést eredményezett a figyelembe vett időszakban. A Bizottság 2019. február 1-jén közzétette az egyes acéltermékek behozatalára vonatkozó végleges védintézkedések bevezetéséről szóló rendeletet ([221]). India országspecifikus vámkontingenst kapott a vizsgált termékre vonatkozóan, amely a kontingensen belüli vám hatálya alá tartozó behozatalt a vizsgálati időszakban a 2018. évi szintnél alacsonyabb szintre korlátozta. Mivel Indonéziára nem országspecifikus vámkontingens, hanem az összes többi ország kontingense vonatkozott, behozatala nem volt olyan korlátozott, mint az indiai. Az indiai behozatal visszaesése azonban kevésbé volt súlyos, mint összességében az uniós felhasználás visszaesése, így India piaci részesedése a 2017. évi 3 %-ról a vizsgálati időszakban 3,4 %-ra emelkedett.

5.3.3. *Az érintett országokból érkező behozatal árai és áralákínálás*

(965) A Bizottság a behozatal árait az Eurostat adatai alapján határozta meg. Az érintett országokból érkező behozatal súlyozott átlagára a következőképpen alakult a figyelembe vett időszak alatt:

6. táblázat

Az érintett országokból érkező behozatal árai (EUR/tonna)

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
India	2 080	2 173	2 075	2 073
Index	*100*	*104*	*100*	*100*
Indonézia	N/A	[1 450–1 650]	[1 800–2 000]	[1 800–2 000]
Index	*0*	*100*	*123–128*	*123–128*
Az érintett országok átlaga	2 080	[2 000–2 150]	[1 900–2 050]	[1 900–2 050]
Index	*100*	*100–102*	*96–98*	*96–98*

Forrás: Eurostat, az exportáló gyártók adatai.

(966) India esetében az átlagos importárak 2017-ről 2018-ra 4 %-kal emelkedtek, de a figyelembe vett időszak egészében stabilak maradtak, míg Indonézia esetében 28 %-kal emelkedtek (2017-ben a behozatal elhanyagolható mértékű volt). Mindazonáltal a figyelembe vett időszak egésze alatt a két érintett ország átlagos importárai következetesen alacsonyabbak voltak az uniós gyártók árainál (lásd a 10. táblázatot).

(967) A vizsgálati időszak alatti áralákínálás meghatározása érdekében a Bizottság összehasonlította egymással:

a) a mintában szereplő három uniós gyártó által az uniós piacon független vevőknek történő értékesítés során felszámított, terméktípusonkénti értékesítési árak gyártelepi szintre igazított, súlyozott átlagát; valamint

b) az érintett országok együttműködő exportáló gyártóitól érkező behozatal tekintetében az első független uniós vevő részére történő értékesítéshez tartozó, CIF-alapon (a költségek, a biztosítások és a fuvardíjak megfizetésének feltételezésével) megállapított, valamint a behozatal után felmerülő költségekkel megfelelő módon kiigazított, terméktípusonkénti súlyozott átlagárakat.

([221]) HL L 31., 2019.2.1., 27. o.

(968) Az árak összehasonlítása terméktípusonként, a kereskedelem azonos szintjén megvalósuló ügyleteket vizsgálva, az adatok szükség szerinti kiigazításával, a kedvezmények és az árengedmények levonásával történt. Az összehasonlítás eredményét a Bizottság a mintában szereplő uniós gyártók vizsgálati időszakbeli forgalmának százalékaként fejezte ki. Az alákínálási különbözet az indiai exportáló gyártók esetében 5,8 % és 13,4 %, az indonéz exportáló gyártó esetében pedig 12,4 % volt.

(969) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően az importőrökből és forgalmazókból álló konzorcium, valamint egy független importőr felkérte a Bizottságot, hogy hozza nyilvánosságra az érintett termék importárainak meghatározásához és az alákínálási különbözet kiszámításához használt adatokat és kritériumokat.

(970) Az érintett országokból érkező behozatal árai, amelyek a 6. táblázatban szerepelnek, az Eurostat adatain alapulnak. Ez az információ nyilvánosan hozzáférhető. A (966) és (967) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint az alákínálási különbözet a Bizottság úgy számította ki, hogy a mintában szereplő uniós gyártók által az uniós piacon független vevők részére felszámított értékesítési árakat összehasonlította a mintában szereplő exportáló gyártók által az első független uniós vevő részére felszámított megfelelő árakkal, az árakat mindkét esetben terméktípusonként megkülönböztetve és a gyártelepi szintre igazítva. Mivel a vállalatonkénti bontásban megadott részletes eladási árak természetüknél fogva üzleti titoknak minősülnek, azokat csak az érintett vállalatokkal közölték az egyes vállalatok egyedi tájékoztatása során.

5.4. **Az uniós gazdasági ágazat gazdasági helyzete**

5.4.1. *Általános megjegyzések*

(971) A támogatott import uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatásának vizsgálata az alaprendelet 8. cikke (4) bekezdésének megfelelően magában foglalta valamennyi olyan gazdasági mutató értékelését, amely a figyelembe vett időszak alatt hatást gyakorolt az uniós gazdasági ágazat helyzetére.

(972) A Bizottság a (25) preambulumbekezdésben említetteknek megfelelően az uniós gazdasági ágazat által elszenvedett esetleges kár vizsgálatára mintavételt alkalmazott.

(973) A kár meghatározásával összefüggésben a Bizottság különbséget tett a makrogazdasági és a mikrogazdasági kármutatók között. A Bizottság a makrogazdasági mutatókat az Eurofer által az összes uniós gyártóra vonatkozóan kitöltött, ellenőrzött kérdőívben közölt adatok alapján értékelte, amelyeket szükség esetén összevetett a mintában szereplő három uniós gyártó kitöltött kérdőíveiben feltüntetett adatokkal. A mikrogazdasági mutatókat a Bizottság a mintába felvett uniós gyártók által a kitöltött – és az adatok összevetésével ellenőrzött – kérdőíven közölt adatok alapján értékelte. Mindkét adatcsoport reprezentatívnak bizonyult az uniós gazdasági ágazat gazdasági helyzete szempontjából.

(974) A makrogazdasági mutatók a következők: termelés, termelési kapacitás, kapacitáskihasználás, értékesítési volumen, piaci részesedés, növekedés, foglalkoztatás, termelékenység, a támogatás nagysága, valamint a múltbeli tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatokat követő helyreállás.

(975) A mikrogazdasági mutatók a következők: átlagos egységárak, egységköltség, munkaerőköltség, készletek, jövedelmezőség, pénzforgalom, beruházások és a beruházások megtérülése.

5.4.2. *Makrogazdasági mutatók*

Termelés, termelési kapacitás és kapacitáskihasználás

(976) A teljes uniós termelés, termelési kapacitás és kapacitáskihasználás a következőképpen alakult a figyelembe vett időszakban:

7. táblázat

Termelés, termelési kapacitás és kapacitáskihasználás

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Teljes uniós termelés (tonna)	3 708 262	3 640 429	3 379 817	3 111 804

Index	*100*	*98*	*91*	*84*
Termelési kapacitás (tonna)	4 405 623	4 517 379	4 530 146	4 572 365
Index	*100*	*103*	*103*	*104*
Kapacitáskihasználás	84 %	81 %	75 %	68 %
Index	*100*	*96*	*89*	*81*

Forrás: az Eurofer makrogazdasági kérdőíve, a mintában szereplő uniós gyártók kitöltött kérdőívei.

(977) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a forgalmazókból és importőrökből álló konzorcium és egy független importőr kérte, hogy a Bizottság tájékoztassa, mely adatokból származnak a 7. táblázatban szereplő számadatok, és azt állították, hogy a kapacitáskihasználás csökkenése nincs összefüggésben az Indiából és az Indonéziából érkező behozatallal, mivel a csökkenés nagyobb mértékű volt, mint az érintett országokból érkező behozatal növekedése.

(978) A 7. táblázatban szereplő adatok a mintában szereplő uniós gyártók kérdőívre adott válaszain, a többi uniós gyártó tekintetében pedig az Eurofer által a makrogazdasági kérdőívre adott, ellenőrzött válaszokon alapulnak. Az Eurofer a tagjaitól összegyűjtött adatokat, és a többi gyártóra vonatkozó észszerű becsléseket nyújtott be.

(979) A termelés csökkenése valóban nagyobb mértékű volt, mint az érintett országokból érkező behozatal növekedése. Ennek oka a felhasználás csökkenése, amely a 4. táblázatban látható. A 6.2.3. szakaszban foglaltak szerint a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a felhasználás e csökkenése nem szüntette meg az Indiából és az Indonéziából érkező támogatott behozatal és az uniós gazdasági ágazatot ért lényeges kár közötti ok-okozati összefüggést.

(980) A forgalmazókból és importőrökből álló konzorcium és egy független importőr kérte, hogy a Bizottság tegye közzé az uniós gyártók által az érintett országokból importált mennyiségeket. A Bizottság rendelkezésére álló adatok azt mutatták, hogy a mintában szereplő uniós gyártók nem értékesítettek vagy dolgoztak fel tovább az érintett országokból érkező semmilyen behozatalt.

(981) A figyelembe vett időszak alatt az uniós gazdasági ágazat termelési volumene jelentős mértékben, 16 %-kal csökkent. A kapacitásra vonatkozóan bejelentett adatok a tényleges kapacitásra vonatkoznak, amelynek értelmében – az iparág által szokványosnak tekintett – kiigazításokat, így az üzemeltetés indítását, a karbantartást, a szűk keresztmetszeteket és egyéb szokásos leállásokat figyelembe vették. A rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek Kínai Népköztársaságból (a továbbiakban: Kína) és Tajvanról történő behozatalára vonatkozó dömpingellenes intézkedések 2015-ben történt bevezetését ([222]) követően egyes uniós gyártók gyártási kapacitásuk korszerűsítését kezdeményezték. Ez a korszerűsítés a termelési kapacitás enyhe, 4 %-os növekedését eredményezte a figyelembe vett időszakban.

(982) A termelés visszaesése és a kapacitás kismértékű növekedése miatt a vizsgálati időszakban a kapacitáskihasználás 19 %-kal csökkent, és 70 % alá esett.

Értékesítési volumen és piaci részesedés

(983) Az uniós gazdasági ágazat értékesítési volumene és piaci részesedése a következőképpen alakult a figyelembe vett időszakban:

8. táblázat

Értékesítési volumen és piaci részesedés

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Az uniós gazdasági ágazat értékesítési volumene (tonna)	2 735 448	2 711 044	2 530 259	2 330 537
Index	*100*	*99*	*92*	*85*

([222]) A Bizottság (EU) 2015/1429 végrehajtási rendelete (2015. augusztus 26.) a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről (HL L 224., 2015.8.27., 10. o.).

Piaci részesedés	70,6 %	72,9 %	73,5 %	72,7 %
Index	*100*	*103*	*104*	*103*

Forrás: Eurofer, Eurostat.

(984) A figyelembe vett időszakban az uniós gazdasági ágazat értékesítési volumene 15 %-kal csökkent.

(985) Az uniós gazdasági ágazatnak azonban sikerült fenntartania, sőt kismértékben, 2,1 százalékponttal növelnie piaci részesedését a figyelembe vett időszakban, mivel a felhasználás visszaesése még nagyobb volt, mint az uniós gazdasági ágazat értékesítési volumenének csökkenése, és az uniós értékesítés részben az érintett országoktól eltérő országokból érkező behozatalt váltotta ki.

(986) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően az importőrök és forgalmazók konzorciuma, valamint egy független importőr előadta, hogy az uniós gazdasági ágazat piaci részesedésének növekedése azt mutatja, hogy nem következett be kár, és hogy az érintett országok piaci részesedésének növekedése nem volt kedvezőtlen hatással az uniós gazdasági ágazat piaci részesedésére. Azt állították, hogy a Bizottságnak a többi kármutató tekintetében szolgáltatnia kell további, a kárra utaló egyértelmű bizonyítékokat.

(987) Amint azt a (963) preambulumbekezdés kifejti, az, hogy az uniós gazdasági ágazat piaci részesedése a figyelembe vett időszakban enyhén növekedett, nem változtat azon, hogy az érintett országokból származó támogatott behozatal közel 55 %-os mértékben nőtt, és jelentős kárt okozott az uniós gazdasági ágazatnak. Az (1006) és az (1007) preambulumbekezdésben foglaltak szerint a többi kármutató is egyértelműen bizonyította, hogy az uniós gazdasági ágazatot jelentős kár érte a vizsgálati időszakban. Ezért az állítást el kellett utasítani.

Növekedés

(988) A termelési és az értékesítési volumenre vonatkozó fenti – a figyelembe vett időszakban egyértelműen csökkenő tendenciát követő – számadatok azt mutatják, hogy az uniós gazdasági ágazat az abszolút számadatokat tekintve nem volt képes növekedni. A felhasználáshoz képest kismértékű növekedés csak azért volt lehetséges, mert az uniós gazdasági ágazat úgy döntött, hogy értékesítési árainak csökkentésével reagál a támogatott behozatal által okozott árnyomásra.

Foglalkoztatás és termelékenység

(989) A foglalkoztatás és a termelékenység a következőképpen alakult a figyelembe vett időszakban:

9. táblázat

Foglalkoztatás és termelékenység

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Alkalmazottak létszáma	13 411	13 495	13 968	13 660
Index	*100*	*101*	*104*	*102*
Termelékenység (tonna/alkalmazott)	277	270	242	228
Index	*100*	*98*	*88*	*82*

Forrás: Eurofer.

(990) Az uniós gazdasági ágazatban a rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek előállításával kapcsolatos foglalkoztatás szintje 2017 és 2019 között 4 %-kal nőtt, 2019 és a vizsgálati időszak között pedig 2 százalékpontos csökkenést mutatott, ami 2 %-os növekedést eredményezett a figyelembe vett időszakban. A termelés erőteljes csökkenésére tekintettel az uniós gazdasági ágazat termelékenysége az egy munkavállaló által évente (teljes munkaidős egyenértékben) előállított termék tonnában kifejezett mennyisége alapján jelentős mértékben, 18 %-kal romlott a figyelembe vett időszakban.

A támogatáskülönbözet nagysága és felépülés a korábbi tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat hatásaiból

(991) A fentiekben említett Jindal (Indonesia) esetét kivéve, minden támogatáskülönbözet jóval meghaladta a csekély mértékű (*de minimis*) szintet. Figyelembe véve az érintett országokból érkező behozatal volumenét és árait, e támogatáskülönbözetek uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatása nem volt elhanyagolható.

(992) Eltekintve az érintett országokból származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékekre vonatkozó, külön dömpingellenes vizsgálattól ([223]), a rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatala kapcsán már sok került dömpingellenes vizsgálatra. A Bizottság megállapította, hogy az uniós gazdasági ágazat helyzetét 2013-ban jelentősen befolyásolta a Kínából és Tajvanról érkező dömpingelt behozatal, aminek következtében 2015 októberében végleges dömpingellenes intézkedéseket vezettek ([224]) be az ezen országokból származó behozatalra. Ezeket a meglévő dömpingellenes intézkedéseket a Bizottság 2021 szeptemberében meghosszabbította ([225]). Az uniós gazdasági ágazat helyzetét ezért valószínűleg csak marginálisan befolyásolták a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatok a figyelembe vett időszak során.

5.4.3. *Mikrogazdasági mutatók*

Árak és az árakat befolyásoló tényezők

(993) A mintában szereplő uniós gyártók által az uniós független vevők részére felszámított értékesítési egységárak súlyozott átlaga a következőképpen alakult a figyelembe vett időszakban:

10. táblázat

Értékesítési árak az Unióban

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Átlagos értékesítési egységár (EUR/tonna)	2 252	2 312	2 206	2 175
Index	*100*	*103*	*98*	*97*
Termelési egységköltség (EUR/tonna)	1 958	2 064	2 019	2 013
Index	*100*	*105*	*103*	*103*

Forrás: a mintában szereplő uniós gyártók.

(994) Miután az átlagos értékesítési egységárak 2017 és 2018 között enyhe, 3 %-os növekedést mutattak, 2018 és a vizsgálati időszak között 6 %-kal csökkentek, ami 3 %-os csökkenést eredményezett a figyelembe vett időszakban. Ugyanebben az időszakban a termelési költségek 5 %-os egyidejű növekedést mutattak, majd ezt követően 3 %-kal magasabb költségszinten stabilizálódtak, mint a figyelembe vett időszak elején. A költségek alakulását nagyrészt a fontos nyersanyagok – többek között a nikkel és a ferrokróm – árának emelkedése idézte elő. A támogatott behozatal miatti árlenyomás következtében az uniós gazdasági ágazat nem tudta áthárítani ezt a költségnövekedést értékesítési áraira, sőt arra kényszerült, hogy csökkentse azokat.

([223]) A Bizottság (EU) 2021/2012 végrehajtási rendelete (2021. november 17.) az Indiából és az Indonéziából származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről (HL L 410, 2021.11.18., 410. o.).

([224]) A Bizottság (EU) 2015/1429 végrehajtási rendelete (2015. augusztus 26.) a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről (HL L 224., 2015.8.27., 10. o.).

([225]) A Bizottság (EU) 2021/1483 végrehajtási rendelete (2021. szeptember 15.) a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámnak az (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követő kivetéséről (HL L 327., 2021.9.16., 1. o.).

Munkaerőköltségek

(995) A mintában szereplő uniós gyártók átlagos munkaerőköltsége a következőképpen alakult a figyelembe vett időszakban:

11. táblázat

Alkalmazottankénti átlagos munkaerőköltség

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Teljes munkaidős egyenértékenkénti átlagos munkaerőköltségek (EUR)	72 366	70 663	71 659	70 324
Index	*100*	*98*	*99*	*97*

Forrás: a mintában szereplő uniós gyártók.

(996) A mintában szereplő uniós gyártók alkalmazottankénti átlagos munkaerőköltsége 3 %-kal csökkent a figyelembe vett időszakban. Ez azt mutatja, hogy a romló piaci körülményekre adott válaszként az uniós gyártók a kár korlátozására törekedve csökkenteni tudták a munkaerőköltségeket.

Készletek

(997) A mintában szereplő uniós gyártók készletszintjei a következőképpen alakultak a figyelembe vett időszakban:

12. táblázat

Készletek

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Zárókészletek (tonna)	125 626	148 777	125 480	98 835
Index	*100*	*118*	*100*	*79*
Zárókészletek a termelés százalékában	5,54 %	6,53 %	6,09 %	5,13 %
Index	*100*	*118*	*110*	*93*

Forrás: a mintában szereplő uniós gyártók.

(998) A figyelembe vett időszak alatt a zárókészletek szintje 21 %-kal csökkent. Ez a tendencia követte a termelési volumen csökkenését. Az uniós gazdasági ágazat a hasonló termék legtöbb típusát konkrét felhasználói megrendelésre gyártja. A készletek ezért ezen ágazat esetében nem számítanak meghatározó kármutatónak. Ezt a termelés százalékában kifejezett zárókészletek változásának elemzése is alátámasztja. Amint az a fentiekben látható, ez a mutató a mintába felvett uniós gyártók termelési volumenének 5 %-a és 7 %-a között ingadozott a figyelembe vett időszakban.

5.4.3.1. Jövedelmezőség, pénzforgalom, beruházások, a beruházások megtérülése és tőkebevonási képesség

13. táblázat

Jövedelmezőség, pénzforgalom, beruházások és a beruházások megtérülése

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Az Unióban független vevők részére végrehajtott értékesítések jövedelmezősége (az értékesítési forgalom százalékában)	7,6 %	6,0 %	1,5 %	0,4 %

Index	*100*	*79*	*19*	*6*
Pénzforgalom (EUR)	387 200 359	273 674 277	237 840 311	184 024 688
Index	*100*	*71*	*61*	*48*
Beruházások (EUR)	111 578 442	111 637 871	96 541 925	96 585 152
Index	*100*	*100*	*87*	*87*
A beruházások megtérülése	20 %	15 %	6 %	4 %
Index	*100*	75	31	20

Forrás: a mintában szereplő uniós gyártók.

(999) A Bizottság a mintában szereplő uniós gyártók jövedelmezőségét úgy állapította meg, hogy a hasonló termék független vevők részére végrehajtott uniós értékesítéseiből származó adózás előtti nettó nyereséget kifejezte az értékesítési forgalom százalékában.

(1000) A teljes jövedelmezőség a 2017. évi 7,6 %-ról 0,4 %-ra esett vissza a vizsgálati időszakban. Az 5.3.3. szakaszban foglaltak szerint a csökkenéssel egyidejűleg nőtt az érintett országokból érkező, az uniós árak alá kínáló behozatal volumene.

(1001) Minden más pénzügyi mutató, azaz a pénzforgalom, a beruházások és az eszközök megtérülése egyértelműen ugyanazt a csökkenő tendenciát követte.

(1002) A nettó pénzforgalom az uniós gyártók önfinanszírozó képességét jelzi. A pénzforgalom folyamatos csökkenést mutatott a figyelembe vett időszakban, aminek eredményeként a vizsgálati időszakban 52 %-kal alacsonyabb volt, mint a vizsgálati időszak kezdetén.

(1003) A beruházások az eszközök könyv szerinti nettó értékének felelnek meg. Miután ez az érték 2017 és 2018 között stabil maradt, 2018 és 2019 között jelentős, 13 százalékpontos, számottevő mértékű visszaesés figyelhető meg. A beruházások megtérülése a beruházások könyv szerinti nettó értékének százalékos arányában kifejezett nyereség, amely tükrözi az eszközök értékcsökkenését. A beruházások megtérülése a figyelembe vett időszakban folyamatosan és számottevő mértékben, 80 %-kal csökkent.

(1004) Az uniós gazdasági ágazat 2017 és a vizsgálati időszak közötti gyenge pénzügyi teljesítménye korlátok közé szorította annak tőkebevonási képességét. Az uniós gazdasági ágazat tőkeigényes, és azt jelentős beruházások jellemzik. A figyelembe vett időszak alatt a beruházások megtérülése nem elégséges az ilyen jelentős beruházások fedezésére.

5.5. **A kárra vonatkozó következtetés**

(1005) A vizsgálat rámutatott arra, hogy az uniós gazdasági ágazat csak úgy tudott reagálni az Indiából és az Indonéziából érkező támogatott behozatal által okozott árnyomásra, hogy a figyelembe vett időszakban csökkentette értékesítési árait, hogy fenntartsa (vagy akár kismértékben növelje) piaci részesedését. A támogatott behozatal hatása az alaprendelet 8. cikkének (2) bekezdése értelmében árlenyomást okozott az uniós piacon a vizsgálati időszak alatt. A figyelembe vett időszakban az uniós gazdasági ágazat árai 3 %-kal csökkentek, tisztességes verseny mellett azonban az áraknak a termelési költség növekedéséhez hasonló mértékben, azaz 3 % körül kellett volna növekedniük.

(1006) Az uniós felhasználás jelentősen csökkent a figyelembe vett időszak alatt, és az uniós gazdasági ágazat értékesítési volumene és termelési volumene egyaránt követte ezt a tendenciát. A termelési kapacitás kismértékben nőtt, amit az uniós gazdasági ágazat kedvező kilátásai okoztak a Kínából és Tajvanról származó vizsgált termék behozatalára vonatkozó dömpingellenes intézkedések 2015-ben történt bevezetését követően.

(1007) Az uniós gyártók termelékenysége és kapacitáskihasználása azonban a figyelembe vett időszakban jelentősen csökkent. E romló számadatok csak kismértékben magyarázhatók a foglalkoztatás és a kapacitás csekély mértékű növekedésével – a visszaesést főként az uniós felhasználás csökkenése és az érintett országokból származó behozatal egyidejű növekedése okozta.

(1008) Az uniós gyártók pénzügyi mutatói azonban teljes mértékben tükrözték az elszenvedett kárt. Az uniós gazdasági ágazat termelési költségei a figyelembe vett időszakban emelkedtek, ami – az értékesítési árak csökkenésével együtt – a 2017. évi 7,6 %-ról a vizsgálati időszakban 0,4 %-ra esett vissza. Hasonló negatív fejlemények figyelhetők meg a többi pénzügyi mutatóval kapcsolatban is: a beruházásokkal (–13 %), a beruházások megtérülésével (–80 %) és pénzforgalommal (–52 %) kapcsolatban is.

(1009) A fentiek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az uniós gazdasági ágazatot az alaprendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében jelentős kár érte.

(1010) A Bizottság rendelkezésére álló, a vizsgálati időszak időszakra vonatkozó információk is megerősítették ezt a következtetést. Az uniós gazdasági ágazat által spontán módon benyújtott, 2020 utolsó két negyedévére vonatkozó adatok elemzése alapján a Bizottság a következő tendenciákat állapította meg: a termelési kapacitás, a kapacitáskihasználás és az értékesítés növekedése kis mértékű volt; az árak továbbra is jelentősen csökkentek anélkül, hogy az előállítási költségek ennek megfelelően csökkentek volna; a mintában szereplő uniós gyártók jövedelmezősége még jobban visszaesett és negatívvá vált, valamint a pénzforgalom, a nettó beruházások és a beruházások megtérülése is további negatív tendenciát mutatott a figyelembe vett időszakhoz képest, csakúgy, mint a foglalkoztatás; az uniós gazdasági ágazat piaci részesedése kis mértékben nőtt, ugyanakkor az érintett országokból érkező behozatal piaci részesedése is.

(1011) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően az importőrökből és forgalmazókból álló konzorcium, valamint egy független importőr azzal érvelt, hogy a panaszos vállalatok nyeresége nőtt a vizsgálati időszak után. Bár a vizsgálati időszak utáni fejlemények nem közvetlenül relevánsak, amint az e rendelet 1. mellékletében látható, a mintában szereplő uniós gyártók 2020 második felében veszteségessé váltak, ellentétben a konzorcium és a független importőr állításával. A Bizottságnak ezért el kell utasítania ezt az állítást.

6. **OK-OKOZATI ÖSSZEFÜGGÉS**

(1012) Az alaprendelet 8. cikke (5) bekezdésének megfelelően a Bizottság megvizsgálta, hogy az érintett országokból származó támogatott behozatal jelentős kárt okozott-e az uniós gazdasági ágazatnak. A Bizottság emellett az alaprendelet 8. cikkének (6) bekezdésével összhangban azt is megvizsgálta, hogy ezzel egy időben más ismert tényezők okozhattak-e kárt az uniós gazdasági ágazatnak. A Bizottság gondoskodott arról, hogy az érintett országokból származó támogatott behozatalon kívüli egyéb tényezők által esetlegesen előidézett károkat ne a támogatott behozatalnak tulajdonítsák. E tényezők a következők: a harmadik országokból származó behozatal, a felhasználás csökkenése, az uniós gazdasági ágazat exportteljesítménye, a nyersanyagköltségek növekedése és az uniós gazdasági ágazat versenyképes árképzése.

6.1. **A támogatott behozatal hatása**

(1013) Az érintett országokból származó behozatal a figyelembe vett időszakban több mint 50 %-kal nőtt, piaci részesedése pedig csaknem megkétszereződött. A piaci részesedés növekedése hátrányosan érintette a harmadik országokból származó behozatalt. Az érintett országokból származó, alacsony árú, támogatott behozatal azonban árnyomást okozott az uniós gazdasági ágazatra. Az Indiából és az Indonéziából érkező behozatal árai a figyelembe vett időszakban 5–19 %-kal alacsonyabbak voltak az uniós gazdasági ágazat árainál. Ezen importárak miatt az uniós gyártók nemcsak arra nem voltak képesek, hogy áraikban tükrözzék a nyersanyagköltség-növekedést, hanem arra is kényszerültek, hogy piaci részesedésük fenntartása érdekében csökkentsék értékesítési áraikat.

(1014) Ennek eredményeként az uniós gyártók 2017-ben viszonylag magas szintet elért jövedelmezősége a vizsgálati időszakban csaknem nullára esett vissza, ami tovább rontotta a szóban forgó vállalatok valamennyi pénzügyi mutatóját.

(1015) Erős ok-okozati összefüggés mutatható ki tehát az Indiából és az Indonéziából érkező támogatott behozatal és az uniós gazdasági ágazatot ért kár között.

6.2. **Az egyéb tényezők hatásai**

(1016) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően az importőrök és forgalmazók konzorciuma, valamint egy független importőr előadta, hogy az uniós gazdasági ágazat pénzügyi mutatói nem a dömpingelt behozatal, hanem a Covid19-világjárvány hatására romlottak.

(1017) A Bizottság megállapította, hogy az érintett országokból érkező behozatal árai nagymértékben befolyásolták az uniós gazdasági ágazat árait és pénzügyi mutatóit. A (965) preambulumbekezdésben megállapítottak szerint az átlagos importárak mindkét érintett ország esetében a figyelembe vett időszak egészében – a Covid19-világjárványt megelőzően is – következetesen alacsonyabbak voltak az uniós gyártók árainál. A világjárvány ugyan potenciálisan befolyásolhatta az uniós piaci felhasználást, de ez a hatás csak a vizsgálati időszak utolsó negyedévében (2020. április–június) jelentkezhetett volna, miközben a felhasználás jelentős visszaesése már 2019-ben megfigyelhető volt.

(1018) Emellett a Bizottság az (1028)–(1029) preambulumbekezdésben elemezte a felhasználás csökkenését (függetlenül attól, hogy az részben összefüggésben állt-e a Covid19-cel vagy sem) mint potenciálisan kárt okozó egyéb tényezőt, és arra a következtetésre jutott, hogy ez a tényező nem gyengítette az érintett országokból érkező támogatott behozatal és az uniós gazdasági ágazat által elszenvedett jelentős kár közötti ok-okozati összefüggést.

6.2.1. *Az Indonéziából érkező nem támogatott behozatal*

(1019) A (933) preambulumbekezdésben foglaltak szerint a Bizottság megállapította, hogy a mintában szereplő egyik indonéz exportáló gyártónak, a Jindal Indonesia vállalatnak nyújtott támogatás csekély mértékű volt.

(1020) A szóban forgó, Indonéziából érkező behozatal volumene és árai a következőképpen alakultak a figyelembe vett időszakban:

14. táblázat

		2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Indonézia	Volumen (tonna)				[20 000–21 000]
					[22 000–23 000]
					[21 000–22 000]
					[19 000–20 000]
	Index	*100*	*[109–111]*	*[107–109]*	*[97–98]*
	Piaci részesedés	[0,5–0,55] %	[0,6–0,63] %	[0,63–0,66] %	[0,6–0,63] %
	Index	*100*	*[113–118]*	*[118–123]*	*[113–118]*
	Átlagár (EUR/tonna)	[2 200–2 300]	[2 100–2 200]	[2 000–2 100]	[2 000–2 100]
	Index	*100*	*[95–99]*	*[90–94]*	*[90–94]*

(1021) A figyelembe vett időszakban az Indonéziából érkező nem támogatott behozatal 2018-ban és 2019-ben növekedést mutatott, a vizsgálati időszakban azonban némileg alacsonyabb szinten volt, mint 2017-ben. E behozatal piaci részesedése a figyelembe vett időszak során nagyon korlátozott volt, nem haladta meg a 0,65 %-ot. E behozatal eladási ára magasabb volt, mint az Indonéziából érkező támogatott behozatalé.

(1022) Annak ellenére, hogy a Jindal Indonesia vállalattól érkező behozatal alákínált az uniós gazdasági ágazat árainak, a vállalat Unióba irányuló értékesítései enyhén csökkentek, és alacsony szinten maradtak a figyelembe vett időszakban. Ezért az e behozatal által okozott kár nem gyengítette a támogatott behozatal és az uniós gazdasági ágazatot ért jelentős kár közötti ok-okozati összefüggést.

6.2.2. *Harmadik országokból érkező behozatal*

(1023) Az egyéb harmadik országokból érkező behozatal volumene és árai a következőképpen alakultak a figyelembe vett időszakban:

15. táblázat

Ország		2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Tajvan	Volumen (tonna)	199 553	223 110	185 618	165 540
	Index	*100*	*112*	*93*	*83*
	Piaci részesedés	5,2 %	6,0 %	5,4 %	5,2 %
	Index	*100*	*116*	*105*	*100*
	Átlagár (EUR/tonna)	1 668	1 749	1 684	1 655
	Index	*100*	*105*	*101*	*99*
Koreai Köztársaság	Volumen (tonna)	147 696	165 812	160 947	164 882
	Index	*100*	*112*	*109*	*112*
	Piaci részesedés	3,8 %	4,5 %	4,7 %	5,1 %
	Index	*100*	*117*	*123*	*135*
	Átlagár (EUR/tonna)	1 859	1 944	1 860	1 853
	Index	*100*	*105*	*100*	*100*
Dél-Afrika	Volumen (tonna)	98 063	88 913	94 567	81 537
	Index	*100*	*91*	*96*	*83*
	Piaci részesedés	2,5 %	2,4 %	2,7 %	2,5 %
	Index	*100*	*94*	*108*	*100*
	Átlagár (EUR/tonna)	2 004	2 013	1 831	1 785
	Index	*100*	*100*	*91*	*89*
Egyéb harmadik országok	Volumen (tonna)	563 637	372 858	293 052	266 255
	Index	*100*	*66*	*52*	*47*
	Piaci részesedés	14,6 %	10,0 %	8,5 %	8,3 %
	Index	*100*	*69*	*58*	*57*
	Átlagár (EUR/tonna)	2 051	2 345	2 319	2 407
	Index	*100*	*114*	*113*	*117*

Harmadik országok összesen, az érintett ország kivételével	Volumen (tonna)	1 008 949	850 693	734 184	678 213
	Index	*100*	*84*	*73*	*67*
	Piaci részesedés	26,1 %	22,9 %	21,3 %	21,1 %
	Index	*100*	*88*	*82*	*81*
	Átlagár (EUR/tonna)	1 942	2 076	1 995	2 014
	Index	*100*	*107*	*103*	*104*

Forrás: Eurostat.

(1024) A figyelembe vett időszakban a harmadik országokból származó behozatal abszolút volumene jelentősen, 33 %-kal, piaci részesedése pedig a 2017. évi 26 %-ról a vizsgálati időszakban 21 %-ra csökkent.

(1025) Ami az egyes országokat illeti, csak a Koreából származó behozatal nőtt a figyelembe vett időszakban, ami a piaci részesedés enyhe (3,8 % és 5,1 % közötti) növekedését eredményezte. Bár a koreai behozatal árai alacsonyabbak az érintett országok árainál, azokra valószínűleg hatással lesznek a transzferárak a Samsung STS koreai rozsdamentesacél-gyártó és a Romániában székhellyel rendelkező uniós hideghengerlő (Otelinox) között fennálló kapcsolat miatt. Nem vonható le következtetés arra vonatkozóan, hogy ezek a behozatalok az uniós gazdasági ágazat árai alá is kínáltak-e, figyelembe véve e behozatalok ismeretlen termékösszetételét is.

(1026) A (991) preambulumbekezdésben foglaltak szerint a Tajvanról származó behozatalra jelenleg 6,8 %-os dömpingellenes vám ([226]), a Kínából érkező behozatalra pedig 24,4 % és 25,3 % közötti vám vonatkozik.

(1027) A Kínai Népköztársaságból származó behozatalok a figyelembe vett időszak alatt rendkívül alacsonyak voltak. A Tajvanról érkező behozatal 2017 és 2018 között 12 %-kal nőtt, de 2018-tól a vizsgálati időszakig 26 %-kal csökkent, így piaci részesedése a figyelembe vett időszakban 5 % körül volt. A Tajvanról érkező behozatal átlagára nem érte el az érintett országokból származó behozatal átlagárát. Mivel a tajvani gyártók a 2021 szeptemberében lezárult hatályvesztési felülvizsgálat során semmilyen módon sem működtek együtt a Bizottsággal, így a Bizottság nem rendelkezett további részletekkel a tajvani importárakról. Ezért nem zárható ki, hogy ezek a behozatalok további kárt okoztak az uniós gazdasági ágazatnak. Még ha a Tajvanról származó behozatal hozzá is járult az uniós gazdasági ágazatnak okozott kárhoz, a Tajvanról származó behozatal 17 %-kal csökkent a figyelembe vett időszakban, és ezért az nem okozhatta a kárelemzésben megállapított növekvő negatív tendenciákat.

(1028) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a más országokból érkező behozatal nem csökkenti a támogatott indiai és indonéz behozatal és az uniós gyártók által elszenvedett jelentős kár közötti ok-okozati összefüggést.

6.2.3. *A felhasználás csökkenése*

(1029) A felhasználás jelentős csökkenése a figyelembe vett időszakban kedvezőtlen hatást gyakorolt egyes kármutatókra, különösen az értékesítési és a termelési volumenre. Az (1004) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint azonban az uniós gazdasági ágazatot inkább árkár érte, nem pedig mennyiségi kár. A zsugorodó piac ellenére az uniós gyártóknak sikerült kissé növelniük piaci részesedésüket a tisztességtelen árú, támogatott behozatallal folytatott súlyos árverseny révén, ami az uniós gazdasági ágazat jövedelmezőségének és más pénzügyi mutatóinak – például a pénzforgalomnak, a beruházásoknak és a beruházások megtérülésének – romlásához vezetett.

([226]) A Bizottság (EU) 2021/1483 végrehajtási rendelete (2021. szeptember 13.) a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vámnak az (EU) 2016/1036 európai parlamenti és tanácsi rendelet 11. cikkének (2) bekezdése szerinti hatályvesztési felülvizsgálatot követő kivetéséről (HL L 327., 2021.9.16., 1. o.). Egy vállalatra, a Cia Far Industrial Factory Co., Ltd-re 0 %-os dömpingellenes vámot vetettek ki.

(1030) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a felhasználás csökkenése nem gyengítette az érintett országokból érkező támogatott behozatal és az uniós gazdasági ágazatot ért jelentős kár közötti ok-okozati összefüggést.

6.2.4. *Az uniós gazdasági ágazat exportteljesítménye*

(1031) Az uniós gazdasági ágazat kivitelének volumene és árai a következőképpen alakultak a figyelembe vett időszakban:

16. táblázat

	2017	2018	2019	Vizsgálati időszak
Exportvolumen (tonna)	450 587	450 687	410 840	374 378
Index	*100*	*100*	*91*	*83*
Átlagár (EUR/tonna)	2 369	2 524	2 428	2 394
Index	*100*	*107*	*102*	*101*

Forrás: a mintában szereplő uniós gyártók, Eurofer.

(1032) Az uniós gyártók exportértékesítései 17 %-kal csökkentek a figyelembe vett időszakban, főként az Egyesült Államok által a vizsgált termékre bevezetett intézkedések, valamint a harmadik országok piacain a kínai értékesítésekkel és az érintett országokból származó értékesítésekkel folytatott fokozott verseny miatt. Az exportált mennyiségek azonban korlátozottak voltak a teljes uniós értékesítési volumenhez képest: a teljes értékesítési volumen mintegy 13 %-át tették ki, és az exportértékesítések átlagára a figyelembe vett időszakban folyamatosan meghaladta az uniós piaci árakat.

(1033) Ennek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy az uniós gazdasági ágazat exportteljesítményének az elszenvedett kárra gyakorolt hatása – ha volt ilyen – marginális volt.

6.2.5. *A nyersanyagárak hatása*

(1034) Egy független importőr a nyersanyagárak (nikkel, ferrokróm) növekedésének kérdését az uniós gazdasági ágazat hátrányos helyzetének okaként emelte ki.

(1035) A nyersanyagárak emelkedése önmagában nem okoz kárt, mivel azt általában az értékesítési árak emelkedése követi. Az uniós gyártók jövedelmezőségének és valamennyi pénzügyi mutatójának csökkenése azonban nem csupán a termelési költségek növekedését tükrözi. Az alacsony árú behozatal leszorította az uniós piac árait, és amellett, hogy nem tette lehetővé az uniós gyártók számára, hogy növeljék a költségnövekedést fedező árakat, arra kényszerítette őket, hogy még csökkentsék is az áraikat, hogy elkerüljék a küszöbön álló piacirészesedés-vesztést. Ez a jövedelmezőségi adatok meredek csökkenését eredményezte, és a vizsgálati időszak alatt csökkenő tendenciát mutatott.

(1036) Ennek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy egyes nyersanyagárak növekedése önmagában nem okozott kárt az uniós gazdasági ágazatnak.

6.2.6. *Az uniós gyártók árképzési magatartása*

(1037) A független importőr azt állította, hogy az uniós gyártók belső versenye és árképzési magatartása miatt romlott a pénzügyi helyzete.

(1038) A vizsgálat azonban nem erősítette meg ezt az állítást. Az érintett országokból származó behozatalt az uniós gazdasági ágazat árainak alákínáló árakon értékesítették, így a támogatott behozatal árleszorító hatása a fő oka annak, hogy az uniós gyártók nem tudják emelni az áraikat és fedezni a növekvő költségeiket. A Bizottság ezért elutasította ezt az állítást.

6.3. **Az ok-okozati összefüggésre vonatkozó következtetés**

(1039) A Bizottság megállapította, hogy az egyrészről az Indiából és az Indonéziából érkező támogatott behozatal, másrészről az uniós gazdasági ágazat által elszenvedett kár között ok-okozati összefüggés van. Időbeli egybeesés volt az érintett országokból érkező támogatott behozatal mennyiségének növekedése és az Unió figyelembe vett időszak alatti teljesítményének romlása között. Az uniós gazdasági ágazatnak nem volt más választása, mint hogy a piaci részesedés csökkenésének elkerülése érdekében kövesse a támogatott behozatal által meghatározott árszintet. Ez olyan helyzetet eredményezett, amelyben az uniós gazdasági ágazat fenntarthatatlan nyereségszintet ért el.

(1040) A Bizottság megállapította, hogy azok az egyéb tényezők, amelyek hatással lehetnek az uniós gazdasági ágazat helyzetére, a következők voltak: az Indonéziából érkező nem támogatott behozatal, a felhasználás csökkenése, valamint az uniós gazdasági ágazat exportteljesítménye.

(1041) A Bizottság megkülönböztette és szétválasztotta az uniós gazdasági ágazat helyzetét befolyásoló összes ismert tényező hatásait és a támogatott behozatal káros hatásait. Az Indonéziából és harmadik országokból érkező nem támogatott behozatalnak, a felhasználás csökkenésének, valamint az uniós gazdasági ágazat exportteljesítményének az uniós gazdasági ágazat negatív alakulására gyakorolt hatása – különösen a jövedelmezőség és a pénzügyi mutatók tekintetében – csak korlátozott volt.

(1042) A fenti megfontolásokra tekintettel a Bizottság megállapította, hogy ok-okozati összefüggés áll fenn az uniós gazdasági ágazat által elszenvedett kár és az érintett országokból érkező támogatott behozatal között. Az érintett országokból érkező támogatott behozatal jelentős hatást gyakorolt az uniós gazdasági ágazatot ért jelentős kárra. Más tényezők sem önmagukban, sem együtt nem gyengítették az ok-okozati összefüggést.

(1043) Amint az 1. mellékletben látható, a 2020 második felében tapasztalható tendenciák igazolták ezt az elemzést. Az érintett országokból érkező behozatal tovább növelte piaci részesedését, amihez hozzájárult az árak további jelentős csökkenése, folyamatosan alákínálva az uniós gazdasági ágazat árainak, és árleszorító hatást eredményezve az uniós piacon. Másrészt semmilyen egyéb tényező nem gyengíti az ok-okozati összefüggést. Miközben a felhasználás tovább csökkent, az árak hatására jelentkező kár továbbra is fennállt. Az egyéb harmadik országokból érkező behozatal tovább csökkent, azok tovább veszítettek piaci részesedésükből, és semmi sem utalt arra, hogy a Jindal (Indonesia) társaságtól érkező behozatal helyzete változott volna. Az uniós gazdasági ágazat kivitele csupán kis mértékben nőtt. Összegezve: más tényezők sem önmagukban, sem együtt nem gyengítették az ok-okozati összefüggést 2020 második felében.

7. **AZ UNIÓS ÉRDEK**

(1044) Az alaprendelet 31. cikkével összhangban a Bizottság megvizsgálta, hogy egyértelműen arra a következtetésre lehet-e jutni, hogy jelen esetben az intézkedések elfogadása a kárt okozó támogatás megállapítása ellenére sem szolgálja az Unió érdekét. Az uniós érdek meghatározása az összes érintett érdek értékelésén alapult, beleértve az uniós gazdasági ágazat, az importőrök és a felhasználók érdekeit is.

7.1. **Az uniós gazdasági ágazat érdeke**

(1045) Az uniós gazdasági ágazatot több tagállamban székhellyel rendelkező 13 gyártó teszi ki, amelyek 13 660 alkalmazottat foglalkoztatnak közvetlenül a vizsgált termékkel kapcsolatban. Az uniós gyártók egyike sem ellenezte a vizsgálat megindítását. Amint az a kármutatók 5. szakaszban elvégzett elemzéséből kiderült, a teljes uniós gazdasági ágazat esetében romlott a helyzet és negatív hatással járt a támogatott behozatal.

(1046) A kiegyenlítő vámok kivetése várhatóan helyreállítja a tisztességes kereskedelmi feltételeket az uniós piacon, véget vet az árlenyomásnak, és lehetővé teszi az uniós gazdasági ágazat számára, hogy fedezze növekvő termelési költségeit, és a zsugorodó piac miatt elvesztett értékesítések ellenére javítsa pénzügyi helyzetét. Ez az uniós gazdasági ágazat jövedelmezőségének olyan mértékű javulását eredményezné, hogy az megközelítené az ebben a tőkeigényes iparban szükséges szintet. Az érintett országokból érkező támogatott behozatal jelentős kárt okozott az uniós gazdasági ágazatnak. A Bizottság emlékeztet arra, hogy több kármutató kedvezőtlen tendenciát jelzett a figyelembe vett időszak alatt. Ez különösen az uniós gyártók pénzügyi teljesítményére vonatkozó mutatókat érintette súlyosan. Ennélfogva fontos, hogy az árak újfent egy olyan nem támogatott szintet érjenek el, amely lehetővé teszi, hogy a minden gyártó tisztességes kereskedelmi körülmények között tudjon működni az uniós piacon.

(1047) A Bizottság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a szubvencióellenes vámok bevezetése az uniós gazdasági ágazat érdekét szolgálná, mivel lehetővé tenné az uniós gazdasági ágazat számára, hogy felépüljön az azonosított, kárt okozó támogatás hatásaiból.

7.2. **A független importőrök és a felhasználók érdeke**

(1048) Egy független importőr jelentkezett. Ezenkívül egy uniós gyártó, amely független importőrként és végfelhasználóként is tevékenykedett, kitöltötte a kérdőívet.

(1049) A független importőr rámutatott a szubvencióellenes intézkedések alkalmazásának az uniós piaci versenyre gyakorolt lehetséges negatív hatásaira, amelyek viszont ellátási gondokat, a szolgáltatások romlását, az árak emelkedését és az anyagok minőségének romlását eredményeznék.

(1050) A lehetséges szubvencióellenes intézkedések ellenére a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy továbbra is egészséges marad a verseny szintje, mivel a vizsgált terméknek 13 uniós gyártója van, amelyek közül néhány nem vesz részt a panaszban. Ezenkívül a harmadik országokból származó behozatal még mindig a piac több mint 20 %-át teszi ki. Ezért nem valószínű, hogy az importőr által jelzett potenciális negatív hatások érvényesülnek.

(1051) Az intézkedések azt is lehetővé tennék az importőrök számára, hogy továbbhárítsák az árakat a vevőikre, ezért az importőrök jövedelmezőségét várhatóan nem éri kedvezőtlen hatás. A termékválaszték és a szolgáltatás minősége várhatóan nem csökken – éppen ellenkezőleg, a támogatott behozatallal szembeni védelem lehetővé teszi az uniós gazdasági ágazat számára, hogy új beruházásokat valósítson meg és javítsa a minőségét.

(1052) Az érdekelt felek végső tájékoztatását követően a forgalmazókból és importőrökből álló konzorcium és egy független importőr azzal érveltek, hogy a Bizottság nem vette figyelembe az acélpiac vizsgálati időszak utáni helyzetét, és azt állították, hogy a világjárványhoz kapcsolódó intézkedések a hulladékokból való kinyerési, finomítási és begyűjtési tevékenységek lassulását, az alapanyagok drágulását, valamint nyersanyaghiányt eredményeztek. Ennek eredményeként a világon az európai piacon a legmagasabbak a rozsdamentesacél termékek árai.

(1053) Kijelentették továbbá, hogy a harmadik országokból érkező behozatalra szükség van az uniós piacon, mivel az uniós gyártók nem képesek kielégíteni a tényleges keresletet az uniós piacon, ami jelentős problémákat okoz az acélellátásban.

(1054) A nyersanyagárak emelkedése világszerte hatással volt a termelésre, és érintette mind az uniós gazdasági ágazatot, mind pedig a behozatalra. Ezenkívül a hidegen síkhengerelt acéltermékek beszerzésére rendelkezésre állnak források más harmadik országokban is, amelyek közül a legjelentősebb Tajvan és Korea. A viszonylag alacsony dömpingellenes vámok miatt a Tajvanról érkező behozatal továbbra is bejutott az Unióba. A figyelembe vett időszakban Korea mind abszolút, mind relatív értelemben képes volt növelni az Unióba irányuló kivitelét. Dél-Afrika annak ellenére is jelen van az uniós piacon, hogy az európai vállalatok állítólag ellenőrzést gyakorolnak a hidegen síkhengerelt acéltermékek Dél-Afrikában zajló termelése fölött. Emellett az Indiára és az Indonéziára kivetett kiegyenlítő vámok célja nem az, hogy az uniós piacot elzárják az érintett országok elől, hanem az, hogy az árakat tisztességes szintre emeljék. Ezért az állításokat el kellett utasítani.

7.3. **Az uniós érdekre vonatkozó következtetés**

(1055) A fentiek alapján a Bizottság megállapította, hogy nem állnak fenn olyan kényszerítő okok, amelyek alapján arra lehetne következtetni, hogy a kiegyenlítő vámok ilyen nagyságrendűek voltak, amely azt a megállapítást eredményezné, hogy az érintett országokból származó vizsgált termék behozatalára vonatkozó intézkedések bevezetése ellentétes az uniós érdekkel.

8. **VÉGLEGES KIEGYENLÍTŐ INTÉZKEDÉSEK**

(1056) A támogatással, a kárral, az okozati összefüggéssel és az uniós érdekkel kapcsolatban levont következtetések fényében, valamint az alaprendelet 15. cikkével összhangban végleges kiegyenlítő vámot kell kivetni.

8.1. **A végleges kiegyenlítő intézkedések mértéke**

(1057) Az alaprendelet 15. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében a végleges kiegyenlítő vám összege nem haladhatja meg a kiegyenlíthető támogatások megállapított összegét.

(1058) A 15. cikk (1) bekezdésének negyedik albekezdése értelmében „amennyiben a Bizottság a benyújtott összes információ alapján egyértelműen arra a megállapításra jut, hogy az Uniónak nem áll érdekében, hogy az intézkedések összegét a harmadik albekezdés szerint határozza meg, akkor a kiegyenlítő vámok összegét alacsonyabban kell meghatározni, amennyiben ez az alacsonyabb vám elegendő az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár megszüntetéséhez”.

(1059) Ilyen információkat nem nyújtottak be a Bizottsághoz, ezért Bizottság a 15. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdésére való hivatkozással állapítja meg a kiegyenlítő intézkedések szintjét.

(1060) A fentiek alapján a végleges kiegyenlítő vámtételek a vámfizetés előtti, uniós határparitáson számított CIF-ár százalékában kifejezve a következők:

Ország	Vállalat	Végleges kiegyenlítő vám
India	Jindal Stainless Limited	4,3 %
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %
	Minden más indiai vállalat	7,5 %
Indonézia	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %
	A mintában nem szereplő együttműködő vállalat	13,5 %
	Minden más indonéz vállalat	21,4 %

(1061) A szubvencióellenes vizsgálat lefolytatására az Indiából és az Indonéziából származó ugyanezen érintett termékkel kapcsolatos külön dömpingellenes vizsgálattal párhuzamosan került sor, amelynek keretében a Bizottság a dömpingkülönbözet szintjén vezetett be dömpingellenes intézkedéseket az indonéz exportáló gyártók és az egyik indiai exportáló gyártó esetében. A Bizottság csak a Chromeni esetében vezette be az alacsonyabb kárkülönbözet szintjén a dömpingellenes vámot. A Bizottság az alaprendelet 24. cikkének (1) bekezdésével összhangban gondoskodott arról, hogy a támogatásnyújtás szintjét és a teljes dömpingszintet tükröző halmozott vám kivetése ne eredményezze a támogatás hatásainak kétszeres kiegyenlítését („kétszeres beszámítás”).

(1062) Mindkét ország esetében a Bizottság annak eldöntése érdekében, hogy az alaprendelet 24. cikkének (1) bekezdésével összhangban csökkentenie kell-e a dömpingkülönbözetet az említett exportfüggő támogatásokkal kapcsolatban megállapított támogatási összeggel, megvizsgálta, hogy a támogatási rendszerek némelyike exportfüggő támogatás-e, amely csökkenti az exportárakat és ennek megfelelően növeli a dömpingkülönbözetet.

(1063) Mivel a Bizottság valóban kiegyenlített néhány exportteljesítménytől függő támogatási rendszert, az alaprendelet 24. cikkének (1) bekezdésével összhangban és a kétszeres beszámítás elkerülése érdekében először a kiegyenlíthető támogatások megállapított végleges összegeivel megegyező végleges kiegyenlítő vámot, majd ezt követően a fennmaradó végleges dömpingellenes vámot vetette ki, amely az exportteljesítménytől függő támogatások összegével csökkentett releváns dömpingkülönbözetnek felel meg, és nem haladja meg a külön dömpingellenes vizsgálatban megállapított, kár megszüntetéséhez szükséges mértéket. Mivel a Bizottság a megállapított dömpingkülönbözetet csökkentette az exporttámogatásokhoz kapcsolódó támogatásnyújtás teljes összegével, nem állt fenn az alaprendelet 24. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kétszeres beszámítással kapcsolatos probléma.

(1064) Amennyiben az exporttámogatás összegének a dömpingkülönbözetből való levonása után kapott összeg meghaladja a kárkülönbözetet, a Bizottság a dömpingellenes vámot a kárkülönbözet összegére korlátozta. Amennyiben az exporttámogatás összegének a dömpingkülönbözetből való levonása után kapott összeg alacsonyabb a kárkülönbözetnél, a Bizottság a dömpingellenes vámot a kisebb összeg alapján állapította meg.

(1065) A támogatás mértékét meg kellett állapítani az egyetlen együttműködő, a mintában nem szereplő indonéz exportáló gyártó esetében is. Az eset sajátos körülményeire tekintettel ezt nem volt lehetséges a szokásos módszertan használatával, vagyis a mintában szereplő együttműködő exportáló gyártók esetében megállapított kiegyenlítő támogatások súlyozott átlaga alapján. Ugyanis a (941) és azt követő preambulumbekezdésekben említettek szerint a végleges támogatási mérték a Jindal Indonesia esetében nem érte el a csekély mértékű (*de minimis*) összeget. Mivel csak egy exportáló gyártó maradt, a Bizottság úgy döntött, hogy ennek az exportáló gyártónak a vámtételét alkalmazza az egyetlen együttműködő, a mintában nem szereplő exportáló gyártóra, a kedvezményes finanszírozáshoz kapcsolódó rendszer kizárásával, mivel nem állt rendelkezésre arra utaló bizonyíték, hogy a szóban forgó társaságnak gazdasági előnye származott volna ebből a rendszerből. A szóban forgó társaság ugyanis nem áll kapcsolatban Kínával, és így nem részesülhetett az IRNC csoportnak nyújtott kedvezményes finanszírozásból.

(1066) India esetében, tekintettel az exportáló gyártók nagy fokú együttműködésére az érintett országokban, a Bizottság megállapította, hogy a mintában szereplő vállalatokra kivetett legmagasabb vám szintje reprezentatív a „minden más vállalathoz" tartozó vámtétel szempontjából. A „minden más vállalathoz" tartozó vámtétel azokra a vállalatokra alkalmazandó, amelyek nem működtek együtt a vizsgálatban. Indonézia esetében, tekintettel arra, hogy a Bizottság csak egy exportáló gyártó esetében számított ki vámtételt, valamint arra, hogy a mintában nem szereplő, együttműködő exportáló gyártók alacsonyabb vámtételben részesülnek, az (1064) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint, a Bizottság kivételesen úgy döntött, hogy a „minden más vállalathoz" tartozó vám mértékét az IRNC csoport vámtételének szintjén határozza meg.

(1067) A fentiek alapján az említett vámok a következő tételek szerint kerülnek megállapításra:

Vállalat	Dömpingkülönbözet	Támogatási mérték	A kár megszüntetéséhez szükséges mérték	Kiegyenlítő vámtétel	Dömpingellenes vámtétel
India					
Jindal Stainless Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Jindal Stainless Hisar Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Chromeni Steels Private Limited	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Minden más indiai vállalat	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Indonézia					
PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	10,2 %	21,4 %	32,4 %	21,4 %	9,3 %
PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	0 %	33,1 %	0 %	20,2 %
A mintában nem szereplő együttműködő vállalat	20,2 %	13,5 %	33,1 %	13,5 %	19,3 %
Minden más indonéz vállalat	20,2 %	21,4 %	33,1 %	21,4 %	19,3 %

(1068) Az egyes vállalatokra vonatkozó, az e rendeletben megállapított kiegyenlítő vámtételt e vizsgálat megállapításai alapján határozták meg. Így a vám mértéke a vizsgálat során az érintett vállalatra vonatkozóan feltárt helyzetet tükrözi. Ezt a vámtételt (ellentétben a „minden más vállalatra" alkalmazandó országos vámmal) tehát kizárólag az érintett országból származó és az említett vállalat által előállított termékek behozatalaira kell alkalmazni. Azok az importtermékek, amelyeket az e rendelet rendelkező részében külön nem említett egyéb vállalatok gyártanak – ideértve a külön említett vállalatokkal kapcsolatban álló egységeket is –, nem részesülhetnek e vámok előnyeiből, ezekre a „minden más vállalatra" alkalmazandó vámok vonatkoznak.

(1069) Amennyiben a későbbiek folyamán valamely vállalat megváltoztatja a nevét, kérheti ezen egyedi vámtételek alkalmazását. A kérelmet a Bizottsághoz kell intézni. A kérelemnek tartalmaznia kell minden olyan releváns információt, amely alapján bizonyítható, hogy a változás nem érinti a vállalatnak a rá vonatkozó vámtételre való jogosultságát. Ha a vállalat nevének megváltozása nem érinti a vállalatra vonatkozó vámtétel igénybevételére való jogosultságot, a névváltoztatásról a Bizottság rendeletet tesz közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*.

8.2. **Különleges ellenőrzésre vonatkozó záradék**

(1070) A vámtételek közötti jelentős különbségből adódó, az intézkedések megkerülésére vonatkozó kockázat lehető legkisebbre csökkentése érdekében az egyedi kiegyenlítő vámok alkalmazásának biztosításához különleges intézkedésekre van szükség. Azoknak a vállalatoknak, amelyekre egyedi kiegyenlítő vámok vonatkoznak, be kell mutatniuk egy érvényes kereskedelmi számlát a tagállamok vámhatóságai előtt. A számlának meg kell felelnie az e rendelet 1. cikkének (3) bekezdésében meghatározott követelményeknek. Ha a behozatalt nem kíséri ilyen számla, a „minden más vállalatra" megállapított kiegyenlítő vámot kell alkalmazni.

(1071) Bár e számla bemutatása szükséges ahhoz, hogy a tagállamok vámhatóságai alkalmazhassák a behozatalokra az egyedi kiegyenlítő vámtételeket, a vámhatóságoknak nem csak ezt az elemet kell figyelembe venniük. Ugyanis, még ha a bemutatott számla teljesíti is az e rendelet 1. cikkének (3) bekezdésében előírt összes követelményt, a tagállamok vámhatóságainak akkor is el kell végezniük a szokásos ellenőrzéseket, és – minden más esethez hasonlóan – további dokumentumokat (fuvarokmányokat stb.) is be kell kérniük a nyilatkozatban foglalt adatok pontosságának ellenőrzése céljából, valamint annak érdekében, hogy az alacsonyabb vámtétel alkalmazása a vámjognak megfelelően indokolt legyen.

(1072) Amennyiben a szóban forgó dömpingellenes intézkedések bevezetését követően az alacsonyabb egyedi vámtételekben részesülő vállalatok kivitelének mennyisége jelentősen megnő, ez a mennyiségi növekedés önmagában is az alaprendelet 23. cikkének (1) bekezdése szerinti, a kereskedelem szerkezetében az intézkedések bevezetése nyomán bekövetkezett változásnak tekinthető. Ilyen körülmények között, és amennyiben a feltételek teljesülnek, a kijátszások feltárására vizsgálatot lehet indítani. E vizsgálatnak többek között az lehet a tárgya, hogy szükség van-e az egyedi vámtétel(ek) eltörlésére, és ebből következően az egész országra érvényes vám bevezetésére.

(1073) A kiegyenlítő vám megfelelő alkalmazásának biztosítása érdekében az összes többi vállalatra alkalmazandó vám szintje nemcsak a nem együttműködő exportáló gyártókra vonatkozik, hanem azokra a gyártókra is, amelyek a vizsgálati időszak során egyáltalán nem exportáltak az Unióba.

(1074) A panaszos az érdekelt felek végső tájékoztatásához fűzött észrevételeiben azt állította, hogy fennáll az intézkedések kijátszásának veszélye abból a tényből eredően, hogy az exportáló gyártók nagy vállalatcsoportok, amelyek csoporton belüli ügyletekre támaszkodnak, és számos harmadik országban jelen vannak. Ezért a panaszos arra ösztönözte a Bizottságot, hogy körültekintéssel járjon el az upstream anyagok kivitelének növekedése tekintetében, és legyen kész hivatalból kijátszás elleni vizsgálatot kezdeményezni. Az erre irányuló szándékot a panaszos szerint ebben a rendeletben meg kell említeni.

(1075) A Jindal csoport és a Jindal Indonesia azt válaszolta, hogy nem áll fenn a kijátszás veszélye, mivel az vámcsalással járna, ami pedig bűncselekmény. Ezenkívül tisztázták, hogy Indián és Indonézián kívül egyedül Spanyolországban (az Iberjindal S.L. társaságnál) kerül sor hidegen síkhengerelt acéltermékek feldolgozására, és hogy a vizsgált termék mindenesetre az összes behozatalra alkalmazandó védintézkedések hatálya alá tartozik.

(1076) A Bizottság tudomásul veszi a felek észrevételeit, és mint mindig, körültekintéssel fog eljárni annak érdekében, hogy a hatályban lévő intézkedésekkel kapcsolatos ellenőrzési gyakorlatának megfelelően járjon el.

9. **ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK**

(1077) Figyelembe véve az (EU, Euratom) 2018/1046 európai parlamenti és tanácsi rendelet ([227]) 109. cikkét, az Európai Unió Bíróságának ítéletét követően teljesítendő visszatérítés esetén az Európai Központi Bank irányadó refinanszírozási műveleteire alkalmazott, az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* C sorozatában közzétett, az esedékesség napja szerinti hónap első naptári napján érvényes kamatlábnak megfelelő késedelmi kamat fizetendő.

(1078) Az (1060) és (1066) preambulumbekezdésben kifejtettek szerint, a Bizottság a kétszeres beszámítás elkerülése érdekében a dömpingkülönbözetből levonta a támogatási összeg egy részét. Így amennyiben bekövetkezne a végleges kiegyenlítő vámok bármilyen módosítása vagy megszüntetése, e módosítás vagy megszüntetés következtében a dömpingellenes vámok mértékét a kétszeres beszámítás tényleges mértékének tükrözése érdekében ugyanilyen arányban automatikusan emelni kellene. A dömpingellenes vámok e változásának e rendelet hatálybalépésével kezdődően kell megvalósulnia.

(1079) Az (EU) 2019/159 bizottsági végrehajtási rendelettel ([228]) a Bizottság hároméves időtartamra védintézkedést vezetett be egyes acéltermékek vonatkozásában. Az (EU) 2021/1029 bizottsági végrehajtási rendelettel ([229]) a Bizottság 2024. június 30-ig meghosszabbította a védintézkedést. Az érintett termék a védintézkedés hatálya alá tartozó termékkategóriák egyike. Következésképpen a védintézkedés keretében megállapított vámkontingensek túllépése esetén a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vámot, a dömpingellenes vámot és a kiegyenlítő vámot meg kellene fizetni ugyanazon behozatal után. Mivel a dömpingellenes és a kiegyenlítő intézkedések és a védintézkedések ilyen együttes alkalmazása a kívántnál nagyobb hatást gyakorolhat a kereskedelemre, a Bizottság úgy határozott, hogy az érintett termékre kivetett védővám alkalmazásának időtartamára nézve megakadályozza a dömpingellenes és a kiegyenlítő vám, valamint a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vám együttes alkalmazását.

(1080) Ez azt jelenti, hogy amennyiben az érintett termékre alkalmazandóvá válik az (EU) 2019/159 bizottsági végrehajtási rendelet 1. cikkének (6) bekezdése szerinti, a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vám, és az nagyobb az e rendelet szerinti dömpingellenes és kiegyenlítő vámoknál, csak az (EU) 2019/159 bizottsági végrehajtási rendelet 1. cikkének (6) bekezdése szerinti, a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vámot kell beszedni. A védintézkedés, valamint a dömpingellenes és kiegyenlítő vámok egyidejű alkalmazásának időtartama alatt az e rendelet alapján kivetett vámok beszedését fel kell függeszteni. Az (EU) 2019/159 rendelet 1. cikkének (6) bekezdése alapján a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vámot, valamint az e vám és az e rendelettel kivetett dömpingellenes és kiegyenlítő vámok nagyobbika közötti különbséget kell beszedni azokban az esetekben, amikor az érintett termék tekintetében alkalmazandóvá válik az (EU) 2019/159 rendelet 1. cikkének (6) bekezdése alapján a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vám, és e vám vámtétele kisebb az e rendeletben megállapított dömpingellenes és kiegyenlítő vámoknál. A dömpingellenes és a kiegyenlítő vámnak a nem beszedett részét fel kell függeszteni.

(1081) Az e rendeletben előírt intézkedések összhangban vannak az (EU) 2016/1036 rendelet ([230]) 15. cikkének (1) bekezdésével létrehozott bizottság véleményével,

---

([227]) Az Európai Parlament és a Tanács (EU, Euratom) 2018/1046 rendelete (2018. július 18.) az Unió általános költségvetésére alkalmazandó pénzügyi szabályokról, az 1296/2013/EU, az 1301/2013/EU, az 1303/2013/EU, az 1304/2013/EU, az 1309/2013/EU, az 1316/2013/EU, a 223/2014/EU és a 283/2014/EU rendelet és az 541/2014/EU határozat módosításáról, valamint a 966/2012/EU, Euratom rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 193., 2018.7.30., 1. o.).

([228]) A Bizottság (EU) 2019/159 végrehajtási rendelete (2019. január 31.) az egyes acéltermékek behozatalára vonatkozó végleges védintézkedések bevezetéséről (HL L 31., 2019.2.1., 27. o.).

([229]) A Bizottság (EU) 2021/1029 végrehajtási rendelete (2021. június 24.) az (EU) 2019/159 bizottsági végrehajtási rendeletnek az egyes acéltermékek behozatalára vonatkozó védintézkedés meghosszabbítása érdekében történő módosításáról (HL L 225I., 2021.6.25., 1. o.).

([230]) HL L 176., 2016.6.30., 21. o., legutóbb az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló (EU) 2016/1036 rendelet és az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló (EU) 2016/1037 rendelet módosításáról szóló, 2018. május 30-i (EU) 2018/825 európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 143., 2018.6.7., 1. o.) módosítva.

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

(1) A Bizottság végleges kiegyenlítő vámot vet ki az Indiából és az Indonéziából származó, jelenleg a 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 és 7220 90 80 KN-kódok alá tartozó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt (hidegen tömörített), de tovább nem megmunkált termékek behozatalára.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott, az alábbiakban felsorolt vállalatok által előállított termékre vonatkozó, a vámfizetés előtti, uniós határparitáson számított nettó árra alkalmazandó végleges kiegyenlítő vámtételek a következők:

Ország	Vállalat	Végleges kiegyenlítő vám	TARIC-kiegészítő kód
India	Jindal Stainless Limited	4,3 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %	C656
	Minden más indiai vállalat	7,5 %	C999
Indonézia	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	0 %	C658
	A mintában nem szereplő együttműködő vállalat	13,5 %	Lásd a 2. mellékletet
	Minden más indonéz vállalat	20,5 %	C999

(3) A (2) bekezdésben megjelölt vállalatok esetében meghatározott egyedi kiegyenlítő vámtételek alkalmazásának feltétele olyan érvényes kereskedelmi számla bemutatása a tagállamok vámhatóságainak, amelyen szerepel a számlát kibocsátó vállalat név és beosztás szerint azonosított tisztségviselője által keltezett és aláírt következő nyilatkozat: „*Alulírott igazolom, hogy az e számla tárgyát képező, az Európai Unióba történő kivitelre értékesített (mennyiség) (érintett terméket) a(z) (vállalat neve és címe) (TARIC-kiegészítő kód) állította elő [érintett ország]-ban/-ben. Kijelentem, hogy az e számlán szereplő adatok hiánytalanok és megfelelnek a valóságnak*”. Ha ilyen számlát nem mutatnak be, a minden más vállalatra alkalmazandó vámot kell alkalmazni.

(4) Eltérő rendelkezés hiányában a vámokra vonatkozó hatályos rendelkezések alkalmazandók.

(5) Azokban az esetekben, amikor egy exportáló gyártó tekintetében a kiegyenlítő vám levonásra került a dömpingellenes vám összegéből, az (EU) 2016/1037 rendelet 21. cikke értelmében benyújtott visszatérítési kérelmek elbírálása során figyelembe kell venni az adott exportáló gyártónak a visszatérítési vizsgálat vizsgálati időszakában érvényes dömpingkülönbözetét is.

2. cikk

Az (EU) 2021/2012 végrehajtási rendelet a következőképpen módosul:

1. Az 1. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) Az (1) bekezdésben meghatározott, az alábbiakban felsorolt vállalatok által gyártott termék vámfizetés előtti, uniós határparitáson megállapított nettó árára alkalmazandó végleges dömpingellenes vámtételek a következők:

Ország	Vállalat	Végleges dömpingellenes vám	TARIC-kiegészítő kód
India	Jindal Stainless Limited	10,0 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	10,0 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	35,3 %	C656
	Minden más indiai vállalat	35,3 %	C999
Indonézia	PT. Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	9,3 %	C657
	PT. Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	C658
	A szubvencióellenes ügyben együttműködő, a dömpingellenes ügyben azonban nem együttműködő más vállalatok	19,3 %	Lásd a 2. mellékletet
	Minden más indonéz vállalat	19,3 %	C999”

2. Az 1. cikk a következő új (6) bekezdéssel egészül ki:

„(6) Az (EU) 2022/433 bizottsági végrehajtási rendelet 1. cikkével kivetett végleges kiegyenlítő vámok módosítása vagy megszüntetése esetén a (2) bekezdésben meghatározott vámokat e rendelet hatálybalépésével kezdődő hatállyal az adott esetnek megfelelően legfeljebb a megállapított tényleges dömpingkülönbözetnek vagy a megállapított kárkülönbözetnek megfelelő összegre vállalatonként növelni kell.”

3. Az 1. cikk a következő új (7) bekezdéssel egészül ki:

„(7) Azokban az esetekben, amikor egy exportáló gyártó tekintetében a kiegyenlítő vám levonásra került a dömpingellenes vám összegéből, az (EU) 2016/1037 rendelet 21. cikke értelmében benyújtott visszatérítési kérelmek elbírálása során figyelembe kell venni az adott exportáló gyártónak a visszatérítési vizsgálat vizsgálati időszakában érvényes dömpingkülönbözetét is.”

3. cikk

(1) Kizárólag az (EU) 2019/159 rendelet 1. cikkének (6) bekezdése alapján a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vámot kell beszedni azokban az esetekben, amikor az 1. cikk (1) bekezdésében meghatározott termékkategóriák, vagyis a rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt, de tovább nem megmunkált termékek tekintetében alkalmazandóvá válik az (EU) 2019/159 rendelet 1. cikkének (6) bekezdése alapján a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vám, és e vám vámtétele nagyobb az 1. cikk (2) bekezdésében, illetve a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott kiegyenlítő és dömpingellenes vám együttes mértékének megfelelő értékvámnál.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazási időszaka alatt az e rendelet alapján kivetett vámok beszedését fel kell függeszteni.

(3) Az (EU) 2019/159 rendelet 1. cikkének (6) bekezdése alapján a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vámot, valamint az e vám és a dömpingellenes vámokból számított, az 1. cikk (2) bekezdésében megadott egyenértékű értékvámok nagyobbika közötti különbséget kell beszedni azokban az esetekben, amikor az 1. cikk (1) bekezdésében meghatározott termékkategóriák, vagyis a rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt, de tovább nem megmunkált termékek tekintetében alkalmazandóvá válik az (EU) 2019/159 rendelet 1. cikkének (6) bekezdése alapján a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vám, és e vám vámtétele kisebb az 1. cikk (2) bekezdésében, illetve a 2. cikk (1) bekezdésében meghatározott kiegyenlítő és dömpingellenes vám együttes mértékének megfelelő értékvámnál.

(4) A kiegyenlítő és a szubvencióellenes vámnak a (3) bekezdés alapján nem beszedett részét fel kell függeszteni.

(5) A (2) és a (4) bekezdés szerinti felfüggesztés időbeli hatálya az (EU) 2019/159 rendelet 1. cikkének (6) bekezdése alapján a vámkontingens túllépése esetén fizetendő vám alkalmazásának időtartamára korlátozódik.

4. cikk

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2022. március 15-én.

a Bizottság részéről
az elnök
Ursula VON DER LEYEN

1. MELLÉKLET

Információk a 2020. év második félévére vonatkozóan

(ellenkező értelmű megjelölés hiányában a források és a mértékegységek megegyeznek a szöveg megfelelő táblázatában jelzettel; az Indonéziára vonatkozó adatok az összes behozatalt magukban foglalják; az indexek 2017-hez képest értendők, és a szükséges esetekben extrapoláción alapulnak)

Felhasználás (tonna)	2020 második féléve
Uniós felhasználás	1 536 525
Index	*79*

Behozatali volumen (tonna) és piaci részesedés	2020 második féléve
India	45 541
Index	*79*
Piaci részesedés	3,0 %
Index	*100*
Indonézia	49 425
Index	*715*
Piaci részesedés	3,2 %
Index	*901*
Érintett országok összesen	94 966
Index	*148*
Piaci részesedés	6,2 %
Index	*208*

Az érintett országokból érkező behozatal árai (EUR/tonna)	2020 második féléve
India	1 886
Index	*91*
Indonézia	1 792
Index	*99*
Az érintett országok átlaga	1 846
Index	*94*

Termelés, termelési kapacitás és kapacitáskihasználás	2020 második féléve
Teljes uniós termelés (tonna)	1 585 965
Index	*86*
Termelési kapacitás (tonna)	2 308 350
Index	*105*
Kapacitáskihasználás	69 %
Index	*82*

Értékesítési volumen és piaci részesedés	2020 második féléve
Az uniós gazdasági ágazat értékesítési volumene (tonna)	1 241 088
Index	*86*
Piaci részesedés	*75 %*
Index	*106*

Foglalkoztatás és termelékenység	2020 második féléve
Alkalmazottak létszáma	10 018
Index	*75*
Termelékenység (tonna/fő)	158
Index	*115*

Értékesítési árak az Unióban	2020 második féléve
Átlagos értékesítési ár (EUR/tonna)	2 007
Index	*89*
Termelési egységköltség (EUR/tonna)	1 946
Index	*99*

Készletek	2020 második féléve
Zárókészlet (tonna)	93 392
Index	*74*

Jövedelmezőség, pénzforgalom, beruházások, a beruházások megtérülése	2020 második féléve
Az Unióban független vevőknek végrehajtott értékesítések jövedelmezősége (az értékesítésből származó árbevétel százaléka)	– 2,4 %
Index	*– 31*
Pénzforgalom (EUR)	24 276 139
Index	*13*
Beruházások (EUR)	47 332 854
Index	*100*
A beruházások megtérülése	– 2 %
Index	*– 7*

A harmadik országokból érkező behozatal		2020 második féléve
Tajvan	Volumen (tonna)	63 040
	Piaci részesedés	4,1 %
	Átlagár (EUR/tonna)	1 399

Koreai Köztársaság	Volumen (tonna)	74 131
	Piaci részesedés	4,8 %
	Átlagár (EUR/tonna)	1 742
Dél-Afrika	Volumen (tonna)	98 063
	Piaci részesedés	2,5 %
	Átlagár (EUR/tonna)	1 675
Más harmadik országok	Volumen (tonna)	117 361
	Piaci részesedés	7,6 %
	Átlagár (EUR/tonna)	2 217
Harmadik országok összesen (India és Indonézia nélkül)	Volumen (tonna)	293 037
	Piaci részesedés	19,1 %
	Átlagár (EUR/tonna)	1 850

Az uniós gazdasági ágazat exportteljesítménye	2020 második féléve
Exportvolumen (tonna)	190 097
Index	*84*
Átlagár (EUR/tonna)	2 221
Index	*90*

2. MELLÉKLET

A mintában nem szereplő együttműködő indonéziai exportáló gyártó

Ország	Név	TARIC-kiegészítő kód
Indonézia	PT Bina Niaga Multiusaha	C765